

အမေရိက ရှိ ဒီမိုကရေစီ

DEMOCRACY IN AMERICA

By Alexis de Tocqueville

အလက်ဇိဒ်း ဒီ တော့ခ်ဗီးလ်

အမေရိက ရှိ ဒီမိုကရေစီ

DEMOCRACY IN AMERICA

By Alexis de Tocqueville

အလက်ဇိ ဒီ တော့ခ်ဗီးလ်

ရွှေကုမ္ပဏီ

ဘာသာပြန်သည်။

အမေရိကန်ပြန်ကြားရေးဌာန

ပထမအကြိမ်
၁၉၉၇ ခုနှစ်
အုပ်ရေ ၅,၀၀၀

ပုံနှိပ်သူနှင့် ထုတ်ဝေသူ
ဂျန် အက်ဒ်မင်ဆင်
ပုံနှိပ်သူမှတ်ပုံတင်အမှတ် - ၀၂၈၇၂
ထုတ်ဝေသူမှတ်ပုံတင်အမှတ် - ၀၃၀၇၄
အမေရိကန်ပြန်ကြားရေးဌာန
အမေရိကန်သံရုံး
၅၈၁၊ ကုန်သည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

First published in the United States under the title Democracy in America by Alexis de Tocqueville. Copyright © 1952 , 1956, 1965, 1976, 1984 by Richard D. Heffner. Published by arrangement with Dutton Signet, a division of Penguin Books USA, Inc.

မာတိကာ

နိဒါန်း ၁
(ပြန်လည်တည်းဖြတ်အကျဉ်းချုံးရေးသားသူ၏အမှာ)

စာရေးသူ၏အမှာ ၅

ပထမပိုင်း ၁၇

အင်္ဂလိပ်အမေရိကန်တို့၏မူလအစ

၂။ အင်္ဂလိပ်အမေရိကန်တို့၏ ဒီမိုကရက်တစ်လူမှုရေးအခြေအနေ ၂၇

၃။ အမေရိကန်ပြည်သူများ၏ အချုပ်အခြာအာဏာ ၃၁

၄။ ဒေသဆိုင်ရာ အစိုးရ ၃၃

၅။ အမေရိကန် ဗဟိုချုပ်ကိုင်မှုစနစ်ကို ပယ်ဖျက်ခြင်းနှင့်
၎င်း၏သက်ရောက်မှု ၃၈

၆။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ တရားစီရင်ရေးအာဏာနှင့်
နိုင်ငံရေးအသိုင်းအဝိုင်းအပေါ် ၎င်း၏လွှမ်းမိုးမှု ၄၄

၇။ ဖက်ဒရယ်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ၏သွင်ပြင်လက္ခဏာများ ၄၉

၈။ နိုင်ငံရေးပါတီများ ၅၉

၉။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိစာနယ်ဇင်းလွတ်လပ်ခွင့် ၆၄

၁၀။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ နိုင်ငံရေးအသင်းအဖွဲ့များ	၇၀
၁၁။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ ဒီမိုကရေစီ၏အားသာချက်များ	၇၇
၁၂။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ အများစု၏ အကန့်အသတ်မဲ့ အာဏာနှင့် ၎င်း၏အကျိုးဆက်များ	၉၁
၁၃။ အမေရိကန်ရှိ အများစု၏ အာဏာရှင်စနစ်ကို ပျော့ပြောင်းစေသော အကြောင်းရင်းများ	၁၀၃
၁၄။ ဒီမိုကရေစီကို အသက်ရှည်စေသော အကြောင်းရင်းများ	၁၁၀
၁၅။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ အနာဂတ်အလားအလာများ	၁၁၆

အပိုင်း (၂)
အုပ်တွဲ (၁)

**အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ အသိစိတ်ဝါတ်ဖြင့်ပြုမူသော
အပြုအမူများအပေါ် ဒီမိုကရေစီ၏ လွှမ်းမိုးမှု**

၁၆။ အမေရိကန်တို့၏ ဒဿနိကနည်းလမ်း	၁၂၃
၁၇။ ဘာသာရေး၌ ဒီမိုကရေစီ၏ လွှမ်းမိုးမှု	၁၂၈
၁၈။ တန်းတူညီမျှမှုက အမေရိကန်တို့အား လူတို့၏ အဆုံးမရှိသော ပြီးပြည့်စုံမှုသဘောတရားကို အကြံပြု တင်ပြခြင်း	၁၃၃

၁၉။ ဒီမိုကရက်တစ်လူထု၌ အနုပညာ၊ စာပေနှင့် သိပ္ပံပညာ အသိဉာဏ်ပညာတို့၊ မရှိဟု အမေရိကန်တို့၏ စံနမူနာက မပြဆိုခြင်း	၁၃၆
၂၀။ အမေရိကန်တို့သည် သဘောတရားရေးထက် လက်တွေ့ သိပ္ပံပညာကို အဘယ်ကြောင့် စွဲလမ်းကြောင်း	၁၃၉
၂၁။ အနုပညာကို မွေးမြူရာ၌ အမေရိကန်တို့၏စိတ်ဓါတ်	၁၄၂
၂၂။ ဒီမိုကရေစီခေတ် စာပေသွင်ပြင်များ	၁၄၇
၂၃။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများရှိ ကဗျာ၏အရင်းခံအချို့	၁၅၃
၂၄။ အမေရိကန်စာရေးဆရာများနှင့် လူထုအတွင်းမိန့်ခွန်း ပြောသူများ စကားပြောဟန် ဖောင်းပွရခြင်းအကြောင်း	၁၅၆
၂၅။ ဒီမိုကရေစီခေတ် သမိုင်းဆရာများ၏ လက္ခဏာအချို့	၁၅၈

အုပ်တွဲ (၂)

အမေရိကန်တို့၏ ခံစားမှုများအပေါ်
ဒီမိုကရေစီ၏ ဩဇာသက်ရောက်မှု

၂၆။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများသည် လွတ်လပ်မှုထက် တန်းတူညီမျှမှုကို စွဲမြဲပြင်းထန်စွာ ချစ်ခင်ရခြင်းအကြောင်းရင်း	၁၆၃
၂၇။ ဒီမိုကရေစီတိုင်းပြည်များ၏ ပုဂ္ဂလိကစနစ်	၁၆၆

၂၈။ အမေရိကန်တို့သည် လွတ်လပ်စွာ အုပ်ချုပ်ရေးဖြင့် ပုဂ္ဂလိကဝါဒကို တိုက်ဖျက်ခြင်း	၁၆၈
၂၉။ အမေရိကန်ပြည်သူ့ဘဝတွင် လူထုအသင်းအဖွဲ့များ ဖွဲ့စည်းထားခြင်း၏ အသုံးဝင်ပုံ	၁၇၀
၃၀။ လူထုအသင်းအဖွဲ့များနှင့် သတင်းစာလုပ်ငန်းများ ဆက်သွယ်နေပုံ	၁၇၂
၃၁။ နိုင်ငံရေးအသင်းအဖွဲ့များနှင့် အရပ်သားအသင်းအဖွဲ့များ ဆက်သွယ်ပုံ	၁၇၄
၃၂။ အမေရိကန်၌ ရုပ်ပစ္စည်းအရပြည့်စုံကောင်းမွန်ခြင်း	၁၇၅
၃၃။ အမေရိကန်လူမျိုးအားလုံးလိုလိုပင် စက်မှုလုပ်ငန်းသို့ ဝင်ရောက်ကြခြင်း အကြောင်းရင်းများ	၁၇၇
၃၄။ ကုန်ထုတ်လုပ်မှုများက ပဒေသရာဇ်စနစ်ကို ဖန်တီးနိုင်ခြင်း	၁၇၉

အုပ်တွဲ (၃)

ပြောဆိုပြုမူပုံများအပေါ် ဒီမိုကရေစီ၏
ဩဇာသက်ရောက်ပုံ

၃၅။ အမေရိကန်တို့အား ရိုးသား၍ လွယ်ကူသော ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးဖြစ်ပေါ်အောင် ဒီမိုကရေစီက ပို့ဆောင်ပေးခြင်း	၁၈၃
၃၆။ အမေရိကန်များသည် မိမိတိုင်းပြည်၌ စိတ်ထိခိုက်လွယ်ခြင်း မရှိဘဲ ဥရောပရောက်သွားသောအခါ စိတ်ထိခိုက်တတ်ကြခြင်း	၁၈၅

၃၇။ လုပ်ခများအပေါ် ဒီမိုကရေစီ၏လွှမ်းမိုးမှု	၁၈၈
၃၈။ မိသားစုအပေါ်၌ ဒီမိုကရေစီလွှမ်းမိုးပုံ	၁၉၀
၃၉။ ဒီမိုကရေစီအတွင်းမှ အမျိုးသမီးငယ်များ	၁၉၃
၄၀။ တန်းတူညီမျှမှုအခြေအနေက အမေရိက၌ ကောင်းမွန်သော စိတ်များ ထိန်းသိမ်းရန် အထောက်အကူပြုခြင်း	၁၉၇
၄၁။ ကျားမ မခွဲခြားဘဲ တန်းတူညီမျှခြင်းကို အမေရိကန်တို့ နားလည်ပုံ	၂၀၀
၄၂။ တန်းတူညီမျှခြင်းစည်းမျဉ်းက ပုဂ္ဂလိကအစုကလေးများကို သဘာဝကျကျ ခွဲထားပုံ	၂၀၄
၄၃။ အမေရိကန်အမူအကျင့်များအပေါ် ဆင်ခြင်စဉ်းစားမှု	၂၀၅
၄၄။ အမေရိကန်တို့၏ အမျိုးသားရေးဂုဏ်တက်မှုသည် အင်္ဂလိပ်များထက် ပို၍ ပြင်းပြရခြင်း	၂၀၇
၄၅။ အမေရိကန်လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ အသွင်အပြင်သည် စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းသလောက် ပျင်းရိဖွယ် အပြောင်းအလဲနည်းပါးခြင်း	၂၀၉
၄၆။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ရည်မှန်းချက်ကြီးသူ အများအပြားရှိပြီး ရည်မှန်းချက် အလွန်မြင့်မားသူ နည်းရခြင်း	၂၁၁

- ၄၇။ အချို့ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများ၌ နေရာရဖို့ အတွက်
ကြိုးစားကြခြင်း ၂၁၃
- ၄၈။ ကြီးမားသောတော်လှန်ရေးကြီးများဖြစ်ပွားရန် နည်းပါးခြင်း ၂၁၅
- ၄၉။ ဒီမိုကရေစီတိုင်းပြည်များက ငြိမ်းချမ်းရေးကို အလိုရှိကြပြီး
ဒီမိုကရေစီတိုင်းပြည်ရှိ စစ်တပ်များက စစ်ကို လိုလားကြခြင်း ၂၂၁
- ၅၀။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံရှိ စစ်တပ်များသည် တိုက်ပွဲအစတွင် အခြား
တပ်များထက် အားနည်းနေတတ်ပြီး ကြာရှည်စစ်ဖြစ်သော
အခါ ပို၍ အင်အားကောင်းလာခြင်း ၂၂၄
- ၅၁။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများအတွင်း စစ်နှင့်ပတ်သက်သည့်
သုံးသပ်ချက်များ ၂၂၇

အုပ်တွဲ (၄)

နိုင်ငံရေးအသိုင်းအဝိုင်းအပေါ် ဒီမိုကရေစီအတွေးအခေါ် များနှင့် ခံစားမှုများ ဩဇာသက်ရောက်မှု

- ၅၂။ တန်းတူညီမျှခြင်းသည် လူတို့အား လွတ်လပ်သော အဖွဲ့
အစည်းများအပေါ် တိမ်းညွတ်စေသည် ၂၃၁
- ၅၃။ အစိုးရနှင့် ပတ်သက်သော ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံတို့ သဘောထား
အမြင်များ၌ အာဏာစုစည်းမှုကို အလေးပေးခြင်း ၂၃၂
- ၅၄။ နိုင်ငံရေးအာဏာကို စုစည်းရန် ဦးတည်သော ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံ
များ၏ စိတ်ခံစားချက်နှင့် ထင်မြင်ချက်များ ၂၃၄

၅၅။ ဗဟိုချုပ်ကိုင်မှု အစိုးရကို ဖြစ်ပေါ်စေရန်နှင့် လွှဲဖယ်စေရန်
မတော်တဆ ဖြစ်ပေါ်စေသော အကြောင်းရင်းများ ၂၃၅

၅၆။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများ ကြောက်ရမည့် အာဏာရှင်စနစ်မျိုး ၂၃၆

၅၇။ အထွေထွေသုံးသပ်ချက် ၂၃၈

နိဒါန်း

(ပြန်လည်တည်းဖြတ် အကျဉ်းချုံး ရေးသားသူ၏အမှာ)

အလက်ဇီဒီ တော့ခီဗီးလ်သည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ၁၈၃၁ ခုနှစ် မေလ၌ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ၁၈၃၂ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလတွင် နေရင်းနိုင်ငံ ပြင်သစ်သို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ အမေရိက၌ ကိုးလမျှသာ နေထိုင်သွားခဲ့သော်လည်း သူ၏ အမေရိကရှိ ဒီမိုကရေစီ စာအုပ်တွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ ရှုခင်းမြင်ကွင်းအားလုံးနီးပါးကို ဖော်ပြရာ၌ ဝေဖန်သုံးသပ်ချက်များ၊ ထုတ်ဖော်ချက်များ၊ သရုပ်ဖော်တင်ပြချက်များမှာ ပြိုင်စံရှားလောက်အောင် ပြည့်စုံလှပေသည်။

ဤစာအုပ်ကို ရေးသားပြုစုသူမှာ ပြင်သစ်လူမျိုး လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူသည် သူ၏ ဂန္ထဝင်မြောက်ဖြစ်သော ဝေဖန်စာ၏ ပထမပိုင်း၌ ကမ္ဘာသစ်၏ ရုပ်လက္ခဏာသွင်ပြင်များကို ဖော်ပြခြင်းဖြင့် စတင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် အင်္ဂလိပ်အမေရိကန်လူမျိုးများ၏ မူလဘဝအခြေအနေ၊ ၎င်းနောက် အမေရိကန်လူမျိုးတို့၏ စရိုက်လက္ခဏာများ၊ ဒီမိုကရေစီစနစ်နှင့် ပြည်သူလူထု၏ အချုပ်အခြာအာဏာတို့ကို ရေးသားခဲ့သည်။ ထို့နောက် အမေရိကန်အစိုးရ၏ လုပ်ငန်းများ အကျဉ်းချုပ်၊ ထို့

နောက် ဤစာအုပ်၏ ဗဟိုရည်ရွယ်ချက်အား ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာမှု၊ အမေရိကန် ရှိ အများစု၏ အာဏာရှင်စနစ်တို့ကို ရေးသားခဲ့လေသည်။

စာအုပ်၏ ဒုတိယပိုင်းတွင် အမေရိကန် လူ့အဖွဲ့အစည်း တည်ဆောက်မှုအပေါ်၌ ဒီမိုကရေစီစနစ်၏ ကျစ်လျစ်မှုများအကြောင်းကို ဆွေးနွေးခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အမေရိကန်တို့၏ အတွေးအခေါ်များ၊ ခံစားချက်များ၊ အပြုအမူများ၊ လွတ်လပ်မှု၏ လိုအပ်သော သဘောသဘာဝများကို နှိုးနှယ်ဖော်ပြခဲ့သည်။ အားလုံးခြုံ၍ ကြည့်သော် ဒီ တော့ခံဗီးလ်သည် လွတ်လပ်ရေးနှင့် ဒီမိုကရေစီ နှစ်မျိုးလုံးကို ရှင်သန်တိုးတက်စေလိုသော ရည်မှန်းချက်နှင့် ရေးသားခြင်းဖြစ်သည်။ ယနေ့ခေတ် နှစ်ဆယ်ရာစု အလယ်ပိုင်းတွင်လည်း လွတ်လပ်သောလူမျိုးတိုင်းအတွက် ဤရည်မှန်းချက်လောက် အဓိပ္ပာယ်ကောင်းမွန်သော အခြားရည်ရွယ်ချက်များ မရှိသေးချေ။ “အမေရိကန်ရှိ ဒီမိုကရေစီ” စာအုပ်သည် ၁၈၃၅ ခုနှစ်နှင့် ၁၈၄၀ ခုနှစ်များ၌ ပထမအကြိမ် ပုံနှိပ်စဉ်ကကဲ့သို့ပင် ယနေ့ အချိန်၌လည်း ရှေးဦးကျသော နိုင်ငံရေးကျမ်းကြီးတစ်စောင်အဖြစ် တည်ရှိဆဲတည်း။

* * *

ဒီ တော့ခံဗီးလ်နှင့် သူ၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဂပ်စ်တပ် ဒီ ဗျူးမောက် တို့သည် ၁၈၃၁ ခုနှစ် မေလ၌ အမေရိကန်နိုင်ငံသို့ လာရောက်ခဲ့ကြသည့် တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းရင်းမှာ အမေရိကန်အကျဉ်းထောင်များ ထားရှိပုံစနစ်ကို လေ့လာရန်ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးစလုံးမှာ ပဒေသရာဇ်အန္တယ်မှ လူငယ်များဖြစ်လျက် တရားရေးဝန်ထမ်းများလည်းဖြစ်သည်။ ဒီ တော့ခံဗီးလ်နှင့် ဗျူးမောက်တို့သည် အမေရိကန်ကျင့်သုံးနေသော ဒီမိုကရေစီစနစ်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ စစ်ဆေး ကြည့်ရှုရန် စိတ်အားထက်သန်ခဲ့ကြ၏။ အမေရိကန်ရှိ တန်းတူညီမျှရေး စနစ်နှင့် ပတ်သက်သော အမှန်တကယ် လုပ်ဆောင်ချက်များကို ကြည့်ရှုလိုခဲ့ကြ၏။ ပြင်သစ်၏ အဆုံးစွန်ပန်းတိုင် ဖြစ်နိုင်မည့် ဒီမိုကရေစီ ကျင့်စဉ်များကိုလည်း လေ့လာကြည့်ရှုလိုခဲ့ကြ

သည်။ ဒီမိုကရေစီစနစ်သည် သူတို့ချစ်သော ပြင်သစ်သို့လည်းကောင်း၊ ကျန်ကမ္ဘာနိုင်ငံများသို့လည်းကောင်း မလွဲမသွေ ရောက်ရှိလာမည်ပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် အကယ်၍သာ ထိုလူငယ်နှစ်ဦးသည် အမေရိကသို့ရောက်ရှိစဉ် ဒီမိုကရေစီ၏ အပြစ်များကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် ၎င်းတို့နိုင်ငံ၌ မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရမည့် ပြဿနာများအတွက် သင့်လျော်သော အရံအတားများကို ပြင်ဆင်နိုင်လိမ့်မည်ဖြစ်၏။

စာရေးဆရာ ဂျော့ချ် ဒဗယ်လ်ယူ ပီယာဆင် ရေးသားသော **တော့ခီဗီးလ်နှင့် ဗျူးမောက်** စာအုပ်တွင် စာရေးသူက ၎င်းတို့နှစ်ယောက် အမေရိက လာရသော ကိစ္စကို ဖော်ပြရာ၌ “သူတို့သည် ကမ္ဘာကြီးအတွက် လုံခြုံမှုရအောင် ဒီမိုကရေစီကို ဖော်ဆောင်နိုင်ပါလိမ့်မည်”ဟု ထည့်သွင်းရေးသားခဲ့ပေသည်။

တော့ခီဗီးလ်၏ အမေရိကန်နိုင်ငံအပေါ် ချဉ်းကပ်လေ့လာတင်ပြမှုများတွင် အားနည်းချက်များ၊ မလျော်ကန်မှုများ၊ ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသော အချက်များ ထင်ထင်ရှားရှား ပါဝင်နေစေကာမူ အမေရိက၏ နိုင်ငံရေး၊ ဘာသာရေး၊ အစိုးရအဖွဲ့၊ အနုပညာနှင့် စာပေရေးရာတို့ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာရာ၌ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။ ဤအချက်သည်ပင်လျှင် သူ၏ **အမေရိကရှိ ဒီမိုကရေစီ** စာအုပ်ကို ကြီးကျယ်စေခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

အမေရိက၏ စီးပွားရေးကို ခြေရာခံရာ၌လည်း တော့ခီဗီးလ်သည် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ပင် သုံးသပ်နိုင်ခဲ့ပေသည်။ အမေရိကန်တို့၏ စိုက်ပျိုးရေးဘဝမှ စက်မှုစီးပွား ထွန်းကားလာပုံ၊ ရုပ်ဝစွည်း တိုးတက်အောင်မြင်လာပုံများမှာ အမေရိကန်လူမျိုးတို့၏ ရည်မှန်းချက် မြင့်မားခြင်း၊ ကြီးပွားတိုးတက်လိုစိတ်ရှိခြင်း စသည့်အရည်အသွေးများကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ရေးသားခဲ့သည်။

စာဖတ်သူများ အနေဖြင့် တော့ခီဗီးလ်သည် အမေရိကန်ဒီမိုကရေစီစနစ်အပေါ် လုံးဝ စိတ်ပျက်ခြင်း မရှိခဲ့ကြောင်း မသိရှိလျှင်ကားသူ၏ ကြီးမားသောလုပ်ရပ်ကြီးကို အပြည့်အဝနားလည်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

သူ၏ ကြီးမား ရှည်လျားလှသော အမေရိကန် ဒီမိုကရေစီ စာအုပ်ကြီး နှစ်အုပ်တွဲကို အတိုချုံး ရေးသားရာတွင် သူ၏ ဂန္ထဝင်မြောက် သော အနှစ်သာရများ၊ အနက်အဓိပ္ပာယ်များကို ငုံ့မိရုံသာမက အရေးကြီး သော သရုပ်ဖော်ချက်များ၊ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာမှုများကိုလည်း မကြွင်းကျန်ရ အောင် အားထုတ်ထားပါသည်။ သာမန်စာဖတ်သူ ရော၊ ပညာတတ်များ အတွက်ပါ အချိန်မရွေး လိုအပ်ချက် ဖြည့်ဆည်းနိုင်ရန် ပြောင်းလဲမှုအချို့ ပြုလုပ်ထားပါသည်။ ဤကဲ့သို့ နိုင်ငံရေးနှင့် လူမှုရေး အနုစာပေ ဂန္ထဝင် စာအုပ်ကြီးကို ဖြတ်ရတောက်ရသည်မှာ လွယ်ကူသော တာဝန် မဟုတ် သော်လည်း ၎င်း၏ အကောင်းဆုံးအစိတ်အပိုင်းများကို ပါဝင်အောင်ကား ထည့်သွင်းထားပါသည်။

ရစ်ချတ် ဒီ ဟက်ဖ်နာ

စာရေးသူ၏အမှာ

ကျွန်တော် အမေရိကတိုက်တွင် နေထိုင်စဉ်အတွင်း ကျွန်တော်၏ အာရုံကို ဆွဲဆောင်ကြသည့် အသစ်အဆန်းကိစ္စအားလုံးတွင် အဆွဲဆောင်နိုင်ဆုံးအရာကား လူထုအတွင်း တန်းတူညီမျှရေးကိစ္စပင်တည်း။ ဤကိစ္စထက် ကျွန်တော်အား ပိုမိုအင်အားကြီးစွာ ဆွဲဆောင်နိုင်သော အရာ မရှိချေ။ အမေရိကန် လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုလုံးအပေါ် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် လွှမ်းမိုးထားသော ဤအခြေခံအချက်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရှိခဲ့ရပါသည်။ ဤအချက်က လူထု၏ သဘောထားကို ထူးခြားသော လမ်းညွှန်မှုပေးသည်။ ဥပဒေကို ထူးခြားသော အဓိပ္ပာယ်ဖော်ဆောင်စေသည်။ တာဝန်ရှိ အုပ်ချုပ်သူများအား အမှန်တရားကို ကြားသိစေသည်။ ထို့ပြင် အုပ်ချုပ်ခံ လူတန်းစားအား ထူးခြားသော အလေ့အကျင့်များကို ပေးနိုင်လေသည်။

ဤတန်းတူညီမျှရေးစနစ်သည် တရားဥပဒေနှင့် နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်မှာသာမက လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုလုံးတွင်လည်း လွှမ်းမိုးမှုနယ်ပယ်မဆားငယ်လှပေ။ ဤတန်းတူညီမျှရေးက လူထုသဘောထားများကို ဖန်တီးသည်။ ခံစားမှုအသစ်များကို မွေးဖွားပေးသည်။ ဓလေ့ထုံးတမ်းအသစ်များကို ရရှိစေသည်။ အမေရိကန်လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ပို၍ လေ့လာမိလေ ဤတန်းတူညီမျှရေးသည် ပို၍ အခြေခံကျလေဖြစ်ကြောင်း သိရှိရ၏။ ကျွန်တော်၏ လေ့လာမှုများ အခိုင်အမာ ပြီးဆုံးသောအခါ ဤအချက်

သည်သာ ဗဟိုချက်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် အခြေခံအကျဆုံးဖြစ်ကြောင်း အတွေ့အကြုံအရ သိရှိခဲ့ရပေသည်။

ဤတွင် ကျွန်တော်၏ အတွေးများသည် ကျွန်တော်တို့၏ ကိုယ်ပိုင် ကမ္ဘာခြမ်းဆီသို့ ပျံ့လွင့်သွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ကမ္ဘာ၌ ကမ္ဘာသစ်က ပေးလိုက်သော အသိအမြင် အဖြစ်အပျက်များနှင့် အချို့နေရာ၌ တူသော်လည်း အတွင်း၌ မတူသောအရာများ ရှိနေကြောင်း ကွဲကွဲပြားပြား သိလာရပါသည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် တန်းတူညီမျှရေးသည် အဆုံးစွန်သော အကန့်အသတ်သို့ မရောက်ရှိသေးသော်လည်း ရောက်ရှိရန် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် ချီတက်လျက်ရှိပေသည်။ အမေရိကန်ပြည်သူတို့အား အုပ်ချုပ်လျက်ရှိသည့် ဒီမိုကရေစီဝါဒသည် ဥရောပတွင်လည်း ဩဇာရှိလာရန် အရှိန်မြှင့်နေပြီဟု ထင်ရသည်။ ဤတွင်ပင် ဤစာအုပ်ကို ရေးသားရန် ကျွန်တော် စိတ်ကူးရလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံတွင် ဒီမိုကရေစီတော်လှန်ရေးကြီး ဖြစ်ပွားလျက်ရှိရာ ဤအရေးအခင်းကို အားလုံးက တပြေးတည်း ရှုမြင်ကြသည် မဟုတ်ချေ။ အချို့က ဤကိစ္စသည် မတော်တဆဖြစ်ပေါ်ခြင်းမျှသာဖြစ်၍ ပြန်လည်အဆုံးသတ်ပို့ လိုအပ်သည်ဟု မြင်ကြ၏။ အခြားတစ်ဖက်ကမူ ဤတော်လှန်ရေးကြီးသည် အညီညွတ်ဆုံး၊ သိက္ခာအရှိဆုံးနှင့် သမိုင်းတွင် မည် အခိုင်မြဲဆုံး လမ်းစဉ်ရှိခဲ့သဖြင့် တားဆီး၍ မရနိုင်သော ကိစ္စကြီး ဖြစ်သည်ဟု မြင်ကြသည်။

ကျွန်တော်သည် လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၇၀၀ ခန့်က ပြင်သစ်ပြည်ကြီးကို ပြန်လည်၍ ကြည့်မိသည်။ ထိုစဉ်က ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာ မြေပိုင်ရှင်ကြီးများ၏ ခွဲဝေအုပ်စိုးခြင်းကို ခံနေရ၏။ အနည်းငယ်မျှသော မြေပိုင်ရှင်မိသားစုများမှာ အုပ်ချုပ်သူ အာဏာပိုင်များပင်ဖြစ်သည်။ အုပ်ချုပ်ခွင့် အာဏာသည် မျိုးဆက်တစ်ဆက်မှ တစ်ဆက်သို့ မိသားစု အစဉ်အဆက် အတိုင်း ဆင်းသက်လာ၏။ လူလူချင်း ဆက်ဆံရာတွင် အသုံးပြုသည့် တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းမှာ အင်အားဖြစ်သည်။ မြေယာပိုင်ဆိုင်မှုသည် အာဏာရရှိရန် အခြေခံ အကြောင်းရင်းတည်း။ သို့သော်လည်း

မကြာခင်မှာပင် ဘုန်းတော်ကြီးများ၏ နိုင်ငံရေးဩဇာ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုဘုန်းတော်ကြီးများ၏ ဩဇာလွှမ်းမိုးမှုသည် တိုး၍ တိုး၍လာခဲ့သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများသည် လူတန်းစားအလွှာအားလုံးနှင့် ဆက်ဆံသည်။ ဆင်းရဲချမ်းသာ မခွဲချေ။ ဤသို့ဖြင့် ခရစ်ယာန်ကျောင်းများမှ တစ်ဆင့် တန်းတူညီမျှရေးသည် အစိုးရအဖွဲ့အတွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာခဲ့လေသည်။ သာမန်အလုပ်သမား တစ်ယောက်သည်လည်း ဘုန်းတော်ကြီးအဖြစ် ခံယူလျက် သူကောင်းမျိုးများကြားတွင် နေရာယူလာနိုင်သည်။ ဘုရင်များ၏ ထိပ်ပေါ်မှာပင် နေရာရနိုင်သောအခါများစွာရှိခဲ့လေသည်။

ဘုရင်များက သူတို့၏ ကြီးမားသော စွန့်စားခန်းများဖြင့် သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဖျက်ဆီးနေကြပြီး သူကောင်းမျိုးများကလည်း အချင်းချင်း စစ်ခင်းခြင်းဖြင့် အင်အား ကုန်ခန်းနေကြစဉ် အောက်တန်းလွှာတို့သည် ကုန်သွယ်မှုဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ချမ်းသာလာကြ၏။ ငွေကြေးသည် နိုင်ငံ၏ အရေးကိစ္စများ၌ လွှမ်းမိုးစပြုလေပြီ။ အာဏာရရှိရေးအတွက် လမ်းသစ် ပွင့်လာ၏။ ငွေရှင်ကြေးရှင်သည် နိုင်ငံရေး၌ ဩဇာရှိလာခဲ့လေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အသိပညာပျံ့နှံ့လာခြင်း၊ အနုပညာနှင့်စာပေ အပေါ် ရသခံစားမှု တိုးတက်လာခြင်းတို့ကြောင့် အသိပညာသည် ဖွံ့ဖြိုးလာ၏။ ဤအချက်သည် အစိုးရတစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်ရေးအတွက် နည်းလမ်းသစ်တစ်ရပ်ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ သို့ဖြင့် စာတတ်ပေတတ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် နိုင်ငံ၏ အရေးကိစ္စများ၌ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း နေရာယူလာခဲ့ကြပေသည်။

ဆယ့်တစ်ရာစုတွင် သူကောင်းမျိုးများသည် ထိပ်ဆုံးမှာရှိခဲ့၏။ ဆယ့်သုံးရာစုမှာကား ငွေဖြင့်ဝယ်ယူခြင်း ခံရဘိသကဲ့သို့ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ၁၂၇၀ ခုနှစ်တွင် သူကောင်းမျိုးတို့အား ပထမဆုံးအကြိမ်တန်းတူညီမျှရေး အစပျိုးနိုင်ရန် သဘာဝတရားက ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဤနှစ်ပေါင်း ၇၀၀ အတွင်းဝယ် သူကောင်းမျိုးတို့သည် တစ်ခါတစ်ရံ၌ ဘုရင်ကို ဆန့်ကျင်နိုင်ရန်အတွက်လည်းကောင်း၊ ပြိုင်ဘက်များ၏ အာဏာကို သေးငယ်အောင် ပြုလုပ်ရန်အတွက်လည်းကောင်း၊ သာမန်လူ

များအား နိုင်ငံရေးဩဇာအချို့ကို ခွဲဝေခွင့် ပြုခဲ့ကြရ၏။ အများအားဖြင့် ဘုရင် ကိုယ်တိုင်ကပင် သူကောင်းမျိုးတို့အား ဖိနှိပ်လိုသောဆန္ဒဖြင့် အောက်တန်းလွှာမှ လူများကို အစိုးရအဖွဲ့အတွင်း ပါဝင်ခွင့်ပြုစေခဲ့ခြင်း မျိုးလည်းရှိသည်။

ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် ဘုရင်သည် တန်းညိုသူဖြစ်၏။ ဘုရင်သည် အင်အားကြီးသူဖြစ်လျှင် သာမန်လူများအား သူကောင်းမျိုးများနှင့်တန်းတူ ခွင့်မပေးချေ။ အကယ်၍ ဘုရင်သည် အင်အားချိနဲ့နေသူဖြစ်ပါက လူထု အား အထက်တန်းလွှာများနှင့် ယှဉ်နိုင်အောင် အခွင့်ပေးတတ်လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် လူးဝစ္စ (၁၁) နှင့် လူးဝစ္စ (၁၄) တို့သည် ဩဇာကျဆင်းလာ ခဲ့ကာ လူးဝစ္စ (၁၅) လက်ထက်တွင်ကား ဘုရင်သည် မြေစာမှုန့်ဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားတော့၏။

ပုဂ္ဂလိကပိုင်ဆိုင်မှုသည် အာဏာလွှမ်းမိုးမှုအတွက် နေရာရလာ သည်နှင့်အမျှ အနုပညာနှင့် ပတ်သက်သော တွေ့ရှိချက်များ၊ စီးပွားရေး တိုးတက်မှုများ၊ ကုန်ထုတ်လုပ်မှု တိုးတက်မှုများသည် တန်းတူညီမျှရေး အတွက် အကြောင်းအရာသစ်များ ဖြစ်လာရလေသည်။ ဤအချိန်မှစ၍ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို အရသာခံမှု၊ စစ်မက်ကို နှစ်သက်မှု၊ နယ်ပယ် တည်ဆောက်မှုနှင့် လူသားတို့အသည်းနှလုံး၏ အနက်ရှိခြင်းဆုံးအပိုင်းမှ အပေါ်ယံကြောအထိ အကြောင်းအရာများသည် ဆင်းရဲသူများကို ချမ်းသာ လာစေကာ ချမ်းသာသူများကို ဆင်းရဲလာစေလေသည်။

အသိပညာသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်း၊ အင်အားဖြစ်စေခြင်း တို့၏ အကြောင်းရင်း ဖြစ်လာသည့်အချိန်မှစ၍ သိပ္ပံ၊ အမှန်တရားနှင့် အတွေးအခေါ်သစ်များသည် လူတို့ လက်လှမ်းမီနိုင်သော အာဏာဖြစ် ပေါ်လာခဲ့၏။ ကဗျာ၊ အနုပညာ၊ အသိ၊ စိတ်ကူးစိတ်သန်း၊ အတွေးအခေါ် စသော နိဗ္ဗာန်ဘုံက ကြံမြန်ထားသည့် အခြင်းအရာများသည် ဒီမိုကရေစီ ရေးသို့ ဦးတည်လာကြတော့သည်။ ဤအနုပညာယဉ်ကျေးမှုတို့သည် လူတန်းစား အားလုံးအတွက် လမ်းဖွင့်ထားသည်ဖြစ်ရာ ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့် ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့၏ အနှစ် ၇၀၀ ရှိပြီဖြစ်သော သမိုင်းစာမျက်နှာများကို လှန်လှောကြည့်ရှုသောအခါ တန်းတူညီမျှရေးဖြစ်စေသော အကြောင်းအရာများ တစ်ခုတည်း မဟုတ်ကြောင်း တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ ခရူးဆိတ်နှင့် အင်္ဂလိပ်စစ်ပွဲများသည် သူကောင်းမျိုးတို့အား ပိုင်ဆိုင်မှု လျော့ပါးစေခဲ့၏။ မြူနီစီပယ် ကော်ပိုရေးရှင်းများသည် ဒီမိုကရေစီရေးနှင့် လွတ်လပ်ရေးကို အစပျိုးပေးခဲ့ကြ၏။ သေနတ်လက်နက်များ ပေါ်ပေါက်လာခြင်းက စစ်ပွဲ၌ တန်းတူယှဉ်ပြိုင်ခွင့် ပေးခဲ့သည်။ ပန်းချီအနုပညာက လူတန်းစားအားလုံးကို မျက်စိဖွင့်ပေးခဲ့သည်။ စာပို့စနစ်ပေါ်လာခြင်းဖြင့် ဗဟုသုတများသည် တဲကုပ်သို့လည်းကောင်း၊ နန်းတော်သို့လည်းကောင်း၊ တဖြည်းညီရောက်သွားခဲ့ကြသည်။ ပရောတက်စတန်ဘာသာက လူသားအားလုံး နိဗ္ဗာန်လမ်းကို လျှောက်နိုင်သည်ဟု ကြေညာခဲ့သည်။ အမေရိကတိုက်ကို တွေ့ရှိလိုက်ခြင်းသည် ဥစ္စာပစ္စည်းများ ရရှိရန် အခွင့်အလမ်းထောင်ပေါင်းများစွာကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့ပြီး စွန့်စားခန်းများကို ဖွင့်ပေးခဲ့လေသည်။

အကယ်၍ ဆယ့်တစ်ရာစု အစပိုင်းလောက်တွင် ရာစုနှစ်ဝက်တိုင်း၌ ပြင်သစ်တွင် ဘာဖြစ်မည်ဆိုသည်ကို ကြိုတင်သိရှိနိုင်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် တော်လှန်ရေးကြီး နှစ်ကျော့ပြန်ဖြစ်လိမ့်မည် ဆိုသည်ကို မသိဘဲနေမည် မဟုတ်ချေ။ သူကောင်းမျိုးများသည် လူမှုအဖွဲ့အစည်းများ၏ လှေကားထစ်များမှ လျှောကျခဲ့စဉ် သာမန်လူများသည် မြင့်တက်၍ လာခဲ့ကြသည်။ ရာစုနှစ်ဝက်တိုင်းနှစ်ဝက်တိုင်းတွင် ၎င်းတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နီးကပ်၍လာကြ၏။ သို့ဖြင့် မကြာမီ တွေ့ဆုံကြမည်မှာ ဧကန်ပင်ဖြစ်သည်။

ဘုရင်နှင့် ကံကျွေးချစနစ်ကို ဖယ်ရှားခဲ့သော ဒီမိုကရေစီသည် ကုန်သည်နှင့် ဓနရှင်များရှေ့ရောက်သောအခါ နောက်တွန့်သွားမည်လော၊ ထိုအချိန်က ဒီမိုကရေစီသည် အလွန်အင်အားကြီးလျက်၊ ၎င်း၏ ဆန့်ကျင်ဘက်များမှာ အလွန်အားနည်းသောကြောင့် ဒီမိုကရေစီ၏ အရှိန်အဟုန် ရပ်တန့် သွားမည်လော။ သို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ မည်သို့ ဆက်လက် လုပ်ဆောင်ကြမည်နည်း။ မည်သူမျှ မပြောနိုင်ချေ။

ဤစာအုပ်ကိုရေးသားရာတွင် စာရေးသူသည် အရှိန်အဟုန်ပြင်းလှသော တော်လှန်ရေးကြီးနှင့် ၎င်း၏ အနိဋ္ဌာရုံများကိုမြင်တွေ့ရာမှ ဘာသာရေးအရ ထိတ်လန့်မိလျက် ဤလှုံ့ဆော်ချက်များဖြင့် ရေးသားခြင်းဖြစ်လေသည်။ တော်လှန်ရေးကြီးသည် တားဆီးမရလောက်အောင် ပြင်းထန်သည်မှာ မှန်၏။ သို့သော် ထိန်းသိမ်းဦးဆောင်၍ မရလောက်အောင် အရှိန်ပြင်းလှသည်ကား မဟုတ်ချေ။ ၎င်းတို့၏ ကံကြမ္မာသည် ၎င်းတို့လက်တွင်း၌ပင် ရှိ၏။ ၎င်းတို့ ပထမဆုံးလုပ်ရမည့်တာဝန်မှာ ဒီမိုကရေစီကို သင်ယူရန်တည်း။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အသစ်က ပြန်စရမည်။ ဘာသာယုံကြည်ချက်အရ စိတ်ဓာတ်များကို သန့်စင်ပစ်ရမည်။ လှုပ်ရှားမှုများကို ညှိပေးရမည်။ အတွေ့အကြုံများမှ ရရှိသော ဗဟုသုတများဖြင့် အစားထိုးရမည်။ ကာလဒေသနှင့် လျော်ညီသော အစိုးရတစ်ရပ် ဖော်ဆောင်နိုင်ရမည်။ ထိုကာလ၏ ဖြစ်ပေါ်နေသော အခြေအနေနှင့် လူများကို ညီညွတ်မျှရအောင် ပြုလုပ်ရပေလိမ့်မည်။

ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးကား ဦးဆောင်မှု ကင်းမဲ့စွာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်များကလည်း ထိုကိစ္စအတွက် အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ပေးထားခြင်းမရှိပေ။ တော်လှန်ရေးသည် ၎င်းတို့၏သဘောဆန္ဒ မပါဘဲ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ နိုင်ငံ၏ အာဏာအရှိဆုံး၊ အထက်မြက်ဆုံး လူတန်းစားတို့သည် ဤတော်လှန်ရေးကြီးကို ဦးဆောင်ရန်လည်းကောင်း၊ ကိုင်တွယ်ရန်လည်းကောင်း မကြိုးစားခဲ့ကြချေ။ ဒီမိုကရေစီသည် ၎င်း၏ အရိုင်းဘဝမှာပင် ဥပေက္ခာပြုခြင်း ခံခဲ့ရ၏။ ဥပမာ ပြောရလျှင် မိဘ၏ အုပ်ထိန်းသွန်သင်မှု မရှိဘဲ လမ်းပေါ်၌ ကြီးပြင်းရသည့် ကလေးငယ်များသဖွယ် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် လူထုအတွင်း ဒီမိုကရေစီတော်လှန်ရေးကြီး ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ တော်လှန်ရေးအတွက် လိုအပ်ချက်ဖြစ်သည့် ဥပဒေများ၊ စိတ်ကူးစိတ်သန်းများ၊ ဓလေ့ထုံးတမ်းများ၊ အပြုအမူများကို အတူတကွ မပြောင်းလဲနိုင်ခဲ့ပေ။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဒီမိုကရေစီကို ရရှိခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရရှိလိုက်သော ဒီမိုကရေစီမှာ မကောင်းသော အချက်များကို လျော့နည်းစေပြီး ကောင်း

သောအချက်များကို ရွေးချယ်နိုင်သော အခြေအနေအထိ မဖြစ်ခဲ့ချေ။ ဒီမိုကရေစီ၌ မကောင်းသောအချက်များ ပါနေသည်ကို သိပါလျက် ကောင်းသောအချက်များကြောင့် ထိုမကောင်းသော အချက်များကို ဥပေက္ခာ ပြုခဲ့ရလေသည်။

ပစ္စည်းဥစ္စာ ပိုင်ဆိုင်မှုကို ခွဲဝေလိုက်ခြင်းသည် ချမ်းသာသူနှင့် ဆင်းရဲသူများအကြား ကွာဟမှုကို လျော့ပါးစေခဲ့၏။ သို့သော် ထိုကဲ့သို့ အလွှာနှစ်ခု နီးကပ်လာလေလေ၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မုန်းတီးမှု ကြီးမားလာ လေလေဖြစ်သည်။ ထိုသို့ မုန်းတီးသည်နှင့်အမျှ အခြားလူ အာဏာရ သွားမည်ကို မနာလိုသည့် စိတ်ကလည်း ပြင်းထန်လာလေလေဖြစ်၏။ ထိုအချိန်က အခွင့်အရေး၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်ဆိုသည့် စိတ်ကူးသည် မည်သည့် အလွှာမှာမှ မပေါ်ပေါက်သေး။ အနာဂတ်အတွက် အာမခံချက်နှင့် ပစ္စုပ္ပန်အတွက် အငြင်းပွားမှုကို အင်အားကသာလျှင် လုပ်ဆောင်နိုင်လိမ့် မည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့ကြလေသည်။

ခရစ်ယာန်ဘာသာ၌ ယုံကြည်မှု ပြင်းထန်သူများကမူ လူသား တို့၏ လွတ်လပ်မှုဆိုသည်မှာ အလိုတော်အတိုင်းဖြစ်သည်ဟူသော အယူ အဆကို လက်ခံထားကြ၏။ ဘုရားသခင်၏ မျက်မှောက်တော်၌ လူသား အားလုံး တန်းတူညီမျှကြသည်ဟူ၍ ကြေညာထားသော ခရစ်ယာန် ဘာသာ အယူဝါဒအရ ဥပဒေ၏မျက်မှောက်တွင် နိုင်ငံသားအားလုံး တန်းတူညီမျှသည်ဆိုသော အချက်ကို ငြင်းပယ်ကြမည် မဟုတ်ပေ။ သို့ သော် ထိုအချိန်က တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် တစ်ခုတည်းသော လူထုပရိသတ် ကြီး၏ အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ဒီမိုကရေစီက တောင်းဆိုတိုက်ခိုက်နေသော အရေးကိစ္စများအပေါ် ရှုပ်ထွေးသွားကြရလေသည်။ ထို့နောက် ဒီမို ကရေစီက နှစ်သက်လှပါသည်ဆိုသော တန်းတူညီမျှရေးအပေါ် ငြင်းပယ် ရန် အကြောင်းရှိလာကြ၏။ ထို့ပြင် လွတ်လပ်ရေး၏ အကြောင်းရင်း များကိုပင် ရန်သူသဖွယ် ရှုမြင်သွားကြတော့၏။

ဤ ဘာသာရေးစိတ် ပြင်းထန်သူများအနီးတွင် လူတချို့ရှိသေး ၏။ ၎င်းတို့မှာ လွတ်လပ်ရေး၏ ဘက်တော်သားများဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့က

လွတ်လပ်ရေး၏ ကောင်းကျိုးချမ်းသာများ၊ အားသာချက်များကြောင့် လွတ်လပ်ရေးကို အကာအကွယ်ပြုလိုသူများဖြစ်၏။ လူသားတို့သည် ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးတော်ကြောင့် လွတ်လပ်ရေးကို ရရှိထားခြင်းဖြစ်သည် ၍ ၎င်းအခွင့်အရေးကို ကာကွယ်လိုကြသည်။ လွတ်လပ်ရေးဆိုသည်မှာ ညွှန်ပြသူ ဘုရားသခင်၏ အလိုတော် မပါလျှင် တည်ဆောက်၍မရ။ ထိုအလိုတော်ဆိုသည်မှာလည်း ယုံကြည်မှုမရှိလျှင် မဖြစ်နိုင်ဟု သိရှိနားလည်ခဲ့ကြသည်။

ထိုခေတ်က ကျေးကျွန်စနစ် ရှိခဲ့ရာတွင် လွတ်လပ်လိုသူ၊ နွေးထွေးသော နှလုံးသားရှိသူများက လူသားတို့၏ လွတ်လပ်မှုအတွက် ရုန်းကန်နေစဉ် ကျေးကျွန်စနစ်ကို ထောက်ခံသူများလည်း ရှိနေခဲ့သည်။ အချို့ကလည်း ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင် အသိအမှတ်ပြုရန် ငြင်းဆန်ခဲ့သော လူ့အခွင့်အရေးများကို ကျယ်လောင်စွာ တောင်းဆိုနေခဲ့ကြ၏။

လူထုထဲတွင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ထိုက်သော အရည်အချင်းပြည့်ဝသူ၊ မြင့်မြတ်သူ၊ ငြိမ်းချမ်း၍ စင်ကြယ်သူ သီးခြားပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ရှိသေးသည်။ လူ့မဂ်ဒန်ထမ်းစိတ်ဓာတ်ရှိပြီး ထိုကိစ္စအတွက် အစတေးခံရန်လည်း အဆင်သင့်ရှိကြသည်။ သို့သော်လည်း ယဉ်ကျေးမှုကိစ္စများတွင် ဆန့်ကျင်ဘက်များကို တွေ့မြင်ဖြစ်ရာ မိမိကိုယ်မိမိ ခေတ်သစ်ချွန်ပီယံများအဖြစ် တောင်းဆိုရင်း မထိုက်တန်သောနေရာများကို ရယူထားသူများလည်း ရှိလေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ။

ဘာသာရေးသမားများက လွတ်လပ်ရေး၏ ရန်သူဖြစ်နေသည်။ လွတ်လပ်ရေး၏ မိတ်ဆွေများက ဘာသာရေးကို တိုက်ခိုက်နေသည်။ အထက်တန်းလွှာများ၊ မြင့်မြတ်သူ လူတန်းစားများက တိုးတက်မှုအားလုံးကို ဆန့်ကျင်နေသည်။ နိုင်ငံရေးသဘောတရားမဲ့သူများနှင့် စည်းကမ်းမဲ့သူများက ၎င်းတို့ကိုယ်၎င်းတို့ ရှေ့တန်းတင်နေသည်။ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် အသိပညာရှိသူများပမာ ဟိတ်ဟန်ထုတ်နေကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ခေတ်မတိုင်မီ ရာစုနှစ်များကရော ဤကဲ့သို့ ကံကြမ္မာ

မျိုး ရှိခဲ့လေသလော။ လူများသည် ယခုခေတ်ကမ္ဘာကြီးမျိုးမှာသာ နေထိုင်ကြရသလော။ ယခုခေတ်ကမ္ဘာကြီးမှာ သဘာဝဆက်သွယ်မှုများ ပျက်ပြားနေသည်။ ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်သူများမှာ လူတော်များ မဟုတ်ကြ။ လူတော်များမှာ ဂုဏ်ပြုခြင်း မခံကြရ။ အမိန့်ကို မြတ်နိုးမှုများသည် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုများ အောက်တွင် ဝေဝါး ပျောက်ဆုံးနေသည်။ ထုံးတမ်းစဉ်လာ လွတ်လပ်မှုများသည် ဥပဒေ၏ ရှုတ်ချမှုကို ခံနေရသည်။ လူသားများ၏ အပြုအမူများပေါ်၌ ဖြန့်ကြက်ထားသော အလင်းရောင်က မှိန်နေသည်။ ယခု ဖြစ်ပျက်နေသည့် အကြောင်းအရာများကို ခွင့်ပြုရမည်လား၊ တားမြစ်ရမည်လား။ ရှက်စဖွယ်ထင်ရမည်လား၊ ဂုဏ်ပြုရမည်လား။ အမှားလား အမှန်လား။

ဘုရားသခင်ကမူ ကျွန်ုပ်တို့အား ဤရှုထောင့်ပေလီလှသည့် အဆုံးမထင်သော အနှောင်အဖွဲ့ကြီးအတွင်း၌ ပစ်ထားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်မယုံကြည်ပါ။ ဘုရားသခင်သည် ဥရောပလူသားတို့အား ပိုမို ငြိမ်းချမ်းသာယာသည့် အနာဂတ်ကို ရရှိစေရန် ဖြွက်ကြားထားပါသည်။

ဤကမ္ဘာတွင် လူမှုတော်လှန်ရေးကြီး အကြီးအကျယ်ဖြစ်ပွားခဲ့သော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံရှိပါသည်။ ထိုနိုင်ငံသည် ၎င်း၏သဘာဝ ကန့်သတ်ချက်များအနီးသို့ ရောက်ခဲ့၏။ ငြိမ်သက်ခြင်း၊ ငြိမ်းချမ်းခြင်းတို့၏ သက်ရောက်မှုကိုလည်း ရခဲ့၏။ ထိုနိုင်ငံသည် ဒီမိုကရေစီတော်လှန်ရေးကြီး၏ အသီးများကို ရင့်မှည့်စေခဲ့လေပြီ။

၁၇ ရာစုတွင် အမေရိကကမ်းခြေသို့ သွားရောက်ကာ ကိုလိုနီတည်ထောင်သူများသည် ဥရောပ၌ ကျင့်သုံးခဲ့သော စည်းမျဉ်းများနှင့် မတူသည့် ဒီမိုကရေစီ စည်းမျဉ်းများကို ပျိုးထောင်ခဲ့ကြ၏။ ထိုကဲ့သို့ ကမ္ဘာသစ်၌ သွားရောက် ပျိုးထောင်သော ဒီမိုကရေစီသည် အလုံးစုံလွတ်လပ်သောအဖြစ်ကို ဖြန့်ကြက်နိုင်ခဲ့သည်။ နိုင်ငံ၏ လုပ်ဆောင်ချက်များအပေါ် လွှမ်းမိုးခြင်းဖြင့် ဥပဒေများကိုလည်း အေးချမ်းစွာ ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ပြင်သစ်မှာလည်း အမေရိကန်မှာကဲ့သို့ပင် လုံးဝပြည့်

စုံလှနီးပါး တန်းတူညီမျှမှုကို အနှေးနှင့်အမြန် ရနိုင်ပေလိမ့်မည်ဟု သံသယ မရှိ ယုံကြည်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် အမေရိကန်တို့၏ အလားတူ လူ့အဖွဲ့အစည်းမျိုး ဖော်ဆောင်ရန် လိုအပ်မည်ဟူ၍ကား ကောက်ချက် မချလိုပါ။ အမေရိကန်တို့သည် ဒီမိုကရေစီမှ ရရှိသော အစိုးရပုံစံ တစ်မျိုးတည်းကိုသာ ရွေးချယ်ထားသည်ဟုလည်း ကျွန်ုပ် မထင်မြင်မိပါ။ နိုင်ငံ နှစ်နိုင်ငံတွင် ဥပဒေနှင့် လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များ၏ သာမန်အကြောင်းရင်းများ တူညီနေသည်ဆိုလျှင် ထိုအရာများကို မည်ကဲ့ သို့ ရယူထားသနည်းဆိုခြင်းကိုသာ ကျွန်ုပ်တို့ အများဆုံး စိတ်ဝင်စားရ မည်ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်အနေနှင့် အမေရိကတိုက်ကို လေ့လာခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေရေးရာ ကိစ္စများကိုသာ သိရှိရန် မဟုတ်ချေ။ ကျွန်တော်တို့အကျိုး အတွက် လမ်းညွှန်ချက်များကို ရှာဖွေရန်လည်းဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော် သည် အမေရိကအား ချီးကျူးသည့် စာတမ်းရေးရန် စိတ်ကူးခဲ့သည်ဟု ထင်လျှင်ကား မှားပေလိမ့်မည်။ ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရင်းဖြင့်ပင် ကျွန်တော် သည် ဤပုံစံမျိုး မဟုတ်ကြောင်း တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော် သည် အစိုးရပုံစံတစ်ခုကို ထောက်ခံထားခြင်း မရှိကြောင်းလည်း တွေ့ရ ပါလိမ့်မည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မည်သည့်တရားဥပဒေစနစ်၌ဖြစ်စေ၊ အကောင်းဆုံး၊ အပြည့်စုံဆုံးအရာ မရှိဆိုသည်ကို ကျွန်တော် သဘော ပိုက်ထားမိခြင်းကြောင့်တည်း။ လူမှုတော်လှန်ရေးကြီးကိုပင် လူသားများ အတွက် အကျိုးအမြတ်ရရှိခြင်းလော၊ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းလောဟု ကျွန်တော် မဆုံးဖြတ်တတ်ပါ။ ဆုံးဖြတ်နိုင်သည်ဟု ဟန်မဆောင်ခဲ့ပါ။ ဤတော်လှန် ရေးကြီးကို လုံးလုံးလျားလျား အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးခဲ့သော အဖြစ်အပျက် တစ်ခု သို့မဟုတ် အောင်မြင်လှနီးပါး အဖြစ်အပျက်တစ်ခုဟုသာ အသိ အမှတ် ပြုပါသည်။

ကျွန်တော်လိုချင်သည့် နိုင်ငံကား တိုးတက်မှု အပြည့်စုံဆုံး၊ ငြိမ်းချမ်းမှု အရှိဆုံး ဖြစ်ရပါမည်။ ထို့ပြင် သဘာဝအကျိုးဆက်များကို ခွဲခြားသိမြင်လျက် ထိုအကျိုးဆက်များကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ပြီး ဖြစ်နိုင်လျှင်

လူသားတို့၏ အကျိုးအတွက် လွှဲပြောင်းယူနိုင်ရပါမည်။ ကျွန်တော်သည် အမေရိကန်နိုင်ငံ၌ အမေရိကန်ထက်မက တွေ့မြင်ခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဒီမိုကရေစီ၏ ပုံရိပ်ကိုလည်း ရှာဖွေခဲ့သည်။ ၎င်း၏ အကွေ့အကောက်များ၊ သွင်ပြင်လက္ခဏာများ၊ အပြစ်အနာအဆာများ၊ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်များကိုလည်း ရှောင်ရန်၊ ဆောင်ရန်ကိစ္စများအဖြစ် ရှာဖွေခဲ့ပါသည်။

ဤစာအုပ်၏ ပထမပိုင်းတွင် အမေရိကန်ဒီမိုကရေစီက ဥပဒေကို ပေးအပ်သော လမ်းညွှန်ချက်များကို ပြနိုင်ရန် ကြိုးပမ်းထားပါသည်။ ထို့နောက် အစိုးရအား ဒီမိုကရေစီက ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ခင်းကျင်းပြပါသည်။ ထို့နောက် အရေးကိစ္စများအပေါ် ဒီမိုကရေစီက ယူဆောင်လာသော ကောင်းကျိုး ဆိုးကျိုးများကို ဖော်ထုတ်နိုင်ရန်လည်း ရှာဖွေခဲ့ပါသည်။ အမေရိကန်များအနေနှင့် ဒီမိုကရေစီကို လမ်းညွှန်ရန်၊ ကြိုတင်အကာအကွယ် ယူထားမှုများကိုလည်း လေ့လာခဲ့ပါသည်။ ထို့ပြင် အမေရိကန်များ မသုံးကြစေကာမူ လူ့ဘောင်ကိုအုပ်စိုးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်သော ကိစ္စများကိုလည်း ထောက်ပြရန် ကျွန်တော့်အနေနှင့် တာဝန်ယူထားခဲ့ပါ၏။ အမေရိကန်တွေ့ရှိချက်များကို သိရှိအောင်လုပ်ဆောင်ရာ၌ ကျွန်တော်အောင်မြင်သည် မအောင်မြင်သည်ကို မသိပါ။ တစ်ခု သေချာသည်မှာ ကား ထိုအကြောင်းအရာများ၊ တင်ပြချက်များသည် ကျွန်တော်၏ ရိုးသားသော စေတနာများ ဖြစ်သည်ဆိုသော အချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်သည် သတိတရားနှင့် ယှဉ်လျက် စိတ်ကူးစိတ်သန်းများကို တကယ့် အဖြစ်အပျက်သို့လည်းကောင်း၊ တကယ့်အဖြစ်အပျက်များကို စိတ်ကူးစိတ်သန်းသို့လည်းကောင်း မည်သည့်အခါကမျှ မပြောင်းလဲခဲ့ပါ။

စာဖြင့် ရေးသားထားသော အထောက်အထားများဖြင့် အချက်တစ်ချက်ကို ရေးသားရသည့်အခါတိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် မူရင်းစာအုပ်ကို ပြန်လည်ကြည့်ရှုပြီး အတည်ပြုချက် ရယူခဲ့ပါသည်။ တိုင်းပြည်၏ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များအပေါ် မှတ်ချက်ချခြင်းများ၊ နိုင်ငံရေး ထုံးတမ်းစဉ်လာများ၊ သဘောထားအမြင်များနှင့် ပတ်သက်သည့်အခါတိုင်း ကျွန်တော်

သည် အထက်မြက်ဆုံးလူများနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် ဆွေးနွေးသော မေးခွန်းသည် အရေးကြီးပြီး သံသယဖြစ်ဖွယ်ရှိနေလျှင် တစ်ဦးတည်း၏ အဖြေဖြင့် တင်းတိမ်မနေဘဲ မျက်မြင်သက်သေ အများ အပြားကို အထောက်အထားအဖြစ် ရယူခဲ့ပါသည်။ တွေ့ဆုံ မေးမြန်း ရသည့်ကိစ္စများတွင် ဂရုတစိုက်ပင် မှတ်စုထုတ် ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ၎င်း မှတ်စုများသည် ကျွန်တော်၏ အိတ်အတွင်းမှ မည်သည့်အခါမှ ပျောက် ပျက်သွားမည် မဟုတ်ပေ။ အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ကျွန်တော်၏စာအုပ်ကို ဝေဖန်မည်ဆိုပါက ဤစာအုပ်ကို ဝေဖန်ခြင်းထက် လွယ်ကူသော အခြားဝေဖန်မှု ရှိမည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်၏ စာအုပ်ကို ကျကျနန လေ့လာမည်ဆိုလျှင် အစိတ် အပိုင်းပေါင်း များစွာကို အတွေးအခေါ် တစ်မျိုးတည်းဖြင့် အုပ်မိုးလျက် တစ်ပေါင်းတစ်စည်းတည်း ပြုထားကြောင်း တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် သည် ဤစာအုပ်ကို ရေးသားပြုစုရာ၌ အကြောင်း တစ်ခုတည်းအပေါ် ဆုံးဖြတ်ရေးသားခြင်း မဟုတ်ဘဲ သက်သေ အများအပြားအပေါ်၌ အခြေ ပြု ရေးသားခြင်းဖြစ်ရာ ခြုံငုံသုံးသပ်၍ ဆုံးဖြတ် ဖတ်ရှုကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

ဤစာအုပ် ရေးသူသည် သဘောတရားများကို အများဆုံး ဦးစားပေးရင်း တစ်ခါတစ်ရံ၌ ဖြစ်နိုင်ခြေ မရှိသော အနေအထားသို့ ရောက်လုနီးဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်းနားလည်ပေးကြပါရန် မမေ့စေလိုပါ။

ကျွန်တော်သည် ဤစာအုပ်ကို ရေးသားရာတွင် မည်သည့်ပါတီ အဖွဲ့အစည်း တစ်ရပ်ရပ်ကိုမျှ တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ ထောက်ခံခြင်း မပြုခဲ့ပါ။ မည်သည့် ရှုထောင့်ကိုမျှ ဦးစားပေးခြင်းလည်း မရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်သည် အခြားသူများနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ မကြည့်ခဲ့။ အခြားသူများထက် ကျော်လွန်၍သာ ကြည့်ခဲ့ပါသည်။ အခြားသူများက မနက်ဖြန်ခါအတွက် အလုပ်များနေစဉ် ကျွန်တော်က ကျွန်တော်၏ အတွေးများကို အနာဂတ် ကာလကြီးတစ်ခုလုံးဆီသို့ ပို့လွှတ်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသတည်း။

ပထမပိုင်း

အင်ဂလို အမေရိကန်တို့၏ မူလအစ

လူသားတစ်ယောက်သည် မွေးဖွားလာပြီးနောက် စောစောပိုင်းကလေးဘဝတွင် ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ အခက်အခဲနှင့် ကြုံရခြင်းစသော အဖြစ်အပျက်များမှာ ထင်ထင်ရှားရှား မရှိလှချေ။ ထိုလူသား ကြီးပြင်းလာသောအခါ သူ့ကို ကမ္ဘာကြီးက ကြုံဆိုလိုက်သည်။ သူ လူလားမြောက်လာသောအခါ သူသည် အပေါင်းအဖော်များနှင့် ဆက်သွယ်ရတော့သည်။ ထိုကဲ့သို့ လူလားမြောက်သော အချိန်ကျမှ ထိုသူ၏ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းဆိုသည့် ဗီဇတို့ ပုံဖော်ကြသည်ဟု တွေးထင်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ် မမှားဘူးဆိုပါလျှင် ထိုအချက်သည် မှားယွင်းသည်ဟုဆိုချင်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကလေးငယ်များကို မိခင်ရင်ခွင်ထဲမှာ ရှိစဉ်ကတည်းကပင် အကဲခတ်ကြရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုကလေးသည် ကမ္ဘာပေါ်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း မည်သို့ ပြုမူသည်ဆိုခြင်းကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး မည်သို့ စခန်းသွားမည်ဆိုသည်ကို နားလည်နိုင်ပေသည်။ တကယ်စင်စစ်ကား လူတစ်ယောက်၏ လုံးလုံးလျားလျားအဖြစ်ကို ပုခက်တွင်းမှာ ကတည်းကပင် တွေ့မြင်နိုင်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

တိုင်းနိုင်ငံတစ်ခု ကြီးပြင်းလာခြင်းသည်လည်း ဤသဘောအတိုင်းပင်တည်း။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြည်နယ်များ၏ မူလသမိုင်းကို လေ့လာမည်ဆိုပါက အမျိုးသားနိုင်ငံကြီးတစ်ခုလုံး၏ စရိုက်လက္ခဏာများကို တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။ ထိုမူလသမိုင်းတွင် ယနေ့ခေတ်ရဲ့ သဘောမတူနိုင်

သော ဓလေ့ထုံးတမ်းများ၊ ယနေ့ ထူထောင်ပြီး စည်းမျဉ်းများနှင့် ဆန့်ကျင်သော ဥပဒေများ၊ သဘာဝမကျသော သဘောထားအမြင်များကို တွေ့နိုင်ပေသည်။ အချိန်သည် မူလအဖြစ်အပျက်များကို မှေးမှိန်စေခဲ့၏။ ထို့ပြင် ဥပေက္ခာတရားနှင့် ဂုဏ်တို့က အမှန်ကိုဖုံးကွယ်သော ပုံပြင်များဖြင့် ထွန်းတောက်လှပစေခဲ့လေသည်။

လူ့ဘောင်၏ သဘာဝအတိုင်း ငြိမ်းချမ်းစွာ ကြီးပြင်းမှုကို စစ်ဆေးနိုင်သော နိုင်ငံမှာ အမေရိကန် တစ်နိုင်ငံတည်းသာရှိ၏။ ထို့ပြင် မူလဖြစ်စဉ်များက အနာဂတ်ကို လွှမ်းမိုးထားကြောင်း ထင်ရှားသည့်နိုင်ငံမှာလည်း အမေရိကန်နိုင်ငံသာဖြစ်သည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ လူမှုရေး၊ နိုင်ငံရေးတို့ကို စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာကြည့်မည်ဆိုလျှင် မူလလူများ ရှင်းမပြနိုင်သည့် အဖြစ်အပျက်၊ ဥပဒေ၊ ဓလေ့ထုံးတမ်း၊ သဘောထားအမြင် စသည်တို့ တစ်ခုမျှ မရှိကြောင်း တွေ့ရပေလိမ့်မည်။

အမေရိကသို့ နယ်သစ်ပယ်သစ် ရှာဖွေရန် ရောက်လာကြသော လူတို့သည် ရည်ရွယ်ချက်ချင်း မတူကြချေ။ ရောက်လာသည့်အချိန်ချင်းလည်းမတူ၊ အချင်းချင်း အုပ်ချုပ်သည့် စည်းမျဉ်းများကလည်း မတူကြချေ။ သို့စေကာမူ ယေဘုယျ စိတ်ဝင်စားမှုမှာ တူကြသည်။ တူညီသော စကားတစ်မျိုးတည်းကိုသာ ပြောဆိုကြခြင်းသည်လည်း လူသားအချင်းချင်း စည်းလုံးခြင်းကို ဖြစ်စေသည်။ သူတို့သည် ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ဥပဒေ၏ အကာအကွယ်များအောက်၌ နေခဲ့ဖူးသည်။ နိုင်ငံရေးပညာရပ်များလည်း ဆည်းပူးခဲ့ပြီးပြီ။ အခွင့်အရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် သဘောထား ယုံကြည်မှုများနှင့်လည်း ကျွမ်းဝင်ခဲ့ပြီးပြီ။ ထို့ပြင် စစ်မှန်သော လွတ်လပ်ခွင့်ဆိုင်ရာ စည်းမျဉ်းများကိုလည်း သိရှိနားလည်ခဲ့ပြီးပြီ။ ၎င်းတို့သည် ၎င်းတို့နှင့် ခေတ်ပြိုင် ဥပဒေပိုင်ကြီးများထက် နိုင်ငံရေးသဘောတရားများကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်လေသည်။

၎င်းတို့ ပထမဆုံး လာရောက်သည့်အချိန်တွင် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့၏ လွတ်လပ်စွာ ထူထောင်တတ်သော ဗီဇဖြစ်သည့် မြို့ပြထူထောင်ခြင်းစနစ်သည် အလေ့အကျင့်ဖြစ်ကာ အမြစ်ခိုင်နေလေပြီ။ နောက်တစ်

ချက်မှာ အင်္ဂလိပ်များသာမက ကမ္ဘာသစ်၌ အောင်မြင်စွာ နယ်ပယ်ထူထောင်နိုင်ခဲ့ကြသော ဥရောပသားတို့တွင်လည်း ဒီမိုကရေစီ၏ ဝိဇ္ဇာများပါလာခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာသစ်သို့ ရောက်လာကြသော လူအသီးသီးတွင် တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး အနိုင်အထက် ပြုလိုစိတ် မရှိဟု သာမန်အားဖြင့် ပြောနိုင်လေသည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝ၍ အာဏာရှိသူများသည် မိခင်နိုင်ငံကို စွန့်ပယ်လေ့ မရှိပါ။ ဆင်းရဲခြင်းနှင့် ဒုက္ခရောက်ခြင်းကို ရင်ဆိုင်ကြရသူများသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သာတူညီမျှစိတ်ထားကြခြင်းမှာ မဆန်းပေ။ အင်္ဂလန် လူကောင်းမျိုးအချို့မှာမူ နိုင်ငံရေးနှင့်ဘာသာရေး အငြင်းပွားမှုကြောင့် အမေရိကန်နိုင်ငံသို့ ရောက်လာကြသည်။ သို့သော် နိုင်ငံသစ်တွင် မြေပိုင်ရှင် သူကောင်းမျိုးတို့ကို မကြိုဆိုပေ။

၎င်းတို့အားလုံးသည် နိုင်ငံသစ်၌ မိခင်တိုင်းပြည်၏ ပဒေသရာဇ်လွတ်လပ်မှု ကြီးထွားလာခြင်းကို မြင်တွေ့ရန် မဟုတ်ဘဲ တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် ငြီးပြည့်စုံသည့် နမူနာ မရှိသေးသည့် လူလတ်တန်းစားနှင့် ဆင်းရဲသား လူတန်းစားတို့၏ လွတ်လပ်မှု နမူနာကို မြင်တွေ့ရန် အကြောင်းဖန်လာပုံရ၏။ ဤယေဘုယျ တူညီမှုတွင် အခြားကွဲပြားမှု အများအပြား ရှိသေး၏။ ဤသို့ဖြင့် အမေရိကမိသားစုတွင် တောင်ပိုင်းနှင့် မြောက်ပိုင်းဟူ၍ လမ်းနှစ်သွယ် ပေါ်ပေါက်လာရလေတော့သည်။

ဗာဂျီးနီးယားသည် ပထမဦးဆုံး အင်္ဂလိပ်ကိုလိုနီကို လက်ခံခဲ့ရသော နယ်ဖြစ်၏။ ဤနယ်ကို ၁၆၀၇ ခုနှစ်တွင် အခြေချသူ (ကိုလိုနစ်) များ စတင်ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ဥရောပ၌ ရွှေတွင်းငွေတွင်းများသည် နိုင်ငံ၏ကြွယ်ဝမှုအတွက် အဓိကအရာဟူသော ယုံကြည်မှုသည် ပျံ့နှံ့လျက် ရှိသည်။ ဗာဂျီးနီးယားသို့ ရောက်ရှိလာသူများမှာ ရွှေရှာလာသူများ ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် အရည်အချင်း မရှိသူများ၊ အခြေခံမရှိသူများလည်း ပါလာကြရာ ထိုသူတို့ကား မွေးခါစ ကိုလိုနီကို အန္တရာယ်ပြုမည့်သူများတည်း။ ထို့နောက် အနုပညာသမားများ၊ စိုက်ပျိုးရေးသမားများ ရောက်လာကြရာ ၎င်းတို့သည် ပိုမို မြင့်မြတ်သော၊

စည်းကမ်းကျသော လူများဖြစ်စေကာမူ အင်္ဂလန်ရှိ အောက်တန်းလွှာများ ထက် ပို၍ မသာပေ။ အတွေးအမြင်အားဖြင့် မြင့်မားခြင်းမရှိ၊ စိတ်ဓာတ်မြင့်မားတိုးတက်ခြင်း မရှိဘဲနှင့် ဤမြေပေါ်၌ အခြေချသူများကို ဦးစီးဦးဆောင်ပြုခဲ့ကြသည်။ ကိုလိုနီ ထူထောင်စဉ်ပင် ကျေးကျွန်စနစ်လည်း ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ဤကိစ္စသည် အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်၏။ ကျေးကျွန်စနစ်ကား တောင်ပိုင်းနယ်များ၏ အနာဂတ်တစ်ခုလုံးအတွက် ကြီးမားသော ကိစ္စတစ်ရပ်ပင်တည်း။ ကျွန်စနစ် သည် တောင်ပိုင်းသားတို့အား အပျင်းထူရန်၊ ဗဟုသုတနည်းပါးရန်၊ မာနထောင်လွှား၍ စည်းစိမ်ယစ်မှုရန် အားပေးသမှု ပြုလေသည်။ တောင်ပိုင်းပြည်နယ်တို့၏ အပြောအဆို အနေအထိုင်နှင့် လူမှုရေး အခြေအနေတို့အပေါ် ကျွန်စနစ်သည် သြဇာလွှမ်းမိုးခဲ့သည်။

မြောက်ပိုင်းမှာမူ အဓိကရည်ရွယ်ချက် အမျိုးအစား သုံးမျိုးရှိ၏။ ဤရည်ရွယ်ချက် စိတ်ကူးစိတ်သန်းများသည် နောင်တစ်နေ့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ လူမှုရေးအမြင်၏ အခြေခံ ဖြစ်လာလေသည်။ မြောက်ပိုင်းတွင် နယူးအင်္ဂလန်ပြည်နယ်သည် ပဓာနအကျဆုံးဖြစ်သည်။ နယူးအင်္ဂလန်ကား တောင်ကုန်းပေါ်၌ ထွန်းညှိထားသော မီးရှူးမီးတိုင်နှင့် တူသည်။ ၎င်းမီးတိုင်သည် အနီးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်သို့ အနွေးဓာတ်နှင့် ရစ်ပတ်ပြီးနောက် အဝေးမိုးကုပ်စက်ပိုင်းဆီသို့လည်း အလင်းရောင် ဟပ်စေလေသည်။

မြောက်ပိုင်း နယူးအင်္ဂလန်ကမ်းခြေ၌ ခြေချခဲ့သူများမှာ ဇာတိမြေ၌ ပိုမိုလွတ်လပ်သော လူတန်းစားများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ အမေရိကန်နယ်မြေ၌ စုစည်းမိသော ထိုလူတို့သည် တစ်ခုတည်းသော လူ့အဖွဲ့အစည်းကို တည်ထောင်နိုင်ခဲ့ကြ၏။ ၎င်းတို့တွင် အရှင်သခင်မရှိ၊ ဆင်းရဲချမ်းသာမရှိ၊ အားလုံး တစ်တန်းတစ်စားတည်းပင်ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့သည် ဉာဏ်ရည်လည်း ပိုမို ထက်မြက်ကြသည်။ အားလုံးလိုလိုပင် ပညာပြည့်စုံသူများ ဖြစ်ကြသည်။ အခြား ကိုလိုနီနယ်များသို့ ရောက်ရှိသူများမှာ စွန့်စားသူများဖြစ်၍ မိသားစု မပါချေ။ နယူးအင်္ဂလန်သို့ ရောက်ရှိလာသူများမှာ

မိမိတို့၏ ဇနီးမယားနှင့် သားသမီးများပါ ပါလာခဲ့ကြ၏။ ထို့ပြင် စိတ်
ဓာတ်မြင့်မားခြင်းဟူသော ကြီးမြတ်သည့် အရည်အသွေးကို ၎င်းတို့နှင့်
အတူ သယ်ဆောင်ခဲ့ကြပေသည်။ ၎င်းတို့၏ အထူးထင်ရှားသော အရည်
အချင်းမှာ ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးအရ သူတို့သည် တိုင်းပြည်မှ
ထွက်ခွာရန် တိုက်တွန်းခံရသူများ မဟုတ်ပေ။ သူတို့သည် ယုံကြည်မှု၊
တစ်ခုအတွက် နိုင်ငံသစ်သို့ ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည်
သူတို့ကိုယ်သူတို့ “ဘုရားဖူး” များဟု ခေါ်တွင်ကြသည်။ ၎င်းတို့သည်
ပျူရီတင်ဘာသာဝင်များဖြစ်၍ အမိနိုင်ငံ၌ ဘာသာရေးလွတ်လပ်မှု၊ မရ
ရှိသဖြင့် အခြားကမ္ဘာတွင် ဘာသာယုံကြည်မှု၊ လွတ်လပ်စွာ ထူထောင်နိုင်ရန်
အမိနိုင်ငံကို စွန့်ခွာလာသူများ ဖြစ်လေသည်။ ဘာသာရေးလွတ်လပ်မှုသာ
မက ဒီမိုကရေစီနှင့် သမ္မတနိုင်ငံ တည်ထောင်ရန်လည်း စိတ်အားထက်သန်
သူများဖြစ်သည်။ “ဘုရားဖူး” များသည် ၁၆၂၀ တွင် “မေဖလားဝါး”
သင်္ဘောဖြင့် ဆိုက်ရောက်လာကြသည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၌ ပထမမြောက် ချားလ်စ်ဘုရင် အုပ်စိုးသည့်
ကာလတစ်လျှောက်လုံး နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းမှာပင် ဘာသာရေးနှင့် နိုင်ငံရေး
စိတ်ဓာတ်များအရ အမေရိကန်ကမ်းခြေသို့ လူသစ်များ တဖွဲဖွဲ ဝင်လာမစဲ
ရှိခဲ့၏။ အင်္ဂလန်၌ ပျူရီတင်ဘာသာကို အခိုင်အမာကိုးကွယ်သောသူများ
မှာ လူလတ်တန်းစားများဖြစ်၍ အမေရိကသို့ ခိုဝင်လာသူများမှာလည်း
ပျူရီတင်များဖြစ်သည့်အတွက် လူလတ်တန်းစားများက အများဆုံးပါဝင်ခဲ့
သည်။ သို့ဖြင့် နယူးအင်္ဂလန်နယ်၏ လူဦးရေသည် အလျင်အမြန် တိုး
ပွားလာခဲ့၏။ ဒီမိုကရေစီစနစ်သည်လည်း ရှေးဟောင်း ကံကျွေးချ လူ့
ဘောင်မှ ရုန်းထကာ ပေမီဒေါက်မိပုံစံဖြင့် စတင်ခဲ့လေသည်။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရကလည်း ထိုသို့ နိုင်ငံရပ်ခြား သွားရောက်ခြင်း
ကို မကျေမနပ် မဖြစ်ပေ။ ၎င်းတို့၏ ဥပဒေကို မပယ်လှန်ဘဲ အမေရိကန်
မြေပေါ် အခြေချသူများကို အားပေးအားမြှောက်ပြုခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်ပိုင်ကို
လိုနီများသည် အခြားနိုင်ငံများမှ လာရောက်တည်ထောင်သည့် ကိုလိုနီ
များထက် နိုင်ငံရေး လွတ်လပ်မှုပို၍ ရရှိခဲ့ကြ၏။ ပြည်နယ်တွင်း ရရှိ

သော လွတ်လပ်မှု အခွင့်အလမ်းများသည် နယူးအင်္ဂလန်နယ်မှာ အများဆုံးဖြစ်လေသည်။

နယ်သစ်ရှိ လူများအပေါ်၌ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ကိုင်တွယ်သော အုပ်ချုပ်ရေးပုံစံများမှာ အမျိုးမျိုးရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘုရင်က ၎င်းစိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်ပြီး အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ခန့်ထားတတ်၏။ ထိုအုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ဘုရင့်အမိန့်အတိုင်း နယ်သစ်ကို အုပ်ချုပ်သည်။ ဤစနစ်သည် ဥရောပကိုလိုနီများမှာ ကျင့်သုံးသော စနစ်နှင့်တူ၏။ တစ်ခါတစ်ရံမှာမူ လူတစ်ဦး သို့မဟုတ် ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို တာဝန်ပေးလေ့ ရှိသည်။ ထိုအခါ နိုင်ငံရေးအာဏာသည် လူတစ်ဦး၏လက် သို့မဟုတ် လူအများလက်ထဲသို့ ရောက်သွားလေသည်။ ထိုလူများမှာ ဘုရင့်ချုပ်ကိုင်မှုဖြင့် အုပ်ချုပ်သည်။ နောက်တစ်နည်းမှာကား နယ်သစ်ရှိ လူများချည်း စုစည်းပြီး နိုင်ငံရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းသည်။ ၎င်းအဖွဲ့က မိခင်နိုင်ငံ၏ ဥပဒေများနှင့် မဆန့်ကျင်သော နည်းဖြင့် အုပ်ချုပ်သည်။ မိခင်နိုင်ငံ၏ အကာအကွယ်ကို ရယူသည်။ လွတ်လပ်မှု အခွင့်အလမ်းပေးသော ဤနည်းဖြင့် အုပ်ချုပ်သောနယ်မှာ နယူးအင်္ဂလန်တစ်နယ်တည်းသာ ဖြစ်လေသည်။

၁၆၂၈ ခုနှစ်တွင် ဤခွင့်ပြုချက်မျိုးကို ပထမမြောက် ချားလ်စ်က မက်ဆာချူးဆက်နယ်သို့ ပေးအပ်သည်။ သို့သော် ယေဘုယျအားဖြင့် ကိုလိုနီများ ထူထောင်ပြီးမှသာ ဤအုပ်ချုပ်ရေး အမိန့်မျိုးကို ပေးလေ့ရှိ၏။ ပလင်းမစ်၊ ပရောဗစ်ဒဲန့်စ်၊ နယူးဟောဗင်၊ ကော်နန်နက်တိကတ်နှင့် ရှိဒ်အိုင်လန်နယ်တို့သည် မိခင်နိုင်ငံ၏ အကူအညီ မပါဘဲ၊ မိခင်နိုင်ငံကို အသိမပေးဘဲ ထူထောင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့သည် အင်္ဂလန်အင်ပါယာ၏ အကြီးအကဲထံမှ အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာကို ရယူခြင်း မပြုကြ။ ဆန့်ကျင်ခြင်းလည်း မပြုကြပေ။ ၎င်းတို့ဘာသာ လူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်းတစ်ရပ် ထူထောင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ နောင် နှစ်ပေါင်း သုံးလေးဆယ်ကြာမှ ဒုတိယမြောက် ချားလ်စ်ဘုရင်က တရားဝင် ခွင့်ပြုမိန့်ဖြင့် အသိအမှတ်ပြုခဲ့လေသည်။

ဤအချက်ကြောင့် နယူးအင်္ဂလန်၌ အခြေချသူများနှင့် ၎င်းတို့ ဘိုးဘွားများအကြား ဆက်သွယ်ပုံ သမိုင်းကြောင်းနှင့် ဥပဒေရေးရာ မှတ်တမ်းများကို လေ့လာရန်ကား အခက်အခဲရှိသည်။ ၎င်းတို့သည် အချုပ်အခြာအာဏာပိုင် အခွင့်အရေးများကို ဆက်တိုက်ကျင့်သုံးခဲ့သည်။ ဥပဒေဝန်ထမ်းများကို ခန့်ထားသည်။ ငြိမ်းချမ်းရေး ပြုလုပ်သည်။ စစ်ကြေညာသည်။ ရဲဋ္ဌာနများဖွင့်သည်။ ဥပဒေများပြုသည်။ သူတို့၏ အုပ်ချုပ်ရေးတာဝန်ကို ဘုရားသခင်ကသာ ပေးအပ်ထားဘိသကဲ့သို့ ပြုမူခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်က တရားဥပဒေများမှာ အလွန်အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်။ ထိလည်းထိရောက်သည်။ ဥပဒေပြုသူများ၏ အကြီးအကဲသည် မြို့ပြလူထုထဲမှ လူကောင်းသူကောင်း မြင့်မြတ်သူဖြစ်၏။ ဥပဒေအရ အပြစ်ပေးမှုများကား အလွန်ပြင်းထန်လှသည်။ မုဒိမ်းမှုများ၊ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်မှုများ၊ လက်မထပ်ဘဲ အတူနေခြင်းများကို ပြင်းထန်စွာ အပြစ်ပေးသည်။ ၁၆၆၀ ခု၊ မေလ ၁ ရက်နေ့စွဲဖြင့် တွေ့ရသော စီရင်ချက်တစ်ခုမှာ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်သည် မလျော်ကန်သော ဘာသာစကားကိုပြောမိခြင်းနှင့် သူ့ကိုယ်သူ နမ်းခွင့်ပြုခြင်းတို့အတွက် တရားစွဲခံရကာ ဒဏ်ငွေပေးဆောင်ခဲ့ရသည်။ အလုပ် မလုပ်သူများနှင့် အရက်မူးသူများကိုလည်း အပြစ်ပေးလေ့ရှိသည်။ ဆေးရွက်ကြီးကို တားမြစ်သည့် ဥပဒေများပင်ရှိသည်။

ဤကဲ့သို့ ထူးထူးဆန်းဆန်းနှင့် မဖြစ်နိုင်သော၊ သဘာဝမကျသော၊ အခြေအမြစ် မရှိသော၊ တရားခံကို နှိပ်စက်ဖိနှိပ်သော ဥပဒေများကို အာဏာပိုင်များက ချမှတ်ခဲ့ခြင်း ဟုတ်မဟုတ်ဆိုသည်ကိုလည်း မမေ့သင့်ပါ။ ဤဥပဒေများကို လူထုထဲမှ ဥပဒေ စိတ်ဝင်စားသူများ အားလုံးက မဲပေးဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုလူများသည်ကား ဥပဒေထက်ပင် တင်းကျပ်သော ကိုယ်ပိုင်စည်းကမ်းများကို လိုက်နာခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ဤမှာယွင်းသောအချက်များသည် လူသားတို့အတွက် အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေခြင်း မရှိချေ။ ထိုအချက်များအနေနှင့် လူတို့၏ အမှန်တရား

နှင့် တရားမျှတခြင်းအပေါ် နိုင်မြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သဘာဝတရား
၏ အားနည်းချက်ကို ထုတ်ဖော်ကြေညာလိုက်ခြင်းသာဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့
ပြင်းထန်ကျဉ်းမြောင်းသော ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စည်းမျဉ်းဥပဒေများ ပေါ်
ပေါက်နေချိန်မှာပင် ယနေ့အထိ ခေတ်မီနေသေးသော လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း
နှစ်ရာက ရေးဆွဲခဲ့သည့် နိုင်ငံရေးဥပဒေများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေတော့သည်။

နယူးအင်္ဂလန်နယ်၏ နိုင်ငံရေးစည်းမျဉ်း ဥပဒေများထဲတွင် မြို့
နယ် လွတ်လပ်မှုကို မျိုးစေ့ချပေးထားသည်ကို တွေ့ရမည်။ ထိုအစဉ်
အလာသည် ယနေ့ အမေရိကန်နိုင်ငံ လွတ်လပ်မှု၏ အဓိကနှင့် အသက်
ဖြစ်သော ဝီဇများ ဖြစ်သည်။ ခေတ်ပြိုင်ဥရောပနိုင်ငံများတွင် ဤကဲ့သို့
ဥပဒေများကို ပြည့်ဝစွာ မသိရှိရသေးပေ။ အင်္ဂလန်ပြည်တွင်ပင် ဤ
ဥပဒေများ အပြည့်အဝ ရှင်သန်ခြင်း မရှိသေးချေ။ နယူးအင်္ဂလန်တွင်မူ
လူထုက အုပ်ချုပ်ရေးတွင် ပါဝင်နိုင်ခြင်း၊ အခွန်ကောက်မှုနှင့် ပတ်
သက်၍ လွတ်လပ်စွာ မဲပေး၍ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိခြင်း၊ ဘုရင့်ကိုယ်စား
အုပ်ချုပ်သူများ အပြည့်အဝ တာဝန်ခံယူခြင်း၊ လူတစ်ဦးချင်း၏ လွတ်လပ်
မှုနှင့် ဂျူဒီအဖွဲ့ဖြင့် တရားစီရင်ခြင်း စသည့် ဥပဒေများကို ကန့်ကွက်
သူ မရှိဘဲ ဥပဒေများအဖြစ် ရပ်တည်လျက် ရှိနေပေသည်။ ဥရောပ
နိုင်ငံများ၏ နိုင်ငံရေးအရ ရပ်တည်မှုသည် ရာထူးရာခံကြီးသူများထံမှ
ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။

ထို့နောက်မှ လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် ပါဝင်သည့် အခြားအဆင့်
ဆင့် လူတန်းစားများသို့ ဖြေးဖြေးချင်း ပျံ့နှံ့သွားသည်။ အမေရိကမှာ
ကား ပထမဆုံးမြို့နယ်ကို ဖွဲ့စည်းသည်။ မြို့နယ်များ စုပေါင်းပြီးမှ
ပြည်နယ်၊ ပြည်နယ်များ စုပေါင်းပြီးမှ ပြည်ထောင်စုဟူ၍ ထွက်ပေါ်လာ
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နယူးအင်္ဂလန်နယ်၌ ၁၆၅၀ ခုနှစ်မှာပင် မြို့နယ်များဟူ၍ ပြီး
ပြည့်စုံစွာ ထူထောင်ဖွဲ့စည်းပြီးလေပြီ။ ကိုလိုနီတို့သည် မိခင်တိုင်းပြည်
ကို အသိအမှတ်ပြုတုံးပင်။ ဘုရင်စနစ်သည်လည်း တည်ဆဲပင်ဖြစ်၏။
သို့သော် မြို့နယ်တိုင်း၌ ပြည်သူ့အုပ်ချုပ်ရေးကို ထူထောင်ပြီးဖြစ်သည်။

၎င်းတို့သည် တရားသူကြီးများကို ခန့်အပ်ကြသည်။ အကောက်ခွန်များ ကိုလည်း ညှိနှိုင်းစည်းကျပ်ခဲ့ကြသည်။ နယူးအင်္ဂလန်မြို့၌ မြို့ကိုယ်စား လှယ် ရွေးချယ်သောဥပဒေဟူ၍ပင် မရှိသေးသော်လည်း မြို့ရေးရွာရေး တို့ကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြသည်။ မြို့များရှိ ဈေးများ၌ စုဝေးကာ အထွေ ထွေညီလာခံကို ဂရိခေတ်၊ အေသင်နိုင်ငံမှာကဲ့သို့ ကျင်းပခဲ့ကြသည်။ မြို့လူထု၏ ဆွေးနွေးမှုများ၊ ထင်မြင်ချက်များ၊ သဘောထားများကို မှတ် တမ်းတင်ကြသည်။ ထို့ပြင် မွေးဖွားစာရင်း၊ သေဆုံးစာရင်း၊ လက်ထပ် စာရင်းစသည်တို့ကို ပြုစုကြသည်။ မြို့နေလူထုအားလုံး စနစ်တကျ ဖြစ်အောင် အရာရှိများက ကွပ်ကဲလျက် စာရင်းပြုစုရန် စာရေးများကို လည်း ခန့်ထားကြသည်။ ဒီနေရာတွင် ပရိသတ်၏ လူမှုရေး လိုအပ် ချက်နှင့်အညီ ဥပဒေပေါင်း ထောင်သောင်း များစွာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ကြလေ သည်။

၎င်းတို့သည် လူထုပညာသင်ကြားရေး မူဝါဒကိုလည်း ချမှတ် ခဲ့ကြ၏။ ကျောင်းများ ထူထောင်ကာ မြူနီစီပယ်အာဏာပိုင်များက မိဘ များအား ကလေးများကို ကျောင်းသို့လွှတ်ရန် တိုက်တွန်းခဲ့ကြသည်။ ငြင်းဆန်လျှင် ဒဏ်ငွေတပ်ရန် အာဏာ အပ်နှင်းထားကြသည်။

ထိုအချိန်၌ ဥရောပအခြေအနေကို ပြန်ကြည့်လျှင် ၁၇ ရာစု အစကတည်းကပင် သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်စနစ်သည် နေရာတိုင်း၌ အောင်ပွဲ ခံလျက်ရှိ၏။ ဥရောပ၌ စာပေအနုပညာ ထွန်းပနေသည့်ကာလဖြစ်ငြား အခွင့်အရေးဟူသော အယူအဆများသည် လုံးဝ နစ်မြုပ်နေသည်။ လူထု အတွင်း နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုများ မရှိ။ စစ်မှန်သော လွတ်လပ်ခွင့်သည် လည်း မရှိ။ ဤအချိန်၌ ကမ္ဘာသစ်၌ကား အထက်ပါ အခွင့်အရေးများ ကို ကြေညာပြီး ဖြစ်လေသည်။

အမေရိက၌ အခြေချနေကြသော လူများသည် မိသားစုများ၊ မိတ်ဆွေများနှင့် မိမိ၏ဇာတိမြေကို စွန့်ခွာခဲ့ကြသဖြင့် ယခုအခါ ၎င်း တို့ အလိုရှိကြသော စီးပွားရှာမှု တစ်ခုတည်း၌သာ အာရုံစနစ်ဝင်နေကြ လိမ့်မည်ဟု ထင်ကောင်းထင်ကြပေလိမ့်မည်။ ၎င်းတို့မှာ စီးပွားရှာ

ခြင်း တစ်ခုတည်းကိုသာ အာရုံစိုက်နေကြသူများ မဟုတ်ချေ။ ရုပ်ပစ္စည်း ကြွယ်ဝချမ်းသာရေးအတွက် စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အလုပ်လုပ်ကြသကဲ့သို့ မြေပေါ်၌ ကောင်းမွန်သည့် ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် နေထိုင်ရေးအတွက်ကိုလည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပင် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့သည် နိုင်ငံရေး စည်းမျဉ်းများကို ဖော်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ လူ သားတို့အတွက် ဥပဒေများကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့ မွေးဖွားရာ လူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်း၏ အရံအတားများကို ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်ကြသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ အုပ်ချုပ်ခဲ့သော အစိုးရသည် စည်းမျဉ်း ဥပဒေဟောင်း များကိုအသိအမှတ် မပြုကြတော့ချေ။ ၎င်းတို့သည် နောင်ကြီးမဲ့လုပ်ငန်း ကိုင်ငံငန်းများကို လုပ်ကိုင်ကြ၏။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း မရှိသော ကွင်းပြင် ကျယ်ကြီးသည် ၎င်းတို့ ရှေ့၌ ပွင့်လင်းနေတော့သည်။ ၎င်းတို့သည် အရပ်မျက်နှာ အသီးသီးသို့ ရှာဖွေမွေ့နှောက်ပြီးနောက် နိုင်ငံရေးကမ္ဘာ၏ အကန့်အသတ်သို့ ရောက်သောအခါ မိမိတို့ဆန္ဒအလျောက် ရပ်နားလိုက် ကြသည်။ ၎င်းတို့သည် သံသယကင်းစွာ အမှန်တရားများကို ရှာဖွေ ရယူခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဘာသာရေးနှင့် လွတ်လပ်မှုသည် ဒွန်တွဲ၍ ဘဝ၏တိုက်ပွဲ များကို ရင်ဆိုင်အနိုင်ရရှိရန် သဟဇာတဖြစ်ခဲ့သည်။ လွတ်လပ်မှုက ဘာ သာရေးကို ကိုယ်ကျင့်တရား၏ အစောင့်အရှောက်သဖွယ် မြင်၏။ ကိုယ် ကျင့်တရားကိုလည်း အလုံခြုံဆုံးသော ဥပဒေဟု အမြင်ရှိသည်။ ထို့အပြင် ကိုယ်ကျင့်တရားသည် လွတ်လပ်ရေး၏ အခွန်ရှည်မျှကိုလည်း အကောင်း ဆုံး၊ အသေချာဆုံး အာမခံအဖြစ် မြင်သည်။

၂။ အင်ဂလို အမေရိကန်တို့၏ ဒီမိုကရက်တစ်လူမှုရေးအခြေအနေ

လူမှုရေးအခြေအနေသည် အဖြစ်အပျက်များကြောင့်လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတရံ ဥပဒေတို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ များသောအားဖြင့် ယင်းအကြောင်းအချက်နှစ်ခု ပေါင်းစပ်မှုကြောင့်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်းဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၏ ဥပဒေပြုခြင်းကိစ္စနှင့် နေထိုင်မှု အမှုအကျင့်များကို သိရှိနားလည်လိုပါက ယင်း၏ လူမှုရေးအခြေအနေကို ပထမဦးဆုံး လေ့လာရမည်ဖြစ်သည်။

အင်ဂလို အမေရိကန်တို့၏ ထူးခြားသော စရိုက် လက္ခဏာမှာ ဒီမိုကရေစီဖြစ်သည်။ ဒီမိုကရေစီသည် ၎င်းတို့၏ မရှိမဖြစ်သော အရာပေတည်း။ အမေရိကန်တို့၏ လူမှုရေး အခြေအနေကား သိသာ ထင်ရှားစွာ သာတူညီမျှမှု ရှိလှပေသည်။ ဤအချက်သည် ကိုလိုနီတည်ထောင်ခါစအချိန်က ရှိခဲ့သော စရိုက်လက္ခဏာဖြစ်လျက် ယခုအခါ ပို၍ပင် အားကောင်းသော အနေအထားဖြစ်သည်။ နယူးအင်္ဂလန်ကမ်းခြေသို့ ရောက်ရှိ အခြေချလာသူ တို့သည် ဤကြီးမားသော အရည်အသွေးကို ယူဆောင်လာကြ၏။ ၎င်းတို့သည် မြေပိုင်ရှင် သူကောင်းစနစ်ကိုကား ဗီလေးကိုမျှပင် ဤပြည်ထောင်စု၌ ပျိုးထောင်ခြင်း မပြုခဲ့ကြချေ။

ဤကဲ့သို့သောအခြေအနေသည် ဟတ်ဒီဆန်မြစ်၏ အရှေ့ဖက်ခြမ်းက အနေအထားဖြစ်သည်။ အနောက်တောင်ဘက်နှင့် ဖလော်ရီဒါ အထိကား ဤကဲ့သို့ မဟုတ်ပေ။ အနောက်တောင်အရပ်၌ မြို့ရွာ တည်ထောင်သူတို့သည် ဗြိတိသျှ ဥပဒေနှင့် ပဒေသရာဇ် စည်းမျဉ်းများကို သွင်းကုန်သဖွယ် တင်သွင်းလာခဲ့ကြသည်။ တောင်ဘက်မှာ ဆိုလျှင် ကျေးကျွန်များ၏ အကူအညီဖြင့် ကျယ်ပြန့်သောယာမြေကို လုပ်ကိုင်ကြသဖြင့် မြေပိုင်ယာပိုင် စိုက်ပျိုးရေးသမားကြီးများကို တွေ့နိုင်သည်။ သို့သော် ၎င်းမြေပိုင်ရှင်တို့၏ ကြီးစိုးမှုမှာ ဥရောပမှာကဲ့သို့ ပဒေသရာဇ်စံနစ် ကြီးစိုးမှုမျိုး မဟုတ်ပေ။ လယ်မြေများကို ကျွန်ုပ်တို့ဖြင့် လုပ်ကိုင်ကြသဖြင့် ဥရောပမှာ

ကဲ့သို့၊ မြေငှားချရန် မြေငှားများလည်း မရှိသဖြင့် ဥရောပမှာကဲ့သို့၊ ဩဇာ အာဏာ မများချေ။ ထိုသို့ အခွင့်ထူးခံများ မဟုတ်သော်ငြားလည်း မြေယာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို နိုင်ငံသစ်သို့ သယ်လာခဲ့သည်။ သို့စေကာမူ ဟတ်ဒီဆန်မြစ် တောင်ပိုင်း မြေပိုင်ရှင်ကြီးများသည် အထက်လွှာတစ်ခုကို ပြဋ္ဌာန်းထားပြီး နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှု ဗဟိုချက်တစ်ခုကို ဖော်ဆောင်ထားခဲ့ကြသည်။ ဤ လူတန်းစားသည် တောင်ပိုင်းသားများကို ခေါင်းဆောင်ကာ အမေရိကန် တော်လှန်ရေး၏ အကောင်းဆုံး ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်လာခဲ့ကြလေသည်။

ဤအချိန်တွင် ပြည်သူလူထုအတွင်း မိခင်နိုင်ငံ အာဏာပိုင်များ ကို ဆန့်ကျင်ကာ ဒီမိုကရေစီ စိတ်ဓာတ်များ နိုးကြားလာခဲ့ကြ၏။ အင်္ဂလန် မှ အုပ်ချုပ်သူ ဘုရင်မိသားစုကို ပယ်လှန်လိုက်ကြပြီး အရာရာ၌ လွတ်လပ် မျှရရန် စိတ်အားထက်သန်ခဲ့ကြသည်။

အမွေဆက်ခံခွင့် ဥပဒေကလည်း မြေပိုင်ရှင်စနစ် မဖြစ်ပေါ်ရေး အတွက် အကြောင်းရင်း တစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အမွေပစ္စည်းများကို ခွဲခြား ပစ်နိုင်သည်ဟူသော ဥပဒေရှိသဖြင့် မြေပိုင်ကြီးများ ကွယ်လွန်ပြီးသောအခါ မြေတို့သည် တစ်လက်ပြီး တစ်လက်သို့ ပြောင်းသွားကြ၏။ မြေများကို ခွဲရောင်းခွင့်ရှိသဖြင့် မြေ အကျယ်အဝန်းတို့သည် သေး၍သေး၍ သွားကြ သည်။ သို့ဖြင့် တန်းတူညီမျှရေးသည် လူထုကြား၌ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေ သည်။

ပိုင်ဆိုင်သောမြေကို ခွဲဝေခွင့် ရှိခြင်းကြောင့် သားစဉ်မြေးဆက် ပိုင်ဆိုင်သော အလေ့ရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့ကာ မြေးမြစ်များ အနေနှင့်လည်း ဘိုး ဘွားပိုင်မြေပေါ်၌ ရပ်တည်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ အခြားလုပ်ငန်းများကို ပြောင်း လဲ လုပ်ကိုင် လာခဲ့ကြ၏။ မြေဈေးများ ကြီးမြင့်လာသဖြင့် မြေများကို ဝယ်ခြမ်းစုဆောင်းပြီး မြေပိုင်ရှင်ကြီးဖြစ်လာအောင် လုပ်လိုစိတ်လည်း မရှိ ကြတော့ပေ။ ဤကဲ့သို့ မြေပိုင်မိသားစုဟူသော စိတ်ဓာတ် ကုန်ဆုံးသွား သောအခါ တစ်ဦးချင်း၏ ဆန္ဒ အတိုင်းသာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ ဖြင့် ဥပဒေသည် မြေပိုင်ရှင်စနစ်ကို အမြစ်မှ ဖယ်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ပြစ်သစ်မှာကား ဤကဲ့သို့ မအောင်မြင်ချေ။ အမေ

ရိကန်မှာမူ တော်လှန်ရေး ကာလအတွင်း ပြည်နယ် အားလုံးလိုလိုမှာပင် ဥပဒေများကို ခေတ်မီအောင် ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ နှစ်ပေါင်း ၆၀ ကြာသော အခါ မြေပိုင်ရှင်သားများသည် ကုန်သည်များ၊ ရှေ့နေများ၊ ဆရာဝန်များ ဖြစ်လာခဲ့ကြ၏။ ၎င်းတို့သည် သီးသန့်လူတန်းစားမဟုတ်တော့ဘဲ အလွှာ အားလုံးနှင့် ရောနှောကာ တစ်ပြေးညီဖြစ်လာလေတော့သည်။

လွန်ခဲ့သည့် ရာစုနှစ် ကုန်ခါနီးတွင် စွန့်စားသူများသည် မစ္စစ္စပီ မြစ်တောင်ကြားသို့ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုအရပ်တွင် လူနေ ထူထပ်လာခဲ့သည်။ ယခင်က မကြားဖူးခဲ့သော ပြည်နယ်များသည် အမေ ရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် တောင်းဆိုလာခဲ့ကြသည်။ ထိုအနောက်ဘက် ပြည်နယ်များ၌ အိမ်နီးချင်းများ အချင်းချင်းပင် နောက် ကြောင်း ရာဇဝင်မသိကြ။ ယခင်ကချမ်းသာခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းကို မသိကြ။ ပကတိအတိုင်း တန်းတူအနေအထားဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

အမေရိကတွင် လူချမ်းသာ ဆိုသည်မှာ အလွန် ရှားသည်။ လူ တိုင်း ကိုယ်စီပင် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း တစ်ခုခုကို ပြုလုပ်ကြရသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ပညာကို ကြိုးစား သင်ယူကြပြီး အသက် ၁၅ နှစ်ဆိုလျှင်ပင် ဘဝကို စကြရလေသည်။ အမေရိကရှိချမ်းသာသူများမှာ ငယ်စဉ်က ကြီးကြီး ကုတ်ကုတ်နှင့် အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြသူများသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အမေ ရိကတွင် လူတန်းစားခွဲခြားမှု မရှိချေ။ ပညာဗဟုသုတအရာမှာလည်း အလယ် အလတ်မှာပင် ရှိကြသည်။ လူအများစုသည် ဘာသာရေး၊ သမိုင်း၊ သိပ္ပံ၊ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ ဥပဒေနှင့် အစိုးရ အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုချင်း တူညီ ကြသည်။

အမေရိက၌ ပဒေသရာဇ် မင်းစိုးရာဇာသုကောင်းစနစ်သည် မွေး ဖွားစဉ်ကပင် အင်အား ချိနဲ့၏။ အကယ်၍များ ယနေ့အချိန်၌ အပြီးအပိုင် မပျက်ဆီးနိုင်ခဲ့သေးဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း လျှပ်ရှားမှုကား မပြုနိုင်တော့ပေ။ ဒီမိုကရေစီစည်းမျဉ်းများသည် အချိန်ကာလအရလည်းကောင်း၊ အဖြစ်အပျက် များအရလည်းကောင်း၊ ဥပဒေအရလည်းကောင်း၊ အင်အားပြည့်ပြီးနေပြီး ဖြစ်လေသည်။ အမေရိကမှ လူများသည် အသိပညာအရဖြစ်စေ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ

အရဖြစ်စေ၊ တစ်နည်း ပြောရသော် အင်အားအရာ၌ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ နိုင်ငံ အားလုံးထက် တန်းတူညီမျှမှု အကြီးမားဆုံးပေတည်း။

လူမှုရေး ဒီမိုကရေစီ၏ နိုင်ငံရေးအကျိုးဆက်များ

လူမှုရေး ဒီမိုကရေစီ၏ နိုင်ငံရေး အကျိုးဆက်များကို အလွယ် တကူပင် ဆင်ခြင်သုံးသပ်၍ ရနိုင်ပါသည်။ လူတို့တွင် တသက်လုံးမတူညီ သော အချက်တစ်ချက်ရှိပြီး ကျန်အချက်များအားလုံး တူညီသည်ဆိုခြင်းမှာ မဖြစ်နိုင်ပါ။ အဆုံးတစ်နေ့၌ အားလုံးသည် တန်းတူ ညီမျှသော အနေ အထားသို့ ရောက်ရမည်သာ ဖြစ်၏။ နိုင်ငံရေးလောက၌ တန်းတူညီမျှ ရေးကို တည်ဆောက်ရာ၌ လမ်းနှစ်သွယ်ရှိသည်။ တစ်လမ်းမှာ နိုင်ငံသား တိုင်းကို အခွင့်အရေး အားလုံး ပိုင်ဆိုင်စေခြင်း ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်လမ်း မှာ မည်သူ့ကိုမျှ အခွင့်အရေး မပေးခြင်း ဖြစ်၏။ အမေရိကကဲ့သို့ လူမှု ရေးအနေအထားတွင် လူတစ်ယောက်တည်းက အာဏာကြီးစိုးခြင်းနှင့် အား လုံး လွတ်လပ်မှု ရှိခြင်းအကြား အလယ်အလတ် လမ်းစဉ်ကို တွေ့ရန် မလွယ်ချေ။ လူမှုရေးအခြေအနေအရ ဒီမိုကရေစီကျသောနိုင်ငံများ၏ သဘာဝ မှာ လွတ်လပ်မှုကို မြတ်နိုးကြ၏။ သို့သော် ထိုလွတ်လပ်မှုသည် သူတို့ ၏ အဓိက လိုအပ်ချက် မဟုတ်။ ၎င်းတို့ အလေးအထားဆုံး အရာမှာ တန်းတူညီမျှရေးသာ ဖြစ်၏။ တန်းတူညီမျှရေးမှအပ မည်သည့်အရာကမှ ၎င်းတို့အား နှစ်သိမ့်မှုမပေးနိုင်ချေ။

သို့သော် တစ်ဖက်ကကြည့်လျှင် အားလုံးတန်းတူညီမျှမှုရှိနေပါ က ကျူးကျော်လာမည့် သူများကို ဆန့်ကျင်ရန် ၎င်းတို့၏ လွတ်လပ်ရေးကို ထိန်းသိမ်းရန် ခက်ခဲပေလိမ့်မည်။ အောင်မြင်မှုအတွက် တစ်ဦးတည်းမတတ်စွမ်း နိုင်သောအခါ အထွေထွေပေါင်းစည်းမှု လိုအပ်လာသည်။ ထို အထွေထွေ ပေါင်းစည်းမှုဆိုသည်မှာ အမြဲတမ်းအားဖြင့် မဖြစ်နိုင်။ ထိုကဲ့သို့ လူမှုရေး အခြေအနေရှိသော နိုင်ငံများတွင် နိုင်ငံရေး ရလဒ်တစ်ခုမျိုးအနက် တစ်မျိုး

မျိုးကို ရရှိနိုင်သည်။ ထိုရလာဘ် နှစ်မျိုးမှာ တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး အလွန်ခြားနား၏။ တစ်မျိုးမှာ လူ တစ်ဦးတည်း၏ အလုံးစုံအာဏာ။ ကျန်တစ်မျိုးမှာ လူအားလုံး၏ လွတ်လပ်ခြင်းတို့ဖြစ်၏။ အမေရိကန်နိုင်ငံကား ၎င်းတို့၏ဗီဇ၊ ပညာ အရည်အသွေး၊ စိတ်ဓာတ်များ ပူးပေါင်းကာ လူအားလုံး၏ လွတ်လပ်မှုကို ပျော်ရွှင်စွာ တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ပေသည်။

၃။ အမေရိကန်ပြည်သူများ၏ အချုပ်အခြာအာဏာ

အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု၏ နိုင်ငံရေး ဥပဒေများ အကြောင်း ဆွေးနွေးသည့်အခါတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့သည် အချုပ်အခြာအာဏာ၏ သဘောတရားများဖြင့် စတင်ကြရလေသည်။

အမေရိကန် ပြည်သူတို့၏ အချုပ်အခြာအာဏာ စည်းမျဉ်းများသည် အနှစ်မရှိသည့် အကာချည်းသက်သက်မဟုတ်။ ဖုံးကွယ်ထားခြင်းလည်းမရှိ။ ၎င်းကို ထုံးတမ်း ဓလေ့အရ အသိအမှတ်ပြုသည်။ ဥပဒေကလည်း တောင်းဆိုသည်။ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံတွင် ပြည်သူလူထု၏ အချုပ်အခြာအာဏာကို လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ ကိစ္စများတွင် ထိထိရောက်ရောက် မှီငြမ်းအသုံးချ ကျင့်သုံးခြင်းကို လေ့လာဖို့အတွက်လည်းကောင်း၊ ၎င်း၏ အန္တရာယ်များ၊ အခွင့်ထူးများကို အကဲဖြတ် ဆုံးဖြတ်နိုင်ဖို့အတွက် ညွှန်ပြရမည်ဆိုပါက ထိုနိုင်ငံကား အခြားမဟုတ်။ အမေရိကန်နိုင်ငံသာတည်း။

အမေရိကန်ရှိ ဗြိတိသျှကိုလိုနီအားလုံးလိုလိုတွင် ပြည်သူလူထု၏ အချုပ်အခြာအာဏာသည် ၎င်းတို့၏ အခြေခံ စည်းမျဉ်းပင် ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ယနေ့ ကျင့်သုံးနေသည့် အစိုးရအပေါ် လူထုက လွှမ်းမိုးနိုင်ခြင်းထက်ကား များစွာ လျော့နည်းပေသည်။ အခက်အခဲမှာ ပြင်ပ၌ တစ်ခုရှိပြီး ပြည်တွင်း၌ တစ်မျိုးရှိသည်။ မိခင်နိုင်ငံ၏ ထိန်းသိမ်းမှုရှိဆဲ ကာလ

တွင် ကိုလိုနီတို့သည် ဥပဒေကို သိသိသာသာ မပြုပြင်နိုင်သေးသဖြင့် မြို့များ နယ်များ၏ အစည်းအဝေးများတွင်သာ တိတိတဆိတ် ကျင့်သုံးခဲ့ကြ၏။ ထိုအချိန်က အမေရိကန် လူ့အဖွဲ့အစည်းအနေနှင့် ဥပဒေအကျိုးဆက်များအားလုံးကို လက်ခံရန် အဆင်သင့် မဖြစ်ခဲ့သေးချေ။ နယူးအင်္ဂလန်ရှိ အသိပညာများနှင့် တောင်ပိုင်း၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတို့အပေါ် ပဒေသရာဇ် အရိပ်အငွေ့လွှမ်းဆဲ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လူမှုရေးနှင့် ပတ်သက်သော အာဏာသည် လူတစ်စု၏ လက်တွင်း၌သာ ရှိခဲ့သည်။ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းအားလုံးတို့ကို မဲဖြင့် ရွေးချယ်ခြင်း မပြုလုပ်သေး။ နိုင်ငံသားတိုင်း မဲပေးခွင့် မရှိရသေး။ ရွေးကောက်ပွဲ များကလည်း အကန့်အသတ်များနှင့် ရှိနေသေးသည်။

အမေရိကန် တော်လှန်ရေး ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါမှ ပြည်သူ့လူထု၏ အချုပ်အခြာ အာဏာသည် မြို့အသီးသီးတွင် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ လူ့အလွှာအသီးသီးပင် တိုက်ပွဲများ၌ ပါဝင်ကာ အောင်ပွဲများ ခံခဲ့ကြ၏။ အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်ခွင့်သည် ဥပဒေများ၏ ဥပဒေဖြစ်လာသည်။

ဤသို့ တော်လှန်ရေးကြီး၏ အကျိုးကျေးဇူးများကို အားလုံးမျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်လာကြသောအခါ ဒီမိုကရေစီရေးကို အသားပေးသော အောင်မြင်မှုများပေါ်လာကြသည်။ ဒီမိုကရေစီဥပဒေများကို ကိုယ်ကျိုးဆုံးရှုံးခံရသူများပင် မဲပေးလာခဲ့ကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် ပဒေသရာဇ် စနစ်ကို ခိုင်မာစွာ ဆုတ်ကိုင်ခဲ့သော ပြည်နယ်များ၌ပင် ဒီမိုကရေစီ အောင်ပွဲခံနိုင်ခဲ့၏။ မယ်ရီလန်ပြည်နယ်ဆိုလျှင်အထက်တန်းလွှာများက စတင်တည်ထောင်ခဲ့သော ပြည်နယ်ဖြစ်၏။ သို့ပါလျက် ဒီမိုကရေစီပုံသဏ္ဍာန် အစိုးရအဖြစ် ကြေငြာရာတွင် မယ်ရီလန်သည် ပထမဆုံးပြည်နယ်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ဤပြည်နယ်တွင် လူတိုင်း မဲပေးခွင့်ရှိကြောင်း ကြေငြာခဲ့သည်။

ယခုအခါ၌ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ပြည်သူတို့၏ အချုပ်အခြာအာဏာကို လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင် ရရှိခဲ့ပြီ။ တစ်ချိန်က စိတ်ကူးခဲ့သောကိစ္စများကို လက်တွေ့တိုးတက်မှုများအဖြစ် မြင်တွေ့နေရလေပြီ။ အချို့နိုင်ငံများတွင် အာဏာကို ရာထူးရှိသူများနှင့် မရှိသူများက ခွဲဝေယူကြရသော်

လည်း အမေရိကန်နိုင်ငံ၌ကား ထိုသို့ မဟုတ်ချေ။ အမေရိကန်လူ့အဖွဲ့ အစည်းသည် မိမိအတွက် မိမိကိုယ်တိုင် အုပ်ချုပ်သည်။ အာဏာ ဟူသမျှ သည် ၎င်းတို့ ရင်ထဲ၌ အချက်အချာအဖြစ် တည်လေသည်။ နိုင်ငံသည် ၎င်းတို့ ရွေးချယ်ထားသည့် ဥပဒေပြု အဖွဲ့မှ တစ်ဆင့်၊ ဥပဒေများကို ပြုလုပ်ရာ၌ ပါဝင်သည်။ ဥပဒေများကို အကောင်အထည်ဖော်ဆောင်ရာ၌ မိမိတို့ ရွေးချယ်ထားသည့် အလုပ်အမှုဆောင် အစိုးရ၏ ကိုယ်စားလှယ် များမှတစ်ဆင့် ဆောင်ရွက်လေသည်။ မိမိတို့ကိုယ်မိမိ အုပ်ချုပ်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၏ ပါဝင်ဆောင်ရွက်မှုကား အလွန်နည်းပါး ၏။ အမေရိကန်ပြည်သူများသည် စကြဝဠာအား အုပ်စိုးသည့် ထာဝရဘုရား ရှိ နတ်ဘုရားများနှင့် အလားတူသည်။ အရာအားလုံးသည် ပြည်သူတို့၌သာ အရင်းခံသည်။ အရာအားလုံးသည် ၎င်းတို့ထံမှလာ၏။ အရာအားလုံးသည် ၎င်းတို့ထံတွင် နှစ်ဝင်၍ နေလေတော့သည်။

၄။ ဒေသဆိုင်ရာ အစိုးရ

အင်္ဂလိပ်-အမေရိကန်တို့၏ နိုင်ငံရေးစနစ် တစ်ခုလုံးကို ပြည်သူ လူထု၏ အချုပ်အခြာ အာဏာက အုပ်စိုး ချုပ်ကိုင်ထားသည်။ ဤကဲ့သို့ လူထု၏ အချုပ်အခြာ အာဏာရှိသော တိုင်းပြည်တွင် လူတိုင်းလူတိုင်း၌ တူညီသော အခွင့်အာဏာရှိ၏။ လူတိုင်းလူတိုင်းသည် နိုင်ငံတော် အစိုးရ အဖွဲ့တွင် တန်းတူပါဝင်ခွင့်ရှိ၏။ ၎င်းတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် အစိုးရ ကို နာခံသနည်း။ ဤနာခံမှု၏ သဘာဝအတိုင်းအတာကား အဘယ်နည်း။ လူတိုင်းလူတိုင်းသည် ရဲဘော်ရဲဘက် နိုင်ငံသားတိုင်းနှင့်အတူ အင်အားရှိ သည်။ ၎င်းတို့အနေနှင့် အစိုးရကို နာခံခြင်းမှာ အစိုးရ လုပ်သူထက် နိမ့် ကျ၍မဟုတ်။ ၎င်းတို့၏ ရဲဘော်ရဲဘက်အဖွဲ့အစည်း၏ အဖိုးတန်အသုံးဝင်မှု ကို အသိအမှတ် ပြုခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူသည် နိုင်ငံသားများ၏

တာဝန်များကို ကျေပြန်အောင်ပြုလုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ လူတိုင်းလူတိုင်း သည် မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်ဆန္ဒကို မိမိဘာသာ ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် အကောင်း ဆုံးဖြစ်၍ လူ့အဖွဲ့အစည်းက ၎င်းအား ချုပ်ကိုင်ခွင့်မရှိ။ ၎င်း၏ အပြုအမူ များသည် လူ့အများအတွက် တရား ဥပဒေအရ မသက်ဆိုင်သရွေ့ လူ့အဖွဲ့ အစည်းက တားဆီးရန်မလို။ ဤစည်းမျဉ်းကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၌ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ကျင့်သုံးကြလေသည်။

ယခု မြို့နယ်ပယ်ဌာနများအကြောင်း တင်ပြပါသည်။

မြို့နယ်များသည် ဗဟို အစိုးရနှင့် ဆက်သွယ်ရာတွင် အထက်ပါ ဖော်ပြခဲ့သည့် စည်းမျဉ်းများ အတိုင်း သီးခြားစီဆက်သွယ်နိုင်သည်။ ထို့ ကြောင့် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုရှိ မြို့နယ်ပယ်ဌာနများ၏ လွတ်လပ်မှု သည် လူထု၏ အချုပ်အခြာအာဏာ သက်ရောက်မှု အကျိုးဆက်များပင် ဖြစ်လေသည်။ ဤအခြေအနေမျိုးသည် နယူးအင်္ဂလန်နယ်၌ ပိုမို ထူးခြား စွာ ကြီးထွားခဲ့သည်။

နယူးအင်္ဂလန်နယ်တွင် နိုင်ငံရေးသည် မြို့နယ်များ၌ အစ ပျိုးခဲ့ ခြင်းဖြစ်၏။ အင်္ဂလန်မှ ဘုရင်များက ၎င်းတို့၏ အာဏာနှင့် ပတ်သက် ပြီး ပြင်ဆင် ကြေငြာရာတွင် နောက်ပိုင်း ပြည်နယ်များ၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ချုပ်ကိုင်ခြင်းမျှဖြင့် ကျေနပ်ခဲ့ကြရသည်။ မြို့နယ်များကိုကား မူလအတိုင်း သာ ထားလိုက်ကြရ၏။ မြို့နယ်များသည် ပြည်နယ်အတွက် အရေးပါ သော ကိစ္စများဖြစ်စေကာမူ အင်္ဂလန်ဘုရင်သည် လှည့်မကြည့်နိုင်ခဲ့ချေ။ မြို့နယ်များသည် ဗဟိုအာဏာပိုင်များထံမှ အာဏာကို ရယူခဲ့ကြခြင်းမဟုတ်၊ ၎င်းတို့၏ လွတ်လပ်ခွင့် တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ဗဟိုအာဏာပိုင်တို့အား ပေးအပ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဤအချက်သည် အထူးအရေးကြီးပေသည်။ မြို့နယ်ရှိ လူများသည် ၎င်းတို့နှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စမှန်သမျှတို့၌ လွတ်လပ်ကြ၏။ ၎င်းတို့၏ ကိုယ်ပိုင် ကိစ္စများတွင် ဗဟိုအစိုးရက ဘာ တစ်ခုမှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခွင့် မရှိဟု အသိအမှတ် ပြုထားကြလေသည်။ နယူးအင်္ဂလန်မှ လူများသည် လွတ်လပ်စွာ ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားကြ ၏။ သူတို့၏ ရောင်းရေး ဝယ်ရေးကို ဆက်လုပ်ချင်လုပ်မည်၊ ရပ်ချင်ရပ်

မည်၊ ကုန်ဈေးနှုန်းကို တက်ချင်တက်မည်၊ လျှော့ချင်လျှော့မည်၊ မည် သည့်အုပ်ချုပ်သူ အာဏာပိုင်များကမှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်စရာ မလိုချေ။

မြို့နယ်မှ လူများအနေနှင့် ဗဟိုအစိုးရအစီအစဉ်များကို ဖြည့်ဆည်းပေးရသည့်ကိစ္စမှာ လူမှုရေး ကိစ္စများသာ ဖြစ်၏။ ဥပမာ ဗဟိုအစိုးရက လမ်းတစ်ခု ဖောက်ရန် စီမံချက် လုပ်သည်ဆိုပါစို့။ ထိုအခါ မြို့နယ်သည် လမ်းဖောက်ရေး ကိစ္စအတွက် ပြည်နယ်က ကောက်ခံသော ဝေပုံကျငွေကို မထည့်ဘဲ နေ၍မရ။ ထည့်ဝင်ရလေသည်။ ၎င်းလမ်းကို မိမိတို့ မြို့အား မဖြတ်ရဟူ၍လည်း တားဆီးပိုင်ခွင့်မရှိချေ။ ထို့အတူပင် ရဲမှခင်းကိစ္စများ၌လည်း ဥပဒေကို မြို့နယ်က မစည်းကြပ်ဘဲနေ၍ မရပေ။ ပညာရေး ကိစ္စများ၌လည်း ထို့အတူပင်။ ပြည်နယ်အတွင်း ကျောင်းများဖွင့်ရန် ဥပဒေပြုလုပ်ခဲ့လျှင် မြို့နယ်သည် ငြင်းဆန်၍ မရ။ ဤသို့ဖြင့် ဗဟိုက အခွန် ကောက်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းလျှင် မြို့နယ်က စီမံကွပ်ကဲကာ ညှိနှိုင်းကောက်ခံရသည်။ ကျောင်းဆောက်ရမည်ဟု သတ်မှတ်လျှင် မြို့နယ်ကပင် လှုံ့ဆော်စည်းရုံးကြီးကြပ်၍ ဆောက်ရသည်။ အုပ်ချုပ်ရသည်။

ပြင်သစ်တွင် ဗဟိုမှ အခွန်ကောက်ခံသူသည် မြို့နယ်ဒေသဆိုင်ရာမှ အခွန်များကို ရယူရ၏။ အမေရိကတွင်ကား မြို့နယ်တွင် အခွန်ကောက်ခံသူသည် ဗဟို၏ အခွန်များကို ရရှိလေသည်။ သဘောမှာ ပြင်သစ်တွင် ဗဟိုအစိုးရသည် မြို့နယ်များ၌ ကိုယ်စားလှယ်များထားရှိ၏။ အမေရိကမှာကား မြို့နယ်များသည် ဗဟို အစိုးရထံ၌ ကိုယ်စားလှယ်များထားရှိလေသည်။ ဤအချက် တစ်ချက်တည်းကပင်လျှင် နိုင်ငံ နှစ်နိုင်ငံ၏ ကွာခြားမှုမည်မျှ ကြီးမားကြောင်း ပြသနေပေသည်။

နယူးအင်္ဂလန်၏ မြို့နယ်စိတ်ဓာတ်

အမေရိကတွင် မြူနီစီပယ်ဌာနများသည် သာမန်ဖွဲ့စည်းထားခြင်း မဟုတ်။ မြို့နယ်စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ထောက်ပံ့ရှင်သန်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ နယူးအင်္ဂလန်မြို့ဆိုလျှင် လွတ်လပ်ခြင်းနှင့် လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိခြင်းတည်းဟူသော လူသားတို့၏ စိတ်ဓာတ်ကို တက်ကြွစေသည့် အချက်ကြီးနှစ်ချက်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားလေသည်။ ထို့ပြင် လူဆိုသည်မှာ အာဏာကို ချစ်မြတ်နိုးတတ်သည် ဟူသော အချက်ကိုလည်း သတိရသင့်၏။ နယူးအင်္ဂလန်သား တစ်ယောက်သည် သူ့မြို့၌ ကိစ္စ၌ ပါဝင်ပတ်သက်နေခြင်းမှာ သူသည် ဤမြို့၌ မွေးဖွားခြင်းကြောင့်ချည်းမဟုတ်။ သူ့မြို့သည် လွတ်လပ်၍ အင်အားရှိပြီး ထိုမြို့ကို အုပ်ချုပ်ရာ၌ သူသည်လည်း အဖွဲ့ဝင်အဖြစ်ပါဝင်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဥရောပ၌ကား ထိုသို့မဟုတ်ချေ။ အာဏာ ရရှိထားသူများသည် ဒေသစိတ်ဓာတ်မရှိကြ။ မြူနီစီပယ်ဌာနများလွတ်လပ်ပြီး အာဏာကြီးထွားလာလျှင် တိုင်းပြည်၌ မင်းမဲ့ဝါဒ လွှမ်းမိုးသွားလိမ့်မည်။ ဗဟိုအစိုးရကို တော်လှန်မည်ဟု စိုးရိမ်ကြသည်။ အာဏာနှင့် လွတ်လပ်ခွင့်မရှိလျှင် မြို့တစ်မြို့သည် ကောင်းမွန်သော အရာများ ရှိနိုင်သည့်တိုင် တက်ကြွသော နိုင်ငံသားများကိုကား ရရှိနိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။ နောက်အရေးကြီးသော အချက်တစ်ခုမှာ နယူးအင်္ဂလန်၌ လူသားတို့၏ အသည်းနှလုံးကို ကြီးပွားလိုစိတ်ဖြင့် တက်ကြွအောင်လုပ်မည့်အစား နွေးထွေးသောမေတ္တာဖြင့်တည်ဆောက်ထားခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ကောင်တီခေါ် ခရိုင်များ၏ အရာရှိများကို ရွေးကောက်ထားခြင်း မရှိ။ ထိုအရာရှိများ၏ ဩဇာကလည်း အလွန်အကန့်အသတ်ရှိ၏။ ဗဟိုအစိုးရပင်လျှင် လူထု၏ အမြင်၌ အရေးပါမှုမှာ ဒုတိယနေရာတွင်သာ ရှိသည်။ ဖက်ဒရယ်အစိုးရသည် ၎င်း၏ အစိုးရအဖွဲ့အတွင်းမှ လူများကို လုပ်ပိုင်ခွင့် အာဏာ ပေးနိုင်သော်လည်း လူအရေအတွက်များများ မရှိချေ။ သမ္မတရာထူးဆိုလျှင် ဘဝ၌ အလွန်

ထွန်းတောက်သော ကာလ၌သာ ရရှိနိုင်သည်။ ဖက်ဒရယ်အစိုးရ အထက် တန်းရာထူးများဆိုလျှင်လည်း ကံကောင်းထောက်မမယသာ ရနိုင်သည်။ သို့ မဟုတ် ထူးထူးခြားခြား လုပ်ဆောင်ချက်များ ရှိမှသာ ရနိုင်သည်။ ထိုကိစ္စ များကား ကြီးပွားလိုသူတို့၏ အမြဲတမ်းရည်မှန်းချက် မဖြစ်နိုင်ချေ။ သို့ သော် မြို့နယ်အဆင့်ဆိုသည်ကမူ မိမိတို့၏ နေ့စဉ်ဘဝနှင့် ဆက်စပ်နေပေ ရာ စိတ်ပါဝင်စားလိုစိတ်၊ လူ့တွင်ကျယ် ဖြစ်လိုစိတ်၊ ဩဇာ၌ အရသာ ယူလိုစိတ်၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းထဲ၌ ထွေးလုံး ရစ်ပတ်နေခြင်းဖြင့် စိတ်အပြောင်း အလဲဖြစ်လိုသော ဆန္ဒစသည်တို့ကြောင့် မိမိ၏မိသားစု အနီးအနား၌သာ ထွက်ပေါက်ရှာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အမေရိကန် စနစ်သည် ဒေသဆိုင်ရာ အာဏာကို နိုင်ငံသား အများအပြားအား ခွဲဝေထားသောစနစ်ဖြစ်ရာ မြို့နယ်အဆင့် ရာထူးများကို တိုးချဲ့လေ့ရှိသည်။ မျိုးချစ်စိတ်ဆိုသည်မှာ ထုံးတမ်းစဉ်လာ အခမ်းအနား များ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ပိုမိုအင်အား တောင့်တင်းလာသော ချစ်ခင်တွယ်တာ စိတ် တစ်မျိုးဟု အမေရိကန်တို့က ယုံကြည်၏။ ဤနည်းဖြင့် မြို့နယ်၌ အခမ်းအနားများ၊ ပွဲလမ်းများ ပြုလုပ်မှုသည် ဆက်လက် တိုးတက်လာ သည်။ လူ့ အဖွဲ့အစည်းအတွင်း တာဝန်တစ်ရပ်ကို ဖြည့်ဆည်းခြင်းဟု သဘော ထားလာကြသည်။

နယူးအင်္ဂလန်၏ ရပ်တည်မှုကား ပျော်စရာ ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့၏ အစိုးရသည် ၎င်းတို့အကြိုက် ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့ဘာသာ ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေသဆိုင်ရာလုပ်ငန်းများ၌ အုပ်ချုပ်ကြပုံကလည်း လွယ်လွယ် ကူကူပင် ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်တို့သည် နိုင်ငံရေးပညာကို တတ်မြောက် ပြီးဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့သည် ဤအမေရိကမြေပေါ်သို့ ခြေချစဉ်ကတည်း ကပင် နိုင်ငံရေးပညာကို ပြီးပြည့်စုံစွာ တတ်မြောက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်ဟု ဆို နိုင်ပါ၏။

နယူးအင်္ဂလန်တွင် ရာထူးရာခံနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရိုးရာမရှိ။ ဖိနိပ် မှုမရှိ။ လူအနည်းငယ်တို့ ခံစားရသည့် မတရားမှုများကိုလည်း အထွေထွေ ရောင့်ရဲမှု အကြား၌ မေ့ပစ်နိုင်စွမ်း ရှိလေသည်။ အကယ်၍ အစိုးရ၌

အမှားများရှိခဲ့သည့်တိုင်အောင် (အမှားဆိုသည်ကလည်း အလွယ်တကူပင် ထောက်ပြစရာ ရှိနိုင်၏။) ထိုသို့ အမှားများကိုလည်း ၎င်းတို့က သိပ်ဂရု မထားပေ။ အကြောင်းမူကား အစိုးရ ဆိုသည်မှာလည်း ၎င်းတို့ အထဲကပင် ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၍အကောင်းလုပ်သည် ဖြစ်စေ၊ အဆိုး လုပ်သည်ဖြစ်စေ၊ ထိုအပြစ် အနာများပေါ်၌ ဂုဏ်ယူဖွယ်ကောင်းသော အကာအကွယ်တစ်ခုကို လွှမ်းခြုံပြီးသား ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ထို့ပြင် ၎င်းတို့၌ နှိုင်းယှဉ်စရာ ပြိုင်ဘက်လည်း မရှိချေ။ အင်္ဂလန်အစိုးရသည် ကိုလိုနီများ အားလုံးအပေါ် အုပ်ချုပ်နေစဉ် မြို့နယ်များမှာမူ ပြည်သူ လူထုတို့သည် အချုပ်အခြာအာဏာကို ရနေခဲ့ကြလေသည်။

နယူးအင်္ဂလန်သားများသည် မြို့နယ်အပေါ် သံယောဇဉ်တွယ် တာမူ ရှိနေကြသည်မှာ လွတ်လပ်၍ နောင်ကြီးမဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့၏ စိတ်ဝင်စားမှု၊ ချစ်ခင် တွယ်တာဖွယ်ဖြစ်မှု၊ အနာဂတ်အတွက် အင်အားရှိစေမှုတို့ကို ရရှိစေသောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့သည် လက်လှမ်းမှီသမျှ နေရာများ၌ ပါဝင်ခဲ့ကြ၏။ တရားဥပဒေစိုးမိုးမှု၏ အရသာကိုလည်း ရယူခံစားခဲ့ကြ၏။ အာဏာ ညီမျှရေးကိုလည်း နားလည် ခဲ့ကြ၏။ ထို့ပြင် ၎င်းတို့၏ အခွင့်အရေးများနှင့် တာဝန်ပိုင်းများကို လည်း တိတိကျကျ နားလည်သိရှိကြသည်။

၅။ အမေရိက၌ ဗဟိုချက်ကိုင်မှုစနစ်ကို ပယ်ဖျက်ခြင်းနှင့် ၎င်း၏ သက်ရောက်မှု

အမေရိကသို့ရောက်ရှိသွားသော ဥရောပသား ခရီးသည်တစ်ဦး အဖို့ လက်သည် မပေါ်သောအုပ်ချုပ်ရေးလောက် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော အရာမရှိချေ။ အမေရိက၌ ရေးသားထားသောဥပဒေများရှိပါ၏။ ထိုဥပဒေ ၏ ဆောင်ရွက်ချက်ကိုလည်း မြင်ရပါ၏။ သို့သော် ထိုအုပ်ချုပ်ရေးယန္တရား ၏ မောင်းနှင်သူကို မမြင်ရပေ။

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံတွင် အာဏာ၏ အင်အားကို လျော့ပါးအောင်လုပ် နိုင်သော နည်းလမ်းနှစ်သွယ် ရှိ၏။ တစ်ခုမှာ လူ့အဖွဲ့အစည်းများက မိမိ ကိုယ်မိမိ ကာကွယ်နိုင်ရေးအတွက် အာဏာပိုင်များ၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်များကို စည်းမျဉ်းများနှင့် တားဆီးခြင်းဖြစ်၏။ ဤနည်းသည် ဥရောပနည်း ဖြစ် သည်။ နောက်တစ်နည်းကား အာဏာကို လူတစ်စု (သို့မဟုတ်) လူတစ် ဦးတည်း လက်၌မထားပဲ လူအများအပြားလက်ထဲ၌ ခွဲဝေထားသောနည်း ဖြစ်သည်။ ဤနည်းကား အမေရိကန်တို့ ကျင့်သုံးသောနည်းဖြစ်ပါသည်။

အမေရိကန်တော်လှန်ရေးကြီးသည် နှိုင်းနှိုင်းဆဆဖြင့် လွတ် လပ်မှုကို ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း၏ ရလဒ်ဖြစ်သည်။ မဆင်မခြင်နှင့် လွတ်လပ် ရေးကို အာသာငန်းငန်း ရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် မဟုတ်ပေ။ မင်းမဲ့ဝါဒီတို့နှင့် လည်း ပတ်သက်ခြင်း မရှိသဖြင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးကို မြတ်နိုး အလေးပေးသည့် တော်လှန်ရေးကြီးဖြစ်သည်။

လွတ်လပ်သည့် နိုင်ငံတစ်ခု၏ နိုင်ငံသားသည် ထင်ရာလုပ်နိုင် ခွင့်ရှိသည်ဟု အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၌ လုပ်ခွင့် မရှိခဲ့။ အမှန်တကယ် ဆိုရသော် အမေရိကန်နိုင်ငံသားတို့သည် အခြားနိုင်ငံသားတို့ထက် လူမှု အဖွဲ့အစည်း တာဝန်ဝတ္တရားများ ပို၍ ထမ်းဆောင်ရသည်။ လူမှုအဖွဲ့ အစည်း၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်များကို တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ စောဒကတက်ခြင်းများ မရှိ သော်လည်း အာဏာကို အသုံးပြုရာတွင်မူ ခွဲဝေထားသည်။ အာဏာပိုင် ဌာနသည် ဩဇာရှိသလောက် ဌာန၏အရာရှိသည် အာဏာ မရှိလှပေ။ လူ့အဖွဲ့အစည်းသည် လွတ်လပ်သည်နှင့်အမျှ ဥပဒေနှင့်လည်း ဘောင် ခတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် အုပ်ချုပ်ရေး အာဏာကို ဗဟို ချုပ်ကိုင်မှု အောက်၌ မထားချေ။ ၎င်းတို့၏ အခြေခံ ဥပဒေက ထိုအချက်ကို ရေးဆွဲ ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဗဟိုချုပ်ကိုင်မှု (သို့မဟုတ်) ဗဟိုဦးစီးစနစ် ဟူသော ဝေါ ဟာရသည် နေ့စဉ်သုံးစကား ဖြစ်နေလေပြီ။ ထိုစကားရပ်၌ အဓိပ္ပာယ်နှစ် မျိုးရှိသည်။ တစ်မျိုးမှာ အထွေထွေဥပဒေများကို ပြုလုပ်ခြင်း၊ နိုင်ငံခြားနှင့် ဆက်သွယ်ခြင်းတို့ကို တစ်နေရာတည်းမှ (သို့မဟုတ်) လူတစ်ယောက်

တည်းက ချုပ်ကိုင်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ၎င်းကို ဗဟိုချုပ်ကိုင်သောအစိုးရဟု
ခေါ်သည်။ နောက်တစ်မျိုးကား မြို့နယ်များစွာတို့၏ လုပ်ငန်းအရပ်ရပ်ကို
တစ်နေရာတည်းမှ ချုပ်ကိုင်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ၎င်းကို ဗဟိုချုပ်ကိုင်သော
အုပ်ချုပ်ရေးဟုခေါ်သည်။

ဤကဲ့သို့သော ဗဟိုချုပ်ကိုင်မှု နှစ်မျိုးစလုံးတို့သည် တစ်မျိုးကို
တစ်မျိုး အမှီသဟဲပြုနေကြ၏။ သို့သော် ၎င်းတို့ နှစ်မျိုးကို ခွဲပစ်၍ မရ
ဟူ၍ကား မပြောနိုင်ချေ။ ပြင်သစ်၌ ၁၄ ယောက်မြောက် လူဝီဘုရင်
လက်ထက်တွင် ဗဟိုချုပ်ကိုင်မှု ယခုကာလနှင့် နှိုင်းယှဉ်သော် များစွာ
လျော့ပါးခဲ့ဖူးသည်။ အင်္ဂလန်၌မူ ဗဟိုချုပ်ကိုင်မှုသည် ခိုင်မြဲ၏။ လူ
တစ်ဦးတည်း၏လက်၌ ကျစ်လျစ်သော အင်အားကို ရယူထားသည်။ သို့
သော် အင်္ဂလန်၌ ဗဟိုချုပ်ကိုင်သော အုပ်ချုပ်ရေးကိုကား မရရှိခဲ့ပေ။
ဂျာမန်အင်ပါယာ၌လည်း ဗဟိုချုပ်ကိုင်သော အစိုးရမရှိခဲ့ချေ။

အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု၌ ဗဟိုချုပ်ကိုင်သော အုပ်ချုပ်ရေးမရှိ
ဟု ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဗဟို၌ ချုပ်ကိုင်သော အရာရှိ အရာခံများကလည်း မရှိ
ချေ။

ဤတွင် ဒေသဆိုင်ရာအာဏာပိုင်တို့သည် ဥရောပနိုင်ငံများ အနေ
နှင့် ခံစားရသည်ထက် ပိုမိုသော လုပ်ရပ်များကို ဖော်ဆောင်ခဲ့ခြင်းကြောင့်
ဆိုကျိုးများလည်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် အမေရိကန်၌ ဗဟို
ချုပ်ကိုင်သော အစိုးရအဖြစ်ကား အလွန်ကောင်းမွန် ပြည့်စုံပေသည်။ ပြည်
နယ်တိုင်းတွင် ဥပဒေပြုအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့တည်းရှိ၍ နိုင်ငံရေးလုပ်ပိုင် ခွင့်သည်
တစ်ခုတည်းသာ ဖြစ်သည်။

အမေရိကတွင် ပြည်နယ်တိုင်း၏ ဥပဒေပြုအဖွဲ့သည် အမြင့်မား
ဆုံးဖြစ်၏။ ၎င်း၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို မည်သည့် အရာကမျှ မနှောင့်ယှက်နိုင်
ချေ။ ၎င်း၏ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်သည် တစ်ခုတည်းသော အကန့်အသတ်
ဖြစ်သည်။ ပြည်နယ်သည် မြို့နယ်အရာရှိများကို နိုင်ငံသားများနှင့် ဆက်
သွယ်ရန် ခန့်အပ်ထား၏။ အမေရိကန်ပြည်နယ်များ၏ အားနည်းချက်တစ်
ခုမှာ အမြဲတမ်းစစ်တပ် မရှိခြင်းဖြစ်သည်။ မည်သည့်လူနည်းစုကမျှ စစ်

ကြေညာခြင်း မရှိခဲ့ရာ စစ်တပ်ဖွဲ့ရန် လိုအပ်သည်ဟု မဆိုသာပေ။ မြို့နယ်အရာရှိ အရာထမ်းများက နိုင်ငံသားတို့၏ ကိစ္စကို ကြည့်ကြပ်ရန် အစိုးရက အသုံးချသည်။ ဤသို့ဖြင့် မြို့နယ်အခွန်စည်းကြပ်သူက အခွန်မည်၍မည်မျှ ကောက်ရမည် ဆိုသည်ကို သတ်မှတ်သည်။ မြို့နယ်အခွန်ကောက်ခံသူက ကောက်ခံသည်။ မြို့နယ် ဘဏ္ဍာရေးမှူးက ထိုငွေများကို လူထုဘဏ္ဍာသို့ ထည့်သွင်းသည်။ ဤနည်းသည် နှေးကွေး၏။ အဆင်မပြေချေ။ အစိုးရအနေနှင့် ငွေအများအပြား လိုအပ်သောအခါ နှောင့်နှေးကြုံကြာနေတတ်သည်။ ဤကားအားနည်းချက်တစ်ခု ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အစိုးရ အနေနှင့် ကိုယ်ပိုင်အရာရှိများ ခန့်ထားခြင်း၊ ကြိုက်သလို အရွှေ့အပြောင်း လုပ်ခြင်းဖြင့် ပြုဖွယ်ကိစ္စများကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြုလုပ်နိုင်ရန် လိုပေသည်။

အမေရိက၌ ဗဟိုချုပ်ကိုင်မှု မပြည့်စုံခြင်းသည် နောင်တစ်နေ့ ပြဿနာ ဖြစ်လာမည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ ဥပမာ ဥပဒေပြုအဖွဲ့တို့သည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အစိုးရအပေါ် လွှမ်းမိုးလိုကြသည်။ ၎င်းတို့ တောင်းဆိုချက်များမှာလည်း ၎င်းတို့ အာဏာရရှိရေးအတွက် ၎င်းတို့၏ဆန္ဒများသာ ဖြစ်နေကြသည်။

အမေရိက၌ ဗဟိုချုပ်ကိုင်မှုကို ပယ်သော စနစ်သည် အကျိုးသက်ရောက်မှုအမျိုးမျိုးကို ဖြစ်ပေါ်စေ၏။ ကျွန်တော်၏ အမြင်၌ အမေရိကန် တို့သည် အစိုးရ၏ အုပ်ချုပ်မှု မူဝါဒကို ချမှတ်ရာ၌ ခြေလှမ်း ရှေ့ရောက်လွန်းသည်ဟု ထင်သည်။ အစိုးရသည် ကိုယ်ပိုင် အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိများကို နယ်အသီးသီး၌ မထားရှိသည့် အတွက် ရဲမှခင်း ဥပဒေများကို ထုတ်ပြန်ရန် ခက်ခဲသည်။ ဥပဒေများကို အမြင်တွင် ဤကဲ့သို့ စည်းကမ်းမဲ့ခြင်းမှာ လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်း မင်းမဲ့စရိုက် ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်မြင်နိုင်သည်။ ဤကိစ္စသည် တစ်နိုင်ငံလုံးအတွက် အရေးကြီး၏။ ဤကိစ္စကို ဗဟို အစိုးရက မကိုင်တွယ်ဘဲ မြို့နယ်များ ကောင်တီများလက်၌ ပစ်ထားခြင်းဖြင့် အကျိုးမရှိချေ။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် အမေရိကန်လူမျိုးများလောက် ဓနသဟာယ လုပ်

ငန်းများအပေါ် အင်တိုက်အားတိုက် အားပေးသည့် လူမျိုးကို ကျွန်တော် မတွေ့ဖူးသေးပါ။ မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားသည့် ကျောင်းများ တည်ထောင်ခြင်း၊ မြို့နေလူထုများအတွက် ပိုမို ကောင်းမွန်သော ဘုရား ရှိခိုးကျောင်းများ တည်ဆောက်ခြင်း၊ လမ်းများဖောက်လုပ်ပြင်ဆင်ခြင်းတို့ ကို ဤမျှပြုလုပ်နိုင်သော လူမျိုးကို ကျွန်တော်မတွေ့ဖူးသေးပါ။ ပုံစံတူညီ ခြင်း၊ အသေးစိတ် စီမံခြင်း၊ ပြီးပြည့်စုံသည့် အုပ်ချုပ်မှု ရှိခြင်းတို့ကိုကား အမေရိက၌ တွေ့နိုင်မည် မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့ တွေ့မြင်ရသည် များ မှာအရိုင်းဆန်သော သြဇာ၊ ကြမ်းတမ်းသော အာဏာနှင့် မတော်တဆအဖြစ် အပျက်များနှင့် ပြည့်နှက်ရှင်သန်နေသည့် ဘဝတစ်ခု ပင်တည်း။ သို့ပင် လျက် စိတ်ဝင်စားမှုများ ပြည့်နှက်လျက်ရှိသော ကြီးပမ်းမှုများကိုလည်း တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော် အမေရိကကို ချစ်မြတ်နိုးသည်မှာ အုပ်ချုပ်ရေး၏ အကျိုးဆက်များကို ချစ်ခြင်းမဟုတ်။ ဗဟို ချုပ်ကိုင်မှုကို ပယ်ဖျက်သည့် နိုင်ငံရေး သက်ရောက်မှုများကို ချစ်ခြင်းဖြစ်သည်။ နိုင်ငံ၏ စိတ်ဝင်စား ဖွယ်များသည် နေရာတိုင်း၌ မြင်သာထင်သာပင် ရှိနေကြသည်။ တစ်နိုင်ငံ လုံး ကပင် စိတ်တဝင်တစား ရှိကြသည်။ နိုင်ငံသားတို့သည် ၎င်းတို့၏ နိုင်ငံအရေးကိစ္စမှန်သမျှကို မိမိကိုယ်ရေးကိုယ်တာကဲ့သို့ သဘောထားကြ ၏။ နိုင်ငံ၏ ဂုဏ်သတင်း တောက်ပြောင်မှုအပေါ် ဂုဏ်ယူကြ၏။ နိုင်ငံ ၏ အောင်မြင်မှုများအပေါ် ဝင့်ကြွားကြ၏။ နိုင်ငံ၏ကိစ္စအဝဝ၌ စိတ်ဝင် စားခြင်းသည် တစ်နည်းအားဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်ဝင်စားခြင်း၊ တကိုယ် ကောင်းဆန်ခြင်းတစ်မျိုးဟု ခေါ်နိုင်ပေသည်။

ဥရောပသားများအဖို့ အရာရှိတစ်ယောက်သည် အင်အားကြီးသူ အဖြစ် ကိုယ်စားပြုသည်။ အမေရိကန် လူမျိုးများအဖို့ကား ရပိုင်ခွင့်များကို ကိုယ်စားပြုခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အမေရိက၌ နိုင်ငံသားတို့သည် လူ လူချင်းနားခံခြင်း မဟုတ်ဘဲ တရားဥပဒေကို နားခံခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် လုပ်ပိုင်ခွင့်သည် လက်လှမ်းမီသည့် နေရာ တွင် ရှိနေပြီး ပြည်သူများကိုယ်တိုင်လည်း တစ်စုံတစ်ရာအတိုင်းအတာအထိ

ကိုယ်စားပြု နေလေရကား၊ ထိုလုပ်ပိုင်ခွင့်နှင့် ပတ်သက်၍ မနာလိုခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်းတို့ မဖြစ်တော့ချေ။ လူတိုင်းသည် လုပ်ပိုင်ခွင့်များကို ညွှန်ကြား နိုင်သည်။ ထောက်ခံခိုင်သည်။ ဤသို့ တစ်ဦးချင်း၏ အပြုအမူများကို စုစည်း လိုက်သောအခါ လူထု၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်များ ဖြစ်လာသည်။ ထို အခါ ဗဟိုချုပ်ကိုင်သည့် အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်က မလုပ်နိုင်သော အင်အားများ ကိုပင် ရရှိလာလေတော့သည်။

အမေရိကတွင် ရာဇဝတ်မှုများကို ဖမ်းဆီးခြင်း၊ ဖော်ထုတ်ခြင်း နှင့် ပတ်သက်၍ အာဏာပိုင်များ စီစဉ် ဖြေရှင်းရသည့် နည်းလမ်းများမှာ အလွန် နည်းပါးသည်။ ပြည်နယ်ရဲအဖွဲ့ဟူ၍ မရှိ။ ပတ်စ်ပိုဇေါ် နိုင်ငံကူး လက်မှတ်ဆိုသည်ကို သိပင်မသိကြ။ တရားရေးဝန်ထမ်းများ၊ လူထုကိုယ် စားလှယ် ဆိုသည်ကလည်း များများစားစားမရှိ။ ၎င်းတို့သည် အပြစ်ရှိသူ များကို ဖမ်းဆီးရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အာရုံမစိုက်ကြ။ အကျဉ်းသားများကို စစ်ဆေးရာ၌လည်း အလွန်မြန်သည်။ နှုတ်ဖြင့်ပင် စစ်ဆေးကြသည်။ သို့ တိုင်အောင် ရာဇဝတ်မှုများသည် လွတ်သွားသည် ဟူ၍လည်း အလွန်ရှား သည်။ အကြောင်းမှာ လူတိုင်းပင် ရာဇဝတ်မှု သက်သေများကို ပြင်ဆင် ခြင်း၊ တရားဥပဒေအရ ပျက်ကွက်မှုများကို အမိဖမ်းခြင်း ကိစ္စများ၌ စိတ်ဝင်တစား သိရှိ နားလည်ကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဥရောပတိုက်၌ ရာဇဝတ်သားသည် အုပ်ချုပ်သူ အစိုးရ၏ ကိုယ်စားလှယ်များနှင့် ကိုယ့် အသက်ရှင်ဖို့အရေး ရုန်းကန်နေရပြီး ပြည်သူလူထုက ပွဲကြည့်ပရိသတ် သဘောသာရှိသည်။ အမေရိကတွင်မူ ရာဇဝတ်သားကို လူသားတို့၏ ရန်သူဟု သဘောထားပြီး ပြည်သူလူထု တစ်ရပ်လုံးက ယင်းကို အတိုက် အခံပြုကြသည်။

ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးကာလအတွင်း၌ လမ်းကြောင်းနှစ်ခုသည် ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ ရှေ့ရှုလျက်ရှိသည်။ လမ်းကြောင်းတစ်ခုမှာ လွတ်လပ် မှုကို လိုလား၍ နောက်တစ်ခုမှာ သက်ဦးဆံပိုင် ဝါဒဘက်သို့ ယိမ်းယိုင် ခဲ့သည်။ ရှေးဘုရင်အုပ်ချုပ်ရေးကာလတွင် တရားဥပဒေရေးရာတွင် ဘုရင် ကသာ အဓိကဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘုရင့်အာဏာအောက်တွင် ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်

ရေးအဖွဲ့အစည်းများရှိသည်။ ယင်းတို့သည် ဖွဲ့စည်းပုံ စနစ်မကျ၊ လျော့တိလျော့ရဲဖြစ်သဖြင့် ပဒေသရာဇ်တို့က လူထုကို ဖိနှိပ်ဖို့အတွက် အသုံးချခြင်းခံကြရသည်။ ထို့ကြောင့် တော်လှန်ရေးကြီးက ဘုရင်စနစ်နှင့် ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့အစည်းများကိုပါ ရန်သူဟု သတ်မှတ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သက်ဦးဆံပိုင်စနစ်ကို ရွံ့မှန်းရုံသာမက အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်ကိုလည်း ဗဟိုမှ ချုပ်ကိုင်ရန် အကျိုးဆက်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော့် အနေနှင့် မြို့နယ်အလိုက် လွတ်လပ်မှုကို ပြီးပြည့်စုံအောင် တည်ဆောက်ပြီးကြသည့် နိုင်ငံနှစ်နိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီးပါပြီ။ ထိုနိုင်ငံများရှိ အလွှာအသီးသီးတို့၏ သဘောထားများကိုလည်း နားထောင်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ အမေရိက၌ ဒီမိုကရေစီ တည်ဆောက်ရေးကို ဖျက်ဆီးရန် တိတ်တဆိတ် ကြံစည်နေကြသော လူများကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရသည်။ အင်္ဂလန်၌ ပဒေသရာဇ်စနစ်ကို ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် တိုက်ခိုက်နေကြသူများကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထိုနှစ်နိုင်ငံ၏ အပြစ်များကို ပြောပြကြသည့် အကြောင်းရင်းပေါင်း ထောင်သောင်း များစွာကိုလည်း ကြားခဲ့ရသည်။ သို့သော် ဒေသဆိုင်ရာ စနစ်နှင့် လွတ်လပ်မှု မကောင်းကြောင်းကား တစ်လုံးမျှ မပါပေ။ ၎င်းတို့ အားလုံးသည် ဒေသဆိုင်ရာ အုပ်ချုပ်ရေး တည်ဆောက်မှုများကို ဦးထိပ်ထားကြလေသည်။

၆။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ တရားစီရင်ရေးအာဏာနှင့် နိုင်ငံရေး အသိုင်းအဝိုင်းအပေါ် ၎င်း၏လွှမ်းမိုးမှု။

ဥရောပနိုင်ငံ အများအပြားတွင် အစိုးရ ကိုယ်စားလှယ်စနစ်ကို လက်ခံ ကျင့်သုံးကြသည်။ သို့သော် အမေရိကမှာလောက် တရားစီရင်ရေး အာဏာကို စည်းရုံးထားမှုမျိုး တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် မတွေ့ဖူးပါ။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ တရားစီရင်ရေး ဖွဲ့စည်းမှုမှာ၊ သူစိမ်းများအဖို့

နားမလည် နိုင်စရာပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ တရားသူကြီးသည် နိုင်ငံရေးနှင့် သက်ဆိုင်သော အမှုကိစ္စများတွင် အရေးကြီးသူဖြစ်၏။ အမှန်မှာ တရား သူကြီးများသည် လူထု၏ အရေး ကိစ္စများတွင် အခါအခွင့်သင့်၍ ပါနေ ကြခြင်းဖြစ်၏။

နိုင်ငံတိုင်းတွင် တရားစီရင်ရေးအာဏာ၏ ပထမ လက္ခဏာမှာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ စီရင်ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်တာဝန်ကို ခေါ်ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ သော် တရားရုံးတွင် ခုခံကာကွယ်ငြင်းဆိုနိုင်သော အခွင့်အရေးများလည်း ရှိရသည်။ တရားသူကြီးက စီရင်ချက် မချမီ အရေးယူမှုလည်း ရှိထားရ မည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခုခံကာကွယ်မှု မပါလျှင် တရားသူကြီးသည် ဤအမှုကို စစ်ဆေးခွင့်မရှိချေ။ တရားသူကြီးသည် ဥပဒေဘောင် အတွင်း မှ မကျော်ဘဲ စီရင်နိုင်သည်။ တရားသူကြီး အနေနှင့် လိုက်နာရသည့် လုပ် ထုံးလုပ်နည်းအတိုင်း မကျင့်သုံးလျှင်ကား ဘောင်အပြင်ဘက် ကျော်ထွက် ခြင်းဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဥပဒေအရ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ကျူးကျော်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဒုတိယလက္ခဏာမှာ အထူးအမှုအခင်းများကို စီရင်ဆုံးဖြတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ အထူးအမှုအခင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ စီရင် ဆုံးဖြတ်သော်လည်း သာမန်စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းများအပေါ် စီရင်ဆုံးဖြတ်ခြင်း မပြုချေ။ သာမန် စည်းမျဉ်းများ၏ သက်ရောက်မှုများကို ကျော်လွန်၍ ဆုံးဖြတ်နိုင်သည်။ ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် သူ၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်အတွင်း လုပ်ခြင်းပင် ဖြစ် ၏။ သို့သော်...အကယ်၍ တရားသူကြီးသည် အထူး အမှုကိစ္စမဟုတ်ဘဲ သာမန် စည်းမျဉ်းများကို ချိုးဖျက်ပါက တရားစီရင်ရေး အာဏာ စည်း ဝိုင်းမှ ဖောက်ထွက်ခြင်းဖြစ်၍ တရားစီရင်ရေးအာဏာကို ကိုယ်စားပြုခြင်း မဟုတ်တော့ချေ။

တတိယ လက္ခဏာကား တရားရုံးအား အထူးကြားနာရန် ဦးတိုက်လျှောက်လာသော အခါမှသာ တရားစီရင်ချက် ပြုလုပ်နိုင်ခြင်းဖြစ် ၏။ ဤလက္ခဏာသည် ကျန်လက္ခဏာနှစ်ပါးထက် ပို၍လိုအပ်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ တရားရုံး၌ အဆုံးသတ် စီရင်ချက်ချရန် ရှိလျှင်ချရမည်။

အပြစ်ပေးစရာရှိလျှင် အပြစ်ပေးရမည်။ အမှားရှိလျှင် ပြန်လည်ပြင်ဆင်ရသည်။ ဥပဒေတစ်ရပ်ကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုရန် ရှိနေလျှင် ဖွင့်ဆိုရမည်။ သို့သော် ရာဇဝတ်မှုများကို ခြေရာခံခြင်း၊ မိမိဘာသာသက်သေစစ်ဆေးခြင်းများ မပြုလုပ်ရချေ။

အမေရိကန်တို့သည် ဤတရားစီရင်ရေး အာဏာလက္ခဏာ သုံးရပ်လုံးကို ထိန်းသိမ်းထားကြလေသည်။ ဤအာဏာလက္ခဏာသုံးရပ်လုံးသည် အခြားနိုင်ငံရှိ တရားသူကြီးများ၌ ရှိအပ်သည့် ဝိသေသနှင့် ဘာမျှ မခြားပေ။ သို့သော် အမေရိကန်တရားသူကြီးများသည် နိုင်ငံရေးအာဏာများလည်း ကြီးမားစွာ ရရှိထားသည်။ နိုင်ငံရေးအာဏာ ပိုရရှိခြင်း၏ အကြောင်းရင်းမှာ အမေရိကန်တရားသူကြီးတို့သည် ၎င်းတို့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဥပဒေအပေါ် အခြေခံခြင်းထက် ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံ ဥပဒေ ကွန်စတီကျူးရှင်းအပေါ် ရှာဖွေခွင့်ကို ပို၍ လက်ခံထားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ အခြေခံဥပဒေနှင့် မညီသော ဥပဒေကို ခွင့်မပြုကြချေ။ ဤအခွင့်အရေးမျိုးကို အခြား နိုင်ငံများတွင်လည်း တောင်းဆိုခဲ့ကြဖူး၏။ သို့သော် မအောင်မြင်ကြပေ။ အမေရိကတွင်ကား အားလုံးကပင် ဤအချက်ကို လက်ခံပြီးသား ဖြစ်၏။ အမေရိကန်တို့၏ အခြေခံဥပဒေပါ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများအရ ဤအချက်ကို အသုံးပြုနိုင်ကြသည်။ ပြင်သစ်မှာ ဆိုလျှင် အခြေခံဥပဒေ၏ တစ်စုံတစ်ရာ တစ်စိတ် တစ်ပိုင်းကိုမျှ ပြင်ဆင်ခွင့်မရှိချေ။ အင်္ဂလန်မှာမူ အခြေခံဥပဒေ ဟူ၍ ရေးထားခြင်းမရှိဘဲ ပါလီမန်က ဥပဒေပြုဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အမေရိကန်တို့၏အခြေခံ ဥပဒေကား ပြုပြင်ခွင့်မရှိဟု ဆိုမထားချေ။ လူထုဆန္ဒနှင့်အညီ ပြင်ဆင်နိုင်လေသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် အခြေခံဥပဒေသည် သာမန်နိုင်ငံသားများ အပေါ်မှာကဲ့သို့ပင် ဥပဒေပြုသူများ အပေါ်မှာလည်း စိုးမိုးနိုင်သည်။ အခြေခံဥပဒေသည် ဥပဒေ အားလုံး၏ မူလအရင်းခံ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တရားရုံး တို့သည်လည်း အခြေခံဥပဒေကို လိုက်နာကြရလေသည်။

အမေရိကန်တို့အနေနှင့် တရားရုံးအားလုံးအပင်ထားသည့် အာဏာ

သည် ကြီးမား၏။ သို့သော် တရားရုံးမှ တဆင့်သာ ဥပဒေများကို တိုက်ခိုက်ခွင့်ပေးထားသည့်အတွက် ဤကြီးမားလှသောအာဏာကို အလွဲသုံးစားမှုမှ အကာအကွယ် ပေးထားပေသည်။ အကယ်၍သာ တရားသူကြီး တစ်ယောက်သည် ဥပဒေပြု အဖွဲ့အား ဥပဒေကို ယေဘုယျကိစ္စအပေါ် အခြေခံ၍ မှားယွင်းကြောင်း ထောက်ပြနိုင်ပြီး ၎င်း၏ ထောက်ကြွက်သည် သဘောတရားရေးအရ မှန်ကန်ပြီး ၎င်း၏လုပ်ရပ်ပါ မှန်ကန်မှုရှိခဲ့လျှင် ထိုတရားသူကြီးကား နိုင်ငံရေးလောက၌ ထင်ရှားသွားလေတော့မည်။ ပါတီဝင်ဖြစ်လျှင် ပါတီ၌ ထင်ရှားလာပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ၎င်းတိုက်ခိုက်သော ကိစ္စသည် လူသိထင်ရှား မဟုတ်သည့် အမှုတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်၍ အငြင်းအခုံ ဖြစ်ပါက လူထုက သတိထားမိလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ လူတစ်ဦး၏ အရေးကိစ္စအပေါ်တွင်သာ ယင်း၏ စီရင်ချက်သည် အရေရောက်ပေလိမ့်မည်။

ဤနေရာ၌ ပြောစရာရှိသည်မှာ တရားသူကြီး တစ်ယောက်သည် ဥပဒေပြု အဖွဲ့အား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တိုက်ခိုက်ရမည် ဆိုလျှင် ကြောက်လန့်ကောင်း ကြောက်လန့်နိုင်၏။ ပါတီက အားပေးလျှင်ကား ပါတီစိတ်ဓာတ်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ရဲ လာလိမ့်မည်။ ဤသို့ဖြင့် တရားစီရင်ရေးအာဏာ၊ တရားသူကြီး၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်တို့သည် နိုင်ငံရေး အသိုင်းအဝိုင်း၌ လွှမ်းမိုးမှု ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

ဥပဒေများသည် မူလရေးဆွဲပြဋ္ဌာန်းခဲ့သူများ အားနည်းလာလျှင် တိုက်ခိုက်ခံရတတ်ပြီး အင်အားတောင့်တင်းလျှင် နှာခံခံရတတ်သည်။ သို့သော် အမေရိကန်တရားသူကြီးများကား နိုင်ငံရေး အဝန်းအဝိုင်းသို့ လွတ်လပ်စွာ ၎င်းတို့ဆန္ဒအရ ဝင်ရောက်လေ့ ရှိ၏။ ၎င်းတို့သည် ဥပဒေကို စစ်ဆေးဆုံးဖြတ်ရာ၌ ဆုံးဖြတ်ချင်စိတ်၏ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့်သာ စစ်ဆေးခြင်းဖြစ်၏။ တရားသူကြီးမှာ တရား မျှတမှု၏ တောင်းဆိုချက်အရ ဆုံးဖြတ်ရန် မငြင်းနိုင်ချေ။ ၎င်းတို့သည် ၎င်းတို့၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနှင့် သက်ဆိုင်သောကိစ္စရပ်ကို နိုင်ငံသား တစ်ဦးအနေနှင့် တာဝန်ကျေအောင် ထမ်းဆောင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဤစနစ်အရ အချို့ ဥပဒေများကို တရား

သူကြီးများက ဝေဖန် တိုက်ခိုက်နိုင်ကြသော်လည်း ဥပဒေအားလုံးကို တစ်ခုမကျန် စိစစ်နိုင်ခြင်း မရှိသေးပေ။ တရားရုံးသို့ပို့ရန် ဂရုထားမည့် လူမရှိသေးသော ကိစ္စများ များစွာ ရှိနိုင်သေးသည်။ ဤအဆင်မပြေမှုကို လည်း အမေရိကန်တိုင်းစား သိရှိကြပေသည်။ သို့သော်လည်း သည်အ တိုင်းပင် ထားရှိရသည်။ မည်သို့ပင်ရှိစေ၊ အတိုင်းအတာတစ်ခုအတွင်းမှာ ကား အမေရိကန် တရားရုံးများသည် အာဏာကျယ်ပြန့်လျက် ရှိနေသည် သာတည်း။ အမေရိကန်တရားရုံးများအနေနှင့် ဥပဒေတစ်ခုခုကို ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေနှင့် မညီဟု စီရင်ချက်ချနိုင်သည့် အာဏာကြောင့် ဥပဒေပြု အဖွဲ့ (လွှတ်တော်)၏ အာဏာ အလွဲသုံးစားမှုကို အကာအကွယ်ပေးနိုင် သည်။

အမေရိကန်ကဲ့သို့ လွတ်လပ်သောနိုင်ငံတွင်း သာမန်နိုင်ငံသားများ အနေနှင့် ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း အမှုထမ်းများအား တရားစွဲဆိုနိုင်သည် ဆိုခြင်း ကို ပြောပြရန် လိုမည် မထင်ပေ။ တရားသူကြီး အားလုံးသည် ပြည်သူ့ ဝန်ထမ်း အရာရှိများကို အပြစ်ပေးပိုင်ခွင့် ရှိသည်။ တရားရုံးသည် အစိုးရ ၏ အလုပ်အမှုဆောင် ကိုယ်စားလှယ်များအား ဥပဒေ ချိုးဖောက်ခဲ့လျှင် အပြစ်ဒဏ်ခတ်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဥပဒေ ဖောက်ဖျက်သည့် အစိုးရ အရာရှိများအား တရားရုံးများက အပြစ်ပေးနိုင်သည့် အခွင့်အရေးသည် အခွင့်ထူးတစ်ရပ်ဟု မည်သူကမျှ မယူဆတော့ပေ။ ဤနည်းသည် တာဝန် ရှိသူများကို ဂုဏ်သိက္ခာ မြင့်တက်စေပြီး တစ်ချိန်တည်းမှာပင် တာဝန်ရှိ သူများအမှား မပြုလုပ်မိဖို့ သတိရှိစေကြစေရန် စံမဲပြီးသား ဖြစ်သွား လေသည်။

အမေရိကန်တွင် နိုင်ငံရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် တရားတပေါင် များကား အံ့ဩဘွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် အရေအတွက် နည်းလှ သည်။ အကြောင်းမှာ နိုင်ငံရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး တရားစွဲရသောအမှုသည် ခက်ခဲပြီး ငွေကုန်ကြေးကျ များလွန်း၍ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် လူသိများသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို ဂျာနယ်မှနေ၍ တိုက်ခိုက်ရန်မှာ အလွန် လွယ်ကူ ၏။ တရားရုံးသို့ ပို့ရန်မှာကား အခြေခံ နောက်ကြောင်း ခိုင်မာရန် လို

သည်။ အရာရှိများကလည်း ထိုသို့ တရားစွဲခံရမှာ ကြောက်သဖြင့် တရားစွဲခံရရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်အောင် ဆင်ခြင်ကြလေသည်။

အလယ်ခေတ်ကဆိုလျှင် အပြစ်ရှိသူများအား တရားရုံးရှေ့မှောက် ရောက်ရန်မှာ အလွန်ခဲယဉ်းပြီး တရားသူကြီးတို့ကလည်း ကြောက်စရာ ကောင်းသော အပြစ်ဒဏ်များကို ပေးတတ်ကြ၏။ သို့သော် ဤသို့ ပြုလုပ် ခြင်းဖြင့် ရာဇဝတ်မှုများ လျော့ပါး မသွားချေ။ ထို့ကြောင့် ထိုအချိန်မှ စပြီး တရားစီရင်ခြင်းသည် ပို၍သေချာပြီး နူးညံ့ လေ၊ ပို၍ ထိ ရောက်လေဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ကြ၏။ အမေရိကနှင့် အင်္ဂလန်မှာကား အာဏာ ရှင်စနစ်နှင့် ဖိနှိပ် ချုပ်ချယ်မှုများကို အခြားသော ရာဇဝတ်မှုများကဲ့သို့ ပင် စွဲချက်အောင်မြင်အောင် တင်ပြီး ပြစ်ဒဏ် လျော့လျော့ပေါ့ပေါ့ပေး ခြင်းဖြင့် နှိမ်နင်းရမည်ဟု သဘောထားခဲ့ကြလေသည်။

၇။ ဖက်ဒရယ် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ၏ သွင်ပြင်လက္ခဏာများ

အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၏ အုပ်ချုပ်မှုများကို ပယ်ရှားခဲ့ကြသော ကိုလိုနီ ၁၃ နယ်တို့သည် အထက်ကဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း တူညီသောဘာသာရေးယုံ ကြည်မှု၊ တူညီသောဘာသာစကား၊ တူညီသောဓလေ့ထုံးစံနှင့်တူညီလူနီးပါး ဖြစ်သောဥပဒေတို့ရှိကြပြီး ၎င်းတို့ အားလုံးသည် တစ်ခုတည်းသော ဘုံရန်သူ ကို တော်လှန်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဤအချက်များသည် ၎င်းတို့တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး စည်းလုံးညီညွတ်ရန် လုံလောက်သည့် အကြောင်းများဖြစ်လာ၏။ သို့စေကာမူ ၎င်းတို့သည် သီးခြားစီ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပြီး သီးခြား အစိုးရ ရှိခဲ့သည်။ သီးခြား အကျိုးစီးပွားနှင့် ထူးခြားသော ထုံးတမ်းများ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ဤကိစ္စများသည် ကျစ်လျစ်သော ပြည်ထောင်စု ကြီးအတွင်း အများ၏ အလေးထားမှုများထဲ၌ တစ်ဦးချင်း၏ အလေးထား မှုများ စိမ့်ဝင်ရန်အတွက် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်၍လာသည်။ ဤတွင်

မတူသော စိတ်ကူးစိတ်သန်း နှစ်ခုပေါ်လာ၏။ တစ်ခုမှာ အင်ဂလို-အမေရိကန်များကို အင်အားစုစည်းဖို့ အားပေးရန် ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ခုကား ၎င်းတို့ အင်အားကို ခွဲပစ်ရန်ဖြစ်သည်။

အမေရိကန်နိုင်ငံသည် အမိနိုင်းနှင့် စစ်ဖြစ်ပွားပြီးနောက် ပြည်ထောင်စု သဘောတရားဥပဒေစည်းမျဉ်းများကို လိုအပ်သည့် ကာလဖြစ်၍ ကျင့်သုံးခဲ့ရ၏။ ငြိမ်းချမ်းရေးရလာသောအခါ၌ကား ထိုဥပဒေစည်းမျဉ်းများ၏ ပြစ်ချက်များ ထင်ရှားလာသည်နှင့်အမျှ ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်သည်လည်းပျောက်ကွယ်လု နီးပါးဖြစ်လာလေတော့သည်။ ကိုလိုနီတိုင်းသည် လွတ်လပ်သောနယ် ဖြစ်လာကြပြီး လုံးဝအချုပ်အခြာ အာဏာပိုင်ဘိသကဲ့သို့ ယူဆလာကြ၏။ လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ရသော စစ်အတွင်းက တင်ခဲ့သည့် ကြွေးများဆပ်ရန်ကိစ္စ၊ အင်းဒီးယန်းမျိုးနွယ်စုများ၏ အရေးများကို ဘုံရန်သူ မရှိတော့သည့်အချိန်တွင် ဖက်ဒရယ်အစိုးရ အနေနှင့် အရေးတကြီး ရင်ဆိုင်နေရလေသည်။ ဥရောပနိုင်ငံများ၏ စော်ကားမော်ကားပြုမှုကိုလည်း နိုင်ငံအနေနှင့် ခံခဲ့ရသည်။ ဖက်ဒရယ်အစိုးရအနေနှင့် အုပ်ချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ရာ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာသို့ အကူအညီတောင်းရသည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံအနေနှင့် အစိုးရအုပ်ချုပ်ရေး ယန္တရား လည်ပတ်ရန် ပထမအခြေခံဥပဒေသည် ပြည့်စုံခြင်း မရှိသေးကြောင်း သိလာရသောအခါ ဒုတိယညီလာခံကို ကျင်းပခဲ့ကြ၏။ ထိုညီလာခံ၌ တော်လှန်ရေး အတွေ့အကြုံများနှင့် တော်လှန်ရေးကြီးမှ ပေါက်ဖွားလာသော လူတော်များ၏ အကူအညီကို ရရှိခဲ့၏။ ဂျော့ချ် ဝေါရှင်တင်က ညီလာခံသဘာပတိဖြစ်သည်။ ထိုအမျိုးသားညီလာခံကြီးတွင် ကမ္ဘာသစ်၌ ပေါ်ပေါက်ဖွားသမျှ လူများထံမှ အမြင့်မြတ်ဆုံး၊ အကောင်းဆုံး ဦးနှောက်များ စုပေါင်းပါဝင်ခဲ့ကြပြီး အချိန်ကြာမြင့်စွာ၊ ကြေညက်စွာ၊ ရင့်ကျက်စွာ နီးနော့ကြပြီးနောက် လူအားလုံးက လက်ခံနိုင်သည့် ဥပဒေများကို ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ကြ၏။ ယင်းဥပဒေများသည် ယခုထက်တိုင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို အုပ်ချုပ်နေဆဲဖြစ်လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် အမေရိကန် ဖက်ဒရယ်အစိုးရအသစ်သည် ၁၇၈၉ ခုနှစ်၌ အကောင်အထည် ပေါ်ခဲ့လေသည်။

အမေရိကန်တို့အတွက် ပထမဆုံး ပြဿနာမှာ အချုပ်အခြာ အာဏာကို ပြည်နယ်များနှင့် ဗဟိုဖက်ဒရယ်အစိုးရတို့အကြား ခွဲဝေပေး ရေးကိစ္စဖြစ်သည်။ ပြည်ထောင်စုအဖြစ် ဖွဲ့စည်းထားသည့် ပြည်နယ်များက ပြည်နယ်တွင်း သာယာဝပြောရေးအတွက် အုပ်ချုပ်ကြရမည်ဖြစ်ပြီး တစ်နိုင် င်လုံးကို ကိုယ်စားပြုသည့် ပြည်ထောင်စုကြီးကလည်း အရေးပေါ်ကိစ္စများ ကို ကိုင်တွယ်ရန် အချုပ်အခြာအာဏာကို လိုအပ်လေသည်။ အနာဂတ် တွင် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် ကိစ္စများကို မှန်းဆရသည်မှာ မလွယ်သလို ပြည် နယ်အစိုးရနှင့် ဗဟိုအစိုးရနှစ်ခုတို့အားလည်း အာဏာညီညီမျှမျှ ခွဲပေးရန် မှာ များစွာ ခဲယဉ်းသည့် ကိစ္စဖြစ်သည်။

ဖက်ဒရယ်အစိုးရ၏ တောင်းဆိုချက်များ၊ လှုံ့ဆော်ချက်များမှာ ရိုးသားပြီး တိကျ ပြတ်သားသည်။ အားလုံး၏ အထွေထွေ ဆန္ဒများကို စုစည်း ပုံဖော်ထားသည်။ သို့သော် ပြည်နယ်များသည် လူ့အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သဖြင့် ယင်း၏ တောင်းဆိုချက်များကား ရှုပ်ထွေး များပြားလှ၏။ ထို့ကြောင့် ဖက်ဒရယ် အစိုးရ၏ ဂုဏ်သတ္တိတို့ကို အလွန် သေချာစွာ တိတိကျကျ ဖွင့်ဆိုထားရ၏။ ဤဗဟိုအစိုးရ၌ မပါဝင်သော ချွင်းချက်ဂုဏ်သတ္တိများသည် ပြည်နယ်အစိုးရများနှင့်ဆိုင်သည်ဟု ဖွင့်ဆို သည်။

သို့သော် ချွင်းချက်အာဏာနှင့် ပတ်သက်သည့် မေးခွန်းများ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်ပေသည်။ ဤအချက်များကို ပြည်နယ်မျိုးစုံတွင် တည်ရှိ သည့် တရားရုံးများအနေနှင့် ဆုံးဖြတ်ပါက အန္တရာယ်ရှိလာနိုင်သည်။ ထို့ ကြောင့် အဆင့်မြင့် ဖက်ဒရယ်တရားရုံးတစ်ခုကို ဖွဲ့စည်းပြီး ပြိုင်ဘက် အစိုးရနှစ်ခု (ဖက်ဒရယ်နှင့်ပြည်နယ်) အကြား အာဏာကို ချိန်ခွင်လျှာ ညှိနိုင်ရန်အတွက် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေက သတ်မှတ်ပေးခဲ့သည်။ ဤ အချက်ကြောင့် လူများသည် သီးခြားစီ ဖြစ်သော်လည်း တစ်ခုတည်းသော အ စိုးရလက်အောက်၌ စုစည်းဖို့ လိုအပ်ကြောင်း သိလာကြရသည်။ ထိုကဲ့သို့ အစိုးရခိုင်မာမှု နိုင်ငံခြားသားများအမြင်၌လည်း အသာစီးရနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် စစ်ကြေငြာခြင်း၊ ငြိမ်းချမ်းရေး ပြုလုပ်ခြင်း၊ ကုန်သွယ်ရေး

စာချုပ်ချုပ်ဆိုခြင်း၊ စစ်တပ်အင်အား မြှင့်ခြင်း၊ ရေတပ်အင်အား ဖြည့်တင်းခြင်းစသည်တို့ကို ပြည်ထောင်စုအစိုးရတာဝန်အဖြစ် အပ်နှင်းကြသည်။

ပြည်တွင်းရေး၌ကား ပြည်ထောင်စုအစိုးရ၏ တာဝန်ယူမှုများနည်းသည်။ ဆက်သွယ်ရေးကိစ္စများ၊ ပြည်နယ်များကိုဖြတ်၍ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးများ ဖောက်လုပ်ခြင်းကိစ္စများကိုကား ပြည်ထောင်စုအစိုးရက တာဝန်ယူရ၏။ ပြည်နယ်တစ်ခုစီ၏ လွတ်လပ်မှုကို အသိအမှတ်ပြုပြီး တစ်ပြည်လုံးနှင့် ပတ်သက်၍ ညှိနှိုင်းရမည့် ကိစ္စများပေါ်လျင်မှု ပြည်ထောင်စုအစိုးရ၌ လုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိသည်။ နောက်ဆုံးအနေနှင့် ပြည်ထောင်စု အစိုးရသည် ၎င်း၏သတ်မှတ်ထားသော ကိစ္စရပ်များကို ဖြည့်ဆည်းရန် တာဝန်ရှိရကား အခွန်ကောက်ခံခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အာဏာကို အကန့်အသတ်မရှိ ရယူထားလေသည်။

အလုပ်လုပ်ခွင့်အာဏာ

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၏ အလုပ်လုပ်ခွင့်နှင့် အာဏာသည် နိုင်ငံခြားဆက်သွယ်မှုများ၌ ရှိသည့် အင်အားနှင့် စွမ်းရည်တွင် ပြသမြဲ ဖြစ်၏။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၌ သမ္မတသည် စစ်တပ်၏ စစ်ဦးစီးချုပ် ဖြစ်သော်လည်း စစ်သားအရေအတွက်မှာ ခြောက်ထောင်မျှသာ ရှိသည်။ သမ္မတသည် ရေတပ်တပ်ဖွဲ့များကိုအမိန့်ပေးသည်ဆိုသော်လည်း ရေတပ်သင်္ဘောမှာအနည်းငယ်မျှသာ ရှိ၏။ သမ္မတသည် နိုင်ငံခြား ဆက်သွယ်ရေးကို ညွှန်ကြားသူ ဖြစ်သော်လည်း အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံ မရှိပေ။ အခြားနိုင်ငံများနှင့် သမုဒ္ဒရာ ခြားထားသည်။ သမ္မတမှာ အာဏာရှိသော်လည်း လက်တွေ့ ကျင့်သုံးရန် အခွင့်အရေး မရှိချေ။ သမ္မတမှာ ဥပဒေအရ အင်အား တောင့်တင်းသော်လည်း အခြေအနေများ ကမူ သူ့အား အင်အားချိနဲ့စေသည်။

ဗက်ဒရယ်စနစ်၏ ယေဘုယျအားသာချက်များနှင့်
၎င်း၏အထူးအသုံးဝင်မှု

သေးငယ်သော ပြည်နယ်များတွင် လူတို့သည် နေရာတကာ၌ ဂရုပြု သတိထားမိတတ်၏။ လူတို့၏ ကြီးပွားတိုးတက်လိုသောစိတ်သည် အသေးစိတ် အကြောင်းအရာများထဲသို့ ထိုးဖောက်တတ်ကြသည်။ နိုင်ငံ သားများ၏ ကြိုးပမ်းချက်များ အားလုံး အရင်းအမြစ်များ အားလုံးသည် လည်း ဤနယ်သားများ၏ ကောင်းစားရေးသို့ ဦးတည်ခဲ့ကြလေသည်။ ချမ်းသာလွန်းခြင်း၊ ဆင်းရဲလွန်းခြင်းဟူသော စီးပွားရေး ကွာဟချက်နည်း ပါးခြင်းသည် ဘဝ၏ အထွေထွေရပ်တည်မှု အနေအထားများကို တန်းတူညီမျှလှ နီးပါး ဖြစ်စေသည်။ ထို့ပြင် အတူ နေထိုင်သူတို့သည်လည်း ဆန်းပြားခြင်း မရှိ၊ ရိုးသား၍ စနစ်ကျသူများသာ ဖြစ်လာကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် သေးငယ်သော နိုင်ငံများရှိလူများသည် နိုင်ငံကြီးများမှာထက် သက်တောင့် သက်သာ ရှိကြသည်။ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲမှုနှင့် အေးချမ်း ငြိမ်သက်ခြင်း ရှိကြလေသည်။

သေးငယ်သော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၌ အာဏာရှင်စနစ်ကို တည်ထောင် လျင် အခြားနေရာများမှာထက် ခါးသီးမှု ပိုမိုတတ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ကျဉ်းမြောင်းသော စည်းပိုင်းအတွင်း၌ လုပ်ဆောင်သော အပြုအမူတို့ သည် ပို၍ထိရောက်လေ့ ရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုခါးသီးမှုများကြောင့် ပြည်နယ်အတွင်းရှိ လူများသည် အလွယ်တကူ စည်းရုံးမိကြပြီး အာဏာ ရှင်နဲ့ အာဏာရှင် စနစ်ကို အတူတကွ ကြိုးပမ်းကာ တော်လှန်ပစ်နိုင်ကြ သည်။ နိုင်ငံငယ်များရှိ လူများသည် နိုင်ငံရေးလွတ်လပ်မှု ကြီးထွားကြ ၏။ ဤစိတ်ဓာတ်သည် နိုင်ငံကြီးလာသောအခါ လွတ်လပ်မှုနည်းပါးသွား ရလေသည်။

ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံအဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာ

နိုင်မြဲနေသောတိုင်းပြည်ဟူ၍ သာဓက မရှိခဲ့ပေ။ ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံအဖြစ် နယ်တိုးချဲ့ကြသော်လည်း ကောင်းကျိုးများကား အချိုးကျ တိုးပွား၍ မလာ ပေ။ ၎င်းနိုင်ငံများရှိ နိုင်ငံသားများ၏ တစ်ဦးချင်းစိတ်ဓာတ်တွင် နိုင်ငံ၏ အာဏာအပေါ် ဂုဏ်ယူစိတ်၊ ပါတီများ၏ အင်အား ကြီးမားလိုစိတ်၊ တွင် ကျယ်လိုစိတ်များသာရှိပြီး၊ နိုင်ငံကို ချစ်သော “နိုင်ငံချစ်စိတ်” မှာမူ နိုင်ငံ ငယ်လေးများ မှာကဲ့သို့ မပြင်းထန်ကြပေ။ ထိုနိုင်ငံကြီးများတွင် မြို့ကြီး ပြကြီးများ၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုများ၊ အဆုံးစွန် ဆင်းရဲမွဲတေမှုများ၊ တကိုယ် ကောင်းဆန်မှုများသည် ထိုနိုင်ငံအဖို့ အန္တရာယ်များပင် ဖြစ်သည်။

အထက်ပါ မကောင်းသော အချက်များသည် ဘုရင်စနစ်ကိုမူ ထိခိုက်မှု မပေးနိုင်ကြချေ။ ဘုရင်စနစ်ကို အင်အား တောင့်တင်းအောင်၊ ကြာရှည်အောင်ပင် ကူညီမှု ပေးနိုင်ကြသေးသည်။ ဘုရင်စနစ်ရှိသော တိုင်း ပြည်များတွင် အင်အားသည် တိုင်းသူပြည်သားများအပေါ်မတည်ပေ။ ဘုရင် တွင် သီးခြားအင်အား ရှိနေသည်။ တိုင်းပြည်အတွင်း လူများများရှိလေ၊ ဘုရင် (သို့မဟုတ်) မင်းသားမှာ အင်အားတောင့်လေဖြစ်၏။

ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံများ၌ ရှိသော လုံခြုံမှုမှာ တစ်ခုသာရှိ၏။ ၎င်းကား အများစု၏ ထောက်ခံမှု ဖြစ်သည်။ သို့စေကာမူ ဤအများစု၏ ထောက်ခံမှု ဆိုသည်မှာလည်း နိုင်ငံငယ်များနှင့် နှိုင်းစာလျှင် အချိုးအစား မှာ ပို၍ကြီးမားလာခြင်းမရှိပေ။ အများစု၏အင်အား ကျစ်လျစ်မှုကို စုစည်း ရာ၌လည်း လူအများကြီးထဲတွင် စုစည်း ရသောကြောင့် ပို၍ပင် ခက်ခဲသည်။ သို့သော် လူအများ၏ ဆန္ဒများကို တပြိုင်နက် ပြသခြင်းကား အောင်မြင်မှု ရရှိနိုင်သည်။ ကြီးမားသော ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံများ၌ နိုင်ငံရေး စိတ် ဓာတ်များ အတားအဆီးမရှိ ဖြစ်ပေါ်တိုးတက်လာခြင်းမှာ ကြီးမားသော ဦးတည်ချက်ကြောင့်ချည်းမဟုတ်၊ တချိန်တည်း၌ လူသန်းပေါင်းများစွာ ပါဝင် ခံစားနိုင်ကြခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ငြိမ်းချမ်းသောအချိန်များတွင် နိုင်ငံငယ်များ၏ အခြေအနေသည် ကောင်းမွန်အေးဆေးလှ၏။ ပိုမို စိတ်ချစွာ နေနိုင်ကြပေသည်။ သို့သော် ၎င်းတို့သည် စစ်အတွင်း၌မူ ခါးသီးမှု၊ ဒုက္ခအဝဝကို နိုင်ငံကြီးများထက်

ပို၍ခံစားရတတ်၏။ အကယ်၍ နိုင်ငံကြီးများ မရှိဘဲ၊ နိုင်ငံငယ်များချည်း သာရှိလျှင်မူ၊ ပို၍လွတ်လပ်ပြီး ပို၍ပျော်ရွှင်နိုင်ကြမည်မှာ သံသယဖြစ်ဖွယ် မရှိ။ သို့သော် နိုင်ငံကြီးများ မရှိရေး ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်ချေ။ နိုင်ငံကြီး များကို ပယ်ဖျက်၍မရ၊ ရှိနေမည်သာ ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရာ နိုင်ငံကြီးများ က ပင်လယ်ရပ်ခြား တိုင်းပြည်များနှင့်လည်းကောင်း၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးနှင့် လည်းကောင်း ဆက်သွယ်ရာ၌ နိုင်ငံကြီးများသည် ပင်လယ်များကို ပိုင် ဆိုင်ပြီး အခြားနိုင်ငံများအား ဥပဒေ လိုက်နာစေခြင်းမျိုး ရှိလေရာ၊ နိုင်ငံ ငယ်များမှာ အခက်တွေ့ကြရ၏။ နိုင်ငံငယ်များအနေနှင့် အခက်ကြုံရခြင်း သည် နိုင်ငံ၏အကျယ်အဝန်း သေးငယ်၍မဟုတ်။ နိုင်ငံ အင်အားနည်း၍ ဖြစ်သည်။ ထို့အတူ နိုင်ငံကြီးများ တိုးတက်ခြင်းသည်လည်း နယ်ပယ် ကျယ်ဝန်းမှုကြောင့် မဟုတ်။ နိုင်ငံအင်အား နိုင်မာတောင့်တင်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ရုပ်ပစ္စည်း တောင့်တင်းခြင်းသည် ပျော်ရွှင်မှု၊ အတွက် ပထမဆုံး အရေးကြီးသည့် အချက်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိနိုင်လေသည်။ ဤအချက်မှ ဖြစ်ပေါ်လာသော အကြောင်းအရာကား နိုင်ငံငယ် တို့သည် ၎င်းတို့ချည်း သီးခြား မရပ်တည်နိုင်တော့ဘဲ နိုင်ငံကြီးများနှင့် ပူးပေါင်းရ သော အချက်ပင်ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့သည် အတင်းအကျပ် သိမ်းသွင်းခံရခြင်း ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့၏ သဘောဆန္ဒ အရလည်းကောင်း၊ နိုင်ငံကြီး များနှင့် ပူးပေါင်းကြရ၏။

ဖက်ဒရယ် စနစ်ဟူသည်ကား နိုင်ငံငယ်များချည်း မရပ်တည် နိုင်ခြင်းကြောင့် ပူးပေါင်း ဖွဲ့စည်းရန် ရည်ရွယ်၍ ဖြစ်ပေါ်လာရပေသ တည်း။ ဤကဲ့သို့ ဖက်ဒရယ် စနစ်ကို ကျင့်သုံးလိုက်ခြင်းဖြင့် အားသာချက် အများအပြား ရရှိနိုင်သည်ကို အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုအား တစ်ချက် လှည့်ကြည့်ရုံဖြင့် သိရှိနိုင်ပါသည်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုရှိ ပြည်သူ့ အစိုးရ၏ အလေ့အကျင့်များနှင့် အကြိုက်များသည် မြို့နယ်များရှိ ညီလာခံ များမှ အစပျိုး ဖန်တီးခဲ့သည်ဟူသော အဆိုသည် အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ကွန် နက်တီကပ်ကဲ့သို့ သေးငယ်သော ပြည်နယ်တစ်ခုတွင်လည်း တူးမြောင်း ဖောက်ခြင်း၊ အဝေးပြေးလမ်းမဖောက်ခြင်း ကိစ္စများသည် အရေးပါသည့်

နိုင်ငံရေးပြဿနာများဖြစ်သည်။ ပြည်နယ်အနေနှင့် စစ်တပ်မရှိ၍ ငွေကုန် ရန်လည်းမလို၊ စစ်တိုက်ရန်လည်း အကြောင်း မရှိခြင်းကြောင့် ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံ ပုံသဏ္ဍာန် ဖော်ခြင်းသည်သာ သဘာဝအကျဆုံး ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ ပြည်သူ့အစိုးရ စိတ်ဓာတ်ဖြင့်ပင် အခြားပြည်နယ်များကိုလည်း ဖန်တီးခဲ့ကြရသည်။ ဤပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်သည် သီးခြားနယ်များရှိ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်တို့ အားလုံးပေါင်း၍ ဖြစ်ပေါ်လာမှုပင်ဖြစ်တော့သည်။

နိုင်ငံသားများသည် ပြည်ထောင်စုကြီးကို ကာကွယ်ရင်း၊ မိမိ တို့၏ ပြည်နယ် အကျိုးစီးပွားကို ကာကွယ်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ မိမိ တို့ ပြည်နယ် အရေး ကိစ္စများကို ညွှန်ပြရန် အခွင့်အရေးနှင့် မိမိတို့ပြည် နယ် တိုးတက်ရေးအတွက် မျှော်လင့်ချက်များသည်လည်း မိမိ၏ကိုယ်ပိုင် အကျိုးအတွက် အလိုရှိသော အရာများပင် ဖြစ်သည်။ ဤအချက်များကား တိုင်းပြည်၏ ဂုဏ်နှင့် နိုင်ငံအကျိုးအတွက် ဆိုခြင်းထက် လူတို့အား လုံ့ ဆော်ပေးသည့် အရာများပေတည်း။

တဖက်မှာလည်း အကယ်၍ တိုင်းသူ ပြည်သားများ၏ စိတ် ဓာတ်နှင့် အပြုအမူများက ကြီးမားသော ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံကြီးဖြစ်ရန် အထူးသင့်တော်နေလျှင်လည်း ဖက်ဒရယ်စနစ်သို့ ပြောင်းရန်ခက်ခဲမှုနည်း ပေလိမ့်မည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကား ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော ပြည် ထောင်စုကြီးဖြစ်၏။ အစိုးရ၏ အပြုအမူများမှာ အလွန်အရေးကြီး၏။ သို့ သော် နည်းပါးသည်။ ထို့ပြင် ပြည်ထောင်စုကြီး၏ အချုပ်အခြာ အာဏာ မှာ ကန့်သတ်မှုရှိပြီး ပြီးပြည့်စုံခြင်း မရှိသော်လည်း လွတ်လပ်ရေးအတွက် အန္တရာယ်မဖြစ်ချေ။ ၎င်းပြင် ပြည်ထောင်စုကြီး အတွင်း အလယ်ဗဟိုဟူ ၍ မရှိခြင်းကြောင့်၊ ကြီးမားသော မြို့ကြီးများ၊ ကြီးကျယ်သော ကြွယ်ဝ မှု၊ အဆုံးစွန် ဆင်းရဲမှုနှင့် ရုတ်တရက် တော်လှန်ပုန်ကန်မှုများ မရှိကြ ချေ။ နိုင်ငံရေး စိတ်ဓာတ်များသည်လည်း မီးလောင်ပြင်ကဲ့သို့ တစ်နိုင်ငံလုံး အား ကူးစက်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ပြည်နယ်တိုင်းရှိ လူတစ်ဦးချင်းထံမှ အင် အားများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရုပ်ပစ္စည်းများနှင့် စိတ်ကူးစိတ်သန်းများသည်

နိုင်ငံနှင့်အဝန်း လွတ်လပ်စွာ ပျံ့နှံ့လျက်ရှိပေသည်။ လုပ်ချင်ကိုင်ချင်သည့် စိတ်ဓာတ်ကို မည်သူကမျှ မဟန့်တားချေ။ အစိုးရသည် အလုပ်လုပ်နိုင်မည့် အရည်အချင်းရှိသူ အားလုံးကို ဖိတ်ခေါ်လျက် ရှိ၏။ ပြည်ထောင်စုကြီး ၏ အတွင်းတွင် နက်ရှိုင်း၍ မပြိုကွဲနိုင်သော ငြိမ်းချမ်းရေးသည် တည်ရှိ နေ၏။ ပြင်ပတွင် ကမ္ဘာပေါ်၌ အာဏာအမြင့်ဆုံး နိုင်ငံအဖြစ် ရပ်တည် နေသည်။ ၎င်း၏ အလံတော်သည်လည်း ဝေးလံသော ပင်လယ်ရပ်ခြား၌ လေးစားခြင်းခံနေရသည်။ ပြည်ထောင်စုကြီးကား သာမန်လူအနေနှင့် လွတ် လပ်ပျော်ရွှင်လျက်၊ နိုင်ငံကြီးတစ်နိုင်ငံအနေဖြင့် အင်အား တောင့်တင်းကာ တောက်ပနေလေသည်။

စစ်၏ သက်ရောက်မှု

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံတွင် အရေးအကြီးဆုံး ကိစ္စမှာ စစ်ဖြစ်ခြင်းပင် တည်း။ စစ်အတွင်း၌ တစ်နိုင်ငံလုံးသည် လူတစ်ဦးတည်းကဲ့သို့ စည်းရုံး ပြီး ရန်သူနိုင်ငံများကို ကိုယ့်နိုင်ငံ၏ တည်တံ့ရေးအတွက် ရင်ဆိုင်ရန်အသင့် ဖြစ်နေသည်။ နိုင်ငံအစိုးရ၏ အရည်အချင်း၊ နိုင်ငံသားများ၏ ကောင်းမြတ် သော အာရုံစိတ်ဓာတ်၊ နိုင်ငံ ချစ်စိတ်တို့သည် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ကို ငြိမ်း ချမ်းအောင် ထိန်းထားရန်သာဆိုလျှင် လုံလောက်သောအချက်များ ဖြစ်နိုင် ကောင်းပါသည်။ သို့သော် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်သည် ကြီးကျယ်သော စစ် ကို ခင်းနေမည်၊ တိုင်းသူပြည်သား များကလည်း မိမိတို့ဆန္ဒအရ ဆိုးဆိုး ဝါးဝါး အများအပြား အစတေးခံကြမည်ဟုဆိုလျှင်မူ၊ ဤကိစ္စသည် လူ့ သဘာဝကို နားမလည်မှုပြုခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

စစ်ပွဲများကို ကြာရှည် ဆင်နွဲရန် အားသန်သော တိုင်းပြည်များ ကား ၎င်းတို့အစိုးရ အာဏာ ကြီးမားရေးအတွက် ဦးတည်နေကြခြင်းဖြစ် ၏။ အကယ်၍ ဤကြိုးပမ်းမှုတွင် မအောင်မြင်ပါက တိုင်းတစ်ပါး၏

အုပ်စိုးခြင်း အောက်သို့ ရောက်ရှိသွားနိုင်သည်။ ကြာရှည်သော စစ်ပွဲများ ကား စစ်ရှုံးနိုင်ငံအား မွဲတောသွားစေနိုင်ပြီး စစ်နိုင်သည့်နိုင်ငံအား အာဏာ ရှစ် စနစ်ကို ပေးနိုင်လေသည်။ ထို့ကြောင့် စစ်သည် အစိုးရ၏ အင်အား နည်းပါးမှုကို ထင်ရှားစွာ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ပြသ နိုင်ပေသည်။ ဖက်ဒရယ်စနစ်ကား ဗဟိုချုပ်ကိုင်သော အုပ်ချုပ်ရေးမရှိရုံမက ဗဟိုအစိုးရ ဖွဲ့စည်းထားပုံမှာ ပြီးပြည့်စုံခြင်း မရှိပေ။ အင်အားကြီးမား သည့် ဗဟိုအစိုးရတစ်ခုတည်း ဦးဆောင်သည့် အခြားနိုင်ငံကြီးများနှင့် စစ် မက် ဖြစ်လာပါက မိမိတို့၏ အင်အားနည်းနေမည်မှာ စိုးရိမ်စရာပင်တည်း။

အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုကြီးသည် အဘယ်ကြောင့် စစ်ကြီး တစ်ခုဖြစ်ပွားပြီး ပျောက်ပျက်၍မသွားပါသနည်း။ အမေရိကန်ပြည်ထောင် စုကြီး၌ စစ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ်ပွားရန် ကြောက်စရာ မရှိသောကြောင့် တည်း။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကား ကုန်းမြေကြီး၏ အလယ်၌ တည် နေသည်။ အမေရိကန်လူမျိုး ကြီးပွားရေးအတွက် ကြိုးစား ထွန်းကားရန် အတားအဆီးမဲ့လွင်ပြင်များ ရှိနေသည်။ ၎င်း၏ နယ်နိမိတ် အားလုံးနီးပါး သည် ပင်လယ်ဖြင့် ပတ်လည် ဝိုင်းရံထားဘိသကဲ့သို့ ရှိသည်။ ကုန်းဘက်တွင် စပ်နေသော ကနေဒါနိုင်ငံမှာ လူဦးရေတစ်သန်းခန့်သာ နေထိုင်လျက်ရှိပြီး မျိုးနွယ်စုနှစ်စု ကွဲနေသည်။ ပြင်းထန်သော ရာသီဥတုကလည်း နယ်ပယ် ချဲ့ထွင်မှုကို ကန့်သတ်ထားပြီး ကနေဒါ၏ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့များကို ရာသီဥတုပြင်းထန်သည့် ဆောင်းဥတု ခြောက်လလုံးလုံး ပိတ်ထားရလေ သည်။ ဤကနေဒါမှ မက္ကစီကို ပင်လယ်ကွေ့အထိ လူရိုင်းမျိုးနွယ်စု အနည်း အကျဉ်းကို တွေ့နိုင်၏။ ၎င်းတို့ကိုလည်း အမေရိကန်၏ စစ်သား ခြောက် ထောင်က ဖယ်ရှင်းနိုင်ခဲ့၏။ တောင်ဘက်သို့ဆိုလျှင် အမေရိကန်သည် မက္ကစီကို အင်ပါယာနှင့် တွေ့ရန်ရှိ၏။ တစ်နေ့တွင် မက္ကစီကိုနှင့် အခြေ အနေ တင်းမာမှုများ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်သည်။ သို့သော် မက္ကစီကန်နိုင်ငံ သားများအနေနှင့် ယဉ်ကျေးမှုမရှိသေးသည်က တစ်ကြောင်း၊ အဆုံးစွန် ဆင်းရဲ မွဲတောနေသည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် မြင့်မားတိုးတက်သော နိုင်ငံတစ်ခု ဖြစ်လာရန် အဟန့်အတားများ ရှိနေသည်။ ဥရောပတိုက်မှ အင်အားများ

ကိုကာ: အမေရိကန် စိုးရိမ်စရာ မရှိ။ အလှမ်း ကွာဝေးလွန်း လှပေသည်။ ထို့ကြောင့် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုကို ၎င်း၏ ဖက်ဒရယ်ဥပဒေများက စစ်မဖြစ်ရန် တားဆီးထားသည် မဟုတ်ပဲ ပထဝီ အနေအထားအရ အခြေအနေ မပေးခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

လူသားတို့၏ လွတ်လပ်မှုနှင့် ချမ်းသာကြီးပွားမှုကို အများဆုံး ပေးနိုင်သော ဤဖက်ဒရယ်စနစ်ကို ကျွန်တော့်ထက်ပို၍ ကြိုက်နှစ်သက်သူ ရှိမည်မထင်ပေ။ ထိုဖက်ဒရယ်နိုင်ငံများ၏ ကုသိုလ်ကံကို အားကျမိပါ၏။ ကမ္ဘာသစ်တွင် လေးစားဘွယ်ကောင်းသောအချက်မှာ လူတို့သည် ၎င်းတို့ ကိုယ်တိုင်မှအပ ရန်သူ မရှိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် လွတ်လပ်ဖို့နှင့် ပျော်ရွှင်ဖို့အတွက် ၎င်းတို့သည် မိမိဖြစ်လိုရာကို မိမိဆုံးဖြတ်နိုင်ခြင်း တည်း။

၈။ နိုင်ငံရေးပါတီများ

အမေရိကတွင် ဥပဒေပြုအဖွဲ့နှင့် အလုပ်အမှုဆောင် အာဏာကို ပြည်သူလူထုက ခန့်အပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဥပဒေချိုးဖောက်သူများအား အပြစ်ပေးရန် ဂျူရီလူကြီးများအဖြစ်လည်း ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ဆောင်ရွက် သည်။ တည်ဆောက်မှုများ၊ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များသည် ဒီမိုကရေစီနည်း လမ်းကျ၏။ ၎င်းတို့၏ စည်းမျဉ်းများသာ ဒီမိုကရေစီနည်းလမ်းကျသည် မဟုတ်၊ အကျိုးဆက်များ အားလုံးသည်လည်း ဒီမိုကရေစီ ကျသည်သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ပြည်သူလူထုသည် ၎င်းတို့၏ ကိုယ်စားလှယ်များကို တိုက်ရိုက် ရွေးချယ်ကြသည်။ သူတို့၏ လွတ်လပ်ရေးကို အာမခံနိုင်ရန် အတွက် နှစ်စဉ် ရွေးချယ်လေ့ရှိကြ၏။ ၎င်းတို့သည် နေ့စဉ် အရေးကိစ္စ များ၌ ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ကြသည်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုတွင် ပြည်သူလူ ထု အမည်ဖြင့် အများစုက အုပ်ချုပ်ကြသည်။ ဤအများစုဆိုသည်မှာ ငြိမ်း

ချမ်းသော ပြည်သူများက စည်းကမ်းတကျ ဖွဲ့စည်းထားခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသူ တို့သည် နိုင်ငံ၏ အကျိုးစီးပွားကို ရိုးသားစွာ အလိုရှိကြသူများလည်း ဖြစ် သည်။ သို့သော် ထိုပြည်သူတို့ကို နိုင်ငံရေးပါတီများ၏ လှုံ့ဆော်ချက်များ က ဝိုင်းရံလျက် ရှိပေသည်။ နိုင်ငံရေး ပါတီများကား လူထု၏ ထောက်ခံ မှုနှင့် ပူးပေါင်း ပါဝင်မှုကို ရရှိအောင် ကြိုးစားကြခြင်းဖြစ်၏။

ပြည်သူလူထု၏ ထောက်ခံမှုရရန်မှာ ပါတီများသည် တစ်ပါတီ နှင့် တစ်ပါတီထူးခြားချက်များ ပြသနိုင်ရမည် ဖြစ်သည်။ အချို့နိုင်ငံကြီး များမှာ နေထိုင်သူလူဦးရေ များပြားသည့် အလျောက် စိတ်ဝင်စားမှုများမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတူနိုင်ဘဲ၊ အမျိုးမျိုး ကွဲပြားခြားနားကြပေမည်။ တစ်ဦး နှင့်တစ်ဦး ဆန့်ကျင်ဘက် အနေအထားများမှာ ရှိနိုင်ကြသည်။ ဤနေရာ တွင် ဆန့်ကျင်ဘက် လူအုပ်စုများကို သာမန်ပါတီများဟုမမြင်ဘဲ သီးသန့် နိုင်ငံများဟု ယူဆနိုင်ကြသည်။ အကယ်၍ ပြည်တွင်းစစ် ဖြစ်လာခဲ့သော် စစ်ပြိုင်ဖြစ်သည့် ပြည်နယ်အချင်းချင်း အပြိုင်အဆိုင် တိုက်ပွဲဝင်ကြမည် ဖြစ်၏။ ကိုယ့်ပြည်နယ်သား အချင်းချင်းကား တိုက်မည်မဟုတ်ချေ။ သို့ သော် ကိစ္စတစ်ခုပေါ် နိုင်ငံသားများ၏ သဘောထားမှာ ပြည်နယ်တစ်ခု အတွက်သာ မဟုတ်ဘဲ ပြည်ထောင်စုကြီး တစ်ခုလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သည် ဆိုပါက ဥပမာ အစိုးရအုပ်ချုပ်ပုံ စည်းမျဉ်းဥပဒေကိစ္စများ ဖြစ်သည် ဆို ပါက ပါတီများ၏ သဘော အမှန်များသည် ထူးခြားမှုများ အဖြစ် ပေါ် ထွန်းလာရလေသည်။ ပါတီများကား လွတ်လပ်သော အစိုးရအတွက် လို အပ်သော မကောင်းသည့် အရာများတည်း။

အမေရိကတွင် ကြီးမားသော ပါတီကြီးများ ရှိခဲ့သော်လည်း ကြာရှည်မခံပေ။ လွတ်လပ်ရေးစစ်ပွဲကြီး ပြီးဆုံးသွားပြီးနောက် အစိုးရသစ် အတွက် အခြေခံ အုတ်မြစ်များ တည်ဆောက်ကြသောအခါ နိုင်ငံသည် သဘောထားနှစ်ခု ကွဲလွဲဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ ဤကွဲလွဲမှုကြီးသည် ကမ္ဘာတည်ရှိသည့် သက်တမ်းလောက်ပင် တည်ရှိခဲ့သည်။ နောင်တွင်လည်း ဤကွဲလွဲသည့် အယူအဆများသည် လွတ်လပ်သည့်နိုင်ငံများတွင် အမည် အမျိုးမျိုး၊ သဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးဖြင့် ဆက်လက်ရှိနေဦးမည်ဖြစ်သည်။ သဘော

ထားတစ်ခုမှာ ပြည်သူလူထု၏ အာဏာကို ကန့်သတ်ထားရန်နှင့် ကျန်တစ်ခုမှာ ပြည်သူလူထု၏ အာဏာကို အဆုံးမရှိ ဆန့်ထုတ်ရန်တို့ဖြစ်၏။ ဤသို့ သဘောထား ကွဲလွဲမှုကြောင့် အခြား နိုင်ငံများမှာကဲ့သို့ အကြမ်းဖက်မှု များ အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပေ။ နိုင်ငံရှိ ပါတီနှစ်ခုသည် သဘော ထားကွဲလွဲသော်လည်း လိုအပ်သော အချက်များအပေါ်တွင်ကား သဘော ထား တူညီခဲ့ကြသည်။ ပါတီနှစ်ခုလုံးအနေနှင့် အခြေခံဥပဒေဟောင်းကို ဖျက်ရန် လုံးဝမလိုအပ်ခဲ့ချေ။ လူ့အဖွဲ့အစည်း တည်ဆောက်မှုကိုလည်း ဖျက်မပစ်ခဲ့ကြချေ။ ၎င်းတို့ပါတီ အောင်မြင်ရန် ဆိုပြီး အထက်ပါ အချက် များကို မဖျက်ဆီးခဲ့ကြချေ။ ထို့ပြင် ၎င်းတို့ ပါတီနှစ်ရပ်လုံးသည် အောင် မြင်ခြင်း၊ ကျဆုံးခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ကိုယ်ကျိုးများလည်း များများစားစား မရှိခဲ့ကြပေ။ လွတ်လပ်ရေးနှင့် တန်းတူညီမျှရေးကို ချစ် မြတ်နိုးသော မြင့်မြတ်သည့် စိတ်ဓာတ်များဖြင့်သာ လုံးပမ်းခဲ့ကြခြင်း ဖြစ် လေသည်။

ပြည်သူလူထု၏ အာဏာကို ကန့်သတ်ထားလိုသော ပါတီမှာ ဖက်ဒရယ်ပါတီဖြစ်၏။ အခြားပါတီကား လွတ်လပ်မှုကို ပိုမိုလိုလားသော ရီပတ်ဘလီကင် ပါတီဖြစ်သည်။ အမေရိကသည် ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံဖြစ်သော ကြောင့် ဖက်ဒရယ်လစ်များသည် အမြဲတမ်း လူနည်းစုဖြစ်၍ နေခဲ့၏။ သို့စေကာမူ ၎င်းတို့ဘက်တွင် လွတ်လပ်ရေးစစ်ပွဲက မွေးထုတ်ခဲ့သော လူတော်များ ပါဝင်ကြပြီး ၎င်းတို့၏ စိတ်ဓာတ်အင်အားကလည်း အတော် ကြီးမားပါပေသည်။ အခြေအနေကလည်း ၎င်းတို့ဘက်၌ ရှိခဲ့သည်။ ပထမ တည်ထောင်ခဲ့သော မဟာမိတ် ပြည်ထောင်စုကြီး ပျက်စီးမှုသည် လူထု အား မင်းမဲ့ဝါဒကို ကြောက်ရွံ့စေခဲ့သည်။ ဤအချက်ကို အခွင့်အရေး ယူကာ ဖက်ဒရယ်လစ်များက နေရာယူခဲ့ကြ၏။

ဆယ်နှစ်၊ ဆယ့်နှစ်နှစ်ခန့်အထိ ဖက်ဒရယ်လစ်များ ထိပ်တန်းမှာ ရှိခဲ့သည်။ ၁၈၀၁ ခုနှစ်မှာကား ရီပတ်ဘလီကင်တို့က အစိုးရအဖွဲ့တွင် ကြီးစိုး နိုင်ခဲ့ကြ၏။ သောမတ်စ် ဂျက်ဖာဆင် သမ္မတ အရွေးခံရသည်။ ဂျက်ဖာဆင်သည် ရီပတ်ဘလီကင် ပါတီကို တည်ထောင်သူဖြစ်၏။ ၎င်း၏

ထည်ဝါသော အမည်၊ တော်တည့်ကောင်းမွန်သော အရည်အသွေး တောက်
ပြောင်မှုအပြင် ၎င်း၏ ကြီးမားသော လူကြိုက်များမှုတို့ကြောင့် ရီပတ်
ဘလီကင်ပါတီ၏ လွှမ်းမိုးနိုင်စွမ်းကို ပိုမို တိုးတက်နိုင်စေခဲ့လေသည်။

ဖက်ဒရယ်လစ်တို့အား နေရာ ခိုင်မြဲအောင် ထိန်းထားနိုင်ရေး
အတွက် အသုံးပြုခဲ့သော နည်းလမ်းများကား အကောင်အထည်မရှိ ဟန်ပြုမှုသာ
ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့၏ ရင်းမြစ်များကလည်း ယာယီမျှသာ ဖြစ်၏။ တကယ်
တမ်းကား ၎င်းတို့ အာဏာရရှိခဲ့ခြင်းမှာ ၎င်းတို့ ခေါင်းဆောင်များ၏
အရည်အချင်းများနှင့် ကံကောင်းထောက်မသည့် အခြေအနေများကြောင့်
သာ ဖြစ်လေသည်။ ရီပတ်ဘလီကင်များအလှည့် ရောက်သောအခါ ၎င်း
တို့နှင့် ဆန့်ကျင်သူများမှာ မရှုမလှ ကျဆုံးရတော့၏။ ဖက်ဒရယ်လစ်များ
အတွက် နေရာသည် သေးသေးမှန်မှန်သာ ကျန်တော့သည်။ ထိုအချိန်မှ
စ၍ ရီပတ်ဘလီကင်ပါတီ (သို့မဟုတ်) နောက်ထပ် အမည်ပြောင်းလိုက်
သော ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီသည် အောင်ပွဲ တစ်ခုပြီးတစ်ခု အနိုင်ရခဲ့သည်။
နောက်ဆုံးတွင် တိုင်းပြည်၌ အကြီးအကျယ်ဆုံး အနေအထားကို ရရှိ
ခဲ့၏။ ဖက်ဒရယ်လစ်များသည် အထီးကျန်ဖြစ်လာသောအခါ နှစ်ခုကွဲသွား
ကြသည်။ တစ်ခုက အောင်မြင်နေသော ရီပတ်ဘလီကင်များနှင့် ပူးပေါင်း
လိုက်ကြပြီး ကျန်တစ်ခုက ၎င်းတို့၏ အလံကို ချလိုက်ပြီးနောက် အလံသစ်
တစ်ခု ပြောင်းလိုက်ကြလေသည်။

ယခုအချိန်၌ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ကြီးကျယ်သော နိုင်ငံ
ရေး ပါတီကြီးများကို မတွေ့နိုင်တော့ချေ။ ထိုသို့ ကြီးကျယ်သော နိုင်ငံရေး
ပါတီကြီးများ မရှိသည့်အတွက် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ဆန့်ကျင်
ဘက် အချေအတင်များ လျော့နည်းလာ၏။ ပါတီ ထူထောင်ရန် ကြိုးစား
ရသော ဒုက္ခများလည်း မတွေ့ရတော့ပေ။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၌
ဘာသာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ မုန်းတီးမှုများ မရှိချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆို
သော် ဘာသာရေးအားလုံးကို လေးစားကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပြည်
သူလူထု၏ လုပ်ပိုင်ခွင့် အာဏာကို မည်သူမျှ မတော်လှန်နိုင်ချေ။ နောက်
ဆုံးပြောရလျှင် ဆူပူအောင် လှုံ့ဆော်နိုင်သည့် ဆင်းရဲမွဲတေမျှ မရှိပေ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အမေရိကသည် အလွန် ကျယ်ပြန့်ရကား လူသား တို့၏ ကြီးစားမှုကြောင့် တိုးတက်ထွန်းကားရန်မှာ အခွင့်အလမ်းများ ပွင့် လျက်ရှိသည်။ တိုးတက်ရန်မှာ လူတို့သည် အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်းနှင့် လုပ်ဆောင်နိုင်သော အခြေအနေ လိုအပ်၏။ ထိုအခြေအနေမျိုး အမေရိက၌ ရှိသည်။ လူတို့သည် မိမိတို့ဖာသာတိုးတက်ရန် ကြိုးစားနေခြင်းဖြင့် တွေ ဝေမှုများ၊ ဆူပူမှုများ လုပ်ရန် စိတ်မကူးကြတော့ပေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရည်မှန်းချက်ကြီးသူတို့အနေဖြင့်ကား ပါတီ ထူထောင်ရေးကို အောင်မြင်အောင် လုပ်ကြမည်ဖြစ်၏။ အမေရိကန်များ ၏ ပြည်တွင်းရေးအငြင်းပွားမှုများမှာ သူစိမ်းများအနေနှင့်ကြည့်လျှင် နား မလည်နိုင်စရာ ဖြစ်၏။ ထိုစိတ်ပျက်စရာ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စများကို စိတ်ဝင် တစား ကောင်းမွန်စွာပြောဆိုနေခြင်းကို သနားရမည်လား၊ ထိုသို့ စိတ်ပါ ဝင်စားစွာ ဆွေးနွေးနိုင်ခွင့်ရခြင်းကို အားကျရမည်လား ဆိုသည်ကို မသိ တတ်အောင်ပင် ဖြစ်ရလိမ့်မည်။ သို့သော် အမေရိကရှိ လူအုပ်စု အသင်း အပင်းများ၏ လျှို့ဝှက်သော သဘောထားများကို လေ့လာလိုက်မည်ဆို လျှင် ၎င်းတို့သည် အခြား အခြားသော ကြီးမားသည့် ပါတီကြီးများနှင့် လည်း ပတ်သက်နေသည်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ပါတီများ၏ အတွေး အခေါ်များထဲသို့ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ထိုးဖောက်ကြည့်လေ ဤအချက်ကို မြင်ရလေဖြစ်၏။ ဤအချက်ဆိုသည်မှာ အခြားမဟုတ်၊ တစ်ခုက ပြည်သူ လူထု၏ အာဏာ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ကန့်သတ်ရန်ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ခုက ပြည် သူလူထု၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို တိုးချဲ့ရန် ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤသို့ငြင်းကြခုံကြရင်းဖြင့် အမျိုးမျိုးသော ဆန္ဒသဘောထား များကို ဖော်ထုတ်ကြသည်။ နိုင်သည့်ပါတီက နိုင်သွားပြီး ရှုံးသည့်ပါတီ က ရှုံးမည်။ သို့သော် နိုင်သည့် ပါတီထဲတွင်လည်း မတူသော သဘော ထားများ၊ ဆန့်ကျင်မှုများ ရှိနေဦးမည်သာတည်း။ အမေရိကတွင် ဤ အတိုင်းဖြစ်နေ၏။ ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီက အသာရသောအခါ အရေးကိစ္စ မှန်သမျှ အရာရာတွင် ၎င်းတို့စိတ်တိုင်းကျ ချယ်လှယ်တတ်ကြ၏။ ဥပဒေ များ၊ ထုံးတမ်းများကိုလည်းပြုလုပ်ကြ၏။ ယခုခေတ်တွင် လူ့အဖွဲ့အစည်း

၏ ချမ်းသာသော လူတန်းစားများသည် နိုင်ငံရေးလောက၌ လွှမ်းမိုးခြင်း မပြုနိုင်ကြချေ။ ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းသည် အာဏာရရှိရေးနည်းလမ်းထက် လူကြိုက်နည်းစေခြင်း အကြောင်းရင်းဖြစ်နေလေသည်။ ချမ်းသာသူများ သည် ယှဉ်ပြိုင်ရန် စာရင်းပေးခြင်းကို စွန့်ခွာသွားကြ၏။ စိတ်မချမ်းသာ စွာ၊ စိတ်မပါလက်မပါဖြင့် စွန့်ခွာခြင်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ယှဉ်ပြိုင် ခဲ့ပါလျှင်လည်း နိုင်ငံသားဆင်းရဲသားလူတန်းစားများနှင့် ပြိုင်ဆိုင်ရသော အခါ အနိုင်မရဘဲ အချည်းနှီးဖြစ်ခဲ့ကြရလေသည်။ ၎င်းတို့သည် သူတို့ ၏ ပုဂ္ဂလိကဘဝမှာ နေရာရသကဲ့သို့ တူညီသောနေရာမျိုးကို လူထုအတွင်း ၌ မရနိုင်ကြချေ။ ထိုအခါ လူထုတွင်း နေရာရမှုကို စွန့်ခွာပြီး မူလနေရာ၌ ပင် နေကြရတော့၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် ၎င်းတို့အကြိုက် ပုဂ္ဂလိက ဖွဲ့အစည်းတစ်ရပ်ကို ထူထောင်ကြရလေသည်။ လူချမ်းသာများသည် ၎င်း တို့နိုင်ငံ၏ ဒီမိုကရေစီတစ်ထူထောင်မှုကို မကြိုက်ကြပေ။ သို့သော်လည်း လူထုကြားတွင်မူ ပြည်သူ့သမ္မတအစိုးရနှင့် ဒီမိုကရေစီအဖွဲ့အစည်းများကို ချီးမွမ်းလေ့ရှိသည်။

အဓိက ပါတီကြီး နှစ်ခုအနေနှင့် မိမိတို့ပါတီ အောင်မြင်ရေး အတွက် အသုံးပြုနေသော လက်နက်များကား သတင်းစာများနှင့် လူထု အဖွဲ့အစည်းများ ဖြစ်လေသည်။

၉။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ စာနယ်ဇင်းလွတ်လပ်ခွင့်

စာနယ်ဇင်းလွတ်လပ်ခွင့်၏ လွှမ်းမိုးမှုသည် နိုင်ငံရေးသဘော ထားများအပေါ်တွင်သာ သက်ရောက်သည် မဟုတ်၊ လူတို့၏ သဘော ထားအားလုံးအပေါ်သို့လည်း သက်ရောက်လေသည်။ ထို့ပြင် ထုံးတမ်း ဓလေ့များနှင့် ဥပဒေများကိုလည်း ပြုပြင်ပေးနိုင်ပေသည်။ သတင်းစာ၏ လုံးဝဥသုလွတ်လပ်ခွင့်များကိုမူ ကျွန်တော် မနှစ်ခြိုက်ကြောင်း ဝန်ခံပါ

သည်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် သတင်းစာ လွတ်လပ်မှုက အာမခံနိုင်သော အခွင့်အရေးများထက် မကောင်းသောအချက်များကို တားဆီးနိုင်မှုအတွက် သာ ယင်းကို ထောက်ခံနိုင်ပါသည်။ အကယ်၍ ထိုသတင်းစာ လွတ်လပ်ခွင့်တွင် လုံးဝ လွတ်လပ်ခြင်းနှင့် လုံးဝ မလွတ်လပ်ခြင်းအကြား အလယ်အလတ် အနေအထားတစ်ခုကို ထောက်ပြနိုင်မည်ဆိုလျှင်မူ လက်ခံနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ထိုအလယ်အလတ်အနေအထားကို ရရှိရန်ကား ခဲယဉ်းလေသည်။

စာနယ်ဇင်းထဲတွင် ပါဝင်သော လက်မခံနိုင်သည့်အချက်များကို ပြင်ဖို့ဆိုသည်မှာ ပထမဦးစွာ ဂျူရီခုံရုံးထံ ချဉ်းကပ်ရလိမ့်မည်။ အကယ်၍ ဂျူရီအဖွဲ့ခုံရုံးက သတင်းစာထဲပါသည့်ကိစ္စကို မှန်ကန်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လျှင်ကား ထိုကိစ္စသည် ရေးသားသူ တစ်ဦးတည်း၏ သဘောထားအဖြစ်မှ တစ်နိုင်ငံလုံး လက်ခံသည့် သဘောထားအဖြစ် ဖြစ်ပေါ်သွားပေလိမ့်မည်။ အကယ်၍ ဆက်လက်ပြီး အယူခံဝင်မည်ဆိုလျှင်လည်း ထိုဥပဒေများဖြင့်ပင် ဆုံးဖြတ်ကြမည်ဖြစ်၍ ဤအဖြစ်အပျက်သည် အခြားစာစောင်များမှာ ထပ်မံ ပါဝင်လာပြီး ပိုမိုကျယ်ပြန့်သွားနိုင်သည်။ နောက်တစ်ခု လုပ်စရာ ကျန်ပါသေးသည်။ သတင်းစာများကို ဆင်ဆာဖြတ်တောက်နိုင်ရန် ထူထောင်ဖို့ ဖြစ်၏။ သို့သော် လူ့ပါးစပ်က ပြောသော သတင်းသည် လူသတင်း လူချင်းဆောင်ကာ ဤဖြစ်ရပ် အမှားများကိုပင် ပို၍ တိုးပွားစေလိမ့်မည်။

လွတ်လပ်စွာပြောဆိုခွင့်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသူတို့ပြောလိုက်သောစကားသည် ချဲ့ကား၍သွားတတ်၏။ စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်သူတစ်ယောက်အနေနှင့် ညီလာခံ၊ အစည်းအဝေးစသည့်အခမ်းအနားမျိုးတွင် ပြောလိုက်သော စကားတစ်လုံးသည် ရိုးရိုးမိန့်ခွန်းပြောသူ တစ်ထောင်ထက် ပို၍ ထိရောက်သည်။ ထိုလူတစ်ဦးတည်းသာ အခြားလူထုအစည်းအဝေးပွဲ၌ဖြစ်စေ၊ လူထုကြားထဲဖြစ်စေ ပြောပိုင်ခွင့် ရှိသည်ဆိုပါက ထိုစကားသည် ရွာတိုင်းရွာတိုင်းသို့ ပျံ့နှံ့ရောက်ရှိသွားတော့မည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုခွင့်ကို သတင်းစာလွတ်လပ်ခွင့်

ကဲ့သို့ပင် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်နိုင်၍ ဤကိစ္စ အောင်မြင်သွားပြီး လူအများ လည်း ငြိမ်သွားပြီဆိုကြပါစို့။ ဆက်လုပ်ရန် ရှိနေပါသေးသည်။ ဤကိစ္စ နှင့် ပတ်သက်၍ လွတ်လပ်ခွင့်ကို မှားယွင်းစွာ အသုံးပြုခြင်းအပေါ် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ချုပ်ကိုင်ရန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤလုပ်ဆောင်ချက် ကြောင့် အာဏာရှင်ခြေရင်းသို့ ရောက်သွားပေလိမ့်မည်။

ဤသို့ဖြင့် အဆုံးစွန်လွတ်လပ်ခွင့်နှင့် အဆုံးစွန် ချုပ်ကိုင်ခြင်း တို့ ရှိနေကြသည်။ ဤအစွန်းနှစ်ဖက်အကြား အလယ်အလတ်လမ်းစဉ် တစ်ခုကိုကား ရှာဖွေ၍ မရနိုင်ချေ။

အမေရိကန်ဂျာနယ်များ လွှမ်းမိုးမှုအနည်းငယ်မှာ အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာခြင်းဖြစ်၏။ ဥပမာ လွတ်လပ်စွာ ရေး သားခွင့်နှင့် ပတ်သက်၍ဖြစ်သည်။ အခြားလွတ်လပ်ခွင့်များနည်းတူ လွတ် လပ်စွာရေးသားခွင့်ဥပဒေကို ပထမဆုံး ရရှိသည့်အခါမျိုး၌ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ နိုင်ငံအရေးနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ကြိမ်တစ်ခါဖူးမျှ မကြားသိရသော လူထုအဖို့ ပထမဆုံး ကြားရသည့်သတင်းကို ယုံကြည် ရန်မှာမူ မဆန်းတော့ပေ။ သို့သော် ဤလွတ်လပ်စွာ ရေးသားခွင့်ကို အင်္ဂလိ အမေရိကန်တို့သည် ကိုလိုနီများအဖြစ် အုတ်မြစ်ချ အခြေတည်စဉ်က တည်းက ကျင့်သုံးခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ အမေရိကရှိ နိုင်ငံရေးလောကသည် အလွန်တက်ကြွ၏။ အမျိုးမျိုးလည်း ကွဲပြားကြသည်။ ဆူဆူပူပူ လှုံ့ဆော် ခြင်းများပင်ရှိသည်။ သို့သော် ရုပ်ပစ္စည်း တိုးတက်မှုများနှင့်ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပေါ်တတ်သော ပြင်းထန်သည့်စိတ် နိုင်ငံရေးလောကတွင် ဖြစ်ပေါ်လာ မှု နည်းပါးလေသည်။

အမေရိကန်နှင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံတို့တွင် ထုတ်ဝေသည့် သတင်းစာ များကို တစ်ချက်လောက်ကြည့်လိုက်ရုံနှင့် ထိုနိုင်ငံနှစ်ခုတို့၏ ခြားနားမှုကို မြင်နိုင်ပါသည်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံထုတ် သတင်းစာများတွင် စီးပွားရေးကြော် ငြာများအတွက် ခွင့်ပြုသော စာမျက်နှာမှာ အလွန်အမင်း ကန့်သတ်ထား သည်။ သတင်းပေးစာမျက်နှာလည်း သိပ်မများလှပေ။ ဂျာနယ်၏ မရှိ မဖြစ် လိုအပ်သော အစိတ်အပိုင်းမှာ ယနေ့ နိုင်ငံရေးအခြေအနေနှင့် ပတ်

သက်သော ဆွေးနွေးခန်းများပင်ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်၌မူ ကြီးမားလှသော စာမျက်နှာများ၏ လေးပုံသုံးပုံမှာ ကြော်ငြာများနှင့် ပြည့်နေသည်။ ကျန် အပိုင်းတွင် အများအားဖြင့် နိုင်ငံရေးသတင်းများနှင့် အရေးမပါသော ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ သတင်းများသာ မကြာခဏ ပါဝင်တတ်ကြ၏။ ရံဖန် ရံခါမှသာ သတင်းစာ၏ ထောင့်တစ်နေရာ၌ နိုင်ငံရေးဆွေးနွေးခန်း ပါ တတ်၏။ ပြင်သစ်သတင်းစာများတွင်မူ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နိုင်ငံရေး ဆွေး နွေးခန်းများ ပါရှိသည်။

ပြင်သစ်၌ သတင်းစာများကို တစ်နေရာတည်းက ချုပ်ကိုင်မှုရှိရုံ သာမက သတင်းစာပါ အရာအားလုံးလိုလိုပင် လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက် တည်းမှ ချုပ်ကိုင်ထားကြောင်း ပေါ်လွင်နေ၏။ အကြောင်းအရာများမှာ လက်ပေါင်းစုံမှ လာခြင်း မဟုတ်ဘဲ လက်ပေါင်းစုံ၏ လက်ရာများနှင့် အလှမ်းဝေးကြောင်း သိသာထင်ရှားနေပေသည်။

အမေရိကန်၌ကား ဤသို့ ချုပ်ကိုင်မှုများ တစ်ခုမျှ မရှိချေ။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၌ အဓိက အချက်အချာမြို့ကြီးပြကြီးဟူ၍ မရှိ။ ပြည်သူလူထု၏ အာဏာနှင့် အသိပညာများသည် ကျယ်ပြန့်သော တိုင်း ပြည်ကြီး၏ တစ်ပြည်လုံးမှ လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ အမေရိကန် သဘော ထားဦးတည်ချက် ဗဟိုဟူ၍ တည်ဆောက်မထား။ ဤကွာခြားချက်သည် ဒေသအခြေအနေကြောင့်ဖြစ်၏။ လူသားတို့၏ အာဏာကြောင့်မဟုတ် ပေ။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ ပြည်ထောင်စုကြီး၏ဥပဒေများ၏ သက်ရောက် မှုကြောင့်ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ပုံနှိပ်သူများအတွက် ခွင့်ပြုသော လိုင်စင်ဟူ၍ မရှိ။ အယ်ဒီတာများထံမှ အာမခံ တောင်းဆို ထားခြင်း မရှိ။ ထို့ပြင် အင်္ဂလန်နှင့် ပြင်သစ်မှာကဲ့သို့ အခွန်တော်တံဆိပ် ခေါင်းကပ်ရန်ပင် မလိုချေ။ ဤအကြောင်းများကြောင့် သတင်းစာတစ် စောင် တည်ထောင်ပို့ဆိုသည်မှာ အလွန်လွယ်ကူပေသည်။ စာဖတ်သူ အနည်းငယ်ရှိရုံဖြင့် သတင်းစာတစ်စောင်သည် ရပ်တည်နိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် အမေရိကန်တွင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသော စာစောင်များ ရော၊ အချိန်အခါအလျောက် ထုတ်ဝေသောစာစောင်များပါ အလွန်အလွန်

များပြားလှသည်။

ဤကဲ့သို့ များပြားလှသော စာစောင်များ၏ အလွန်အကျွံ ပျံ့နှံ့နေခြင်းကြောင့် လွမ်းမိုးမှု နည်းသွားသည်ဟု အတိုးတက်ဆုံးသော အမေရိကန်များက ယုံကြည်ကြသည်။ ဤအချက်မှာ အမေရိကန်နိုင်ငံ၌ အများ လက်ခံထားသော နိုင်ငံရေးသိပ္ပံသဘောတရားဖြစ်၏။ ဂျာနယ်များ၏ သက်ရောက်မှုကို သမအောင်လုပ်ရန် တစ်ခုတည်းသော နည်းမှာ စာစောင်ဦးရေကို ပို၍များအောင် ထုတ်ဝေရန်ပင်ဖြစ်သည်။

အမေရိကန်တွင် ကိုယ်ပိုင်သတင်းစာ မရှိသော ရွာသိမ်ရွာငယ် ဟူ၍ရှိားသည်။ ဤမျှ များပြားသော အပြိုင်အဆိုင်များကို စည်းကမ်း သတ်မှတ်ရန်ဖြစ်စေ၊ ညီညွတ်အောင်လုပ်ရန်ဖြစ်စေ ပြုလုပ်ရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း အလွယ်တကူ စဉ်းစားနိုင်ကြပါသည်။ စာစောင်တို့သည် ကိုယ့်ယုံကြည်မှုအလိုက် တိုက်ခိုက်ကြ၏။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ နိုင်ငံရေးဂျာနယ်အားလုံးသည် အုပ်ချုပ်ရေးဘက်၌ဖြစ်စေ၊ အတိုက်အခံဘက်၌ဖြစ်စေ ရပ်တည်နေကြသည်။ သို့သော် ၎င်းတို့သည် ထောက်ခံရာ၌လည်း ကောင်း၊ တိုက်ခိုက်ရာ၌လည်းကောင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတူကြ။ ကွာခြားမှု ထောင်သောင်းမက ရှိသည်။ တစုတစည်းတည်းဖြစ်အောင် မပြုလုပ်နိုင်ကြချေ။ ဤကဲ့သို့ အကွဲကွဲအပြားပြား ဖြစ်နေသည့်အတွက် ရလဒ်ကိုလည်း ထူးခြားစေလေသည်။ အပြိုင်အဆိုင်များသဖြင့် သတင်းစာလောကသည် အကျိုးစီးပွားဖြစ်ထွန်းမှု မရှိတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် အရည်အချင်းပြည့်စုံသူတို့သည် ဤစာနယ်ဇင်း ထုတ်သည့်တာဝန်ကို မယူလိုကြချေ။ ဤလုပ်ငန်းသည် စီးပွားဖြစ်ထွန်းစေသော လုပ်ငန်း ဖြစ်သည်ဆိုလျှင်လည်း ဤလုပ်ငန်းကို ဦးစီးနိုင်ရန်အတွက် အရည်အချင်း ရှိသော စာရေးဆရာများ ရရှိရေးက မလွယ်ကူချေ။ အမေရိကန်တွင် သတင်းစာဆရာ၊ သတင်းသမားဆိုသည်မှာ သာမန်အားဖြင့် အဆင့်အတန်းနိမ့်သော အနေအထားမှာ ရှိကြ၏။ ထို့ပြင် ပညာအရည်အချင်း ပြည့်စုံခြင်း မရှိဘဲ သာမန်လူများသာ ဖြစ်ကြသည်။

ပြင်သစ်နိုင်ငံရှိ သတင်းစာဆရာများ၏ အမူအကျင့်မှာ ပြင်း

ထန်တတ်ကြ၏။ သို့သော် နိုင်ငံ၏ အရေးကြီးကိစ္စများကို ဆွေးနွေးရာတွင်မူ စကားပရိယာယ် ကြွယ်ဝပြီး အဆင့်မြင့်ကြသည်။ ဤကဲ့သို့ အဆင့်မြင့်မြင့် မရေးသားနိုင်ခြင်းမှာ ရံဖန်ရံခါသာဖြစ်၏။ အမေရိကန် သတင်းစာဆရာ များကား ပွင့်လင်းကာ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက်ပင် ရေးသားလေ့ရှိကြ၏။ စည်းကမ်း ကလနာများကိုလည်း ဂရုစိုက်လေ့မရှိ။ ထို့ပြင် လူတစ်ဦး၏ အကျင့်သိက္ခာကို တိုက်ခိုက်ကြပြီး ပုဂ္ဂလိကအားနည်းချက်နှင့် မဖွယ်မရာ အပြုအမူ စရိုက်များကိုလည်း ဖုံးကွယ်ခြင်း မရှိဘဲ ဖွင့်ချတတ်သည်။

အမေရိကန်စာနယ်ဇင်းများ၏ လွှမ်းမိုးမှုကား အတိုင်းမသိကြီးမားလှသည်။ စာနယ်ဇင်းတို့သည် နိုင်ငံရေးဘဝကို ၎င်းတို့၏ ကျယ်ပြန့်လှသော တိုင်းပြည်ကြီးတစ်ဝန်းလုံးသို့ ဖြန့်ကြက်နိုင်ကြပေသည်။ ထိုစာနယ်ဇင်းတို့၏ မျက်လုံးများကား ထာဝရပွင့်နေကာ နိုင်ငံရေးအနေအထား၏ လျှို့ဝှက်စီးကြောင်းများကို ထောက်လှမ်းနေကြ၏။ ထို့ပြင် စာနယ်ဇင်းမျက်လုံးများသည် ပြည်သူလူထု၏ သဘောထားအမြင်ကို နိုင်ငံရေးပါတီ ခေါင်းဆောင်များအား အစဉ်အမြဲ သတိပေး နေကြလေသည်။ ၎င်းတို့သည် ပြည်သူလူထု၏ စိတ်ဝင်စားမှုများ၊ သဘောထားများကို စုစည်းပေးတတ်ကြ၏။ ၎င်းနောက် ပါတီတိုင်း၏ ကြေညာချက်၊ ညွှန်ကြားချက်၊ သဘောထားများကိုလည်း ထည့်သွင်း ဖော်ပြကြကာ တစ်ပြည်လုံးသို့ အမြန်ဆုံးနည်းဖြင့် ဆက်သွယ်ပေးကြလေသည်။ စာနယ်ဇင်းအများစုသည် တူညီသော လမ်းကြောင်းတစ်ခုကို လက်ခံမိပြီးဆိုလျှင်လည်း ၎င်းတို့၏ ဩဇာသည် အရှည်သဖြင့် နိုင်မြဲသွားတတ်သည်။ လူထု သဘောထားသည်လည်း ၎င်းတို့ဘက်သို့ ယိမ်းယိုင်ပါလာတတ်သည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် ဂျာနယ်တို့သည် တစ်ခုချင်းအနေဖြင့် လုပ်ပိုင်ခွင့် အာဏာအနည်းငယ်စီမျှသာ ရှိသော်လည်း ပုံမှန်ထုတ်နေသော စာနယ်ဇင်းအားလုံး၏ အင်အားမှာ ပြည်သူလူထု၏ အင်အားမှလွဲလျှင် အကြီးမားဆုံးပေတည်း။

၁၀။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ နိုင်ငံရေးအသင်းအဖွဲ့များ

ကမ္ဘာပေါ်တွင် မည်သည့်နိုင်ငံမှ အမေရိကမှာလောက် အသင်း အဖွဲ့များကို အောင်မြင်စွာ မထူထောင်နိုင်ကြပေ။ ထိုအသင်းအဖွဲ့များသည် စည်းမျဉ်းများကို အောင်မြင်စွာ ပြဋ္ဌာန်းနိုင်ကြပြီး အကြောင်းအရာအမျိုးမျိုးပေါ်၌ မှီတည်ကာ အသင်းအပင်းများစွာ ဖွဲ့ကြလေသည်။ ဥပဒေအရ မြို့နယ်၊ မြို့ကြီး ကောင်တီ(ခရိုင်)များက ဖွဲ့စည်းထားသော အမြဲတမ်း အဖွဲ့အစည်းများအပြင် တစ်ဦးချင်းအနေဖြင့် ပုဂ္ဂလိက ကိုယ်စားလှယ်များက တည်ထောင်ထားသော အသင်းအဖွဲ့များမှာ အရေအတွက်အားဖြင့် များပြားလှပေသည်။

အမေရိကန်နိုင်ငံသားများကား မွေးကင်းစအချိန်မှစ၍ပင် မိမိကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းနှင့် ကိုယ်ပိုင်စွမ်းပကားအပေါ် ယုံကြည်မှုရှိကြစေရန် သင်ပေးပြီးသားဖြစ်ကြ၏။ ထိုအရည်အချင်းများဖြင့် ဘဝ၌ ကြုံတွေ့ရသော အခက်အခဲများ၊ ဒုက္ခများကို ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ရန်ဖြစ်ပေသည်။ ၎င်းတို့သည် လူမှုရေးတာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များအား မယုံကြည်မှု မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်တတ်သည်။ ၎င်းတို့ဘာသာ မတတ်နိုင်မှသာ ထိုလူမှုရေးတာဝန်ခံများကိုအကူအညီ တောင်းတတ်သည်။ ထိုတာဝန်ရှိသူများ မပါဘဲ လုပ်၍ မဖြစ်နိုင်သော ကိစ္စမျိုးကိုသာ အကူအညီတောင်းတတ်ကြလေသည်။ ဤအလေ့အကျင့်သည် ကျောင်းများ၌ပင် ရှိကြပြီး ကလေးချင်း ကစားရာ၌လည်း ယင်းတို့ဖာသာ ချမှတ်ထားသော စည်းမျဉ်းအတိုင်း လိုက်နာပြီး ကျရောက်သည့် ပြစ်ဒဏ်ကိုလည်း ခံလေ့ရှိသည်။ ဤစိတ်ဓာတ်သည် အမေရိကန် လူမှုဘဝတစ်ခုလုံး၏ အပြုအမူများကို လွှမ်းမိုးလျက်ရှိပေသည်။

ထို့ကြောင့် အခက်အခဲပြဿနာတစ်ရပ်ရပ်ကြုံလျှင် အိမ်နီးချင်း အချင်းချင်း တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းကာ တာဝန်ရှိသူများမရောက်မီ ဖြေရှင်းတတ်

ကြ၏။ ပျော်စရာရွှင်စရာ အရေးကိစ္စကြုံလျှင်လည်း အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို စုပေါင်းဖွဲ့လိုက်ကြပြီး ဖျော်ဖြေရေးပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ပို၍ ခမ်းနားပြည့်စုံစေကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် အသင်းအဖွဲ့များသည် လူထု၏လုံခြုံရေး၊ စီးပွားရေး၊ စက်မှု၊ စိတ်ဓာတ်ရေးရာနှင့် ဘာသာရေးကိစ္စများအတွက် ဖွဲ့စည်းပေါ်ပေါက်လာခဲ့ကြလေသည်။

အသင်းအဖွဲ့တစ်ခုလုံးအတွက် စည်းမျဉ်းများဆိုသည်မှာ အဖွဲ့ဝင်များ၏ စိတ်ဆန္ဒအလျောက် ရိုးရိုးလေးပင် သတ်မှတ်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့ အသင်းအဖွဲ့များ ဖွဲ့စည်းခွင့်သည် မှတ်ပုံတင်ရန် မလိုသော စာနယ်ဇင်းပုံနှိပ်လုပ်ငန်းနှင့် ဆင်ဆင်တူသည်။ အသင်းအဖွဲ့များက စာနယ်ဇင်းလုပ်ငန်းထက် ပိုမို၍ ဩဇာများသည်။ အသင်းအဖွဲ့တစ်ခုက သဘောထားတစ်ခုကို တင်ပြလိုက်လျှင် ပိုမို တိကျခိုင်မာပြီး ပြတ်ပြတ်သားသား ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြသည်။ အဖွဲ့ဝင်အင်အား များလာလျှင် ၎င်းတို့၏ စိတ်ထက်သန်မှုလည်း တိုးတက်လေ့ ရှိသည်။ ပြဿနာပေါ်လာလျှင် အဖွဲ့ဝင်အချင်းချင်း တိုင်ပင် ညှိနှိုင်းကြသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အသိအကျွမ်း ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အဖွဲ့ဝင်အင်အား များလာသည်နှင့်အမျှ စိတ်အားထက်သန်မှု များလာခြင်းဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်ခု ရရှိသောအကျိုးမှာ အစည်းအဝေး လုပ်ပိုင်ခွင့် အာဏာဖြစ်၏။ အသင်းအဖွဲ့တစ်ခုသည် မိမိရပ်ရွာအတွင်း ထူထောင်ခွင့် ရပြီဆိုလျှင် ၎င်း၏ လှုပ်ရှားမှုများမှာ တိုးတက်၍လာတော့၏။ ဆက်လက်၍ ၎င်း၏ ဩဇာသည်လည်း ကျယ်ပြန့်လာလေသည်။ လူတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွေ့ဆုံကြသောအခါ နီးနှောပြောဆိုခွင့်ရကြ၏။ လုပ်နည်းကိုင်နည်းများ ဖလှယ်နိုင်ကြ၏။ သဘောထားအမြင်များ ဖလှယ်နိုင်ကြ၏။ ပြုပြင်နိုင်ကြ၏။ ဤအခွင့်အရေးသည် စာဖြင့်ရေးထားသော အညွှန်းစာများထက် ပိုမိုအားကောင်းကာ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိပေသည်။

နိုင်ငံရေးအရ ဖွဲ့စည်းထားသော အသင်းအဖွဲ့များဆိုလျှင် တတိယအဆင့် အကျိုးတရားရှိသေးသည်။ ၎င်းကား အခြားမဟုတ်။ ဗဟိုညီလာခံသို့ ကိုယ်စားလှယ်စေလွှတ်ရန် ညှိနှိုင်းနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် အသင်းအဖွဲ့တစ်ခုသည် ဆန္ဒတူသူ အချင်းချင်း စုပေါင်းနိုင်သော နေရာဖြစ်လာပြီး ၎င်းတို့အား စုစည်းထားသောကြီး သည် သန့်ရှင်းစွာ ဖြစ်ပေါ်လာသော အသိတရား၏ သဘာဝပေတည်း။ ပါတီဝင် အသင်းအဖွဲ့များဖြစ်လာလျှင် ညီလာခံအငယ်စားကလေးများကို ပြုလုပ်နိုင်သည်။ ဥပဒေအချက်အလက်များကိုဆွေးနွေးနိုင်ကြသည်။ နိုင်ငံကြီးအတွင်းမှ နိုင်ငံငယ်လေး၊ အစိုးရအဖွဲ့ကြီးအတွင်းမှ အစိုးရအဖွဲ့ငယ်လေးဟုပင် ဆိုရပေလိမ့်မည်။ ၎င်းတို့တွင် ဥပဒေပြုအာဏာ မရှိစေကာမူ တည်ဆဲ ဥပဒေကို တိုက်ခိုက်ဆန့်ကျင်နိုင်ပြီး လိုအပ်သည့် ဥပဒေများကို ကြိုတင် အကြမ်းဆွဲနိုင်သည်။

အကယ်၍ ပြည်သူလူထုထဲမှ အချို့လူများသည် လွတ်လပ်မှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး အတွေ့အကြုံ နည်းသည်ဖြစ်အံ့။ သို့မဟုတ် ဥပဒေပြုလုပ်သူအများစုနှင့် ပတ်သက်ပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ မခံမရပ်နိုင် ခံစားနေကြသည်ဖြစ်အံ့။ အသင်းအဖွဲ့များအနေနှင့် ဤနေရာ၌ ပါဝင်လှုပ်ရှားနိုင်ကြသည်။ အများစုဖြစ်သော လူများ အာဏာရရှိနေစဉ် နောက်တစ်ပါတီကလည်း အရှိန်အဝါ များပြားလာကာ အများစုနီးပါး ဖြစ်လာသည့် အချိန်မျိုးတွင် အသင်းအဖွဲ့များ အနေနှင့် ပြည်သူလူထု၏ သဘောထားကို ညွှန်ပြနိုင်ကြသည်။ အတင်းအကျပ်ပြုခိုင်းရန် မဟုတ်သော်လည်း ဝေဖန် သုံးသပ်ပြနိုင်ကြ၏။ ဥပဒေများကို ကိုယ်တိုင် မလုပ်နိုင်သော်လည်း အကြံပြုခြင်းကား ပြုလုပ်နိုင်ကြပေသည်။

စာနယ်ဇင်းများ၏ လွတ်လပ်ခွင့်ကို ဝေဖန်သုံးသပ်မိလေ အခြေခံ ဥပဒေ၏ လွတ်လပ်မှု ကြီးမားပုံကို သဘောပေါက်လေဖြစ်၏။ အမြဲတမ်း လွတ်လပ်စွာ ရပ်တည်နိုင်လိုသော နိုင်ငံသည် ဤလွတ်လပ်ခွင့်ကို မည်သည့်နည်းနှင့်ဖြစ်စေ တောင်းဆိုနိုင်ခွင့် ရှိပေသည်။ နိုင်ငံရေးအသင်းအဖွဲ့များ၏ လွတ်လပ်ခွင့်သည် အကန့်အသတ်မရှိ လွတ်လပ်ခြင်းမျိုးကိုမူ စာနယ်ဇင်း လွတ်လပ်ခွင့်နှင့် လုံးလုံးလျားလျား တူညီနစ်နာခြင်း မရှိသင့်ပေ။ ဤသို့ အသင်းအဖွဲ့များ၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်နှင့် ရပိုင်ခွင့်များသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ ပါလာခြင်းဖြစ်၏။ အမေရိကတွင်လည်း အမြဲတမ်း ရရှိရပ်တည်နေ

ခဲ့လေသည်။ ဤအခွင့်အရေးသည် လူတို့၏ ထုံးတမ်း စေလေ၊ သွင်ပြင် မူရာများနှင့် ပူးပေါင်း၍နေချေပြီ။ ယခုအခါတွင်မူကား အသင်းအဖွဲ့များ ၏ လွတ်လပ်မှုသည် အများစု၏ အာဏာရှင်စနစ်ကို ဆန့်ကျင်ရန် လိုအပ်သော အာမခံချက်ကြီး ဖြစ်နေတော့သည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ပါတီတစ်ခုက အသာစီးရလာလျှင် လူထုလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ လုပ်ပိုင်ခွင့်များအားလုံးသည် ၎င်းပါတီ၏ လက်ထံသို့ ရောက်သွား၏။ ပါတီထောက်ခံသူတို့သည် ရာထူးရာခံများ ရရှိကြပြီး အုပ်ချုပ်ရေးအင်အားစုများကို ရယူကြ၏။ ထိုအခါ အတိုက်အခံပါတီ၏ ထင်ရှားသော အဖွဲ့ဝင်များမှာ အာဏာမဲ့သွားသဖြင့် ၎င်းတို့၏ အာဏာကို ပြင်ပတွင် တည်ဆောက်ကြသည်။ ထို့နောက် အုပ်စိုးသူအများစုကို အနည်းစုအင်အားနှင့်ပင် စိတ်ဓာတ်ပိုင်းအရ တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။ ဤအချက်ကား အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသော အန္တရာယ်ကို အနည်းငယ် အန္တရာယ်ရှိသည့်နည်းနှင့် ကာကွယ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဤကဲ့သို့ အသင်းအဖွဲ့များ မရှိသောနိုင်ငံတွင် တစ်ဦးချင်း၏ အာဏာ အစားထိုးမှုများ ဖြစ်ပေါ်မလာနိုင်ချေ။ ဤကဲ့သို့ အသင်းအဖွဲ့များ၌ အတားအဆီးမရှိ လွတ်လပ်မှုများ ရှိနေခြင်းဖြင့် နိုင်ငံရေးကိစ္စများ မည်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ရမည် ဆိုသည်ကို ကြာရှည်ကြာများ သင်ယူကြရပေသည်။ ဤအချက်ကိုကား မည်သူမျှ မငြင်းနိုင်ပေ။ ဤကဲ့သို့ အတားအဆီးမရှိ လွတ်လပ်ခြင်းသည် မင်းမဲ့စရိုက်ဖြစ်အောင် တွန်းမပို့သည့် တိုင်ကြီးမားသော အန္တရာယ်ဘေးများ ပေါ်ပေါက်စေမည့် အခွင့်အရေးကို အမြဲတစေ တိုးပွားနေစေသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ သို့သော် တစ်ခုတော့ ရှိပါ၏။ ဤလွတ်လပ်ခွင့်သည် အခြားအရာတစ်ခု၏ အန္တရာယ်မှ အကာအကွယ်ပေးနေသည်ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ နိပင်တစ်နိုင်ငံတွင် အသင်းအဖွဲ့များကို လွတ်လပ်ခွင့် ပေးထားလျှင် အခြားလျှို့ဝှက်အသင်းများ မရှိနိုင်တော့ချေ။ အမေရိကတွင် အစိုးရနှင့်ဆန့်ကျင်သော နိုင်ငံရေးအသင်းအဖွဲ့များ ရှိ၏။ သို့သော် လျှို့ဝှက်သော မြေအောက်အဖွဲ့များ မရှိပေ။

လူတစ်ယောက်အဖို့ မိမိအကျိုးစီးပွားအတွက် လုပ်ဆောင်ချက်

မှလွဲလျှင် သဘာဝအကျဆုံး အခွင့်အလမ်းမှာ မိမိနှင့် သဘောမျှသော အပေါင်းအသင်းများနှင့်အတူ အင်တိုက်အားတိုက် လှုပ်ရှားရခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အသင်းအဖွဲ့များ၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်သည် ပုဂ္ဂလိက လုပ်ပိုင်ခွင့် လည်းဖြစ်ပေသည်။ အသင်းအဖွဲ့၏ အုတ်မြစ်ကို မဖျက်ဆီးဘဲ မည်သည့် ဥပဒေပြုသူကမှ မတိုက်ခိုက်နိုင်ချေ။ အသင်းအဖွဲ့လုပ်ပိုင်ခွင့်သည် နိုင်ငံ တစ်ချို့အတွက် အကျိုးဖြစ်ထွန်းသော်လည်း ဤလုပ်ပိုင်ခွင့်ကို မတရား အသုံးပြုခြင်း၊ လွန်ကဲစွာ အသုံးပြုခြင်းတို့ကြောင့် တိုင်းပြည်ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း ဖြစ်နိုင်ပြန်သည်။

ဥရောပနိုင်ငံ အများစုကမူ အသင်းအဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းခြင်းကို တိုက်ပွဲဝင်လက်နက်ဟု ထင်မြင်ကြလေသည်။ အသင်းအဖွဲ့များကို ဆွေး နွေးပွဲများပြုလုပ်ရန် ရည်ရွယ်ပြီး ဖွဲ့ကြ၏။ သို့သော် ထိုအသင်း၏စည်း မျဉ်းများကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ရည်ရွယ်ချက်စိတ်ကူးကို သိနိုင်လေသည်။ စင်စစ်ကား အသင်းအဖွဲ့ဆိုသည်မှာ ရန်သူရှိရာသို့ ချီတက်သွားစဉ် မိမိ ၏ အင်အားနှင့် သတ္တိကို ရေတွက်စုဆောင်းရန် စုစည်းထားသော စစ် တပ်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ဥရောပနိုင်ငံများက အထက်ပါအတိုင်း သဘောထားကြ၏။ အမေရိကမှာမူ ဤကဲ့သို့ မယူဆပေ။ အနည်းစုဖြစ်သွားသော နိုင်ငံသား တို့သည် အသင်းအဖွဲ့များဖွဲ့ကြခြင်းမှာ ၎င်းတို့၏အင်အားအရေအတွက် ကို ပြသရန်နှင့် အများစုအင်အားကို ချညှိနဲ့အောင် တိုက်ခိုက်ရန်တို့ဖြစ် သည်။ ထို့ပြင် အပြိုင်အဆိုင်ဖြစ်လာအောင် လှုံ့ဆော်ပေးရင်း အများစု၏ လုပ်ရပ်အပေါ်တွင် ငြင်းခုံနိုင်မှုများ ရှာဖွေရန်လည်းဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့ကား မိမိတို့အဖွဲ့အတွင်းသို့ အများစုကို ပါဝင်လာရန် မျှော်လင့်နေကြသူများ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ နိုင်ငံရေးအသင်း အဖွဲ့များသည် ရည်ရွယ်ချက်အနေနှင့် ငြိမ်းချမ်းကြ၏။ အသုံးပြုသော နည်းလမ်းများက တရားဥပဒေနှင့် ညီသည်။ ယင်းတို့သည် အောင်မြင် ရေးအတွက် ဥပဒေကြောင်းနည်းလမ်းဖြင့်သာ ကြိုးစားကြရန် ရည်ရွယ် ချက်ရှိသည်ဟု အမှန်တကယ် ယုံကြည်ကြသည်။

အမေရိကန်နှင့် ဥရောပသားများအကြား ဤအချက်တွင် ကွာခြားနေသည်မှာ အကြောင်းအမျိုးမျိုး အပေါ်၌ တည်နေသည်။ ဥရောပတွင် အများစုနှင့် များစွာ ကွာခြားနေသော ပါတီများရှိကြ၏။ ၎င်းတို့သည် အများစု၏ ထောက်ခံမှုကို ဘယ်တော့မှ မျှော်လင့်၍ မရနိုင်ကြချေ။ သို့ပင်လျက် မိမိကိုယ်မိမိ ထောက်ခံမှု ရနိုင်လောက်အောင် အင်အားတောင့်တင်းသေးသည်ဟုထင်သည်။ ဤပါတီမျိုးမှ လူများ အသင်းအဖွဲ့ထောင်သော အခါ ၎င်းတို့သည် မည်သည့်အခါမျှ ကျိုးကြောင်းပြု၍ ငြင်းခုံခြင်းဖြင့် အနိုင်ယူရန် မစဉ်းစားဘဲ ထ၍သာတိုက်ကြတော့၏။ အမေရိကမှာကား အများစုနှင့် သဘောထားဆန့်ကျင်သူ တစ်ဦးချင်းတို့သည် အများစုကို ဆန့်ကျင်ခြင်းမပြု။ အများစုကို မိမိတို့ပါတီများ၏ စည်းမျဉ်းဥပဒေကို လက်ခံလာရန်သာ ကြိုးစားကြလေသည်။ ဤကဲ့သို့ အများစုကို အပိုင်ရရန် လုံးလုံးလျားလျား မတတ်နိုင်ကြသောအခါ ပါတီကြီးများသည် အသင်းအဖွဲ့များ၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို အသုံးပြုကြသဖြင့် ဤကိစ္စသည် အန္တရာယ်ဖြစ်လာတော့၏။

အမေရိကကဲ့သို့ သဘောထားကွဲလွဲမှုသည် အရောင်အသွေးကွဲလွဲမှုသာဖြစ်သော နိုင်ငံအတွက် အသင်းအဖွဲ့များ၏ လွတ်လပ်မှုသည် အတားအဆီးမရှိ လွတ်လပ်ခြင်း ဖြစ်စေကာမူ ဆိုးဝါးသော အကျိုးဆက်များ မရှိနိုင်ချေ။ ပြင်သစ်၏ အသင်းအဖွဲ့ လွတ်လပ်မှုသည်ကား အစိုးရကို တိုက်ခိုက်ရေးသို့ ဦးတည်စေလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့ကား ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကြာမြင့်စွာ အလေ့အကျင့်ရခဲ့ပြီးဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာမူ စစ်အတွက် စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်အားကြီးသဖြင့် နိုင်ငံ၏ အကျိုးစီးပွားအတွက်ဆိုလျှင် အရေးမထားနိုင်ကြချေ။ ပြင်သစ်နိုင်ငံသားတစ်ယောက်အနေနှင့် အသက်စွန့်၍ တိုင်းပြည်ကို ကာကွယ်ပေးခြင်းသည် ဂုဏ်ယူဖွယ်ကောင်းသည်ဟု ယူဆကြသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၌ လူတိုင်း မဲပေးနိုင်သည့် ရွေးကောက်ပွဲစနစ်ရှိခြင်းကြောင့် နိုင်ငံရေး အသင်းအဖွဲ့များ၏ အကြမ်းပက်မှုများကို

လျော့နည်းစေသော အကြောင်းတရားတစ်ခုဖြစ်သည်။ လူတိုင်း မဲပေး၍ ရွေးချယ်ကြရာ အများစုထောက်ခံမှုရရှိခြင်းသည် သံသယဖြစ်ဖွယ် မရှိပေ။ ရွေးချယ်ခြင်း မခံရသော အနည်းစုသည် ဤအချက်ကို နားလည်၏။ ၎င်းတို့သည် အများစု ထောက်ခံမှု မရ၍သာ အသင်းအဖွဲ့နည်းလမ်းဖြင့် ထိုအစိုးရ ပြောင်းလဲရေးကို ထောက်လှမ်းနေခြင်း ဖြစ်၏။ အများစုက ၎င်းတို့အား ထောက်ခံလျှင် ဥပဒေများကို ကြိုက်သလို ပြောင်းလဲနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ယခုမူ အများစုအားကို မရကြ။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့သည် အသင်းအဖွဲ့များဖွဲ့ကာ အစိုးရအား စိတ်ဓာတ်အရ လွှမ်းမိုးနိုင်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းကြရလေသည်။ ဤကြိုးပမ်းမှုများ များပြားလာသည်နှင့်အမျှ ၎င်းတို့၏ ကိုယ်ပိုင်အင်အားသည်လည်း လျော့ပါးချည့်နဲ့လာကြလေသည်။

ပြင်သစ်တွင် အများစုကို ကိုယ်စားမပြုသော အသင်းအဖွဲ့များနည်းပါးသည်။ ဤအချက်ကြောင့် ၎င်းတို့သည် အင်အားတောင့်တင်းလာကာ ၎င်းတို့၏ အတိုင်းအတာသည် ဥပဒေနှင့်အညီဖြစ်လာ၏။ ဖိနှိပ်ခံရသောအခါ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကာကွယ်မှုများသည် ခွင့်လွှတ်ဖွယ်ဖြစ်၍လာ၏။ ထို့ကြောင့် လူသားတို့၏ ကျယ်ပြန့်ရှုပ်ထွေးလှသည့် ဥပဒေရေးရာတွင် အလွန်အကျွံလွတ်လပ်ခြင်းသည် တစ်ခါတစ်ရံ၌ လွတ်လပ်မှုအလွဲသုံးခြင်းကို ပြုပြင်ပေးတတ်၏။ ထို့အတူ အလွန်အကျွံဒီမိုကရေစီသည် ဒီမိုကရေစီ၏ အန္တရာယ်ကို တားဆီးပေးတတ်လေသည်။

ပြင်သစ်တွင် အသင်းအဖွဲ့များသည် ၎င်းတို့ကိုယ်၎င်းတို့ ပြည်သူ့လူထု၏ ဥပဒေပြုခွင့်ရှိသူ၊ အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ဟု သဘောထားကြကာ ဤယုံကြည်ချက်အတိုင်းပင် ဥပဒေပြုကြသည်။ အမိန့်ပေးကြသည်။ အမေရိကမှာမူ အားလုံး၏ မျက်မြင်၌ အသင်းအဖွဲ့များသည် အနည်းစုကိုယ်စားပြုဟု မြင်နေရကား ၎င်းတို့သည် ငြင်းခုံခြင်း၊ ဥပဒေအရ တင်ပြခြင်းတို့ကိုသာ ပြုလုပ်ကြလေသည်။

အမေရိကန်တို့သည် အသင်းအဖွဲ့များအတွင်း အစိုးရတစ်ရပ်ကို ထူထောင်ထားကြသည်မှန်၏။ သို့သော် ထိုအစိုးရကား ပြည်သူ့အုပ်ချုပ်ရေးပုံသဏ္ဍာန်ကို ပုံတူယူထားခြင်းသာ ဖြစ်၏။ အသင်းအဖွဲ့အတွင်းရှိ

အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးချင်း၏ လွတ်လပ်မှုကို အသိအမှတ်ပြု၏။ အဖွဲ့ဝင်တိုင်းသည် တစ်ခုတည်းသော ပန်းတိုင်သို့ တစ်ပြိုင်နက် ချီတက်နေကြသည် မှန်သော်လည်း တစ်ခုတည်းသော လမ်းကြောင်းပေါ်၌ လျှောက်ကြသည် ကား မဟုတ်ချေ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လျှောက်သောလမ်းချင်း မတူကြ။ သို့သော် ၎င်းတို့သည် မည်သူမျှ မိမိ၏ လွတ်လပ်သောဆန္ဒနှင့် ဆင်ခြင် တုံ့တရားတို့ကို အရုံးမပေးကြပေ။ အားလုံးသည် အားလုံးနှင့်ဆိုင်သော တာဝန်ယူမှုကို တိုးတက်စေရန်အတွက် ထိုလွတ်လပ်သောဆန္ဒနှင့် ဆင်ခြင် တုံ့တရားတို့ကို အားပေးကြလေသည်။

၁၁။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ ဒီမိုကရေစီ၏ အားသာချက်များ

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများ၏ အစိုးရစနစ်တွင် အားနည်းချက်များကို အလွယ်တကူပင် တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။ တစ်ချက်မျှ ငဲ့စောင်းကြည့်ရုံနှင့်ပင် ထိုအပြစ်များကို ထောက်လှမ်း၍ ရနိုင်ပါ၏။ သို့သော်ကောင်းမြတ်သော အချက်များကို ဖော်ထုတ်ရန်အတွက်ကား ကာလကြာမြင့်စွာ လေ့လာ မှသာ တွေ့ရှိနိုင်မည်ဖြစ်ပေသည်။

အမေရိကန်ဒီမိုကရေစီ၏ စည်းမျဉ်းဥပဒေများကား မကြာခဏ ပင် ချို့ယွင်းတတ်၏။ မပြည့်မစုံ ဖြစ်တတ်၏။ ထိုစည်းမျဉ်းတို့သည် တစ်ခါတစ်ရံ အပ်နှင်းပြီးသား ရပိုင်ခွင့်များကိုပင် တိုက်ခိုက်တတ်၏။ လူထုကို အန္တရာယ်ဖြစ်စေနိုင်သော ကိစ္စများကိုပင် ဖန်တီးတတ်လေသည်။ ထိုစည်းမျဉ်းတို့သည် ကောင်းမွန်သည်ဖြစ်သည့်တိုင် ဖြစ်ပျက်သွားသော အဖြစ်အပျက် အနေအထားများက ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်တတ်သည်။ သို့ ဆိုလျှင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသည် မည်ကဲ့သို့ ဆက်လက်စခန်းသွား မည်နည်း။

ဒီမိုကရေစီ စည်းမျဉ်းများသည် သာမန်အားဖြင့် လူထုကောင်း

စားရေးကို တိုးတက်အောင် အာရုံထားကြသည်သာဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ ဤစည်းမျဉ်းများသည် နိုင်ငံသားအများစုထံမှ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ လူထုဆိုသည်မှာလည်း မိမိအတွက် ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေး အသာစီးရရေးနှင့် ဆန့်ကျင်သော ကိစ္စများကို စိတ်မဝင်စားတတ်ပေ။ ပဒေသရာဇ်စည်းမျဉ်းများကား ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၏။ ပဒေသရာဇ်စနစ်၏ စည်းမျဉ်းများ ဦးတည်သောကိစ္စသည် လူနည်းစုလက်တွင်း၌ အာဏာနှင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ထားရှိရေးဖြစ်သည်။ ဤသာမန်အနေအထားကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ဒီမိုကရေစီ၏ အနှစ်သာရသည် ပဒေသရာဇ်စနစ်၏ အနှစ်သာရထက် လူသားများအတွက် ပိုမို အကျိုးရှိကြောင်း အခိုင်အမာ ပြောနိုင်ပေသည်။

ပဒေသရာဇ်စနစ်သည် ဒီမိုကရေစီစနစ်ထက် ဥပဒေရေးရာသိပ္ပံပညာ၌ ပိုမို ကျွမ်းကျင်သည်။ ၎င်းသည် ယာယီနိုးဆွမှုများကြောင့်ဖြစ်ပေါ်သော အပြစ်များကို ကာကွယ်နိုင်ရန် ကိုယ်ပိုင်ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းရှိသည်။ ထို့ပြင် ၎င်းတို့သည် သင့်တော်သော အခွင့်အလမ်းရောက်သည်အထိ ရင့်ကျက်အောင် ပြုရန်အတွက် သိရှိနားလည်လေသည်။ ပဒေသရာဇ်အစိုးရကား လိုအပ်သည့်အနေအထားအထိ စည်းမျဉ်းများ၏ စုပေါင်းအင်အားကို မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်ဆိုခြင်းကို ကောင်းကောင်းနားလည်သည်။

အမေရိက၌ကား ဤသို့ မဟုတ်ချေ။ စည်းမျဉ်းများသည် အမြဲတမ်း မထိရောက်ဘဲ အခွင့်အလမ်းလည်း မသာပေ။ ထို့ကြောင့် ဒီမိုကရေစီနည်းလမ်းများသည် ပဒေသရာဇ်၏ နည်းလမ်းများလောက် ပြည့်စုံခြင်း မရှိချေ။ အမေရိကန်ဒီမိုကရေစီသည် အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာကို အပ်လိုက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်း၏ အကြိုက်တွင် ဝေဝါးတိမ်းချော်၍ သွားလေ့ရှိသည်။ သို့သော် ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ကမူ ပို၍ ကောင်းမွန်လေ့ရှိသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ ပြည်သူ့ရေးရာကိစ္စများကို ညွှန်ကြားသူတို့သည် မကြာခဏပင် အရည်အချင်းရော၊ စိတ်ဓာတ်အရပါ ပဒေသရာဇ်အာဏာကြီးစိုးသူတို့ထက် နိမ့်ကျလေ့ရှိပေသည်။ သို့သော် နိုင်ငံသားအများစု၏ စိတ်ဝင်စားမှု စွမ်းပကားများကြောင့် ၎င်းတို့၏အကျိုး

တရားများ ပေါ်လွင်လာရ၏။ ရံဖန်ရံခါ ထိုပြည်သူ့ဝန်ထမ်းများကား ယုံကြည်ခြင်း မခံကြရ။ ယုံကြည်လောက်သူများ မဟုတ်ကြ။ သို့သော် ထိုသူများကား အများစုကို မည်သည့်အခါမှ မဆန့်ကျင်နိုင်ကြပေ။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့သည် အစိုးရအား အန္တရာယ်ရောက်နိုင်သည့် လမ်းပေါ်သို့ တွန်းပို့ခြင်း မပြုနိုင်ကြချေ။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းများသည် လူတန်းစား စိတ်ဝင်စားမှု တိုးတက်ခြင်း မရှိရကား၊ အစိုးရသည် ယေဘုယျအားဖြင့် လွှမ်းမိုးနိုင်၏။ တစ်ဦးချင်းအနေနှင့်ကား ကျွမ်းကျင်မှု မရှိကြချေ။ စင်စစ်ကား ဒီမိုကရေစီအဆောက်အအုံတွင် လျှို့ဝှက်သောလမ်းစဉ် တစ်ခုရှိ၏။ ထိုလမ်းစဉ်ကား အမှားများကြားကပင် ပြည်သူလူထု၏ အကျိုးစီးပွားကို ဖြစ်ထွန်းရန် နိုင်ငံသားများ၏စိတ်ကို နှိုးဆွပေးနိုင်ကြပေသည်။

ပဒေသရာဇ်စနစ်မှာမူ လျှို့ဝှက်သော ဘက်လိုက်မှုရှိ၏။ ထိုဘက်လိုက်မှုသည် အစိုးရအဖွဲ့ကို ဦးဆောင်သူများ၌ ကောင်းမြတ်သော အရည်အချင်းများနှင့် ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်မှုများ ရှိပင်ရှိငြားလည်း ပြည်သူတို့ကိုဖိနှိပ်မိသော မကောင်းမှုများကို ဖြစ်ပေါ်စေလေသည်။ ပဒေသရာဇ်အစိုးရများတွင် ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းများသည် ရည်ရွယ်ချက် မရှိဘဲ မကြာမကြာအန္တရာယ်ပေးတတ်၏။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများတွင်မူ ၎င်းတို့ တွေးတောမထားသော ကောင်းကျိုးချမ်းသာများကို ယူဆောင်ပေးတတ်လေသည်။

လူထုစိတ်ဓာတ်

လူတို့တွင် မိမိ၏ မွေးရပ်ဇာတိကို ချစ်ခင်သောစိတ်ဖြင့်ဆက်နွယ်နေသည့် မျိုးချစ်စိတ် တစ်မျိုးရှိသည်။ ဤသဘာဝချစ်ခင်မှုသည် ရှေးဟောင်းဓလေ့ထုံးစံများ၊ ရိုးရာဓလေ့များ ဖြစ်ပေါ်စေရန် စုစည်း၏။ ထိုရိုးရာဓလေ့များသည် လူတို့အား မိမိတို့ မိဘဘိုးဘွားများ၏ အမွေ

အနှစ်၊ အိုးအိမ်တို့ကို ချစ်ခင်သကဲ့သို့ တိုင်းပြည်ကို ချစ်ခင်စေရန် ထိန်းကွပ်သွားလေသည်။ ဤမျိုးချစ်စိတ်သည် တစ်ခါတစ်ရံ ဘာသာရေး၌ စိတ်အားထက်သန်မှုက နိုးဆွခြင်းကြောင့်လည်းဖြစ်တတ်၏။ ၎င်းစိတ်ဓာတ်သည် နဂိုက ဘာသာရေးယုံကြည်မှုတစ်မျိုးဖြစ်၏။ ၎င်းကိုယ်တိုင် ဆင်ခြင်ခြင်းမရှိ။ ၎င်းစိတ်သည် ခံစားမှုနှင့် ယုံကြည်ချက်တို့ တွန်းပို့မှုအရ ပြုမူတတ်လေသည်။ လူထု၏ ယုံကြည်ချက်ကလည်း မယိမ်းမယိုင် ရှိမည်ဆိုလျှင် ဤအခါ၌ ဖြစ်ပေါ်သော မျိုးချစ်စိတ်သည် ကြာရှည်တည်တံ့လေ့ရှိသည်။

နောက်မျိုးချစ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်မှုတစ်မျိုး ရှိသေးသည်။ ၎င်းမှာ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုလျော့ပြီး ထက်သန်တောက်ပမှုလည်း ပိုမိုနည်းပါးသည်။ သို့သော် ထိုအမျိုးအစားကား ပိုမို ပြည့်စုံကာ ပိုမိုရှည်ကြာတတ်၏။ ၎င်းစိတ်ကား ဗဟုသုတမှ ပေါက်ဖွားလာခြင်းတည်း။ ၎င်းနောက် စည်းမျဉ်းဥပဒေများက ၎င်းစိတ်ကို တိုးပွားအောင် ပြုလုပ်ကြသည်။ ပြည်သူတို့၏ အခွင့်အရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် လုပ်ရပ်များကြောင့် ၎င်းစိတ်သည် ကြီးထွားလာလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် နိုင်ငံသားများ၏ ပုဂ္ဂလိက အကျိုးစီးပွား စိတ်ဝင်စားမှုများနှင့် ရောထွေးသွားလေတော့သည်။ နိုင်ငံကောင်းစားရေးသည် မိမိ၏ ကောင်းစားရေးပင်ဖြစ်ကြောင်း လူများက နားလည်ကြ၏။ နိုင်ငံကောင်းစားလျှင် မိမိတို့တစ်ဦးချင်း ကောင်းစားရေးကိုလည်း လွှမ်းမိုးနိုင်သည်ဟု နားလည်ကြလေသည်။ နိုင်ငံ၏ အကျိုးဖြစ်ထွန်းမှုက မိမိတို့အား အကျိုးရှိအောင် ဥပဒေက ခွင့်ပြုထားကြောင်းလည်း လက်ခံသိရှိထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့သည် နိုင်ငံအကျိုးတိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းကို လုပ်ကြသည်။ ပထမအနေနှင့် ၎င်းတို့ကို အကျိုးရှိစေ၍ဖြစ်သည်။ ဒုတိယအနေနှင့်ကား ၎င်းတို့၏ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်တစ်စိတ်တစ်ဒေသဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

နိုင်ငံတစ်ခု၏ ဘဝတွင် အပြောင်းအလဲကာလများ ရှိတတ်၏။ ထိုကာလမျိုး၌ ရှေးဟောင်းခလေးထုံးစံများ ပြောင်းလဲသွားသောအခါ လူတို့၏ စိတ်ဓာတ်များလည်း ပျက်စီးသွားတတ်၏။ ဘာသာရေးယုံကြည်မှု

များလည်း ယိမ်းယိုင်သွားတတ်သည်။ ရိုးရာဓလေ့ထုံးတမ်းများ၏ အစဉ်
အလာနှင့် အချိန်အခါသည်လည်း ပြိုကွဲသွားတော့သည်။ ဤအချိန်၌
ပညာဗဟုသုတ ပျံ့နှံ့မှုမှာ ကောင်းစွာ မပြည့်စုံသေး။ ပြည်သူလူထု၏
နိုင်ငံသား အခွင့်အရေးများသည်လည်း လုံခြုံစိတ်ချရခြင်းမရှိသေး။ ကျဉ်း
မြောင်းသော အကန့်အသတ်အတွင်း၌သာ နယ်သတ်မှတ်ခြင်း ခံနေရ
သေးသည်။ နိုင်ငံသည် နိုင်ငံသားများ၏ မျက်စိ၌ မှန်ဝါးနေလေသည်။
နိုင်ငံသည် နိုင်ငံသားများ၏ စိတ်သဏ္ဍာန်၌ ပျောက်ဆုံး၍နေလေ၏။
ထိုအခါ နိုင်ငံသားတို့သည် စိတ်ထားကျဉ်းမြောင်းလာပြီး အလင်းရောင်
ကင်းမဲ့သော တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သည့်လူများ ဖြစ်လာကြတော့သည်။
၎င်းတို့တွင် မွေးရာပါ မျိုးချစ်စိတ်လည်းမရှိ။ ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်၏
ရောင်ပြန်ဟပ်သော မျိုးချစ်စိတ်လည်း မရှိတော့ပေ။ ၎င်းတို့ကား ထို
မျိုးချစ်စိတ် နှစ်မျိုး၏အကြား ရှုပ်ထွေးပျောက်ဆုံးနေကြလေသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် အမေရိကမြေပေါ်သို့ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ရောက်
လာပြီး ရိုးရာထုံးတမ်းဓလေ့များလည်း မပါ။ လူလူချင်းလည်း သိဟောင်း
ကျွမ်းဟောင်းများ မဟုတ်ကြသဖြင့် မွေးရာပါ မျိုးချစ်စိတ် မရှိနိုင်သော
အမေရိကန်လူမျိုးများသည် မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်လာနိုင်ပါသနည်း။ ၎င်းတို့
အနေနှင့် မိမိတို့၏ မြို့ရေးရွာရေးများကိုလည်းကောင်း၊ ပြည်နယ်ကို
လည်းကောင်း၊ ပြည်ထောင်စုကြီးတစ်ခုခုကိုလည်းကောင်း မိမိကိုယ်ပိုင်
အမွေအနှစ်ကဲ့သို့ စိတ်ဝင်စားကာ စိတ်အားထက်သန်လာကြသည်မှာ
မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းနည်း။ အကြောင်းမူကား အမေရိကန်လူမျိုး
တို့သည် ၎င်းတို့၏ အဝန်းအဝိုင်း၌ အစိုးရအဖွဲ့အသီးသီးတွင် တက်ကြွ
စွာ ပါဝင်လှုပ်ရှားနေကြခြင်းကြောင့်တည်း။ အနိမ့်ဆုံးအဆင့်မှာပင် နိုင်ငံ
၏ အထွေထွေအကျိုးစီးပွားများသည် မိမိတို့၏ ကိုယ်ပိုင်အကျိုးစီးပွား
များကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်ကြောင်း နားလည်ကြ၏။ ဤအမြင် ရိုးရိုးလေး
နှင့်ပင် ဤကိစ္စသည် လူအများက ပြုလုပ်ထားခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သိ
မြင်နိုင်ပေသည်။ ဤကိစ္စသည် ဆန်းကြယ်ခြင်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့်
နိုင်ငံသားတို့သည် တိုင်းပြည်၏အကျိုးကို မိမိကိုယ်ပိုင် အကျိုးဟူ၍ပင်

သဘောထားကြ၏။ တိုင်းပြည်၏ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း၊ ကောင်းရာ ကောင်းကြောင်းတို့ကို ပြုလုပ်ကြ၏။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ခြင်းမှာ တာဝန်အရ ပြုလုပ်ခြင်း မဟုတ်ချေ။ ကောင်းကျိုးချမ်းသာအတွက် ပြင်းထန်သော ဆန္ဒအရ ပြုလုပ်ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

အထက်ပါ ကောက်ချက်ကို မှန်ကန်ကြောင်း သိသာနိုင်ရန် အမေရိကန်သမိုင်းစဉ်ကို လေ့လာရန် လိုမည် မဟုတ်ပေ။ အမေရိကန် လူမျိုးတို့၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံများက လုံလောက်စွာ သက်သေပြနေပေသည်။ အမေရိကန်တို့သည် တိုင်းရေးပြည်ရေးကိစ္စအားလုံး၌ ပါဝင်လှုပ်ရှားကြ တိုင်း ၎င်းတို့အနေနှင့် တိုင်းပြည်၏ နှစ်နာမျှများကို ကာကွယ်ခြင်းဖြင့် မိမိကိုယ်ကိုပါ ကာကွယ်နေခြင်းဟု ခံယူကြလေသည်။ ဤအမေရိကန်တို့၏ မျိုးချစ်စိတ်ထက်သန်မှုသည် အရာရာတိုင်းတွင် သိသာမြင်သာနိုင်သည်။

သူစိမ်းများက အမေရိကန်နိုင်ငံကို မြှင့်တင် ပြောဆိုလျှင် သဘောကျနှစ်ခြိုက်ကြခြင်း ခံရမည်ဖြစ်သော်လည်း ဝေဖန်အပြစ်တင်လျှင် မူ လုံးဝ ပယ်ချခြင်း ခံရမည်ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်လူမျိုးတို့သည် ၎င်းတို့၏ လွတ်လပ်သော နိုင်ငံဖြစ်သည့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကိုတစ်ဦးချင်း အနေနှင့်လည်းကောင်း၊ ပြည်နယ်အလိုက်သော်လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံသားများကိုလည်းကောင်း၊ တာဝန်ရှိသူများအားလည်းကောင်း ဝေဖန်ပြောဆိုလျှင် နာတတ်ကြလေသည်။ အတိုချုံးပြောရလျှင် အမေရိကန်နိုင်ငံကို ဝေဖန်ရာ၌ ရေမြေသဘာဝနှင့် ရာသီဥတုမှလွဲ၍ မည်သည့်အရာကိုမျှ အပြစ်တင် မခံကြပေ။ ရေမြေသဘာဝနှင့် ရာသီဥတုကို ဝေဖန်လျှင်ပင် ထိုသဘာဝတို့ကို ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင် အတူတကွ ထုတ်လုပ်ထားဘိအလား ကာကွယ်တတ်ကြလေသည်။

လုပ်ပိုင်ခွင့်များနှင့် ပတ်သက်သည့် အမြင်သဘောထား

ကောင်းမြတ်သော အကျင့်သီလသမာဓိဟူသော သဘောတရား ပြီးလျှင် လုပ်ပိုင်ခွင့်အမှန်တရားသဘောလောက် မြင့်မားသော သဘောထား များ မရှိချေ။ ကောင်းမြတ်သော စိတ်ကူးများနှင့် လုပ်ပိုင်ခွင့်သဘောတရား များ ပူးပေါင်းနေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ရပိုင်ခွင့်/ လုပ်ပိုင်ခွင့်နှင့် ပိုင်ခွင့်ဆိုင်ရာ စိတ်ကူးတို့သည် နိုင်ငံရေးလောကထဲသို့ သွတ်သွင်းလာသော ကောင်းမြတ်သော စိတ်ကူးများပင်ဖြစ်၏။ လူသားများအနေနှင့် မင်းမဲ့ စရိုက်နှင့် အာဏာရှင်စနစ်တို့ကို စည်းခြားနိုင်ခဲ့သော အရာသည်လည်း ဤလုပ်ပိုင်ခွင့်/ ရပိုင်ခွင့် စိတ်ကူးများပင်တည်း။

ကောင်းမြတ်သောအရာများ မပါဘဲနှင့် ကြီးကျယ်သောလူမဖြစ်နိုင်ပေ။ ကြီးကျယ်သောနိုင်ငံများတွင်လည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ ထို့ပြင် လုပ်ပိုင်ခွင့်/ ရပိုင်ခွင့်ကို လေးစားမှု မရှိလည်း လူ့အဖွဲ့အစည်းဟူ၍ တည်ရှိနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ အင်အားတစ်ခုတည်းဖြင့် နောင်ဖွဲ့ထားသော ထက်မြက်သည့်နိုင်ငံဟူ၍ ရှိနိုင်ပါမည်လော။

ဒီမိုကရေစီအစိုးရသည် အောက်ဆုံးအလွှာရှိ နိုင်ငံသားများအထိ နိုင်ငံရေး ဆိုင်ရာအခွင့်အရေးများကို ပေးအပ်လေသည်။ ရုပ်ပစ္စည်း ကြွယ်ဝချမ်းသာမှု ပြန့်ကျဲသွားခြင်းသည် စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို လူအားလုံး၏ လက်လှမ်းမီသောနေရာသို့ ရောက်ရှိစေသကဲ့သို့တည်း။ ဤအချက်သည် ဒီမိုကရေစီစနစ်၏ အားသာချက် အခွင့်အလမ်းများအနက် အကြီးမားဆုံးဟု ယူဆပါသည်။ နိုင်ငံရေးလုပ်ပိုင်ခွင့်များကို လူအများအား သင်ကြားပေးရေးသည် မလွယ်ကူပါ။ သို့သော် ထိုသို့ သင်ကြားပေးခြင်းဖြင့် ရရှိသော အကျိုးကျေးဇူးသည် အရေးကြီးသည်ဖြစ်အံ့။ ယခုပင် သင်ကြားမှုကို စတင်သင့်ပေသည်။

ယခုအခါတွင် ဘာသာယုံကြည်မှုသည် ယိမ်းယိုင်လျက်ရှိပြီး

မြင့်မြတ်သော လုပ်ပိုင်ခွင့် သဘောတရားများသည် ကျဆင်းနေသည်မဟုတ်ပါလော။ ဤကဲ့သို့ ကောင်းမြတ်သော စိတ်ဓာတ်များ နိမ့်ကျလျော့နည်းသွားသောအခါ ကောင်းမွန်သော လုပ်ပိုင်ခွင့်သဘောတရားတို့သည်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားကြရတော့၏။ ဤကဲ့သို့ အထွေထွေ ယိုယွင်းနေသော အချိန်တွင် လုပ်ပိုင်ခွင့်သဘောတရားများကို ပုဂ္ဂလိက အတ္တအကျိုးစီးပွားများနှင့် တွဲဖက်၍ မထားပါက အောင်မြင်မည် မဟုတ်ပေ။

အမေရိကတွင် လူဦးရေ နည်းပါးစဉ်အခါက လူတို့သည် ရိုးလည်းရိုးသားကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် အာဏာအပ်နှင်းခြင်း ခံရသူတို့သည် မိမိတို့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို အလွဲသုံးစား မပြုကြပေ။ နောင် လူဦးရေ တိုးလာသောအခါ အမေရိကန်တို့သည် ဒီမိုကရေစီ၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာကို မကြီးမားစေခဲ့ဘဲ ဒီမိုကရေစီ၏ နယ်ပယ်ကိုသာ တိုးချဲ့ခဲ့ကြသည်။

နိုင်ငံရေး လုပ်ပိုင်ခွင့်များကို လူထုအား မအပ်နှင်းခင်အချိန်က အလွန် ဝေဖန်စရာ ဖြစ်ခဲ့မည်ဆိုသည်မှာ သံသယဖြစ်ဖွယ် မရှိပေ။ ထိုနိုင်ငံရေး လုပ်ပိုင်ခွင့်တို့၏ အတိုင်းအတာမှာလည်း ကြောက်မက်ဖွယ် ဖြစ်သည်။ ဥပမာပြောရလျှင် ကလေးသူငယ်တစ်ယောက်သည် လူ့ဘဝ၏ တန်ဖိုးကို နားမလည်သေးသောအချိန်၌ သတ်ဖြတ်ခြင်းအမှုကို ပြုနိုင်သည်။ မိမိဥစ္စာပစ္စည်းများ အခိုးခံရနိုင်မှန်း မသိသေးမီကာလ၌ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ခိုးမိနိုင်သည်။ ထိုအတူပင် လက်ဦးပထမ နိုင်ငံရေးလောက၌ ကျက်စားသူတို့သည် မရင့်ကျက်သေးသော ကလေးငယ်ကဲ့သို့ ပြုမိမည်မှာ သဘာဝကျပေသည်။ ဤအမှန်တရားသည် အမေရိက၌လည်း တွေ့မြင်နိုင်ဖွယ် ရှိ၏။ အမေရိကန်လူမျိုးတို့ကား ဤပိုင်ခွင့်များကို ကြာရှည်စွာ ခံစားခဲ့ကြပြီး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့ကြသော နိုင်ငံသားများ မဟုတ်ပါလား။

ဥပဒေကို လေးစားခြင်း

တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဥပဒေများကို ပုံဖော်ကြသည့်အခါ နှိုင်းတွင် လူထုတစ်ရပ်လုံးနှင့် အမြဲ ညှိနှိုင်း တိုင်ပင်ရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။ ကိုက်ရိုက်သော်လည်းကောင်း၊ သွယ်ဝိုက်၍သော်လည်းကောင်း ညှိနှိုင်းရေးသည် မလွယ်ကူချေ။ သို့သော် လူထုနှင့် ညှိနှိုင်းနိုင်သည့်အခါတွင်မူ ဥပဒေ၏အင်အားမှာ ကြီးမားလာပေသည်။ စင်စစ်ကား လူထု၏အင်အားသည် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ကြီးမား၏။ ဤအချက်ကို ပါတီများက ကောင်းစွာနားလည်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ပါတီများသည် လူထု၏ ထောက်ခံမှုကို ရအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားကြသည်။ အကယ်၍ ထောက်ခံသူ အများစု မရခဲ့လျှင် ၎င်းတို့က အမှန်တကယ် မဲပေးနိုင်သူများ မဲမပေးကြ၍သာဖြစ်သည်ဟု ကြေညာတတ်သည်။ ဤသို့ ပြောရုံနှင့် မလုံလောက်သေးပါက ၎င်းတို့အောင်မြင်ရေးကို ရရှိရန်အတွက် ၎င်းတို့ မဲ မရရှိခြင်းသည် မဲပေးခွင့် မရှိသူများ ကျန်နေသေး၍ ဖြစ်ကြောင်း ဆင်ခြေပေးကြသေးသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ကျေးကျွန်များ၊ အစေခံများ၊ မြို့နယ်အစိုးရ ထောက်ပံ့ထားရသည့် လူမွဲများမှလွဲ၍ ရွေးကောက်ပွဲတွင် ပါဝင်ရောက်မဲမပေးသော လူတန်းစားဟူ၍ မရှိချေ။ ဥပဒေပြုရာ၌ သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် မပါဝင်သောလူ ဟူ၍လည်း မရှိချေ။

နောက်တစ်ချက်မှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၌ လူတိုင်းလူတိုင်းသည် ဥပဒေကို နာခံရန် အားပေးတတ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံသားတို့ကား ဥပဒေပြုသော အချက်တစ်ခုကိုမည်မျှပင် မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ အားလုံးဆန္ဒအရ လိုက်လျောညီထွေ ပြုလိုက်ကြသည်သာဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်းသည် အများစု၏ လုပ်ရပ်ဖြစ်သဖြင့် လိုက်လျောရခြင်းချည်းမဟုတ်။ ၎င်းတို့ကိုယ်နိုက်ကလည်း ဤကိစ္စ၌ ပါဝင်ပြုလုပ်ရန်

တာဝန်ရှိသည်ဟု ခံယူထားခြင်းကြောင့်တည်း။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ဥပဒေကို သဘာဝရန်သူအဖြစ် မြင်ထားသူ များများစားစား မရှိပေ။ ဥပဒေကို ကြောက်စရာအဖြစ် မြင်ထား သူလည်း အများအပြား မရှိပေ။ နိုင်ငံသား အလွှာစုံ အားလုံးသည် ၎င်းတို့နိုင်ငံ၏ ဥပဒေပြုခြင်းအပေါ် အဆုံးစွန် ယုံကြည်အားကိုးမှု ပြသ ကြသည်ဆိုခြင်းကလည်း နားမလည်စရာ မရှိချေ။ အားလုံးသည် မိဘ အပေါ် တွယ်တာသော ချစ်ခင်စိတ်မျိုးဖြင့် ဥပဒေကို တွယ်တာနေကြလေ သည်။ “နိုင်ငံသား အလွှာအားလုံး” ဟု ပြောလိုက်ခြင်း၌ ကျွန်တော် မှားသွားပါသည်။ “အလွှာအားလုံး” မဟုတ်ပါ။ အမေရိက၌ ဥပဒေပစ် အတိုင်း နေထိုင်ကြသော ချမ်းသာသူတစ်စု ရှိပါသေးသည်။ ထိုချမ်းသာ သူတို့ကား ဥပဒေကို သံသယရှိကြလေသည်။

ဒီမိုကရေစီသည် အားလုံးကို အကာအကွယ်ပေးသည်မဟုတ်။ အများစုကို အကာအကွယ်ပေးသည်ဟုသာ လေ့လာသုံးသပ်နိုင်ပေသည်။ အမေရိက၌ ဆင်းရဲသားများက အုပ်ချုပ်နေကြရကား ချမ်းသာသူများမှာ အာဏာအလွဲသုံးခံရမှာကို အမြဲတမ်း စိုးရိမ်နေကြရလေသည်။ ချမ်းသာ သူများ၏ စိုးရိမ်ပူပန်မှုကား လျှို့ဝှက်သော မကျေနပ်ချက်အဖြစ် ရှိနေ မည်ဖြစ်၏။ သို့သော် လူ့အဖွဲ့အစည်းကမူ ဤကိစ္စအတွက် အနှောင့် အယှက် မဖြစ်ပေ။ ချမ်းသာသူများသည် ဥပဒေမပြုနိုင်ကြသော်လည်း ထိုစည်းစိမ်ချမ်းသာကြောင့်ပင် ဥပဒေကို မတော်လှန်ကြချေ။ ယဉ်ကျေး ပြီးသော နိုင်ငံများတွင် ဆုံးရှုံးစရာ မရှိသောသူတို့သာ ဘော်လှန်လေ့ ရှိကြလေသည်။ ထို့ပြင် ဒီမိုကရေစီ စည်းမျဉ်းများသည် လေးစားဖွယ် မရှိ သော်ငြားလည်း လေးစားခြင်းခံကြရသည်သာဖြစ်၏။ အဘယ့်ကြောင့် ဆို သော် ဤစည်းမျဉ်းများကို ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင် လုပ်ထားသောကြောင့်တည်း။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဤစည်းမျဉ်းများကို ၎င်းတို့ဆုံးဖြတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဤစည်းမျဉ်းများကြောင့်ပင် ၎င်းတို့အကျိုးကျေးဇူး ခံစားကြရသည်။ တစ် ဖန် ဤစည်းမျဉ်းများသည် အန္တရာယ်ပေးနေသည်ဆိုလျှင်လည်း ပြုပြင် ပြောင်းလဲနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် အမေရိကန်လူမျိုးတို့ ဥပဒေကို လိုက်နာ

ခြင်းမှာ ဤကိစ္စသည် ၎င်းတို့လုပ်ရမည့်ကိစ္စချည်း မဟုတ်။ ၎င်းတို့ကို အန္တရာယ်ပေးလျှင်ပြင်နိုင်သောကြောင့်ဖြစ်၏။ မကောင်းလျှင် မကောင်းသည့်အတိုင်း ပေါ်လွင်နေမည်ဖြစ်၏။ ထိုမကောင်းခြင်းသည်လည်း ထာဝရမဟုတ်။ အချိန်ကာလ အတိုင်းအတာတစ်ခုအတွင်း ယာယီမကောင်းခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအား ဖြန့်ကျက်ထားသည့် နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုများ

နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်အနေနှင့် အမေရိကန်မြေပေါ်သို့ ခြေချလိုက်မိသည်နှင့် ဆူညံရှုပ်ထွေး အော်ဟစ်နေကြသည်များကို မြင်ပြီး မူးမေ့သွားနိုင်သည်။ ဆူညံသံများသည် နေရာတိုင်း၌ရှိ၏။ ထောင်ချီနေသော အပြိုင်အဆိုင် အော်ဟစ်နေသည့် အသံများသည် ၎င်းတို့၏ လူမှုရေးအလိုဆန္ဒများကို တောင်းဆိုနေကြသည်။ ပတ်ပတ်လည်တွင် အရာအားလုံးသည် လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ဤနေရာတွင် မြို့တစ်မြို့၏ ရပ်ကွက်လူထုသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တည်ဆောက်ရန်အတွက် စည်းဝေးနေကြသည်။ အနီးအနား တစ်နေရာ၌ ကိုယ်စားလှယ် ရွေးကောက်ပွဲ ပြုလုပ်နေကြသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ကား ခရိုင်ကိုယ်စားလှယ်တို့သည် ဒေသဆိုင်ရာ တိုးတက်မှုအတွက် မြို့နယ်၌ ခန့်ထားခြင်း ခံနေကြရသည်။ နောက် တစ်နေရာမှာမူ ကျေးရွာမှ အလုပ်သမားများသည် ၎င်းတို့လယ်မြေများကို စာသင်ကျောင်းဖြစ်စေ၊ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးဖြစ်စေ ဆောက်လုပ်ရေးအတွက် ဆွေးနွေးရန် ၎င်းတို့၏ ထွန်တုံးများကို စွန့်ခွာ၍ သိမ်းဆည်း နေကြသည်။ အစိုးရ၏ အုပ်ချုပ်မှုများနှင့် ပတ်သက်ပြီး မကျေလည်သည်များကို ကြေညာရန် အစည်းအဝေးများ ခေါ်ယူနေကြသည်။ အခြားအစည်းအဝေးများမှာကား နိုင်ငံသားတို့သည် လက်ရှိ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များ

အား အလေးပြုကာ ၎င်းတို့နိုင်ငံ၏ ဖခင်ကြီးများအဖြစ် ကြည်ညိုနေကြ
လေသည်။ အသင်းအဖွဲ့များ ဖွဲ့စည်းကာ အရက်သေစာ မူးယစ်သောက်
စားခြင်းသည် တိုင်းပြည်အတွက် ဆိုးကျိုးများကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်ဟု သတ်
မှတ်၍ လှုပ်ရှားနေကြသည်လည်း ရှိ၏။ အသင်းအဖွဲ့ဝင်များက အရက်
ရှောင်ရန် ကတိပေးကြသည်။ နိုင်ငံခြားသားများ၏ အာရုံကို အဆွဲဆောင်
နိုင်ဆုံးကား အမေရိကန်ဥပဒေပြုအဖွဲ့များ၏ နိုင်ငံရေးလှုံ့ဆော်မှုကြီးများ
ဖြစ်၏။ ထိုလှုံ့ဆော်မှုကြီးများသည် အမေရိကန်နိုင်ငံအတွက်ကား အဆက်
မပြတ် လုပ်နေကြသော တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ကိစ္စ၏ တစ်
စိတ်တစ်ဒေသ လှုပ်ရှားမှုသာ ဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စသည် ပြည်သူလူထု၏
အောက်ဆုံးအလွှာမှ အစပြုကာ နေရာတကာ၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော လှုပ်ရှား
မှုပင်ဖြစ်၏။ ထို့နောက် တစ်စတစ်စနှင့် ကူးစက်လာကာ အထက်တန်းလွှာ
အထိ အောင်မြင်စွာ လှုပ်ရှားနေသောကိစ္စဖြစ်ပေသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ လူထုတစ်ရပ်လုံးတွင် နိုင်ငံရေးကိစ္စ
ကို အထူးတလည် စိတ်ဝင်စား ဂရုစိုက်မှုသည် ထင်ရှားစွာ နေရာယူလျက်
ရှိ၏။ အမေရိကန်လူမျိုးတို့သည် အစိုးရ၏ လုပ်ရပ်များကို ဝေဖန်ရန်၊
ပါဝင်လုပ်ကိုင်ရန် အလွန် လိုလားကြပြီး ထိုသို့ လုပ်ကိုင်ခြင်းကို သာ
ယာတတ်ကြ၏။ ထိုသို့ လုပ်ရခြင်းသည် ၎င်းတို့၏ တစ်ခုတည်းသော
သာယာမှုဟုပင် ပြောရမတတ်ဖြစ်လေသည်။ ဤအချက်သည် အမေရိကန်
တို့၏ဘဝကို ဖြန့်ကြက်၍ထားသည်။ အမျိုးသမီးများပင်လျှင် မိမိတို့၏
အိမ်ထောင်မှုကိစ္စအဝဝ ပြီးလျှင် အနားယူသည့်အနေဖြင့် နိုင်ငံရေးဟော
ပြောပွဲများကို သွားရောက်နားထောင်တတ်ကြသည်။ ဖျော်ဖြေရေးကပွဲများ
အစား စကားရည်လှပွဲပြုလုပ်သော ကလပ်အသင်းများက နေရာယူလာကြ
သည်။ အမေရိကန်တို့အား မိန့်ခွန်းရှည်ကြီး မပြောရလျှင် ဆွေးနွေး၏။
ဆွေးနွေးရင်းမှ စကားဝိုင်းသည် ငြင်းခုံပွဲဖြစ်လာ၏။ အချို့စကားပြောလျှင်
အစည်းအဝေး၌ မိန့်ခွန်းခြေသကဲ့သို့ ပြောကြ၏။ ဤသို့ပြောရင်း ဆွေး
နွေးမှု၌ နွေးထွေးသော အနေအထားကို အခွင့်သာ၍ ရရှိပါက “လူကြီး
မင်းများခင်ဗျာ ---” ဟူသော လေသံ ဟန်ပန်နှင့် မိန့်ခွန်းရှည်ကြီးကို

ပြောကြားတတ်ကြလေသည်။

အချို့နိုင်ငံများတွင် နေထိုင်ကြသော လူတို့သည် ဥပဒေက ပေးအပ်ထားသော နိုင်ငံရေး အခွင့်ထူးများကို ရယူရန် အလိုမရှိကြဟန် တူသည်။ ဤကိစ္စအတွက် အချိန်ကုန်ခံလိုကြပုံ မရပေ။ ၎င်းတို့သည် မိမိတို့၏ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှုထံ၌သာ ကျဉ်းမြောင်းစွာ နေထိုင်ကြ လေသည်။ မိမိတို့ကိုယ်မိမိ နံရံလေးဘက် ကာထားသော ခြံအတွင်း၌ သော့ခတ်၍ ထားကြလေ၏။ အမေရိက၌ကား ထိုသို့ မဟုတ်ချေ။ မိမိ တို့ကိုယ်တိုင် မပါဝင်ရပါက မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင်ပင် ခံစားတတ် ကြပေသည်။

ဒီမိုကရေစီအစိုးရက နိုင်ငံရေးလောကသို့ သွတ်သွင်းလာခဲ့သော ဤ မဆုံးနိုင်သည့် လှုံ့ဆော်မှုများသည် လူမှုရေးကိစ္စအဝဝ၌ပါ လွမ်းမိုး ၍လာခဲ့တော့သည်။ အားလုံးခြုံကြည့်လျှင် ဤအချက်သည် ဒီမိုကရေစီ၏ အားသာချက် အကြီးမားဆုံး မဟုတ်ဟု မပြောနိုင်ပါ။ ကျွန်တော့် အနေနှင့်မူ လှုံ့ဆော်ချက်များ၏ အကြောင်းရင်းများထက် လှုံ့ဆော်ချက်ကြောင့် ဖြစ် ပေါ်လာမှုများကို ပို၍ အမွန်းတင်ချင်သည်။ ပြည်သူလူထုသည် နိုင်ငံ၏ လုပ်ငန်းကိုင်ငံန်းများကို ကောင်းမွန်စွာ မဆောင်ရွက်နိုင်ကြပေ။ သို့သော် လည်း အောက်ခြေလူတန်းစားအနေနှင့် ၎င်းတို့၏ သာမန်နှင့် ပုံမှန်အတွေး အခေါ်များကို စွန့်လွှတ်၍ ၎င်းတို့၏ စိတ်ကူးစိတ်သန်း စည်းဝိုင်းကို မ တိုးချဲ့ဘဲ ပြည်သူ့လုပ်ငန်း၌ ပါဝင်ကြရမည် ဆိုသည်မှာလည်း မဖြစ်နိုင် ချေ။ အစိုးရအဖွဲ့အစည်း၌ ပူးပေါင်းပါဝင်ကြသော လူ့အလွှာ အနိမ့်ဆုံးမှ လူတစ်ဦးချင်းသော်မှ တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာအထိ မိမိကိုယ်မိမိ လေးစားခြင်းကို ရယူလိုကြသည်သာဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့ စတင်ခဲ့ခြင်းမဟုတ် သော နိုင်ငံရေးတာဝန်များ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ရယူလိုက်သောအခါ ထို တာဝန်ယူမှုကပေးသော အရသာကို ရရှိကြသည်။

ဒီမိုကရေစီ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်များက လူတစ်ဦးတည်း တာဝန် ယူအုပ်ချုပ်ခြင်းသည် လူအများ တာဝန်ယူခြင်းထက် ပိုကောင်းသည်ဟု ကြေညာလျှင် ကျွန်တော့်အနေနှင့် မှန်ကန်သည်ဟု ထင်စရာရှိပါသည်။

အကယ်၍ နှစ်ဖက်စလုံး၌ တာဝန်ယူသူတို့သည် ပညာဗဟုသုတအရာ၌ တူညီသည်ဆိုပါက တစ်ဦးတည်း အုပ်ချုပ်ခြင်းသည် အများစု အုပ်ချုပ်ခြင်းထက် ပိုမို ခိုင်မာသည်၊ ပိုမို အရှည်ခံသည်၊ ပိုမို၍ တူညီခြင်းရှိသည်။ ထို့ပြင် အသေးစိတ်အချက်များ၌ ပိုမို၍ မှန်ကန်တိကျလေသည်။ ၎င်းပြင် ခန့်ထားရန် လူရွေးသောအခါ၌လည်း ပိုမို၍ ဂရုတစိုက် ပြုလုပ်နိုင်ပေသည်။

ဤအချက်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ဒေသဆိုင်ရာ အနေအထားများမှာပင် ဒီမိုကရေစီအစိုးရသည် အုပ်ချုပ်ခန့်ခွဲရာ၌ စနစ်ကျခြင်း၊ အချိန်အဆ မှန်ကန်ခြင်း မရှိကြချေ။ ဒီမိုကရက်တစ် လွတ်လပ်မှုသည် အာဏာရှင်စနစ်၏ ကျွမ်းကျင်မှုလောက် စီမံကိန်းများကို ပြီးပြည့်စုံအောင် မဖန်တီးနိုင်ပေ။ ဒီမိုကရက်တစ်လွတ်လပ်မှုသည် အသီးအပွင့်များ မရရှိမီ စီမံကိန်းများကို စွန့်လွှတ်တတ်၏။ သို့မဟုတ် အကျိုးဆက်များကြောင့် အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်ပြန်လျှင်လည်း စွန့်စားတတ်သည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင်ကား ၎င်းစနစ်သည် အကျိုးကျေးဇူး ပိုမို ပေးတတ်ပါသည်။ ဒီမိုကရေစီသည် လူထုအတွက်၊ အကျွမ်းကျင်ဆုံး အစိုးရကို ဖန်တီးပေးနိုင်ပါ။ သို့သော် ဒီမိုကရေစီသည် အစွမ်းရှိပါသည်ဆိုသော အစိုးရများပင် မစွမ်းနိုင်သော အရာများကို ဖန်တီးပေးနိုင်ပါ၏။ အလုံးစုံ ဖြန့်ကြက်ရင်း အနားမယူသော လှုပ်ရှားမှုများ၊ ကြီးမားသော အင်အားနှင့် ခွဲထုတ်၍ မပစ်နိုင်သောစွမ်းအင်၊ အခြေအနေအကောင်းဆုံး မဟုတ်သော အနေအထားများ ရှိနိုင်သည်တိုင် အံ့ဩစရာကောင်းသောအရာများ စသည်တို့ကို ဖန်တီးပေးနိုင်ပေသည်။ ဤအရာများကား ဒီမိုကရေစီ၏ မှန်ကန်သော အခွင့်ထူးများပေတည်း။

၁၂။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ အများစု၏ အကန့်အသတ်မဲ့
အာဏာနှင့် ၎င်း၏ အကျိုးဆက်များ

ဒီမိုကရက်တစ်အစိုးရ၏ အတွင်းသားအနှစ်သာရ အစစ်အမှန်
သည် အများစု၏ လုံးဝ အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်မှုအပေါ် တည်ရှိ၏။ နိုင်ငံရေး
ကိစ္စ အဝဝတွင် ဥပဒေပြုအဖွဲ့(လွှတ်တော်)သည် အများစု၏ ဆန္ဒအလျောက်
အလွယ်ကူဆုံး ယိမ်းယိုင် ပြောင်းလဲသွားနိုင်သည်။ အမေရိကန်တို့သည်
ဥပဒေပြု အဖွဲ့ဝင်များကို ပြည်သူလူထုက တိုက်ရိုက် ရွေးကောက်တင်
မြောက်ရမည်ဟု စွဲမြဲစွာယုံကြည်ကြသည်။ ၎င်းပြင် ရွေးကောက်ပွဲ သက်
တမ်းသည်လည်း အလွန်တိုတောင်းရပေလိမ့်မည်။ သို့မှသာ နိုင်ငံသား
များ၏ ရေရှည်သဘောထားများသာမက နေ့စဉ် နိုင်ငံသားများ၏ စိတ်
ခံစားမှုများကိုပါ ကိုယ်စားလှယ်များက လိုက်နာအောင် ဖန်တီးနိုင်မည်ဖြစ်
သည်။ လွှတ်တော်နှစ်ရပ်လုံးမှ ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်များကိုလည်း လူ့
အဖွဲ့အစည်း၏ အလွှာတူ လူတန်းစားများမှ ရွေးကောက်ကြခြင်းဖြစ်၏။
ထို့ကြောင့်လည်း ဥပဒေပြုအဖွဲ့များအနေနှင့် လွှတ်တော်တစ်ရပ်တည်း ကဲ့
သို့ပင် ဖြစ်ပေါ်လျက် လျင်မြန်ဖြတ်လတ်ကာ တောင့်တင်းခိုင်မာနိုင်လေ
သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဥပဒေသည် မူလက အင်အားတောင့်တင်း
ပြီးဖြစ်သော အာဏာပိုင်များကို ပိုမို အင်အားကြီးစေပြီး သဘာဝအားဖြင့်
အားနည်းနေသည်များကို ပိုမိုချည့်နဲ့စေသည်။ ဥပဒေသည် အုပ်ချုပ်ရေး
အဖွဲ့၏ လွတ်လပ်မှုနှင့်ခိုင်မြဲမှုတို့ကို ရုပ်သိမ်းပစ်နိုင်၏။ အချို့ပြည်နယ်
များတွင် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့သည် အများစုက တင်မြောက်ထားသည့်အဖွဲ့
၏ ဩဇာလွှမ်းမိုးခြင်း ခံရသည်။ အကြောင်းမှာ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း တရား
စီရင်ရေးအဖွဲ့၏ လစာတို့ကို ဥပဒေပြုအဖွဲ့က ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် ရှိခြင်း
ကြောင့်ပင်တည်း။ ဓလေ့ထုံးတမ်း များကမူ ဥပဒေထက်ပင် ပိုမိုလုပ်နိုင်

စွမ်း ရှိကြ၏။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် လုပ်ကိုင်နေကြသည့်ကိစ္စ တို့သည် ပို၍ပို၍ ယေဘုယျကျလာကြသည်။ နောက်ဆုံး အစိုးရကိုယ်စား လှယ်တို့ကိုပင် ရွေးပြောင်း ဖယ်ရှားနိုင်ကြသည်အထိ ဖြစ်လာနိုင်သည်။ မဲဆန္ဒရှင်တို့သည် ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦးကို ရွေးကောက်တင်မြှောက်ရာ၌ ၎င်းတို့ လိုချင်သော လိုင်းကို ညွှန်ပြခြင်း၊ ၎င်းတို့ ဖြည့်ဆည်းလိုသော ဆန္ဒကို နှိုးဆော်ခြင်းတို့ကိုပင် မကြာခဏ ပြုလုပ်တတ်ပေသည်။ အများ စုတို့သည် ဈေးထဲ၌ စကားပြိုင်ပြောကြသူများနှင့်ပင် တပ်တူဖြစ်လာကြ တော့၏။

လူအများစု၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာလုပ်ပိုင်ခွင့်သည် လူတစ်ဦးတည်း မှာထက် လူအများ စုထားခြင်းမှာက ပို၍ အသိဉာဏ်နှင့် ပညာ သာလွန် သည်ဟူသော အယူအဆ၌ အခြေခံသည်။ ထို့ကြောင့် လူတစ်ဦးချင်း၊ ဥပဒေပြုသူ တစ်ဦးချင်း၏ အရည်အသွေးထက် လူမည်မျှ ပါဝင်သည်ဆို သော အရေအတွက်က ပို၍အရေးကြီးနေကြလေသည်။ အများစု၏ အာဏာ ဆိုသည်ကလည်း အခြား အခြားသော အာဏာများကဲ့သို့ပင် အချိန်ကာလ အတိုင်းအတာတစ်ခု လို၏။ ကာလတစ်ခုရောက်မှသာ ဥပဒေနှင့်ညီကြောင်း ပေါ်လွင်လာနိုင်သည်။ ပထမကား အတင်းအကျပ် နာခံစေရ၏။ နောင် ကာလ အတန်ကြာသည်အထိ ရပ်တည်လာသောအခါမှသာ ထိုဥပဒေများ သည် လေးစားခံကြရမည်ဖြစ်သည်။

လူများစုအနေနှင့် မိမိတို့ထက် ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်သည်ဟု ထင်သော အုပ်စိုးသူများကို ရွေးချယ်ခဲ့ကြ၏။ ဤသို့ရွေးချယ်ခဲ့သဖြင့် အုပ် စိုးသူ အဖွဲ့အစည်းများ၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်များသည် ပေါ်ထွန်းလာ၏။ ဤ ကဲ့သို့ ပေါ်ထွန်းလာသည်မှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ စတင်အခြေချ လာခဲ့ကြသူများလက်ထက်ကတည်းကပင် ဖြစ်ပေသည်။

လူများစု၏ အာဏာ ပေါ်ထွန်းလာခြင်း၏ အကြောင်းရင်းတစ်ခု ရှိသေးသည်။ ၎င်းမှာ လူနည်းစုထက် အများဆန္ဒကိုသာ ဦးစားပေးရမည် ဟူသော စည်းမျဉ်းဖြစ်၏။ သို့သော် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၌ ပါတီဦးရေ များလာ လေ အများစု၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်သည် နည်းလာလေဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ

တွင် ရင်ကြားစေ၍ မရနိုင်လောက်သည့် ကွဲပြားမှုများ ရှိပါက အများစု၏ ရပိုင်ခွင့်နှင့် လုပ်ပိုင်ခွင့်တို့သည် လျစ်လျူရှုခံကြရတတ်သည်။ ထို့ပြင် အကယ်၍ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၌ နှစ်ပေါင်းများစွာအုပ်ချုပ်ရေး အာဏာကို ရယူလာခဲ့ကြသော လူတန်းစား တစ်ရပ်ရှိကာ ထိုလူတန်းစားထံမှ အာဏာကို အတင်းသိမ်းပိုက်လျက် ထိုအဆင့်မြင့် လူတန်းစားကို အများစုနှင့်ညီအောင် ဆွဲချမည်ဆိုလျှင်မူ အနည်းစုက ဥပဒေများကို လွယ်လွယ်ကူကူ လက်ခံမည်မဟုတ်။ ယခုမူ မူလအစကတည်းကပင် အမေရိကန်တို့သည် တူညီသော လူတန်းစားဘဝဖြင့် ကိုလိုနီတည်ထောင်ခဲ့ကြသူများဖြစ်၍ နေထိုင်ကြသူအချင်းချင်း ထာဝရ ကွဲပြားနေသော မတူညီမှုများ မရှိချေ။

အများစု၏ အာဏာရှင်စနစ်

နိုင်ငံရေးစကားရပ်များတွင် “ပြည်သူလူထုသည် မည်သည့်ကိစ္စမဆို လုပ်နိုင်ခွင့်ရှိသည်” ဟူသော အဆိုကို ကျွန်တော့်အနေဖြင့် မုန်းစရာကောင်းသော၊ တာဝန်ကျေမှု မရှိသော၊ သိက္ခာမရှိသော အဆိုအမိန့်အဖြစ် သဘောပိုက်ပါသည်။ သို့ပင်လျက် လုပ်ပိုင်ခွင့်အားလုံးတို့သည် အများစုဆန္ဒမှ စတင်ပေါက်ဖွားလာခြင်းဖြစ်သည်ဟုလည်း လက်ခံပါသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်းမှာပင် ဝိရောဓိဖြစ်နေပြီလော။

တရားမျှတခြင်းဟု အမည်ခံသော တရားဥပဒေသည် ဤလူများစုတစ်စုတည်းမှ ပေါ်ထွန်းလာသည် မဟုတ်။ လူသားအားလုံး၏ အများစုထံမှ ပေါ်ထွက်လာခြင်းသာဖြစ်၏။ နိုင်ငံတော်သည် ဂျူရီလူကြီးအဖွဲ့ဟု ဆိုကြပါစို့။ ထိုဂျူရီအဖွဲ့က တရားဥပဒေများကို မှီငြမ်းပြု၍ လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ဆုံးဖြတ်ကြ၏။ လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ကိုယ်စားပြုသော ဂျူရီ

အဖွဲ့က လူ့အဖွဲ့အစည်းမှ ချမှတ်ထားသည့် ဥပဒေကို အသုံးပြုပြီး တရားစီရင်နေခြင်းဖြစ်ရာ ဂျူရီအဖွဲ့နှင့် လူ့အဖွဲ့အစည်း မည်သူကပို၍ အာဏာရှိသင့်ပါသနည်း။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မတရားသော ဥပဒေတစ်ရပ်ကို ငြင်းဆိုလိုသောအခါ အများစု၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်ဖြင့် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းကို တိုက်ခိုက်ခြင်း မဟုတ်ချေ။ ပြည်သူလူထု၏ အချုပ်အခြာအာဏာမှ လူသားတို့၏ အချုပ်အခြာအာဏာကိုသာ ရိုးသားစွာ အယူခံဝင်မည်ဖြစ်သည်။

အများစုဆိုသည်မှာလည်း တစ်ဦးချင်းစီ စုစည်းထားခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အများစု၏ ဆန္ဒဆိုသည်မှာ တစ်ဦးစီ၏ ဆန္ဒများပင် ဖြစ်ရာ အနည်းစု၌ ပါနေသော တစ်ဦးချင်းစီ၏ စိတ်ဆန္ဒနှင့် ဆန့်ကျင်လျက်ရှိနေခြင်းသာဖြစ်သည်။ လူတစ်ဦးတည်းက သက်ဦးဆံပိုင်အာဏာယူထားခြင်းကို အာဏာ အလွဲသုံးခြင်းဟု လက်ခံပါက လူအများက ထိုသို့ ပြုကျင့်နေသည်ကိုလည်း အာဏာရှင်စနစ်ဟု မခေါ်သင့်သလော။ လူဆိုသည်မှာ စုပေါင်းထားခြင်းဖြင့် မိမိ၏ ဗီဇ စိတ်ဓာတ်နှင့် စရိုက်တို့ကို ပြောင်းလဲတတ်သူများ မဟုတ်ချေ။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် ပြောရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်နှင့်တန်းတူသူများ တစ်ဦးဦးအား ငြင်းဆိုရမည့် “အလုံးစုံ လုပ်ပိုင်ခွင့်” ဆိုသည်ကို မည်သည့်အခါမျှ၊ အများစုကိုလည်း လုပ်ခွင့်ပြုမည် မဟုတ်ချေ။ ထိုအလုံးစုံ လုပ်ပိုင်ခွင့် ဆိုသည်ကို ကျွန်တော် မယုံကြည်ပေ။

အစိုးရတစ်ရပ်တွင် ပီရောမိဖြစ်နေသည့် ယုံကြည်မှီသဘောထား အများအပြား စုပေါင်းပါဝင်နေခြင်းဆိုသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် မယုံကြည်ပါ။ “စုပေါင်းအစိုးရ” ဆိုသည်မှာ စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်မည်။ လက်တွေ့ မဖြစ်နိုင်ပေ။ အင်္ဂလန်ကိုကြည့်ပါ။ ပဒေသရာဇ်ကို ပစ်ပယ်မရသော အနေအထားတွင် ဒီမိုကရေစီ၏ မူလဘူတများ ရောနှော ပါဝင်လာပြီး စုပေါင်းဖြစ်တည်လာသောခါ ရေရှည်၌ မတည်ငြိမ်နိုင်တော့ချေ။ သူကောင်းမျိုးတို့၏ အကျိုးစီးပွား ရယူခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အပြစ်မြင်လာကြတော့၏။ ထို့ကြောင့် စုပေါင်း ရောနှောထားသော အစိုးရဟူ၍ ဖြစ်တည်လာပါက တော်လှန်ရေးသော်လည်းကောင်းဖြစ်မည်။ မင်းမဲ့စရိုက်သော်လည်း

ကောင်း ပေါ်ပေါက်မည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

အမှန်မှာမူ “အကန့်အသတ် မရှိ အာဏာ” ဆိုသည်မှာ မူလ ကတည်းကပင် ဆိုးဝါးပြီးသား၊ အန္တရာယ်ရှိပြီးသားဖြစ်၏။ လူသားများ အနေနှင့် ထိုအာဏာကို လိမ္မာစွာ ကိုင်တွယ်နိုင်ရန် အရည်အချင်း မရှိပေ။ အကန့်အသတ်မရှိ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို အပ်နှင်းတော့မည် ဆိုပါက ထိုစနစ်ကို ပြည်သူ့အစိုးရဟု ခေါ်သည်ဖြစ်စေ၊ ဘုရင်ဟုခေါ်သည်ဖြစ်စေ... ပဒေသရာဇ် ဟု ခေါ်သည်ဖြစ်စေ၊ ဒီမိုကရေစီဟု ခေါ်သည်ဖြစ်စေ၊ သက်ဦးဆံပိုင်ဟု ခေါ်သည်ဖြစ်စေ၊ ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံဟု ခေါ်သည်ဖြစ်စေ။ မည်သို့ပင် ခေါ်ခေါ် ထိုစနစ်တွင် အာဏာရှင်စနစ်၏ ဗီဇများက ပါကိုပါနေသည်ဟု ကျွန်တော် အတိအလင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်အမြင်အရ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ လက်ရှိ ဒီမို ကရေစီ အဖွဲ့အစည်းများ၏ အဓိကအန္တရာယ်မှာ ဥရောပတိုက်မှာကဲ့သို့ အားနည်းချက်များကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည် မဟုတ်ဘဲ အမေရိကန်အုပ်ချုပ် ရေးအဖွဲ့အစည်းတို့၏ အင်အားကြီးမားမှုကြောင့်သာ အန္တရာယ် ဖြစ်ပေါ် လာနိုင်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်အနေနှင့် ဤနိုင်ငံတွင် အလွန် အကျွံ လွတ်လပ်မှုရှိသည်ကို မစိုးရိမ်သော်လည်း အာဏာရှင်စနစ်ကို လုံ လောက်စွာ ကာကွယ်နိုင်မည့် အခြေအနေ မရှိခြင်းကိုမူ ရင်လေးမိသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ဖြစ်စေ၊ ပါတီတစ်ပါတီဖြစ်စေ မှားနေလျှင် ပြုပြင်ဖို့အတွက် မည်သူ့ထံ တောင်းခံ ရမည်နည်း။ ပြည်သူ့လူထု သဘောထားဟုဆိုလျှင် ပြည်သူ့လူထုသဘော ထားမှာ အများစုက ချမှတ်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။ ဥပဒေပြုအဖွဲ့ဟု ဆိုလျှင်လည်း ထိုဥပဒေပြုအဖွဲ့သည် အများစု၏ ကိုယ်စားပင် ဖြစ်၍ အများစု၏ ဆန္ဒကို လိုက်နာရမည် မဟုတ်ပါလား။ အုပ်ချုပ်သူ အာဏာပိုင် များဟုဆိုလျှင်လည်း ထိုအုပ်ချုပ်သူ အာဏာပိုင်များကို အများစုကပင် ခန့် အပ်ထားခြင်း မဟုတ်ပါလား။ ဂျူရီအဖွဲ့ဆိုလျှင်လည်း တရားစီရင်နိုင်ရန် အများစုကို လုပ်ပိုင်ခွင့်ပေးထားခြင်းပင် ဖြစ်ပြန်သည်။ အချို့ပြည်နယ်များ တွင် တရားသူကြီး အဖွဲ့များကိုပင် လူများစုက ရွေးချယ်ထားခြင်းမျိုး ရှိ

၏။ အများကို ထောက်ပြ စောဒကတက်မှုသည် မည်သို့မျှပင် မှန်နေစေကာမူ ဤသို့ အများစုကသာ ဆုံးဖြတ်ကြမည် ဖြစ်သဖြင့် ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် လက်ခံရမည်သာဖြစ်၏။

ယခုအခါ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၌ အာဏာရှင်စနစ်ကို မကြာခဏ ကျင့်သုံးနေသည်ဟု ကျွန်တော် မပြောလိုပါ။ သို့သော် ၎င်းစနစ်ကို အသေအချာ တားဆီးထားခြင်း မရှိဟုကား ပြောလိုပါသည်။

**အမေရိကန်ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းအရာရှိများ၏
အကန့်အသတ်မရှိ လုပ်ပိုင်ခွင့်များအပေါ် အများစု၏
အကန့်အသတ်မရှိ အာဏာသက်ရောက်မှုများ**

အာဏာရှင်စနစ်နှင့် အကန့်အသတ်မရှိ လုပ်ပိုင်ခွင့်ဆိုသည်တို့ ကြားတွင် ထူးခြားချက် ရှိပါသည်။ အာဏာရှင်စနစ်ကို ကျင့်သုံးရာတွင် ဥပဒေနည်းလမ်းနှင့်ပင် ကျင့်သုံးနိုင်ပါ၏။ ထိုအခါတွင် အကန့်အသတ် မရှိလုပ်ပိုင်ခွင့် မဟုတ်တော့ချေ။ အကန့်အသတ်မရှိ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကိုကား အများပြည်သူ ကောင်းကျိုးအတွက် သုံးလေ့ရှိ၏။ ဤသို့ ကျင့်သုံးရာတွင် အကန့်အသတ်မရှိ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံးခြင်းဖြစ်သော်လည်း အာဏာရှင် စနစ် မမည်ပေ။ အာဏာရှင်စနစ်ကား အကန့်အသတ်မရှိ လုပ်ပိုင်ခွင့် နည်းလမ်းများကို အသုံးပြုလေ့ရှိ၏။ အကယ်၍ လိုအပ်လာပါက ထို အကန့်အသတ်မရှိ လုပ်ပိုင်ခွင့် မပါဘဲနှင့်လည်း ပြုလုပ်တတ်လေသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် အများစု၏ အကန့်အသတ်မဲ့ အာဏာသည် ဥပဒေပြုအဖွဲ့ကို တရားဝင်အာဏာရှင် ဖြစ်စေသည်။ ထို အာဏာသည် တရားသူကြီးများကိုလည်း “အကန့်အသတ်မရှိ လုပ်ပိုင် ခွင့်” တည်းဟူသော တစ်ဦးတည်းလုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံးနိုင်ရန် ခွင့်ပြုထား သည်။ အများစုသည် ဥပဒေပြုရန်နှင့် အုပ်ချုပ်ရေးကို စောင့်ကြည့်ရန် နှစ် မျိုးလုံးအတွက် လုံးလုံးလျားလျား အာဏာရှိ၏။ ထို့ကြောင့် အများစုသည်

လက်ရှိ အာဏာရ အုပ်ချုပ်သူများနှင့် အာဏာတန်းတူ ရှိ၏။ သို့ဖြစ်ရကား ထိုအများစု လူထုသည် ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းများကို ၎င်းတို့ လက်အောက်မှ ၎င်းတို့ပြုသမျှ ခံရမည့် ကိုယ်စားလှယ်အေးဂျင့်များဟု သဘောထားကြလေသည်။ ထိုသို့ သဘောထားခြင်းကြောင့်လည်း ဝန်ထမ်းများ ထမ်းဆောင်ရမည့် တာဝန်များနှင့် ပတ်သက်ပြီး အစစအရာရာ ယုံကြည်စိတ်ချကြ၏။ မိမိခိုင်းသမျှ လုပ်ရမည့်သူများဟု ကြိုတင်၍ ယုံကြည်စိတ်ချထားကြလေသည်။ ဥပမာအားဖြင့်ပြောရလျှင် အလုပ်ရှင်သည် မိမိရှေ့မှောက်၌ အလုပ်လုပ်နေသော အစေခံကို ဆက်ဆံသကဲ့သို့တည်း။ ၎င်းတို့သည် ဝန်ထမ်းအရာရှိများအား အချိန်မရွေး ညွှန်ကြားနိုင်သည်။ ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းနိုင်လေသည်။

ယေဘုယျအားဖြင့် အမေရိကန်အစိုးရအရာထမ်းများသည် ပြင်သစ်ဝန်ထမ်းများနှင့် နှိုင်းစာသော် အလွန်အလွန် ပိုမို၍ စဉ်းမျဉ်းတောင်အတွင်း လုပ်ပိုင်ခွင့် ရရှိတတ်ကြ၏။ ထိုပြင် အမေရိကန်အရာရှိများသည် အများစုသဘောထား၏ အကာအကွယ်ကို ရရှိထားခြင်း၊ အများစုအာဏာနောက်ခံပြုထားခြင်းတို့ကြောင့် အကန့်အသတ်မရှိ လုပ်ပိုင်ခွင့်နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီးသား ဥရောပသားများပင် အံ့အားသင့်ရလောက်အောင် လုပ်ချင်ရာ လုပ်ရဲကြပေသည်။

ဤကဲ့သို့သောနည်းများဖြင့် လွတ်လပ်သော နိုင်ငံ၏ အသည်းနှလုံးတွင် အကျင့်ပါလာသောအခါ နောင်တစ်ချိန်တွင် ထိုနိုင်ငံ၏ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဆိုးကျိုးများ ဖြစ်လာနိုင်ပေသည်။

သဘောထားအမြင်အပေါ် အများစုအာဏာ ကျင့်သုံးပုံ

အတွေးအခေါ်ဟူသည် မမြင်နိုင်သည့် ပါးလွှာသောအာဏာ ဖြစ်၏။ ထိုပါးပါးလေးသည် အာဏာရှင်စနစ်၏ ကြိုးပမ်းမှုမှန်သမျှကို သရော်

လျှောက်ပြောင်တတ်ပေသည်။ ယခုအခါတွင် ဥရောပ၌ သက်ဦးဆံပိုင်ဖြစ်
သည်ဆိုသော နိုင်ငံများ၌ပင် ၎င်းတို့ပိုင်နက်အတွင်း အာဏာပိုင်တို့အား
ဆန့်ကျင်သည့် အတွေးအခေါ်များကို မတားဆီးနိုင်ကြချေ။

အမေရိက၌ကား ထိုသို့ မဟုတ်ပေ။ အများစု၏ ဆုံးဖြတ်ချက်
မကျမချင်း ဆွေးနွေးပွဲများ ဆက်လက်ပြုလုပ်ကြသည်။ သို့သော် အများ
စုက ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်းပင် အားလုံး ငြိမ်သက်သွားကြ၏။
ထို့နောက် မိတ်ဆွေအချင်းချင်းဖြစ်စေ၊ ဆန့်ကျင်ဘက်များနှင့်ဖြစ်စေ ဆုံး
ဖြတ်ချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ရေးအတွက် လက်ခံကြဖို့ ပူးပေါင်း
လိုက်ကြလေသည်။

အမေရိကမှာလောက် ဦးနှောက်လွတ်လပ်ခွင့်နည်းပြီး ဆွေးနွေး
မှုလွတ်လပ်ခွင့် အစစ်အမှန်ရသော တိုင်းပြည်မျိုးကို ကျွန်တော် မတွေ့ဖူး
သေးပါ။ အမေရိကကဲ့သို့ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံတွင် လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာသည်
တစ်ခုတည်းသာရှိ၏။ ထိုအတူ အောင်မြင်မှုနှင့် အင်အား၏ ဖြစ်ပေါ်ရာ
မူလဘူတသည်လည်း တစ်ခုတည်းသာရှိ၏။ ၎င်းထက်ပို၍ ဘာမျှ မရှိ
ချေ။ အမေရိကတွင် အတွေးအခေါ် သဘောထားများ၏ လွတ်လပ်မှုကို
ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင်ပင် အကာအကွယ် ပေးထားကြ
သည်။ စာရေးဆရာတို့သည် ထိုအကာအကွယ်များအတွင်း၌ ကြိုက်သလို
ပုံဖော်နိုင်ကြ၏။ သို့သော် အကယ်၍ အကာအကွယ် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်
မိလျှင်ကား ထိုသူအဖို့ ဝမ်းနည်းဖွယ် ကြုံရပေလိမ့်မည်။ ယင်း၏ နိုင်ငံ
ရေးဘဝသည်လည်း ပြီးဆုံးသွားချေမည်။

ဘုရင်စနစ်အောက်တွင် ခန္ဓာကိုယ်ကို ချုပ်နှောင်ပြီး စိတ်ဝိညာဉ်
ကို ချိုးနှိမ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ဒီမိုကရေစီ နိုင်ငံများတွင် ခန္ဓာကိုယ်က လွတ်
လပ်၏။ စိတ်ကိုတော့ ကျွန်ပြုထားကြ၏။ ၎င်းတိုင်းပြည်များတွင် သခင်
က ကျွန်အား “ငါလုပ်တဲ့အတိုင်း လက်ခံမလား၊ အသေခံမလား” ဟု မမေး
တော့ပေ။ “မင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေးနိုင်တယ်၊ ငါနဲ့တူစရာ မလိုဘူး၊
ငါနဲ့သဘောထား ကွဲလွဲခွင့်ရှိတယ်၊ မင်းအသက်စည်းစိမ် အိုးအိမ်တွေဟာ
လည်း ဆုံးရှုံးစရာ မလိုဘူး။ ဒါပေမယ့် ခုချိန်ကစပြီး မင်းဟာ ပြည်သူ

လူထုထဲမှာ သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်သွားပြီ”ဟု ပြောပေလိမ့်မည်။ ပြည်သူ့အခွင့်အရေးများကို အားကိုး ပြုနိုင်သော်လည်း ထိုအခွင့်အရေးတို့သည် ဘာမျှ အသုံးကျတော့မည်မဟုတ်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မိတ်ဆွေနိုင်ငံသားများက ၎င်းကို ရွေးချယ်တော့မည် မဟုတ်။ ၎င်း၏ ရိုးသားမှုကို ယုံကြည်သူများပင် ဆိတ်ဆိတ်နေကာ ၎င်းအား စွန့်ခွာကြပေလိမ့်မည်။ ထိုသူသည် အသက်ရှင်နေရသည်ထက် သေရသည်ကမှ ကောင်းလိမ့်ဦးမည်ဟု အပြောခံရလိမ့်မည်။

အကယ်၍ အမေရိကတွင် ကြီးကျယ်သော စာရေးဆရာကြီးများ မရှိသေးပါက ထိုမရှိခြင်းသည် အမေရိက၌ သဘောထားလွတ်လပ်ခွင့် မရှိသောကြောင့်ဟု ပြောရလိမ့်မည်။ သဘောထားအမြင် လွတ်လပ်မှု မရှိလျှင် စာပေပညာရှင် မရှိနိုင်ချေ။ စပိန်နိုင်ငံတွင် ဘာသာရေးကို ဆန့်ကျင်ရေးသားထားသော စာအုပ်စာတမ်းများ ထုတ်ဝေခြင်းကို တရားရုံးစုံစမ်းရေးနည်းအရ တားဆီး၍ မရခဲ့ပေ။ အမေရိကတွင် ထိုစာအုပ်မျိုး ထုတ်ဝေဖြန့်ချိခြင်း မရှိကြ။ မည်သူကမျှလည်း ထိုစာအုပ်မျိုးကိုရေးသားရန် စိတ်မကူးကြပေ။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ နိုင်ငံသား အားလုံးသည် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်၍ အပြစ်မဲ့ခြင်းကြောင့်မဟုတ်။ နိုင်ငံသားအများစုမှာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး စနစ်ကျခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်လေသည်။

အမေရိကန်တို့၏ အမျိုးသားလက္ခဏာအပေါ် အများစု၏ အာဏာ သက်ရောက်မှု

အမေရိကန်တော်လှန်ရေးကြီး ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ ထင်ရှားသော နိုင်ငံရေးသမားကြီးများ အများအပြား ပေါ်ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ထိုနိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ကြီးများတွင် ထိုအချိန်က ဖြစ်လေ့ရှိသော တက်ကြွသည့် စိတ်ဓာတ်များ ကိုယ်စီပါကြ၏။ ထိုစိတ်ဓာတ်များကား နိုင်ငံကိုပါ ရောင်ပြန်ဟပ်ခဲ့လေသည်။

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများတွင် အများကို ဦးစားပေးသော အလေ့ အကျင့်ကို တိုးပွားစေကာ ချက်ခြင်းပင် အလွှာပေါင်းစုံသို့ ပျံ့နှံ့တတ် သည်။ ဤအချက်သည် အရေးအကြီးဆုံး အားနည်းချက်ဖြစ်၏။ အမေ ရိကမှာကဲ့သို့ အများစုအာဏာ လုံးဝ သက်ရောက်သော နိုင်ငံမျိုးတွင် အများ က ချမှတ်ထားသော လမ်းကြောင်းမှ သွေဖည်ရန် စိတ်ကူးရှိလျှင်ပင်နိုင်ငံ သားတစ်ဦးအနေဖြင့် မိမိကိုယ်ပိုင် အခွင့်အရေးကို အဆုံးရှုံးခံရလေ့ရှိကြ ပေသည်။ လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် မိမိယုံကြည်မှုဖြင့် တင်းခံမနေဘဲ အရှုံး ပေးတတ်ကြလေသည်။ အများ ဆုံးဖြတ်ချက်သာ အဓိကတည်း။ ထို့ကြောင့် ပထမအကြိမ် တွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်လျှင် အမေရိကန်လူမျိုးတို့ကား ပုံစံ တစ်မျိုး တည်းဖြစ်အောင် ဦးနှောက်အားလုံးကို တညီတညာတည်း တည်ဆောက် ထားကြခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်ရလောက်၏။ တစ်ခါတစ်ရံမှာမူ လူစီမ်း တစ်ယောက်အနေဖြင့် ထိုပုံစံမျိုးနှင့် ဆန့်ကျင်သော အမေရိကန်များကို တွေ့နိုင်ပါ၏။ ဒီမိုကရေစီ၏ အားနည်းချက်များ၊ ဥပဒေများ၏ အပြစ် အနာအဆာများ၊ အမျိုးသားလက္ခဏာများ ပျက်ယွင်းနေပုံများကို သတိပြု မိသော အမေရိကန်များ မရှိမဟုတ်၊ ရှိပါသည်။ တွေ့နိုင်ပါသည်။ သို့ သော် ထိုသူတို့က ယင်းပြဿနာများကို တင်ပြခြင်း၊ မည်ကဲ့သို့ ဖြေရှင်း လျှင် ရနိုင်မည်နည်းဟု ပြောကြားနေစဉ်တွင် အနီးအနား၌ အခြား အမေ ရိကန် တစ်ယောက်မျှ မရှိချေ။ တစ်နည်းဆိုလျှင် ထိုဆန့်ကျင်စကားများ ကို ၎င်းတို့နိုင်ငံသား အချင်းချင်းကြား၌ မပြောကြချေ။ ဤလျှို့ဝှက်ချက် များကို လူစီမ်းကိုသာ ပြောကြားတတ်လေသည်။ ၎င်းတို့ကား လူစီမ်း အတွက် အသုံးမတည့်သော အမှန်တရားများကို ရင်ဖွင့်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ် ၏။ တကယ်တကယ်မှာ ၎င်းတို့သည် ပရိသတ်မှီလ်ပုံအလယ်၌ကား တစ်နည်းတစ်ဖုံအားဖြင့် တစ်သားတည်း ပြန်ဖြစ်သွားကြပေသည်။

**အများစု၏ အကန့်အသတ်မဲ့အာဏာမှ ပေါ်ထွက်လာသော
အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ အကြီးမားဆုံး အန္တရာယ်များ**

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများတွင် လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ညွှန်ကြားနေသည့် အာဏာသည် မတည်ငြိမ်ပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်းအာဏာသည် တစ်လက်ပြီးတစ်လက် ပြောင်းနေသောကြောင့်ဖြစ်၏။ လက်ပြောင်းသည် နှင့်အမျှ ဦးတည်ချက်များကလည်း အသစ်ပြောင်း၍ပြောင်း၍ သွားလေသည်။ သို့စေကာမူ မည်သည့်ဘက်သို့ ဦးတည်သည်ဖြစ်စေ၊ ၎င်း၏ အင်အားကား ဖြိုခွဲ၍ မရနိုင်သော အင်အားဖြစ်သည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ အစိုးရသည် ကျွန်တော့်အမြင်၌မူ ဥရောပမှ သက်ဦးဆံ့ပိုင်စနစ်ကဲ့သို့ ပင် ဗဟို၌ ချုပ်ကိုင်ထားသည်ဟု ယူဆပါသည်။ အင်အားအနေနှင့်ပြောရလျှင် အမေရိကန်အစိုးရ၏ အင်အားမှာ ဥရောပနိုင်ငံများ၏ အင်အားထက် ကြီးမားသည်။ အမေရိကန်အစိုးရများသည် အင်အားချည့်နဲ့သဖြင့် ပျက်စီးယိုယွင်းသော ဘဝမျိုး ဘယ်တော့မှ မရောက်နိုင်ချေ။ အကယ်၍ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကြီး၏ အစိုးရအဖွဲ့အစည်း အရပ်ရပ်သည် ပျက်ဆီးခံလိုက်ရပြီဟုဆိုပါလျှင် ထိုအဖြစ်အပျက်သည် အခြားအကြောင်းကြောင့် မဟုတ်ဘဲ အများစု၏ အကန့်အသတ်မဲ့ အာဏာကြောင့်သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အဘယ့်ကြောင့်နည်း။ အများစုသည် အကန့်အသတ်မဲ့အာဏာကို သုံးစွဲဖန်များလာသောအခါ အနည်းစုမှာ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းလာပြီး လက်နက်ကိုင်သည်အထိ လှုံ့ဆော်လာနိုင်ခဲ့ကြပြီး နောက်ဆုံးတွင် မင်းမဲ့စရိုက်ပေါ်လာခြင်းနှင့် အဆုံးသတ်ပေလိမ့်မည်။

ဤအမြင်မျိုးကို မစွတာမဲ့ဒဆင်သည် သူ၏ ဖက်ဒရယ်လစ်စာစောင် နံပါတ် ၅၁ ၌ ယခုကဲ့သို့ ရေးသားခဲ့သည်။

“လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် အုပ်ချုပ်သူများ၏ ဖိနှိပ်မှုမှ အကာအကွယ်ပေးရန်သာမက လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်းမှာပင် တစ်ဖက်က အခြား

တစ်ဖက်အပေါ်မတရား မပြုနိုင်အောင် အကာအကွယ်ပေးရန်လည်း အလွန် အရေးကြီးပေသည်။ အစိုးရ၏ ဦးတည်ချက်သည်တရားမျှတခြင်းဖြစ်သလို လူမှုအဖွဲ့၏ ရပ်တည်ချက်လည်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တရားမျှတခြင်းကို ရယူရန် ရှာဖွေခဲ့ကြရခြင်းဖြစ်သည်။ ဆက်လက်၍လည်း အမြဲတမ်း ရှာဖွေ သွားကြရမည်သာဖြစ်သည်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ရပ်၌ အားကောင်းသူများ စုစည်းမိသောအခါ အားနည်းသူများကို ဖိနှိပ်မည်ဆိုပါက မင်းမဲ့စရိုက်ဟု အမှန်အတိုင်း အပြောခံရနိုင်သည်မှာ သဘာဝကျပေသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် အားနည်းသူတို့သည် အားကြီးသူတို့၏ အကြမ်းဖက်မှုမှ လွတ်အောင် ကာကွယ်နိုင်ကြမည်မဟုတ်။ အားနည်းသူတို့အတွက် လုံခြုံမှုမရှိ။ တစ်ဖန် အားကြီးသူတို့ကလည်း ၎င်းတို့၏ မရေရာသော အခြေအနေကြောင့် အစိုးရအား အလျင်အမြန် တင်ပြနိုင်သည်။ ထိုအခါ အစိုးရက တင်ပြလာ သည့် အားကြီးသူများကိုရော၊ အားနည်းသူများကိုပါ အကာအကွယ်ပေး လိမ့်မည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ ထို့ပြင် အားကြီးသူများသည် တဖြည်း ဖြည်းနှင့် ပါတီအားလုံးကို အကာအကွယ်ပေးနိုင်သော အစိုးရတစ်ရပ်ကို အလိုရှိလာသည်အထိ ပြောင်းလဲလာနိုင်သည်။”

ဂျက်ဖာဆင်ကလည်း ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့အစိုးရ၏ အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာတစ်ခုတည်းနှင့်ပတ် သက်၍သာ ကျွန်ုပ် စိုးရိမ်စိတ် ဖြစ်ရသည် မဟုတ်ပါ။ အမှန်မှာ ဥပဒေ ပြုရေး၏ အာဏာရှင်စနစ်သည် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးအချက် ဖြစ်ပါ သည်။ နောင်လာမည့် နှစ်ပေါင်းများစွာမှာလည်း ဆက်လက်၍ ကြောက် စရာကောင်းနေဦးမည်ပင်ဖြစ်၏။ အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာ၏ အာဏာရှင်စနစ် သည် အလှည့်ကျလျှင် ရောက်လာဦးမည်ပင်။ သို့သော် အနည်းငယ် ဝေး သော ကာလ၌ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။”

ကျွန်တော်သည် ဤကိစ္စတွင် ဂျက်ဖာဆင်၏အမြင်ကို ထုတ် ဖော်ကိုးကားလိုက်ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာရပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆို သော် ဂျက်ဖာဆင်သည် ဒီမိုကရေစီစနစ်ကို အားပေးခဲ့သော အင်အားအကြီး ဆုံး ရှေ့နေကြီးဟု ကျွန်တော် ယူဆထားသောကြောင့်တည်း။

၁၃။ အမေရိကရှိ အများစု၏အာဏာရှင်စနစ်ကို ပျော့ပြောင်း
စေသော အကြောင်းရင်းများ

ဗဟိုချုပ်ကိုင်သော အုပ်ချုပ်ရေး မရှိခြင်း

ဗဟိုချုပ်ကိုင်သော အစိုးရနှင့် ဗဟိုချုပ်ကိုင်သော အုပ်ချုပ်ရေး တို့အကြား ခြားနားချက်ရှိကြောင်း ရှေ့ပိုင်းတွင် ရေးခဲ့ပြီးပါပြီ။ အမေရိကတွင် ဗဟိုချုပ်ကိုင်သော အစိုးရရှိ၏။ ဗဟိုချုပ်ကိုင်သော အုပ်ချုပ်ရေး ဟူ၍ကား မရှိချေ။ အကယ်၍ အမေရိကတွင် ထိုနှစ်မျိုးလုံးသာ ရှိခဲ့ပါက ကမ္ဘာ့သစ်မှ လွတ်လပ်မှုသည် ကွယ်ပျောက် ပျက်သုဉ်းသွားပေလိမ့်မည်။

သို့သော် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် အာဏာရှင်သဏ္ဍာန် မကြာခဏ ပြုမှုတတ်သော အများစုသည် တကယ်အာဏာရှင်စနစ်၏ ပြီးပြည့်စုံသော ကိရိယာများကို မရရှိသေးပေ။ အာဏာရှင်စနစ်၏ အရည်အသွေးများ မရှိသေးချေ။ ဗဟိုအစိုးရသည် ၎င်း၏ကိစ္စများနှင့်သာအလုပ်များလျက်ရှိပြီး လူ့အဖွဲ့အစည်းများ၏ ဒုတိယဦးစားပေးကိစ္စများတွင် မည်သည့်အခါမျှ ၎င်း၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို မသုံးချေ။ လူ့အဖွဲ့အစည်းများ၏ အရေးကိစ္စများတွင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်းပင် မပြုလုပ်ချေ။

အများစုသည် ပို၍ပို၍ နိုင်မာစည်းလုံးလာသည်။ သို့သော် ၎င်းတို့သည် အစိုးရအာဏာများကို ပို၍ တိုးမပေးနိုင်ခဲ့ပေ။ လူထုအား လွှမ်းမိုးနိုင်သော ပါတီသည်လည်း ၎င်း၏ သဘောထားများကို ဆက်လက် သယ်ဆောင်လျက် ၎င်း၏ စီမံကိန်းများကို ခြေရာကောက်ရာ၌ မည်မျှပင် တောက်ပစေကာမူ နိုင်ငံသားတိုင်းအား ၎င်းတို့၏ အလိုဆန္ဒကို လိုက်လျော လာအောင်ကား မလှုံ့ဆော်နိုင်ပေ။ တစ်နိုင်ငံလုံးကို တစ်ချိန်တည်းမှာ တစ်ညီတစ်ညွတ်လည်း မစွမ်းဆောင်နိုင်ကြချေ။ အများစုကို ကိုယ်စားပြု

ထားသော ဗဟိုအစိုးရသည် အမိန့်ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ထုတ်ပြန်လိုက်ပြီး အကောင်အထည်ဖော်ရန်မူ ၎င်းအစိုးရ အနေနှင့် အမြဲတစေ သြဇာမညောင်းနိုင်သော၊ အမြဲတမ်း ချုပ်ကိုင်မထားနိုင်သော အုပ်ချုပ်ရေး ကိုယ်စားလှယ်များကိုသာ ပုံအပ်လိုက်ကြရလေသည်။ မြို့နယ်အဖွဲ့များ၊ မြို့နယ်စီမံအဖွဲ့အစည်းများ၊ ကောင်တီများသည် ဗဟိုအစိုးရနှင့် အများစုတို့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အတားအဆီးပြုနိုင်ပေသည်။

ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်သော ဥပဒေတစ်ရပ်ကို ပြဋ္ဌာန်းလိုက်ကြသည်ဆိုပါစို့။ အကောင်အထည်ဖော်ဆောင်နည်းဖြင့် ထိုဥပဒေမှ ကာကွယ်နိုင်ကြသည်။ အများစု အနေနှင့် အသေးစိတ်ကိစ္စများကို လိုက်မကြည့်နိုင်တော့ချေ။ အများစုသည် ထိုသို့ လိုက်ကြည့်ရန် လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟူသော အသိစိတ်ပင် မရှိသဖြင့် ထိုသို့ လုပ်ရကောင်းမှန်း မသိချေ။ အများစုကား ၎င်းတို့၏ သဘာဝအင်အားအတိုင်းအတာကိုသာသိ၏။ ထိုအင်အားကို မည်ကဲ့သို့တိုးပွားအောင် ပြုရမည်ဟူသော အတတ်ပညာကိုမူကား မတတ်ကြချေ။

ဥပဒေနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသူများက ဒီမိုကရေစီ၏ အင်အားကို ညှိပေးခြင်း

အမေရိကန်လူမျိုးများနှင့် တွေ့ဆုံကာ ၎င်းတို့၏ ဥပဒေကို လေ့လာကြည့်သောအခါ ဥပဒေနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေသူများသည် ဒီမိုကရေစီ၏ အလွန်အကျွံ စည်းကျော်မှုများကို အများဆုံး အကာအကွယ်ပေးနေကြောင်း သိရ၏။ ဥပဒေကို အထူးပြုလေ့လာသူများသည် ၎င်းတို့၏ အလုပ်မှနေ၍ ဥပဒေ စိုးမိုးမှု၊ ဥပဒေကို လိုက်နာမှု အလေ့အကျင့်ကို ရရှိတတ်၏။ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းဖြင့် လုပ်ကိုင်သည့် အစဉ်အလာ

များကိုလည်း ရရှိတတ်၏။ စိတ်ကူးစိတ်သန်းများ၏ ပုံမှန်ဆက်သွယ်မှုများကိုလည်း အလိုလို သိတတ်လာကြသည်။ ဤအချက်များက ၎င်းတို့အား တော်လှန်ပုန်ကန်လိုစိတ်များကို ဆန့်ကျင်စေသည်။ အများစု၏ ဆင်ခြင်တုံကင်းမဲ့သော ဆန္ဒများကိုလည်း မနစ်မြို့တတ်ကြပေ။

ရှေ့နေများသည် ပညာရှင်များ ဖြစ်ကြသဖြင့် လူမှုအဖွဲ့အစည်းတွင် အခွင့်ထူးရရှိသည့် အလွှာတစ်ခုအနေနှင့် နေရာရထားသည်။

ပဒေသရာဇ် အလေ့အလာအချို့ကို ရှေ့နေများထံတွင် တွေ့ရတတ်၏။ ၎င်းတို့၏ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတို့ဖြင့် လုပ်ကိုင်ရသည့်လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်နှင့် ဥပဒေစိုးမိုးမှုကို ကြိုက်တတ်သည့်စိတ် မသိစိတ်တွင် ကိန်းအောင်းလျက်ရှိသည်။ ဤသို့ပြောလိုက်ခြင်းဖြင့် ရှေ့နေများ အားလုံး ဤသို့စိတ်ထား အမြဲတမ်းရှိနေသည်ဟု ဆိုလိုခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ အများအားဖြင့် အများဆုံးဖြစ်နေမှုကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် ရှေ့နေတို့သည် မြင့်မားသော နေရာကို ရရှိထားကြရာ ၎င်းတို့၏ ယေဘုယျစိတ်ဓာတ်မှာ ရှေးဆန်ပြီး ဒီမိုကရေစီနှင့် ဆန့်ကျင်ကြသည်။ ၎င်းတို့သည်လွတ်လပ်မှုထက် ဥပဒေနှင့်ညီခြင်းကို ပိုမို၍ တန်ဖိုးထားကြသည်။ အာဏာရှင်စနစ်ထက် တစ်ဦးတည်း၏ ကန့်သတ်မဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာကို ပိုမိုကြောက် ရွံကြသည်။

ဒီမိုကရေစီအစိုးရကလည်း ရှေ့နေများကို ဦးစားပေးသည်။ အကြောင်းကား ဒီမိုကရေစီအစိုးရအဖွဲ့တွင် လူချမ်းသာများ၊ သူ့ကောင်းမျိုးများ၊ မင်းညီမင်းသားများ မပါဝင်ရသောအခါ ရှေ့နေအများစုက ဝင်ရောက်လာခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ ရှေ့နေများကား လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် တတ်ကျွမ်း နားလည်သူများဖြစ်ကာ ယင်းအရည်အချင်းအရ အစိုးရအဖွဲ့ထဲ ဝင်လာကြသူများဖြစ်သည်။ တိုင်းသူပြည်သားများကလည်း ရှေ့နေစကားကို နားထောင်ကြ၏။ ရှေ့နေများကိုယ်တိုင်က ဒီမိုကရေစီအစိုးရ၏ ဖွဲ့စည်းမှုကို မပစ်ပယ်လိုကြပေ။ ၎င်းတို့လိုလားသော လမ်းကြောင်းကိုသာ တညီမတ်ပေးလိုကြခြင်းဖြစ်၏။ ဤတွင် ရှေ့နေများသည် အစိုးရနှင့် ပြည်သူလူထုကြား ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်း ဖြစ်လာလေတော့သည်။

အမေရိက၌ သူကောင်းမျိုးနှင့် စာပေရေးရာ၌ တတ်ကျွမ်းသူများ မရှိကြ။ လူထုကလည်း လူချမ်းသာများကို အယုံအကြည်နည်းရာ တရားသူကြီးနှင့် ရှေ့နေများသည် အမြင့်မားဆုံး နိုင်ငံရေးအလွှာအဆင့်ကို ရရှိထားသည်။

တရားရုံးများသည် ဒီမိုကရေစီကို ချုပ်ကိုင်နိုင်သော တရားဝင်ဌာနများဖြစ်၏။ တရားသူကြီးဆိုသည်မှာ ဥပဒေသမား ရှေ့နေပင်ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့သည် ဥပဒေကို လေ့လာရာမှ အမိန့်နှင့် ပုံမှန်ခြင်း၊ တည်ငြိမ်ခြင်းတို့ကို နှစ်သက်တတ်လာခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့သည် ပြည်သူများကြား ထင်ရှားလာကြပြီး အခွင့်ထူးခံလူတန်းစားအဖြစ်ကို ရရှိခဲ့ကြရ၏။ အမေရိကတွင် ဥပဒေများကို အခြေခံဥပဒေနှင့် မညီကြောင်း ကြေညာခွင့်ကို တရားသူကြီးများက ရရှိထားကြရာ ၎င်းတို့သည် နိုင်ငံရေးကိစ္စများ၌ အမြဲ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့သည် ပြည်သူများအား ဥပဒေပြုရန် မခိုင်းနိုင်ကြစေကာမူ အနည်းဆုံးတော့ ၎င်းတို့ ပြုထားသော ဥပဒေကို နာခံအောင်ကား လှုံ့ဆော်နိုင်ကြပေသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ တရားဥပဒေစိတ်ဓာတ်သည် တရားရုံးများ၏ ဘောင်ထဲ၌သာ နေသည်ဟုပြောရန် မရနိုင်ပေ။ ၎င်းစိတ်သည် တရားရုံး စည်းဝိုင်းဘောင်ထဲမှ ဝေးကွာသော နေရာအထိ ဖြန့်ကြက်နေ၏။ ရှေ့နေများသည် အသိပညာရှိသော လူတန်းစားဖြစ်သည့်အလျောက် ပြည်သူလူထုကလည်း ယုံကြည်သည်။ လူထုနှင့် ဆက်ဆံရသည့် ရာထူးများတွင် ခန့်အပ်ခြင်းခံရသည်။ ၎င်းတို့သည် ဥပဒေပြုအဖွဲ့တွင်လည်း အများအပြား ပါဝင်၏။ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းတွင် ထိပ်ဆုံးနေရာကို ရကြ၏။ ဥပဒေပြုခြင်း ကနဦးကိစ္စများတွင် ၎င်းတို့၏ လွှမ်းမိုးနိုင်မှုမှာ အလွန်တန်ခိုးကြီးလှပေသည်။ ဥပဒေကို အကောင်အထည်ဖော်ရာတွင်လည်း ၎င်းတို့ဩဇာသည် မနည်းလှပေ။ ရှေ့နေများကား ပြည်သူလူထု၏သဘောထား တစ်ခုတည်းကိုသာ မဆန့်ကျင်နိုင်ပေ။ ဒါသည်ပင်လျှင် ၎င်းတို့သည် လွတ်လပ်စွာ ပြုမှုနိုင်ပါက ဤကိစ္စကို မည်သို့ပြုလုပ်နိုင်သည်ကို ခန့်မှန်းရန် မခဲယဉ်းချေ။

တရားရေးအလေ့အကျင့်များသည် ကန့်သတ်နယ်ကို ကျော်၍

သွားသည်ဟု ဆိုခဲ့ပြီးပြီ။ ဤနေရာတွင် ပါတီများကိစ္စ ပါလာ၏။ ပါတီများသည် ၎င်းတို့ နေ့စဉ် ကြုံတွေ့နေရသော အချေအတင်ကိစ္စများအတွက် တရားရေးဆိုင်ရာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများ၊ ဘာသာစကားများ၊ စိတ်ကူးစိတ်သန်းများကို ငှားရမ်းအသုံးပြုကြလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ဥပဒေစကားများသည် ပြည်သူ့ရေးရာ ခန့်ခွဲမှုတွင်သုံးသည့် စကားများအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာကြလေတော့သည်။ ဥပဒေစိတ်ဓာတ်သည်လည်း တရားရုံးများ၊ ကျောင်းများ၌ ပေါ်ပေါက်လာကာ နောက်တဖြည်းဖြည်းနှင့် ထိုတရားရုံး၊ ကျောင်းများ၏ နံရံများကို ဖောက်ထွက်ပြီး လူ့အဖွဲ့အစည်းကြားသို့ ရောက်ရှိသွားကြတော့၏။ ဤတွင် ၎င်းစိတ်ဓာတ်သည် အောက်ဆုံးအလွှာသို့ ရောက်ရှိကာ ပြည်သူလူထု တစ်ရပ်လုံးသည် တရားသူကြီးများ၏ ရသနှင့် အလေ့အလာများက နှောင်ဖွဲ့ပြီး ဖြစ်သွားတော့သည်။

ဂျူရီခုံရုံးအဖွဲ့နှင့် တရားစီရင်ရေး

ဂျူရီခုံရုံးအဖွဲ့၏ တရားစီရင်ရေးတွင် ရှုထောင့်နှစ်ခုရှိ၏။ ရှုထောင့်တစ်ခုမှာ တရားရေးဆိုင်ရာဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ခုမှာ နိုင်ငံရေးနှင့်ဆိုင်လေသည်။ ယခု နိုင်ငံရေးဆိုင်ရာ တရားစီရင်ရေးကို ပြောချင်ပါသည်။ ခုံရုံးအဖွဲ့ကို တရားစီရင်ရုံမျှဟု မြင်ထားလျှင် အလွန်ကျဉ်းမြောင်းသော အမြင်ဟု ဆိုရပါမည်။ ခုံအဖွဲ့သည် တရားရုံးများအပေါ်၌ သြဇာကြီးမားစေကာမူ လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ ကံကြမ္မာအပေါ်တွင် ပို၍ တန်ခိုးကြီးပေသည်။ ဂျူရီခုံရုံးအဖွဲ့ဆိုသည်မှာ မဲဖြင့်ရွေးသည့် ပြည်သူလူထုတစ်ဖွဲ့ကို ဆိုလိုပါသည်။ ထိုရွေးချယ်ခြင်းခံရသည့်သူများသည် တရားစီရင်ရန် ယာယီ အာဏာပေးအပ်ထားခြင်းခံထားသူများ ဖြစ်သည်။ ခုံရုံးကား အားလုံး၏ အထက်၌ရှိ၏။ နိုင်ငံရေးအဆောက်အဦဌာနများအားလုံး၏ အထက်မှာ လည်းရှိသည်။ ပြစ်မှုများကို နှိမ်နင်းရန်အတွက် ခုံရုံးအဖွဲ့နှင့် တရားစီရင်ခြင်းသည် အများစုရွေးချယ်တင်မြှောက်ထားသည့် အစိုးရအဖွဲ့၏ အရေးကြီးသည့် အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု မြင်ပါသည်။

ခုံအဖွဲ့သည် ၎င်း၌ပါဝင်သူများ၏ အဆင့်အတန်းကိုလိုက်ပြီး ပဒေသရာဇ်သို့ မဟုတ် ဒီမိုကရက်တစ်ပုံဆန်ကောင်းဆန်မည်။ သို့သော် သေချာသည်မှာ ပြည်သူ့လက္ခဏာများကို ထိန်းသိမ်းလေ့ရှိခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ လားရာလမ်းကြောင်းကို အုပ်ချုပ်ခံလူတစ်စု၏ လက်ဝယ် အပ်ထားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ အင်အားဆိုသည်မှာ အောင်မြင်ခြင်း၏ မူလတရားဖြစ်သော်လည်း အမြဲ ပြောင်းလဲနေတတ်သည်။ သည်ထက် မပိုပေ။ အင်အားပြီးလျှင်ကား အမှန်တရားဟူသည့် အမြင်ရှိ၏။ ရာဇဝတ်မှုများကို အပြစ်ဒဏ် ပေးနိုင်သူသည် လူ့အဖွဲ့အစည်း၌ အကြီးအကဲ အစစ်အမှန် မဟုတ်ပါလော။ ခုံရုံးဖြင့်တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့အစည်းသည် လူများကို မိမိတို့ကိုယ်တိုင် တရားသူကြီး နေရာ

သို့ ရောက်အောင်လည်း မြင့်တင်ပေးနိုင်သည်။ ဂျူရီတရားခုံရုံး အဖွဲ့ အစည်းသည် ဂျူရီအဖွဲ့ဝင်များအား လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ပဲ့ကိုင်နိုင်ရန် အာဏာပေးထားသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျူရီခုံအဖွဲ့သည် အမျိုးသားလက္ခဏာ အပေါ် လွှမ်းမိုးနိုင်စွမ်းလည်း ရှိသည်။ ခုံရုံးသည် တရားသူကြီးများ၏ စိတ်များကို ပြည်သူလူထုနှင့် ဆက်သွယ်ပေးသည်။ ထိုစိတ်ဓာတ်သည်ပင် လွတ်လပ်သည့် အဖွဲ့အစည်းများအတွက် အကောင်းဆုံး ပြင်ဆင်မှုဖြစ်လာ ကာ လူ့အလွှာအားလုံးသည် ဆုံးဖြတ်ခံရသည်ကို ကျေနပ်လေးစားကြ ပြီး အမှန်တရားဟူသည့် ယုံကြည်ချက်ကိုလည်း လေးစားကြလေသည်။ ထိုလေးစားမှုများ မရှိလျှင် လွတ်လပ်မှုကို မြတ်နိုးသော စိတ်သည်လည်း ပျက်စီးသွားမည်မှာ သေချာပေသည်။

ခုံရုံးသည် လူတို့အား ဆုံးဖြတ်တတ်ရန်လည်း လေ့ကျင့်ပေး သည်။ မိမိကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ခံတတ်ရန်လည်း သင်ယူကြရ၏။ ထို့ပြင် မိမိ၏အပြုအမူများအား တာဝန်ယူရန် နောက်မတွန့်ကြရန်လည်း သင်ပေး လေသည်။ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုရှိအောင်လည်း အားပေးသည်။ ခုံရုံး သည် နိုင်ငံသားတိုင်းကို တရားသူကြီးစိတ်ဓာတ်တစ်မျိုး ကိန်းအောင်းလာ အောင် ပြုလုပ်ပေးလေသည်။ မိမိတို့ကိုယ်မိမိတို့ နောင်တစ်ချိန်တွင် အစိုးရအဖွဲ့၌ပါဝင်လုပ်ဆောင်ရမည့် တာဝန်ဝတ္တရားများကို သိရှိစေသည်။ လူတို့၏အာရုံကို မိမိတို့ ကိစ္စများဘက်မှ အခြားကိစ္စများဆီသို့ လှည့် သွားအောင် လှုံ့ဆော်ခြင်းဖြင့် လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ အညစ်အကြေးဖြစ်သော တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စိတ်များကို တိုက်ချွတ်မိပြီးသား ဖြစ်သွားလေသည်။

ခုံရုံးသည် တရားမျှတစွာ ဆုံးဖြတ်မှုကို သြဇာရှိစွာဖြစ်ပေါ်စေ ပြီး ပြည်သူလူထု၏ သဘာဝ အသိဉာဏ်များကိုလည်း တိုးပွားစေသည်။ ထိုကိစ္စသည် အကြီးကျယ်ဆုံး အခွင့်ထူးပင်ဖြစ်၏။ ထိုကိစ္စကို တိုင်းပြည် အနှံ့ ပြန့်သွားအောင် ပြုလုပ်သင့်ပေသည်။ အသိဉာဏ်ကို လက်တွေ့ အသုံးပြုခြင်းနှင့် နိုင်ငံရေးစိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်များ မွေးမြူခြင်းဖြင့် ရေ ရှည်အကျိုးရှိအောင် အမေရိကန်တို့အဓိကထား ပြုလုပ်ကြသည်ဟု ထင်ပါ သည်။ ဤသို့ဖြင့် တိုင်းရေးပြည်ရေးတွင် ဂျူရီခုံရုံးအဖွဲ့သည် ပါဝင်

လာပြီး ခုံရုံးသည် လူများကို အုပ်ချုပ်ရာ၌ အင်အားအကြီးဆုံး နည်းလမ်းဖြစ်လာကာ မည်သို့မည်ပုံ အုပ်ချုပ်ရမည်ဆိုသည့် အထိရောက်ဆုံး နည်းကို သင်ကြားပေးသော အရာလည်း ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

၁၄။ ဒီမိုကရေစီကို အသက်ရှည်စေသော အကြောင်းရင်းများ

မတော်တဆ သို့မဟုတ် ကံကောင်းထောက်မသည် အကြောင်းရင်းများ

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံ တည်တံ့စေသော အကြောင်းအရာများကား အရာအထောင်ရှိပေသည်။ အမေရိကန်များတွင် အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံမရှိ။ စစ်ပွဲ အကြီးအကျယ် မရှိ။ ငွေကြေး အခက်အခဲ ကြီးကြီးမားမားမရှိ။ ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်စီးနှင်းခံရခြင်းမရှိ။ အနိုင်ယူ သိမ်းပိုက်ခံရခြင်း မရှိ။ သို့ဖြစ်ရကား အမေရိကန်တို့သည် အခွန်တော် ကြီးကြီးမားမား ကောက်ခံရန် မလို။ စစ်တပ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ချဲ့ ထွင်ဖွဲ့စည်းရန် မလို။ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများလည်း မလိုချေ။ စစ်တပ်၏ အရှိန်အဝါကို ကြောက်စရာလည်း မလိုပေ။

အမေရိကတွင် အကြီးဆုံးမြို့ကြီးဟူ၍ သီးခြား မရှိပေ။ ဤ အချက်သည် ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံတည်တံ့ရေးအတွက် အရေးကြီးသောအချက် များတွင် ပထမတန်းကျသော အချက်ဖြစ်၏။ မြို့ကြီးများတွင် လူဦးရေ များ၏။ လူစု၍ရ၏။ ထိုအခါ လူအများ စုဝေးမိရာက မထိန်းနိုင်မသိမ်း နိုင်ပြဿနာများ ပေါ်တတ်သည်။ မြို့ကြီးများသည် ဥပဒေပြုဖွဲ့အကြီးစား များနှင့်တူ၍ မြို့သူမြို့သားအားလုံးက အဖွဲ့ဝင်များပမာ ဖြစ်တတ်သည်။ ဤလူထုကြီးသည် အုပ်ချုပ်သူများအပေါ်ကြီးမားသည့် ဩဇာအာဏာရှိပြီး ယင်းတို့စိတ်တိုင်းကျသမျှကို အကောင်အထည်ဖော်တတ်ကြသည်။ ပြည် နယ်များကို မြို့ကြီးများလက်အောက်တွင် ထားခြင်းသည် တရားမျှတမှု

မရှိ။ ထို့ထက်ဆိုးသည်က မြို့ကြီးသားတို့ ဆန္ဒအတိုင်း ပြုလုပ်ချင်သလို ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် အလွန်အန္တရာယ်ကြီးပေသည်။ ပြည်နယ်မြို့တော်ကြီးများစွာ ရှိခြင်းသည် ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ် အစိုးရစနစ်ကို များစွာ ဒုက္ခပေးနိုင်သည်။

အမေရိကန်တို့ စတင်နေထိုင်ခဲ့သော နယ်မြေသည်လည်း ကြီးမားသော အထောက်အကူပြုချက်ကြီး ဖြစ်၏။ ဘိုးဘွားများသည် လွတ်လပ်မှုနှင့် တန်းတူညီမျှမှုကို မြတ်နိုးစိတ်ရှိရန် ပေးအပ်ခဲ့ကြသည်။ ဤတွင် ထာဝရဘုရားသခင်ကလည်း ၎င်းတို့အား အတားအဆီးမဲ့ ကျယ်ပြန့်သော မြေကြီးပေါ်တွင် နေရာချထားပေးခြင်းဖြင့် လွတ်လပ်မှုနှင့် တန်းတူညီမျှခြင်းကို ပေးအပ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံတွင် အထွေထွေကြွယ်ဝမှုသည် တိုင်းပြည် ငြိမ်သက်မှုအတွက် အဓိကကျ၏။ အထူးသဖြင့် အများဆန္ဒကို ဦးစားပေးရသော ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများတွင် ပို၍ လိုအပ်ပေသည်။ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်ရေးတွင် တိုင်းသူပြည်သားများကို ပျော်ရွှင်နေစေရမည်။ သို့မဟုတ်လျှင် နိုင်ငံတော်ကို ပုန်ကန်ကြလိမ့်မည်။ အမေရိကမှာကား အထွေထွေကြွယ်ဝမှုကိုတိုးတက်စေသော လွတ်လပ်သည့် ဥပဒေများ ရှိသည့်အပြင် သဘာဝတရား ကိုယ်တိုင်က အမေရိကန်များအပေါ် လိုအပ်သမျှကို ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့လေသည်။

အမေရိကတိုက်တွင် ယခုအချိန်မှာလည်း ယခင်ကကဲ့သို့ပင် မည်သည့်အခါမျှ မခမ်းနိုင်သော မြစ်ကြီးများ၊ စိန်းလန်းစိုပြေသော လူသူကင်းမဲ့သည့် စိမ့်မြေများ၊ ထွန်ယက်၍ မကုန်နိုင်သော အကန်အသတ်မဲ့ လွင်ပြင်ကြီးများ ရှိဆဲဖြစ်၏။ ဥရောပမှ ယဉ်ကျေးပြီးသောလူပေါင်းသန်းနှင့်ချီ၍ ရောက်ရှိလာကာ မြေဩဇာကြွယ်ဝသော ကွင်းပြင်များတွင် ဖြန့်ကြဲ၍ နေရာယူခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့သည် စစ်သား သုံးလေးထောင်မျှဖြင့် မူလတိုင်းရင်းသားများကို မောင်းထုတ်လိုက်ကြပြီး ၎င်းတို့နောက်တွင် ရှာဖွေစွန့်စားသူများသည် သစ်တောကြီးများ၊ မြစ်ချောင်းများ၊ သဲကန္တာရများကိုပင် ဖြတ်ကျော်ကာ ယဉ်ကျေးမှုကို အောင်မြင်စွာ ထူထောင်နိုင်ခဲ့ကြပေသည်။

ဥရောပမှ လာရောက် အခြေချသူတို့သည် မိတ်ဆွေအပေါင်း အသင်း ပါလေ့မရှိ။ အရင်းအနှီးပါလေ့မရှိ။ ဤအရပ်တွင် တောခုတ် မြက်ထွင်ရှင်းလင်းပြီး ရာသီဥတုဒဏ်ကို ကြံ့ကြံ့ခံကာ နေထိုင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့က မွေးဖွားလိုက်သူမျိုးဆက်သစ်များလက်ထက် ရောက် သောအခါ၌လည်း ဆက်လက်၍ နေရာသစ်၌အခြေချရန် ထပ်မံထွက်ခွာ ကြပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဥရောပမှလူများသည် ဥရောပမှသည် အတ္တလန် တိတ်သမုဒ္ဒရာကိုဖြတ်၍ ရောက်လာကြသည်။ တစ်ဖန် ဤကမ်းခြေတွင် မွေးဖွားသည့် အမေရိကန်များက အမေရိကတိုက်၏ လူသူနည်းပါးသည့် အလယ်ပိုင်း အရပ်များသို့ဆက်၍ အခြေချရန် ထွက်ခွာကြပြန်သည်။ ဤ သို့မျိုးဆက်နှစ်ဆက် နှစ်ကြိမ် အခြေချမှုများမှာ မရပ်မနားဆက်တိုက် ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ယင်းတို့သည် ဘာသာစကား၊ ဘာသာယုံကြည်မှုနှင့် ပြုမူလှုပ်ရှားပုံများ ခြားနားကောင်း ခြားနားမည်။ သို့သော်လာရောက် ကြခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ချင်းကား တူညီကြ၏။ အနာဂတ် ချမ်းသာမှု သည် ၎င်းတို့အား အာမခံချက်ပေးသည်။ ၎င်းတို့သည် ဥရောပမှ အနောက်ဘက်သို့ ထိုအာမခံချက်အရ အနာဂတ်ကြွယ်ဝမှုကို ရှာဖွေရန် ရောက်လာကြခြင်းတည်း။

ဤကဲ့သို့ ရောက်ရှိလာကြသူများတွင် မွေးကတည်းက နိမ့်ကျ သူများနှင့် သူကောင်းမျိုးများဟူ၍ မပါရှိချေ။ အားလုံးသည် လူမှုရေး အရတန်းတူညီမျှသူများဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းအနေအထား က ဒီမိုကရေစီစနစ်နှင့် အံ့ကိုက်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ဒီမိုကရေစီစနစ်ဖြင့် အုပ်ချုပ်ရန် တည်ထောင်ရသည်မှာ အခက်အခဲ မရှိချေ။ ဤကိစ္စသည် အမေရိကန်တို့အတွက် အထူးအဆန်းလည်း မဟုတ်ပေ။ အမေရိကန် ကိုလိုနီတိုင်းတွင် အဆင့်အတန်း တူညီသည့်သူများက တည်ထောင်ထား ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဥရောပသားတို့သည် အမေရိကန်ပြည် မည်သည့် နေရာတွင်မျှ ပဒေသရာဇ်စနစ်ကို မတည်ထောင်နိုင်ကြချေ။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ပြိုင်ဆိုင်ရန် ရန်သူမရှိပေ။ ၎င်း တိုက်သည် သမုဒ္ဒရာထဲမှကျွန်းတစ်ကျွန်းကဲ့သို့ သီးခြားတည်ရှိ၏။ တောင်

အမေရိကတိုက်ရှိ စပိန်လူမျိုးတို့သည်လည်း ဤသို့ပင် သီးခြားသဘာဝ ရှိလျက် အဘယ့်ကြောင့် အမြဲတမ်းစစ်တပ်များ ရှိနေကြရသနည်း။ စပိန် လူမျိုးတို့သည် ရန်သူမရှိစေကာမူ အချင်းချင်းစစ်တိုက်လျက် ရှိကြသည်။ အင်ဂလိုအမေရိကန်တို့သည် ဒီမိုကရေစီကို မိမိတို့ဘာသာ ငြိမ်းချမ်းစွာ ထိန်းသိမ်းနိုင်သောတစ်ဦးတည်းသောလူမျိုးဖြစ်၏။ ၎င်းတို့တွင် လူသား တို့အတွက် လုပ်စား၍မကုန်နိုင်သော အတားအဆီးမဲ့ကွင်းပြင်များရှိ၏။ အလုပ်သမားများအတွက် မကုန်ခမ်းနိုင်သော သယံဇာတများရှိ၏။ ကြွယ် ဝမှုအတွက် ကြီးစားရသောစိတ်သည် ရည်မှန်းချက်ကို ပြည့်စေ၏။ သို့ သော်အမေရိကတိုက်ထက်ပင် အားကြီးသောမြစ်ကြီးများ၊ မြေဩဇာကြွယ် ဝသော လွင်ပြင်များ၊ ရှာဖွေခြင်း မပြုရသေးသော ဥစ္စာပစ္စည်းများရှိသော တောင်အမေရိကတိုက်သည် အဘယ့်ကြောင့် ဒီမိုကရေစီကို မထိန်းသိမ်း နိုင်ပါသနည်း။ တောင်အမေရိကကား ကမ္ဘာပေါ်တွင် စိတ်ပျက်စရာ အကောင်းဆုံး နိုင်ငံရေး အခြေအနေများ ရှိရာ နေရာဖြစ်နေ၏။ အရှုပ် ထွေးဆုံး နိုင်ငံများ ဖြစ်နေ၏။ အကြောင်းကား အသို့နည်း။

သယံဇာတကြွယ်ဝမှုနှင့် အဝေး၌ သီးခြား တည်ရှိမှုသည် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံအတွက် ကောင်းစားစေသည်ဟုဆိုလျှင် တောင်အမေရိက သည် ဥရောပနိုင်ငံများအားကျစရာကောင်းလောက်အောင် တိုးတက်နေရ မည် မဟုတ်ပါလား။ ယခုမူ ကမ္ဘာပေါ်တွင် တောင်အမေရိကလောက် ရှုပ်ထွေးသော နိုင်ငံ မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ရုပ်ပစ္စည်းပြည့်စုံမှုသည် နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံ၏ အောင်မြင်ရေးအတွက် တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းဟု မဆိုနိုင်ပေ။

အမေရိကန်တို့သည် ၎င်းတို့၏ နိုင်ငံရေးဥပဒေများ၊ အခြေ ခံဥပဒေများမှ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အန္တရာယ်တို့ကိုမဲတင်းရန်အတွက်တိုင်း ပြည်၏ သဘာဝအခြေအနေများအပေါ် အားမထားချေ။ ၎င်းတို့သည် ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံတိုင်းတွင် ကြုံတွေ့ရသည့်မကောင်းကျိုးများကို ပပျောက် နိုင်ရန် နည်းလမ်းများ ရှာဖွေခဲ့ကြသည်။ ဤစမ်းသပ်မှုကို အခြားလူများ လုပ်ရကောင်းမှန်း မတွေ့မိခင်မှာ ၎င်းတို့က ပြုလုပ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

၎င်းတို့သည် ဤစမ်းသပ်မှုကို စတင်ပြုလုပ်သူများဖြစ်လျက် အောင်မြင်
ခဲ့သူများလည်း ဖြစ်ပေသည်။ အမေရိကန်တို့ကား ဥပဒေများ၊ အပြုအမူ
များ၏ အကူအညီဖြင့် ဒီမိုကရေစီကို ညှိ၍ရကြောင်း ပြခဲ့ကြ၏။ အခြား
နိုင်ငံများ အနေနှင့်လည်း အမေရိကန်တို့ နမူနာကိုယူပြီး လုံးဝဥသံ့
အတုခိုးခြင်း မဟုတ်ဘဲ မိမိတို့နိုင်ငံ လူမှုရေးအနေအထားနှင့် လျော်ညီ
စွာ ကြိုးစားကြမည်ဆိုလျှင် အောင်မြင်ခြင်း သရဖူကို မရရှိဘဲ နေပါ
မည်လော။

ဥရောပတိုက်အတွက် အရေးကြီးပုံ

ယခုဆွေးနွေးနေသော ပြဿနာသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု
တစ်ခုတည်းနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည် မဟုတ်ပါ။ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံတည်းနှင့်
သာ ပတ်သက်သည် မဟုတ်ပါ။ လူသားအားလုံးနှင့်လည်း သက်ဆိုင်ပေ
သည်။ အကယ်၍ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးခြင်း မပြုရသေးသော နေရာများ၌
သွားရောက်နေထိုင်ကြခြင်းဖြင့်သာ ဒီမိုကရေစီကို လွတ်လပ်စွာထိန်းသိမ်း
ထားနိုင်ကြမည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့၏ အနာဂတ်အောင်မြင်ရေးမှာ စိတ်
ပျက်ဖွယ် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ လူသားမျိုးနွယ်များထွက် ရင်လေးဖွယ်ဖြစ်ပေ
လိမ့်မည်။ အကယ်၍ ဒီမိုကရေစီအဆောက်အအုံများအတွက် ဥပဒေများ
နှင့် အပြုအမူများသည် လုံလောက်ခြင်းမရှိ ဟုဆိုလျှင် နိုင်ငံများအတွက်
မည်သည့်အရာ၌ ခိုလှုံရမည်နည်း။ လူတစ်ဦးတည်း၏ အာဏာရှင်စနစ်
သာ ဖြစ်ပေါ်ဖွယ်ရာ ရှိတော့မည်။

တစ်ချိန်ကပြင်သစ်တွင် မင်းညီမင်းသားများကို အကန့်အသတ်
မဲ့နီးပါးအာဏာဖြင့် အရင်းအနှီးပြုဖူး၏။ သို့သော် မင်းညီမင်းသားများ
မအောင်မြင်ချေ။ နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းများသည် ဦးနှောက်ထဲတွင် လွတ်
လပ်မှုကို မြတ်နိုးသောစိတ် အမြဲရှိ၏။ နိုင်ငံ၏ သဘောထားများ၊ အ
ပြုအမူများသည် ဘုရင်၏ ဩဇာအာဏာကို တိုက်ခိုက်ကြရာတွင် အင်

အားမသေးလှသော အတားအဆီးများကြားမှ တိုက်ကြရခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာသာယုံကြည်မှု၊ လူထု၏ ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှု၊ မင်းညီမင်းသားများ၏ ကြင်နာမှု၊ ဂုဏ်ပြုစိတ်၊ မိသားစုဂုဏ်၊ ဓလေ့ထုံးတမ်း၊ လူထုသဘောထားတို့က ဘုရင်၏အာဏာကို ကန့်သတ်ခဲ့ကြသည်။ ဘုရင်တို့သည် ၎င်းတို့၏အာဏာကို မမြင်နိုင်သော စည်းဝိုင်းတစ်ခုအတွင်း ထိန်းထားနိုင်ခဲ့ကြသည်။ မင်းညီမင်းသားများကလည်း ထင်ရာမစိုင်းခဲ့ကြချေ။

နောင်အခါ ဘာသာရေးသည် လူများအပေါ် စိုးမိုးနိုင်မှုလျော့သွားခဲ့၏။ ထိုအခါ ယခင်က အတားအဆီးများ ပြုပျက်ကာ တော်လှန်ရေးများ ကြာရှည်စွာ ဆင်နွှဲခဲ့ကြသည်။ ဘုရင်ကိုလည်း လေးစားခြင်းမရှိတော့ချေ။ ဘုရင်အား အကာအကွယ်ပေးထားသော လေးစားခြင်းအကာအရံများ ပျက်စီးသွားလေပြီ။ ဘုရင်များ ကျဆုံးကာ မင်းညီမင်းသားများလည်း လက်မြောက်အရှုံးပေးကြရတော့၏။ ဤကဲ့သို့နန်းပလ္လင်ရော၊ မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းပါ ပြိုကွဲရသောအခါ ၎င်းတို့၏ မိသားစုဂုဏ်သည်လည်း ပျောက်ပျက်သွားရတော့သည်။

ဒီမိုကရေစီ ရှင်သန်ရေးကား လွတ်လပ်မှုကို ထိန်းသိမ်းသော နည်းလမ်းဖြင့်သာ ဖြစ်ပေါ်နိုင်သည်။ လူအားလုံးကို အစိုးရအဖွဲ့အတွင်း ပါဝင်ကြရန် ပြုလုပ်ရန်မှာ ခဲယဉ်း၏။ ထို့ထက်ခဲယဉ်းသည်ကား ထိုသို့ အုပ်ချုပ်ရေးအတွက် လိုအပ်သော အတွေ့အကြုံနှင့် ဈာန်ဝင်စားမှု ရရှိရေးတို့ပင်ဖြစ်၏။

ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးသောအခါ စာဖတ်သူများအနေနှင့် ကျွန်တော်သည် အင်ဂလိုအမေရိကန်တို့၏ ဥပဒေများ၊ အပြုအမူများကို ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံအားလုံးက အတုခိုး လိုက်နာကြရန် တင်ပြနေသည်ဟု ထင်ကြလျှင်ကား အမှားကြီးမှားပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အမေရိက၏နမူနာကို ပြခြင်းဖြစ်၏။ အမေရိက၏ ဥပဒေများ၊ အထူးသဖြင့် အပြုအမူများသည် ဒီမိုကရေစီကို တည်တံ့အောင် ပြုလုပ်နေကြခြင်းကို ဆိုလို၏။ သို့သော် အမေရိကန်ဒီမိုကရေစီအတိုင်း ပုံတူလိုက်လုပ်ကြရန်ကား ကျွန်တော် မစဉ်းစားပါ။ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၏ သဘာဝနှင့်

နိုင်ငံရေးအနေအထားသည် အခြားနိုင်ငံနှင့် လုံးဝဥသည့် မတူညီနိုင်ဟူသော အချက်ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ပါသည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့၏ ပြင်သစ်နိုင်ငံတော်ကြီးသို့ ဒီမိုကရေစီ အဆောက်အဦများကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ယူဆောင် လေ့ကျင့်ခြင်း မပြုလျှင်မူ တိုင်းသူပြည်သားများအနေနှင့် လွတ်လပ်ရေးကို ပြန်လည်ဆုံးရှုံးသွားမည် သေချာသည်။ လူလတ်တန်းစားအတွက်ကော၊ သူကောင်းမျိုးများအတွက်ပါမကျန် ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး လူတိုင်းအား လွတ်လပ်ရေးကို ရယူရန် ပြင်ဆင်နိုင်ဖို့အတွက် ခံယူချက်၊ ယုံကြည်မှုများကို လက်ဆင့်မကမ်းနိုင်လျှင် အားလုံးအပေါ် တူညီသည့် အဓမ္မ အုပ်စိုးမှု ပေါ်ပေါက်လာမည်ကို ကျွန်တော် ကြိုတင်၍ မြင်နေပါသည်။ အကယ်၍ ကျွန်တော်တို့သည် အများစုအတွင်း ငြိမ်းချမ်းမှုကို အချိန်မီ အုတ်မြစ်မချနိုင်ပါက အနှေးနှင့်အမြန် လူတစ်ဦးတည်း၏ အာဏာရှင်စနစ်အောက်သို့ ပြန်လည်ကျရောက်သွားမည် အမှန်ပင်တည်း။

၁၅။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ အနာဂတ် အလားအလာများ

ယခု အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအပေါ် ခြံငုံ၍ ကြည့်ရှုသုံးသပ်မိသည်ကို တင်ပြလိုပါသည်။ ဥပမာဆိုရလျှင်..... ခရီးသွားတစ်ဦးသည် မြို့ကြီးတစ်မြို့အတွင်း ဝင်ရောက်လည်ပတ်ပြီး နေရာအနှံ့လျှောက်ကြည့်ပြီးသကာလ နီးရာ တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်ဆိုပါစို့။ ထိုအခါ သူသည် မြို့ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကသာ မြင်ရတော့သည်။ လူများသည် သူ့အာရုံ၌ ပျောက်၍သွားပြီ။ အဆောက်အဦတို့သည်လည်း ထူထပ်ရောထွေး၍သွားပြီ။ သူသည် လူနေရပ်ကွက်များကိုပင် ထင်ထင်ရှားရှား မခွဲခြားတတ်တော့ပြီ။ သို့သော် သူ၏ မျက်လုံးများသည် မြို့၏

နယ်နိမိတ်မျဉ်းကိုကား ခွဲခြားမြင်နိုင်၏။ ဤတွင် သူသည် မြို့၏ ပုံပန်း သဏ္ဍာန်တစ်ခုလုံးကိုခြုံပြီး ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဤ ဥပမာကဲ့သို့ပင် မြောက်အမေရိကတိုက်ရှိ အင်္ဂလိပ်အမျိုးအနွယ်တို့၏ ရှေ့ ဖြစ်လာမည့် ပုံသဏ္ဍာန်ကို ကျွန်တော့်မျက်စိထဲ ခြုံ၍ မြင်လာပါသည်။ ဤအမြင်တွင် အသေးစိတ်အချက်အလက်များ မပါ။ မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံး ၏ အဓိကပုံပန်းကိုသာ မြင်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အမေရိကန်များ ယခုပိုင်ဆိုင်ကြသော နယ်မြေမှာ လူနေအိမ်ခြေ ထူထောင်၍ ဖြစ်နိုင်သည့်ကမ္ဘာမြေပမာဏ၏ အပုံနှစ်ဆယ်မှာ တစ်ပုံမျှသာ ရှိသေးသည်။ ၎င်းတို့သည် ဤအတိုင်းကား နေမည်မဟုတ်။ အမြဲချဲ့ထွင် နေကြသဖြင့် နောင်ဤထက် ကျယ်ပြန့်လာမည်ဖြစ်သည်။

ပြင်သစ်များအနေနှင့်လည်း ကမ္ဘာသစ်၌ အင်္ဂလိပ်အနွယ်များနှင့် အပြိုင်အဆိုင် နယ်မြေတည်ထောင်ခဲ့သော အချိန်တစ်ချိန်ရှိခဲ့၏။ ပြင်သစ် တို့ အမေရိက၌ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည့်မြေသည် ဥရောပတိုက်တစ်ခုလုံး အကျယ် အဝန်းထက် များစွာ မငယ်လှချေ။ မြစ်ကြီးသုံးသွယ်တို့သည် ပြင်သစ် ပိုင်နယ်ထဲတွင် ရှိနေခဲ့ကြ၏။ စိန့်လောရင့်စ်မြစ်ဝနှင့် မစ္စီစပီမြစ်ဝကျွန်း ပေါ်ဒေသတို့အကြား နေထိုင်ကြသော အင်းဒီးယန်းမျိုးနွယ်စုတို့သည် ပြင်သစ် စကားမှလွဲ၍ အခြားစကားများကို မကြားဖူးကြပေ။ ပြင်သစ်တို့လည်း ထိုကျယ်ပြောသော နယ်မြေ၌ ပြန့်ကြဲနေရာယူကြရင်း ၎င်းတို့၏ ရိုးရာ မပျက် သတိရသောအနေနှင့် မြို့ရွာအမည်များကို လူးဝစ္စဘတ်ခဲ၊ မောင့် မိုရင်စီ၊ ဒျူးကန်း၊ စိန့်လူးဝီး၊ ဗင်းစ်ဆော့နံ၊ နယူးအော်လီယန်စ် စသော အမည်များကို ပေးခဲ့ကြ၏။ ထိုအမည်များသည် ပြင်သစ်ကို ချစ်မြတ်နိုး သည့် သဘောဆောင်ကာ ကျွန်ုပ်တို့နား၌ ယဉ်ပါးနေပြီးသော စကားလုံး များလည်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် ယခုအခါ၌ကား ပြင်သစ်လူမျိုးတို့ နည်းပါးခဲ့လေပြီ။ ပျောက်ကွယ်ခဲ့လေပြီ။ လူသစ်တို့ကြားတွင် တိမ်မြုပ်သွားခဲ့လေပြီ။ ကနေဒါ အောက်ပိုင်းဒေသတွင်ရှိသည့် ပြင်သစ်လူမျိုး လေးသိန်း၏ ပတ်ပတ်လည် တွင် နိုင်ငံခြားသားများ ရောက်လာကာ မြို့ကြီးများအတွင်း ဖောက်ထွင်း

နေထိုင်လျက် ပြင်သစ်တို့၏ ဘာသာစကားကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ကြလေသည်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးနွယ်တို့ကား အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် သာမက အရှေ့ မြောက်ဘက် နယ်စပ်သို့တိုင် နေထိုင်နေခဲ့ကြပြီဖြစ်၏။

အနောက်မြောက်ဘက်သို့ဆိုလျှင်လည်း မထင်ရှားသော ရုရှား လူမျိုး အနည်းငယ် နေထိုင်ကြသည်မှလွဲ၍ အခြားမည်သူနှင့်မျှ ရင်ဆိုင် တွေ့ရန်မရှိချေ။ အနောက်တောင်ဘက်သို့ကား မက္ကစီကင်လူမျိုးများသည် ကြီးမားသော အတားအဆီးကြီးဖြစ်၏။ ကမ္ဘာသစ်ကို မြောက်ပိုင်း၌ အင်္ဂလိပ်များ၊ တောင်ပိုင်း၌ စပိန်များက ခွဲခြမ်းပြီး ယူခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပြီး ၎င်းတို့အချင်းချင်း နယ်နိမိတ်ကန့်သတ်မှုကို စာချုပ်ဖြင့် သတ်မှတ်ခဲ့ကြ သည်။ ထိုစာချုပ်သည် အင်္ဂလိပ်များဘက်က အသာစီးရယူထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်စေကာမူ အင်္ဂလို-အမေရိကန်တို့သည် မကြာမီအတွင်းမှာပင် ထို စာချုပ်ကို ချိုးဖောက်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ယုံသည်။ မက္ကစီကိုသို့ ဦးတည်သော အမေရိကန်နယ်စပ်တွင် လူနေအိမ်ခြေ မရှိသေးသော နယ် ပယ်များ ကျယ်ပြန့်စွာကျန်သေးသည်။ အမေရိကန်ပြည်သားတို့သည် ဤ နေရာများ၌ နေထိုင်ကာ လူမှုအဆောက်အအုံကို တည်ထောင်ကြပေလိမ့် မည်။ တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်သူ တိုင်းရင်းသားများ ရောက်လာသောအခါ ယခင် မြေရိုင်း၊ တောရိုင်းတို့သည် စိုက်ပျိုးခင်းများဖြစ်နေကာ လူစိမ်းများသည် လည်း မူလတိုင်းရင်းသားများ၏ မြေပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာ အခြေချနေ ထိုင်လျက်ရှိကြသည်ကို တွေ့ရပေလိမ့်မည်။

ကမ္ဘာသစ်၌ အရင်ဆုံး လာရောက် နေထိုင်သူများသည် ကမ္ဘာ သစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ကြသူများဖြစ်၏။ နေထိုင်သူရှိပြီးသား နယ်များပင်လျှင် နောက်ထပ် လာရောက် နယ်ချဲ့ထွင်သူများအား ခုခံရန် ခဲယဉ်းသည်။ တက္ကဆက်စ်နယ်၏ အဖြစ်ကို ကိုးကားတင်ပြပါမည်။ တက္ကဆက်စ်နယ် သို့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ လူများ အဆက်မပြတ် လာရောက်ကြကာ မြေများဝယ်ယူ ကြသည်။ ထိုအမေရိကန်နိုင်ငံသားများသည် တက္ကဆက်စ် နယ်၏ ဥပဒေများနှင့် လိုက်လျောညီထွေနေကြသော်လည်း ၎င်းတို့ မူလ ဘာသာစကားနှင့် အပြုအမူများကို မပယ်ကြရုံသာမက ထိုနယ်၌ ၎င်း

တို့ ဘာသာစကားနှင့် အပြုအကျင့်များက လွမ်းမိုးသွားခဲ့ကြလေသည်။ တက္ကဆတ်စံနယ်သည် မက္ကဆီကိုပိုင် နယ်မြေဖြစ်၏။ သို့သော် မက္ကဆီကန် လူမျိုးများ ပပျောက်လုနီး နေလေပြီ။ ဤကဲ့သို့ပင် အင်္ဂလိပ်အမေရိကန် များ ရောက်ရှိသည့်နယ်များတွင် လူမျိုးချင်းရောနှောကာ မူလ လူမျိုးများ တိမ်ကောသွားကြလေသည်။

ကမ္ဘာသစ်တွင် ဥရောပသားအားလုံးထက် အင်္ဂလိပ်မျိုးနွယ်များ က ပိုမို၍ အင်အားကြီးမားခဲ့ကြကြောင်းကို မငြင်းနိုင်ပေ။ အင်္ဂလိပ်တို့ ကား ယဉ်ကျေးမှုအရာ၌ အလွန်မြင့်မား၏။ ကြီးစားအားထုတ်မှုနှင့် အင်အားတို့တွင်လည်း အားလုံးထက် သာလွန်သည်။ ထို့ပြင် ကမ္ဘာသစ်၌ အင်္ဂလိပ်တို့ ရရှိထားသောမြေမှာ ပထဝီ အနေအထားအရ အလျင်အမြန် တိုးချဲ့ရန် အခွင့်အလမ်းကောင်းပေသည်။ ၎င်းတို့နယ်၏ မြောက်ဘက် နယ်စပ် ဟိုဘက်တွင် ရေခဲသော မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းမြေများရှိကာ တောင် ဘက် နယ်စပ်မှာကား ပူလောင်သည့် အီကွေတာရာသီဥတုရှိသည်။ အင်္ဂလိပ် အမေရိကန်များသည် အမေရိကတိုက်ကြီး၏ ရာသီဥတု အမျှတဆုံး၊ လူ နေ၍ အကောင်းဆုံးနေရာတွင် နေထိုင်နေကြသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ လူဦးရေတိုးမှုသည် ၎င်းတို့၏ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ကြေညာစာတမ်းကို ထုတ်ပြန်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း မှ ပိုမိုလာသည်ဟု အဆိုရှိကြ၏။ ဤအဆို မှားပါသည်။ လူဦးရေ တိုးနှုန်းသည် ကိုလိုနီခေတ်ကနှင့် ယခုခေတ် လျင်မြန်မှုချင်း တူပါသည်။ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်တွင် နှစ်ဆ ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ ကိုလိုနီခေတ်တုံးက လူဦးရေသည် ထောင်ဂဏန်းရှိ၍ ယခုမူသန်းဂဏန်းဖြစ်နေပေပြီ။ ကနေဒါ ရှိ အင်္ဂလိပ်များ တိုးနှုန်းသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု တိုးနှုန်းနီးပါး ရှိ ၏။ ကနေဒါမှာ ဘုရင်စနစ်ရှိနေပြီး အမေရိကန်မှာ ပြည်ထောင်စုစနစ်ဖြစ် သည်။ အမေရိကန် လွတ်လပ်ရေး စစ်ပွဲအတွင်းကလည်း လူဦးရေ တိုး တက်မှုသည် မရပ်မနားတိုးခဲ့သည်သာဖြစ်၏။ ယခင်အချိုးအတိုင်းပင် တိုးနေခဲ့သည်။ အနောက်ဘက်ဒေသများတွင်လည်း အခြေချသည့် လူဦးရေ ကို ကန့်သတ်မှု မရှိချေ။ စစ်အတွင်း ရန်သူများ ချေမှုန်းခံရသော အတ္တလန်

တိတ်ကမ်းခြေရှိ ကန်တပ်ကီ၊ ပဲခဲဆယ်လ်ဗေးနီးယား၊ ဗားမောင့်နှင့် မိန်းနယ်များတွင်လည်း နေထိုင်သူများ ပြည့်နှက်နေလေသည်။ စစ်သည် လူဦးရေ တိုးတက်ခြင်းကို မတားဆီးနိုင်ခဲ့ချေ။ ထို့အတူ စစ်သည် တောရိုင်းမြေများရှိ တိုးတက်မှုကိုလည်း မတားဆီးနိုင်ခဲ့ချေ။ နိုင်ငံ၏တစ်နေရာတွင် ဘေးအန္တရာယ်တွေ့နေပါက တစ်နေရာတွင် ကွန်းခိုရာအရပ် ရှာ၍ ရန်ငင်သည်။ ဤကား အင်္ဂလိပ်အမေရိကန်တို့၏ တိုးတက်မှုကို ဥပဒေမတူခြင်း၊ ငြိမ်းချမ်းခြင်း၊ စစ်ဖြစ်ခြင်း၊ မင်းမဲ့စရိုက်ဖြစ်ခြင်း၊ စနစ်ကျခြင်းစသည်တို့က မလွှမ်းမိုးနိုင်ဆိုသည်ကို ပြသပေသည်။

၎င်းတို့၏ လုပ်ငန်းများအတွက် လိုအပ်သမျှကို ရရှိနိုင်သော မြေဩဇာ ထက်သန်သည့်မြေရိုင်းများ၊ ၎င်းတို့ အလိုဆန္ဒအဝဝကို ခိုလှုံ့မှုပေးနိုင်သော အရာများ အားလုံးတို့နှင့် အခြေချ နေထိုင်သူတို့အကြား ပိတ်ဆီးနိုင်သော အင်အားသည် ကမ္ဘာပေါ်၌ မရှိနိုင်ချေ။ ၎င်းတို့၏ အထူးခြားဆုံး အရည်အချင်းဖြစ်ပြီး ၎င်းတို့အား လမ်းညွှန်ပြသော ပညာဉာဏ်ဗဟုသုတ၊ အသစ်အဆန်း တီထွင်လိုသည့်စိတ်ဓာတ်၊ တိုးတက်ကြီးပွားမှုကို ချစ်ခင်စိတ်တို့ကို မကောင်းသော ဥပဒေများ၊ တော်လှန်ရေးများ၊ မင်းမဲ့ဝါဒများက မည်သို့မျှ မဖျက်ဆီးနိုင်ကြချေ။ ဤအချက်တစ်ချက်တည်းကြောင့်ပင် အတ္တလန်တိတ်မှ ပစိဖိတ်သို့လည်းကောင်း၊ မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းမှ အပူပိုင်းရံသို့လည်းကောင်း၊ ကြီးမားကျယ်ပြန့်လှသော တိုက်ကြီးတွင် အင်္ဂလိပ်အမေရိကန်တို့ တစ်ဦးတည်းကသာ ဖုံးလွှမ်း သွားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ပြောရပါသည်။ ဤအချက်မှာ သေချာ၏။ အချိန်အားဖြင့်လည်း မကြာမြင့်မီမှာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အင်္ဂလိပ်အမေရိကန်တို့ပိုင်မြေသည် ဥရောပတိုက်၏ လေးပုံသုံးပုံခန့် ရှိလာပေလိမ့်မည်။ ရာသီဥတုအနေနှင့်လည်း ဥရောပထက် သာလွန်ကောင်းမွန်လေရာ အနာဂတ်၌ အမေရိကန်လူဦးရေသည် ဥရောပနှင့်တန်းတူဖြစ်မှာ မလွဲနိုင်ပေ။

မြောက်အမေရိက၌ တူညီသော လူပေါင်း သန်း ၁၅၀ ရှိလာသောအချိန်သည် ရောက်လာပါလိမ့်မည်။ ထိုသန်း ၁၅၀ တို့သည် အခြေအနေချင်း တူညီကြမည်။ မိသားစုတစ်စုတည်းမှ ဖြစ်ကြမည်။ မူလအစ

အကြောင်းရင်းချင်း တူညီကြမည်။ ယဉ်ကျေးမှု ထိန်းသိမ်းပုံချင်း တူညီ
ကြမည်။ ဘာသာစကား တူညီကြမည်။ သဘောထားအမြင်ချင်း နီးစပ်
ကြမည်။ ပုံစံ တစ်ခုတည်းအောက်၌ စုရုံးနေထိုင်ကြမည်ဖြစ်သည်။ သန်း
၁၅၀ စည်းရုံးပေါ်ပေါက်လာမည်ဟူသောအချက်မှာ သေချာပါသည်။ ကျန်
တာများကမူ မသေချာပါပေ။ မျက်မှောက်ကမ္ဘာကြီးကတော့ ဤအချက်
ကို ယုံကြည်ရန် ခဲယဉ်းပေလိမ့်မည်။

ယခုအခါ ကမ္ဘာပေါ်၌ နိုင်ငံကြီးနှစ်ခုရှိနေပေသည်။ ၎င်းတို့သည်
လားရာချင်းတူသော်လည်း စတင်ပုံချင်းကား ကွဲပြားသည်။ ၎င်းတို့အား
အခြားမဟုတ်။ ရုရှားနှင့် အမေရိကန်တို့တည်း။ ၎င်းတို့နှစ်နိုင်ငံစလုံးသည်
အခြားသူများ သတိမပြုခင်မှာ ကြီးထွားလာခဲ့ကြ၏။ အားလုံး သတိထားမိ
သော အချိန်တွင် ၎င်းတို့သည် ရှေ့တန်း၌ နေရာယူပြီးကြလေပြီ။ အခြား
နိုင်ငံများသည် သဘာဝအရ ဆုံးခန်းတိုင်ခါနီးသို့ ရောက်နေကြ၏။ ၎င်း
တို့ နှစ်နိုင်ငံကား ကြီးထွားဆဲဖြစ်သည်။ အမေရိကန်တို့သည် သဘာဝ
အခက်အခဲများကို ရုန်းကန်ခဲ့ကြရ၏။ ရုရှားတို့ကား လူလူချင်း ရုန်းကန်
ခဲ့ကြရသည်။ အမေရိကန်တို့က ထွန်တုံးထွန်သွားများဖြင့် အနိုင်ယူခဲ့ကြ
ပြီး ရုရှားတို့က ဓားဖြင့် အနိုင်ယူခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ အမေ
ရိကန်တို့သည် ပန်းတိုင်သို့ ချီရာဝယ် အတ္တအပေါ် အခြေခံ၍ လူထု၏ဆင်ခြင်
တုံတရားနှင့် အကွပ်အထိန်း မရှိသည့် အင်အားကို ဇောင်းပေးခဲ့ကြသည်။
ရုရှားတို့ကား လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ လုပ်ပိုင်ခွင့် အားလုံးကို လက်တစ်ဖက်
တည်းက ဆုပ်ကိုင်ပြီး ထူထောင်ရခြင်း ဖြစ်၏။ အမေရိကန် နည်းစနစ်
သည် လွတ်လပ်မှုကို အခြေခံ၏။ ရုရှားနည်းကား ကျေးကျွန်အမှီသဟဲ
ပြုမှုအပေါ် မူတည်သည်။ ၎င်းတို့၏ တာထွက်ပုံခြင်း ကွဲပြားခြားနားလှ၏။
၎င်းတို့ သွားရာ လမ်းကြောင်းသည်လည်း မတူညီပေ။ သို့ပင်လျက် ဘုရား
သခင်သည် ၎င်းတို့နှစ်နိုင်ငံအား ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းစီ၌ ထင်ရှားအောင် အလို
တော်ပြုထားသည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။

အပိုင်း (၂)

အုပ်တွဲ (၁)

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ အသိစိတ်ဓာတ်ဖြင့်
ပြုမူသော အပြုအမူများအပေါ်
ဒီမိုကရေစီ၏ လွှမ်းမိုးမှု

၁၆။ အမေရိကန်တို့၏ ဒဿနိကနည်းလမ်း

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုလောက် ဒဿနိကပညာကို အရေး
မထားသော နိုင်ငံမရှိဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ အမေရိကတွင် ဒဿနိက
ဗေဒပညာသင်ကျောင်းဟူ၍ မရှိ။ ဥရောပရှိ ဒဿနိကအတွေးအခေါ်များ
ကိုလည်း ၎င်းအမေရိကန်တို့က ဂရုမထား။ အချို့ကြားပင် မကြားဖူးကြ
ချေ။ သို့စေကာမူ အမေရိကန်အားလုံးတို့၏ အပြုအမူများ၊ နားလည်ပုံ
များ တူညီကြသည်။ အုပ်ချုပ်သော ဥပဒေချင်း တူညီကြသည်။ ဤသည်
ကိုကြည့်ခြင်းကြောင့် အမေရိကန် လူမျိုးတစ်မျိုးလုံးတွင် ဒဿနိက ယေ
ဘုယျ နည်းလမ်းရှိသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ စနစ်နှင့် လုပ်လေ့လုပ်ထ
ထုံးစံ၊ မိသားစု အဆိုအမိန့်များ၊ လူတန်းစား အမြင်များ၊ အမျိုးသားရေး
ဆိုင်ရာ အယူသည်းမှုများ၊ ရိုးရာဓလေ့များ၏ နှောင်ဖွဲ့မှုကို ရှောင်တိမ်းကြ

ပြီး၊ အချက်အလက်များကို လက်တွေ့လုပ်ကြည့်ခြင်း ထို့နောက်ထိုလက်တွေ့လုပ်ရပ်များမှ သင်ခန်းစာယူခြင်း၊ ဆင်ခြင်တုံတရားကို မိမိဘာသာ တွေးတောကြံဆ ရှာဖွေခြင်း၊ အချုပ်အချယ်မခံဘဲ ရလဒ်ရအောင် လုပ်ဆောင်တတ်ခြင်း၊ ပုံသဏ္ဍာန်ကျကျဖြင့် လိုအပ်သောအရာကို ရည်မှန်းတတ်ခြင်း စသည်တို့ကား အမေရိကန်တို့၏ ဒဿနိကနည်းလမ်းဟု ဆိုချင်ပါ၏။ ထို့ပြင် ထပ်၍ သုံးသပ် ကြည့်လိုက်သောအခါ ဤအချက်များ အားလုံး၌ အကျိုးဝင်နေသော အချက်တစ်ချက် ရှိ၏။ ၎င်းကား အမေရိကန်တို့သည် ကိစ္စတစ်ရပ်ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာတွေးတောရာ၌ မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်နားလည်မှုဖြင့် ကြိုးပမ်းလေ့ရှိသည်ဟူသော အချက်ပေတည်း။

ထို့ကြောင့် အမေရိကသည် ပြင်သစ်ဒဿနိကနှင့် သင်္ချာဆရာကြီး ဒဲကတ်၏ အဆိုအမိန့်များကို လေ့လာမှု အနည်းဆုံးဖြစ်သော်လည်း ထိုအဆိုအမိန့်များကို အကောင်းဆုံးအသုံးပြုသည်ဟု ဆိုရမည်။ ဤသည်မှာ အံ့ဩစရာလည်း မဟုတ်ချေ။ အမေရိကန်တို့သည် ဒဲကတ်၏ အလုပ်များကို ဖတ်ရှုသည်တော့မဟုတ်။ သို့သော် သူ၏ အဆိုအမိန့်များကိုမူ လိုက်နာ ကျင့်သုံးသည်။ ၎င်းတို့၏ လူမှုအနေအထားက ထိုအဆိုအမိန့်များကို လက်ခံကျင့်သုံးရန် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ဒီမိုကရက်တစ်လူထုတွင် အဆက်မပြတ်လှုပ်ရှားမှုများ ဖြစ်ပေါ်နေလေရာ မျိုးဆက်တစ်ခုနှင့်တစ်ခုကို ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးသည် ပြတ်သွားနိုင်၏။ ၎င်းတို့ ဘိုးဘွားများ၏ အလေ့အလာများ အားလုံးကို ဆုံးရှုံးသွားနိုင်သည်။ သို့မဟုတ် ထိုအလေ့အလာများကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ဥပေက္ခာ ပြုသွားနိုင်သည်။ ထိုသို့ ဖြစ်လာခဲ့သော လူ့အဖွဲ့အစည်းထုသည် အချင်းချင်း မှန်ကန်သော ထိန်းသိမ်းမှုကို ပေးနိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

အမေရိကန်တို့ ကျင့်သုံးသော အလေ့အကျင့်ကား မိမိတို့ ဘာသာ ဆုံးဖြတ်သော အလေ့အကျင့်ဖြစ်၏။ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စများတွင် အကူအညီ မရှိဘဲ မိမိဘာသာ ဖြေရှင်းနိုင်ကြောင်း သိရှိလာသောအခါ အကြီးအမားကိစ္စများကိုလည်း မဖြေရှင်းနိုင်စရာအကြောင်းမရှိဟု ယုံကြည်လာခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ၎င်းတို့သည် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မည်သည့်အရာကိုမဆို

ဖြေရှင်းနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်လာခဲ့ကြ၏။ ၎င်းတို့ရှေ့တွင် ပိတ်ဆီးနေသော အရာများကိုလည်း ဖယ်ရှားနိုင်ခဲ့ကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် အမေရိကန်တို့သည် ဒဿနိက သဘောတရားများကို စာအုပ်များမှတစ်ဆင့် ဆွဲယူရန် မလိုတော့ချေ။ ထိုသဘောတရားများကို မိမိတို့ကိုယ်တိုင်မှာပင် တွေ့ရှိခဲ့ကြလေပြီ။

အင်္ဂလိပ်အမေရိကန် လူ့ဘောင်သည် ဘာသာရေးမှ ပေါက်ဖွားလာသည်ဆိုသော အချက်ကိုလည်း မမေ့သင့်ပေ။ ထို့ကြောင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၌ မျိုးချစ်စိတ် ခံစားမှုများ၊ အမျိုးသားရေးဆိုင်ရာ အလေ့အကျင့်များသည် ဘာသာရေးနှင့် ရောထွေးလျက် ရှိနေလေသည်။ ထိုရောထွေးမှုများမှ ထူးခြားသော စွမ်းအားတစ်ရပ်ကိုလည်း ရရှိကြပေသည်။ သို့သော် ဘာသာရေးသည် ကိုယ်ပိုင် သတ်မှတ်ချက်၊ ကန့်သတ်ချက်များ ရှိ၏။ နိုင်ငံရေးနှင့် ဘာသာရေးသည် သီးခြားတည် ရှိကြသည်။ နိုင်ငံရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဥပဒေများ ပြောင်းလဲသော်လည်း ဘာသာရေးနှင့် ပတ်သက်သော ယုံကြည်မှုသည် မယိမ်းမယိုင် ခိုင်မြဲလေသည်။ ခရစ်ယာန်ဘာသာသည် အမေရိကန် လူထု တစ်ရပ်လုံး၏ ဦးနှောက်တွင် အခိုင်အမာ ချုပ်ကိုင် ထားနိုင်လေသည်။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ခြင်းသည် ဒဿနိကကျင့်စဉ်ကြောင့် မဟုတ်။ ဘာသာရေး၌ စောဒကတက်ခြင်းမရှိဘဲ ယုံကြည်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ခရစ်ယာန် ဘာသာ ကိုယ်နှိုက်ကလည်း အတိုက်အခိုက်မရှိ၊ အကာအကွယ်မရှိ၊ အခိုင်အမာ တည်ဆောက်ပြီးသားဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အမေရိကန်တို့သည် ခရစ်ယာန်ဘာသာအပေါ်၌ စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်း ကင်းစွာ သက်ဝင် ယုံကြည်ကြသည့်အလျောက် ခရစ်ယာန်ဘာသာ၌ ဖြစ်တည်သော အမှန်တရားများ၊ ခရစ်ယာန်ဘာသာနှင့်ပတ်သက်သမျှ အရာများ အားလုံးကို လက်ခံလိုက်ကြလေသည်။ ဤတွင် တစ်ဦးချင်း၏ ဝေဖန် သုံးသပ်နိုင်သော အရည်အသွေးများသည် ကျဉ်းမြောင်းသော အကန့်အသတ်အတွင်း ရောက်ရှိကာ လူသား အမြင်သဘောထားများ၏ အရေးကြီးဆုံးအရာ အများအပြားသည် ခရစ်ယာန်ဘာသာ၏ လွှမ်းမိုးမှုမှ လွတ်မြောက်သွားကြလေသည်။

နောက်တစ်ချက် တင်ပြလိုသည်မှာ အမေရိကန်တို့၏ လူမှုရေး အခြေအနေနှင့် အခြေခံဥပဒေတို့၏ ဒီမိုကရေစီကျမျှ ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့တွင် ဒီမိုကရေစီတော်လှန်ရေး မရှိခဲ့ချေ။ ၎င်းတို့သည် အမေရိကမြေပေါ်သို့ ရောက်ရှိသည့် အခြေအနေသည် ယခုအခြေအနေနှင့် ခြားနားခြင်း မရှိပေ။ ဤအချက်သည် အရေးကြီး၏။ တော်တော်ပင် အရေးကြီးပါသည်။

တော်လှန်ရေးဟုဆိုရာတွင် ယုံကြည်ချက်ကို မလှုပ်ရှားသော တော်လှန်ရေးဟူ၍ မရှိ။ တော်လှန်ရေးဖြစ်ပြီဆိုလျှင် အနည်းနှင့်အများ အာဏာပိုင်များသည် အားလျော့သွားကြရသည်။ လက်ရှိယုံကြည်မှုများ အပေါ် သံသယစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ လူတိုင်း၏ ဦးနှောက်ကို ပွင့်လင်းစေလျက် အကန့်အသတ်မရှိ စိတ်အာရုံကို ဖြစ်စေသည်။ မတူညီသော လူတန်းစားနှစ်ရပ်၏ တိုက်ပွဲတွင် တန်းတူညီမျှမျှက အောင်မြင်သွားပြီဆိုသောအခါ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မယုံကြည်ကြတော့ချေ။ လက်ရှိယုံကြည်မှုများအပေါ် သံသယစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ မုန်းတီးမှုများ၊ မနာလိုမှု၊ မာနထောင်လွှားမှုနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်လွန်းအားကြီးမှုတို့ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး လူတို့သည် စိတ်ဓာတ်ချင်း ပေါင်းစည်း၍ မရနိုင်တော့။ ကိုယ်ကျိုးရှု၍သာ ပေါင်းချင်ပေါင်းလိမ့်မည်။ ဤအခါ လူသားအမြင်တို့သည်လည်း မြဲမြံနာဝသို့ ရောက်ရှိသွားကာ အဟောသိကံဖြစ်လေတော့သည်။

ဒီမိုကရေစီတော်လှန်ရေး ဖြစ်ပွားခြင်း မရှိဘဲ တန်းတူညီမျှမှု အခြေအနေကို ရရှိသော နိုင်ငံများတွင်ကား ထိုအဖြစ်မျိုး မရှိနိုင်တော့ပေ။ လူတို့သည် တန်းတူညီမျှမှုကို ရရှိထားကြသဖြင့် မုန်းတီးခြင်း၊ မနာလိုခြင်း မဖြစ်ကြ။ သူတို့သည် အမှန်တရားကို မိမိကိုယ်၌သာလျှင် သာမန်အားဖြင့် ရှာဖွေကြ၏။ သို့မဟုတ် မိမိနှင့်အတူဖြစ်သော လူများထံတွင် ရှာဖွေကြ၏။

လူ့အဖွဲ့အစည်း၌ ရာထူးများ တန်းတူညီမျှမှု မရှိသောအခါ ပိုမိုညဏ်သာသော၊ ပညာတတ်သော၊ အမြင်ရှိသော အုပ်ချုပ်သူ ပုဂ္ဂလိက

လူများ ပေါ်ပေါက်လာပြီး အများစုကား မသိနားမလည်မှုများ၊ အယူသီးမှုများအောက်၌ နစ်မြုပ်၍ နေရတော့၏။ လူထုအမြင်သဘော တရားများသည် အဆင့်မြင့် လူတန်းစားတို့၏ လွှမ်းမိုးခြင်းကို ခံရလေ့ရှိ သည်။ ဤအဖြစ်မျိုးကား ပဒေသရာဇ်စနစ်၌ ဖြစ်လေ့ရှိသည်။ တန်းတူ ညီမျှမှုမခေတ် ရောက်သောအခါ၌ကား ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်လာလေသည်။ လူတန်းစား နှစ်ရပ်သည် တန်းတူရန် နီးလာလေလေ၊ လူတစ်ဦး သို့ မဟုတ် လူတန်းစားတစ်စုံတစ်ရာတို့အပေါ် မျက်ကန်း ယုံကြည်မှုမျိုး မရှိတော့ချေ။

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံတွင် လူတစ်ယောက်သည် သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများကို ကြည့်လိုက်သောအခါ သူသည် ထိုလူများနှင့်တန်းတူရှိကြောင်း ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ တွေ့ရ၏။ သို့သော် သူသည် လူထု အဖွဲ့အစည်းထဲ ရောက်သွားသောအခါ အဖွဲ့အစည်းထုကြီးတစ်ခုလုံးနှင့်ယှဉ်သော သူသည် အင်အားနည်းကြောင်း တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံရှိ လူထု သည် ထူးခြားသည့် အာဏာကို ရရှိထားခြင်းဖြစ်သည်။ ပဒေသရာဇ်နိုင်ငံ များတွင် ဤကဲ့သို့အာဏာမျိုးကို မရရှိနိုင်ချေ။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် အများစုသည် လူတစ်ဦးချင်း အတွက် အသင့်ပြုလုပ်ပြီးသား သဘောထား အမြင်များကို တာဝန်ယူ ဖြည့်ဆည်းပေးလေသည်။ လူတစ်ဦးချင်းအနေနှင့် မိမိတို့ ဘာသာအမြင် များကို ပုံဖော်ရန် မလိုတော့ပေ။ လူတိုင်းလူတိုင်းသည် ဒဿနိက၊ စိတ် ထား၊ နိုင်ငံရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် သီဝရီ အများအပြားကို စုံစမ်းခြင်း မပြုတော့ဘဲ လက်ခံကြသည်။

တန်းတူညီမျှမှု စည်းမျဉ်းများတွင် လမ်းစဉ်နှစ်ခုကို ခွဲခြားမြင်မိ ပါသည်။ တစ်ခုမှာ လူများကို ယခင်က မတွေးဖူးသည့် အတွေးများကို တွေးခေါ်ရန် လမ်းညွှန်ခြင်းဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ခုကား စဉ်းစားတွေးခေါ်မှုကို လုံးဝပိတ်ပင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဤတွင် ဒီမိုကရေစီသည် ဥပဒေတစ်ချို့ ၏ ဩဇာအာဏာအောက်တွင် လွတ်လပ်စွာ တွေးခေါ်မှုကို ငြိမ်းပစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ခံစားမိပါသည်။ ဤသည်မှာ တစ်ခါက ရာထူးအဆင့်အတန်း

ကြောင့် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ခံရခြင်းမှ လွတ်မြောက်ခဲ့သည့် လူသား၏ တွေး
ခေါ်မှုကို အများစု၏ ဆန္ဒအရ ပိတ်ပင်စည်းနှောင်လိုက်သကဲ့သို့ ပင်တည်း။

အကယ်၍ အများစု၏ တစ်ခဲနက် အာဏာကို အစားထိုးလိုက်
နိုင်သည်ဆိုလျှင်လည်း လူတို့၏ စရိုက်များ ပြောင်းသွားမည်ဖြစ်၏။ လူ
တို့သည် လွတ်လပ်သော ဘဝ၏ နည်းလမ်းများကို တွေ့ရတော့မည်
မဟုတ်ပေ။ ကျေးကျွန်တို့၏ သွင်ပြင်အသစ် တစ်မျိုးကိုသာ တွေ့ရလိမ့်
မည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် လူတစ်ဦး၏ ဩဇာအာဏာအောက်
တွင်ဖြစ်စေ၊ လူတစ်သန်း၏ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုအောက်တွင်ဖြစ်စေ မည်သည်
ကိုမျှ မခံစားလိုပေ။

၁၇။ ဘာသာရေး၌ ဒီမိုကရေစီလွှမ်းမိုးမှု

လူတို့သည် ဘုရားသခင်၏ တရားသေဝါဒများကို ရယူရာ၌
အတိုင်းအဆ မရှိ စိတ်ဝင်စားကြ၏။ ဖန်တီးရှင် ဘုရားသခင်အတွက်
လည်းကောင်း၊ မိမိတို့အချင်းချင်းအတွက်လည်းကောင်း ပြုလုပ်ရမည့်တာဝန်
ဝတ္တရားများကိုလည်း တရားသေ မှတ်သားကြ၏။ ဤစည်းမျဉ်းများကို
သံသယရှိခဲ့လျှင် ၎င်းတို့၏ လုပ်ဆောင်ချက်အားလုံးကို ကံပေါ်သာ ပုံချ
ဖွယ်ရှိပြီး ၎င်းတို့သည် အကွပ်အထိန်းမရှိ ဗရမ်းဗတာဘဝကိုသာ ရင်ဆိုင်
ရလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

ဒဿနိကပညာရှင်များကိုယ်တိုင်ကလည်း မရေရာမှုများအကြား
တွင် ရုန်းကန်နေကြရသည်သာ ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့၏ သွားရာလမ်းကြောင်း
ကို အလင်းရောင်ပေးသည့် သဘာဝ အလင်းရောင်သည် ခြေလှမ်းတိုင်းကို
ပို၍ မှုန်ဝါးစေလျက် လုံခြုံမှု လျော့ပါးစေလေသည်။ ၎င်းတို့သည် ကြီး
ပမ်းနေလျက်ကပင် ပီရောမီဆိုသည့် ဆန့်ကျင်ဘက် အနည်းငယ်ကို တွေ့

နေရဆဲဖြစ်သည်။ ၎င်းဆန့်ကျင်ဘက် တရားများသည် နှစ်ပေါင်းထောင် ပေါင်းများစွာအတွင်း လူတို့၏ ဦးနှောက်ကို ရှုပ်ထွေး ခြောက်ခန်းစေခဲ့ လေသည်။ ဤသဘာဝလေ့လာမှုများသည် လူတို့ သာမန်အားဖြင့် မစွမ်း နိုင်သော အနေအထားတွင် ရှိဆဲဖြစ်၏။ အကယ်၍ လူသားအများစုက ထိုသဘာဝ လေ့လာမှုများကို တတ်စွမ်းသည် ဆိုပါလျှင်လည်း ၎င်းတို့မှာ လေ့လာမှုများ ပြုနိုင်ရန် အချိန်အား လိုနေဦးမည်ဖြစ်၏။

ဘုရားသခင်နှင့် လူ့သဘာဝနှင့် ပတ်သက်သော တရားသေဝါဒ များသည် လူတို့၏ နေ့စဉ်လုပ်ဆောင်မှုထဲ၌ မရှိမဖြစ်သောအရာများ ဖြစ် သည်။ သို့သော် ၎င်းတို့၏ နေ့စဉ်လုပ်ရပ်များက ထိုဝါဒများကို ရယူရန် တားမြစ်ကြ၏။ သိပ္ပံပညာရပ်များတွင် အချို့သည် လူသားတို့အတွက် အကျိုးရှိသော အရာများရှိ၏။ ထိုအရာများသည် လူတို့ လက်လှမ်းမီသော နေရာတွင် ရှိကြ၏။ အခြားအရာများသည်ကား အလှမ်းကွာသည့်အပြင် လူအနည်းငယ်သာ လေ့လာနိုင်ကြ၏။ အများအားဖြင့် သိပ္ပံပညာ၏ နေ့စဉ် ဆောင်ရွက်ချက်တို့သည် မမေ့နိုင်သော၊ ဥပေက္ခာ မပြုနိုင်သော လုပ်ငန်းဖြစ်နေပေသည်။ ထို့ကြောင့် လူ့သဘာဝနှင့် ဘုရားသခင်၏ ဝါဒ တို့သည် မမီနိုင်သော နေရာ၌ ရှိနေလေသည်။

ဘာသာတရား၏ အားသာသော စည်းမျဉ်းတစ်ခုမှာ အခြေခံ ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းနိုင်ပြီး ချက်ချင်း ပြေလည်သွားနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မည်သည့် ဘာသာဖြစ်စေ၊ အသိဉာဏ်အပေါ် လေးစားထိုက် သော အကန့်အသတ် အချုပ်အချယ် ရှိနေကြပေသည်။ လူတို့ကို အခြား တမလွန်ဘဝ၌ မကယ်တင်နိုင်ဟုဆိုလျှင်လည်း ဘာသာတရားကို ယုံစား ခြင်းဖြင့် ယခုဘဝ၌ အနည်းဆုံး ပျော်ရွှင်မှုရနိုင်သည်ကိုကား ဝန်ခံ ကြရမည်ဖြစ်၏။ ဤအချက်သည် လွတ်လပ်သောတိုင်းပြည်များရှိ လူများ အတွက် ပို၍ မှန်ကန်သည်။ အကယ်၍ ဘာသာရေးကို ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရ သည် ဆိုလျှင် လူသားတို့၏ အသိဉာဏ်အပေါ် သံသယ ဝင်လာမည် ဖြစ် ၏။ ဘာသာရေး၌ လုပ်ပိုင်ခွင့် စည်းကမ်းများ မရှိတော့ဟု ဆိုလျှင် လူတို့သည် အချုပ်အချယ်မဲ့ လွတ်လပ်မှုနယ်၌ ထိတ်လန့်နေကြရမည်ဖြစ်

သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပေါ်နေသော လှုံ့ဆော်မှုများ က လူသားတို့အား ထိတ်လန့်စေကာ အားအင်ပါ ကုန်ခန်းစေလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

လူတို့၏ အလိုဆန္ဒကို ကမ္ဘာ့အဖိုးတန် ရတနာများအားလုံး၏ အထက်၌ နေရာမပေးသော ဘာသာဟူ၍ မရှိချေ။ ဘာသာတိုင်းသည် လူတို့၏ အလိုဆန္ဒကို တန်ဖိုးထားကြ၏။ ဘာသာတိုင်းသည် လူတို့၏ စိတ်ဓာတ်ကို အရာ အားလုံး၏ အထက်ရောက်အောင် မြှင့်တင်ပေးကြ၏။ ထို့ကြောင့် လူတို့၏အခြေအနေ ပို၍ တန်းတူ လာသောအခါ ဘာသာရေးကို ပို၍ ထိန်းသိမ်းထားရန် အရေးကြီး၏။ ဤအချက်သည် ဒီမိုကရေစီ နိုင်ငံများ၌ကား အားကောင်းလေသည်။ လူတို့၌ တန်းတူညီမျှရေးကို ပျိုးထောင်နိုင်သောအချိန်တွင် လူတို့၏ဦးနှောက်သည် ယုံကြည်မှုများကို ဘဝင်ကျခြင်း မရှိဘဲနှင့် မလွဲသာမရှောင်သာ လက်ခံတတ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် အသိဉာဏ်ကို ထိန်းသိမ်းရန် ရှာဖွေသော စည်းဝိုင်းကို သေချာစွာ စေ့ငှအပ်၏။ ၎င်းထက်ကျော်သွားလျှင် လူ့စိတ်သည် မိမိဘာသာ ဦးဆောင်ကာ လုံးဝ လွတ်လပ်သော အနေအထားသို့ ရောက်သွားမည်ဖြစ်သည်။

ဒီမိုကရေစီခေတ်၌ ဘာသာရေး၏ ပြင်ပသဏ္ဍာန်များကို အတိုးအလျှော့လုပ်သူများသည် ဤလူတို့၏ သဘာဝစိတ်ဓာတ်များကိုအနီးကပ်ဂရုစိုက်ရမည် ဖြစ်၏။ လူတို့အား မလိုလားအပ်သော အနေအထားသို့ ရောက်မသွားစေရန်ဖြစ်သည်။ လူတို့အား ခိုင်မာစွာနှင့် နွေးထွေးစွာ ဖက်တွယ် ဆုပ်ကိုင်ထားရန်အတွက် ဘာသာတရား၏ မမြင်နိုင်သော အမှန်တရားများကို ယုံကြည်နေစေရေးသည် လိုအပ်သော ပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် အခိုင်အမာ ယုံကြည်သည်။ လူတို့တွင် တန်းတူညီမျှမှု ပိုမိုရှိလာလေလေ၊ ဘာသာရေး၌ အသေးစိတ် စစ်ဆေးလာလေလေ ဖြစ်ကာ ဘာသာယုံကြည်မှုတွင် အစွန်းရောက် ယုံကြည်မှုများ လျော့နည်းလာမည်ဖြစ်သည်။ ခေတ်ဆိုသည်မှာ ပြောင်းလဲသောသဘောရှိသဖြင့် ဘာသာရေးအနေနှင့် တစ်သမတ်တည်း မျက်စိပိတ် မနေအောင် ဂရုစိုက်ဖို့ အရေးကြီးပါသည်။ လူတို့သည် လူ့ကိစ္စများ၌ လှုပ်ရှားခြင်း အလေ့အထ

များလာသောအခါ တရားသေ ယုံကြည်မှုများအပေါ် ဘဝင်မကျ ဖြစ်လာနိုင်သည်။ လူ့သို့သည်မှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေရသောဘဝကို ကြိုက်နှစ်သက်လေ့ရှိ၏။ ဒီမိုကရေစီခေတ်တွင် ထိုကဲ့သို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေထိုင်ရေးအရသာကို ရရှိရန် (ရုပ်ပစ္စည်းရေး၊ စိတ်ဓာတ်ပါ သဘောကျရရှိရန်) အချက်သည် အရေးကြီးဆုံး အထင်ရှားဆုံးဖြစ်ပေသည်။

လူတို့အား စည်းစိမ်ဥစ္စာအပေါ် ချစ်ခင်တပ်မက်သော ရောဂါမှ ပျောက်ကင်းအောင် မကုသနိုင်ချေ။ လူတို့သည် တစ်သက်လုံး စည်းစိမ်ဥစ္စာကို မက်မောနေကြမည်သာဖြစ်၏။ ထိုသို့ စည်းစိမ်ရောဂါကို မကုသနိုင်သော်လည်း လူတို့အား မိမိကိုယ်မိမိ ကြွယ်ဝအောင် ရိုးသားဖြောင့်မတ်သည့် နည်းများအား လိုက်နာရန် ဘာသာရေးက သင်ကြားပေးနိုင်သည်။

အမေရိကတွင် ဘာသာရေးသည် ထင်ရှားထူးခြားနယ်တစ်နယ်ဖြစ်၏။ ထိုဘာသာရေးနယ်ပယ်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးသည် အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘုန်းတော်ကြီးကား ၎င်းပိုင် ဘာသာရေးနယ်၏ပြင်ပသို့ မည်သည့်အခါမျှ မထွက်မိစေရန် ဂရုစိုက်လေသည်။ ထိုကန့်သတ်ထားသောနယ်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးသည် စိတ်၏ သခင်ဖြစ်သည်။ ထိုနယ်၏ အပြင်ဘက်ရောက်လျှင်ကား လူတို့အား ကြိုက်သလို ပြုလုပ်နေထိုင်ခွင့်ပေးလေသည်။ ဘာသာရေးနယ် အပြင်ဘက်တွင် လူတို့အား ၎င်းတို့ခေတ်၊ ၎င်းတို့ သဘာဝအရ လွတ်လပ်မှုနှင့် မတည်ငြိမ်မှုများကို စိတ်ကြိုက် လုပ်နိုင်ရန် လက်မြောက် အရှုံးပေးထားလေသည်။ လုံးဝ ကန့်ကွက်ချုပ်ကိုင်ခြင်း မရှိပေ။ အမေရိကမှာလောက် ခရစ်ယာန်ဘာသာသည် ပုံသဏ္ဍာန်နည်းပါးခြင်း၊ တည်ဆောက်မှုနှင့် ဂရုတစိုက်အပြုခံရမှု နည်းပါးသော နိုင်ငံ မတွေ့ဖူးသေးပေ။ ၎င်းတို့သည် ဘာသာရေးကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ရိုးရိုးသားသားနှင့် တင်ပြကြသည်။ အမေရိကတွင် ခရစ်ယာန်ဘာသာဂိုဏ်းများ များပြားသော်လည်း ဘာသာရေးအပေါ် တစ်သဘောတည်း ထားရှိကြ၏။ အမေရိကရှိ ရိုမင်ကက်သလစ်များသည် နူးညံ့ သိမ်မွေ့ကြ၏။ ရိုးလည်း ရိုးသားကာ ဖြောင့်မတ် တည်ကြည်မှု

လည်း ရှိကြလေသည်။

အမေရိကန် ဘုန်းတော်ကြီးအားလုံးတို့သည် ပြည်သူလူထု အများစု၏ အသိဉာဏ်မြှင့်မားမှုကို သိလည်း သိရှိကြသည်။ လေးလည်း လေးစားကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများသည် နိုင်ငံရေး ပါတီများ အချင်းချင်း ဒေါသတကြီး မုန်းတီးစွာ ငြင်းကြခုံကြရာ၌ ပါဝင်ခြင်း မပြုကြပေ။ သို့သော် ၎င်းတို့ခေတ်၊ ၎င်းတို့ တိုင်းပြည်၏ အခြေအနေအရ ယေဘုယျ သဘောထားများကိုကား အလွယ်တကူပင် လက်ခံကျင့်သုံးလေ့ရှိ၏။ ၎င်းတို့ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော စီးကြောင်းကို ဆန့်ကျင်မှု မပြုကြပေ။ ၎င်းတို့သည် ပြည်သူလူထုနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်မှုကို မပယ်ဖျက်ကြချေ။ ထို့ကြောင့် လူထုသဘောထားများသည် ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သည့်အခါမျှ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မဖြစ်ကြပေ။ လူထု သဘောထားများက ဘုန်းတော်ကြီးများအား ထောက်ခံခြင်း၊ ကာကွယ်ခြင်းများပင် ပြုတတ်ကြလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဘာသာရေးသည် ဒီမိုကရေစီ လမ်းစဉ်များကို လေးစားခြင်းဖြင့် ဘာသာရေး၏ ရန်ဘက်ဖြစ်သော တစ်ဦးချင်းလွတ်လပ်မှု စိတ်ဓာတ်များလက်မှ အောင်မြင်စွာ ရုန်းကန်နိုင်ခဲ့ပေသည်။

အမေရိကသည် ကမ္ဘာပေါ်၌ ဒီမိုကရေစီအကျဆုံး နိုင်ငံဖြစ်၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အမေရိကသည် ရိုမင်ကက်သလစ်ဘာသာထွန်းကားတိုးတက်မှု အရှိဆုံးနိုင်ငံလည်း ဖြစ်နေလေသည်။ ဤကိစ္စသည် ပထမဦးဆုံး၌ ထူးခြား အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်နေ၏။ ဤနေရာတွင် ထူးခြားချက် နှစ်ခုရှိသည်။ တန်းတူညီမျှမှုသည် လူတို့အား ကိုယ်ပိုင်အယူအဆများကို ပုံဖော်ရန်ဆန္ဒများ ဖြစ်ပေါ်စေ၏။ ထို့အတူ အခြားတစ်ဖက်၌လည်း လူ့အဖွဲ့အစည်းကို အုပ်ချုပ်နေသော အာဏာ၌ ဘက်မလိုက်ဘဲ ရိုးသားမှု အပြည့်အဝ စည်းလုံး ညီညွတ်သော ရသဖြင့် ထုံမွန်းနေစေ၏။ ဤထူးခြားသော အချက်နှစ်ခုကြောင့် အမေရိက၌ နိုင်ငံရေးအရ ဒီမိုကရေစီကျကာ ဘာသာရေးအရ ရိုးသားအပြစ်ကင်းနေခြင်းတည်း။

ထို့ကြောင့် ဒီမိုကရေစီခေတ်၌ လူတို့သည် ဘာသာရေး လုပ်ပိုင်

ခွင့်များကို ဖယ်ရှားလိုကြသည်။ အကယ်၍ ရွေးချယ်ခွင့် တစ်စုံတစ်ရာရှိပါက လူတို့အနေဖြင့် ဘာသာ အများအပြားကို အလိုမရှိကြ။ ဘာသာတစ်ခုသာ ရှိရမည်။ ထိုတစ်ခုသော ဘာသာသည် အသွင်လက္ခဏာ တူညီမှု ရှိရမည်။ ပုံသဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုး မဖြစ်စေရ။

လူတို့၏ အသိဉာဏ်၌ သာမန်အဖြစ်ဆုံး အားနည်းချက်မှာ အပြိုင်ယုံကြည်မှု၊ သဘောတရားများကို ရင်ကြားစေရန် ရှာဖွေခြင်းဖြစ် သည်။ ၎င်းနောက် ငြိမ်းချမ်းရေးကို ယထာဘူတကျသော နည်းဖြင့် ရယူ ရန် ဖြစ်လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် လူတို့သည် လွတ်လပ်မှုနှင့် နာခံခြင်း အကြား လွင့်မျောနေကြမည်ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော့်အမြင်အရ အနာဂတ် တွင် လူများသည် ခရစ်ယာန်ဘာသာကို လုံးလုံးပယ်ပယ်ကြမည့် အစုတစ် ခုနှင့် ရိုမန်ကက်သလစ်ဘာသာသို့ ပြန်ဝင်သွားမည့် အစုအဖြစ် အစုနှစ်စု ကွဲပြားသွားမည်ဟု ခန့်မှန်းထားပါသည်။

၁၈။ တန်းတူညီမျှမှုက အမေရိကန်တို့အား လူတို့၏ အဆုံးမရှိသော ပြီးပြည့်စုံမှုသဘောတရားကို အကြံပြုတင်ပြခြင်း

တန်းတူညီမျှမှုသည် လူသားများအား အခြားနေရာများမှမရနိုင် သော စိတ်ကူးစိတ်သန်း သဘောတရား အများအပြားကို အကြံပြုတင်ပြ လေသည်။ လူတို့၏ ပြီးပြည့်စုံမှုနှင့် ပတ်သက်သည့် သဘောကို ဥပမာ ပြချင်ပါသည်။ ဤသဘောတရားကို အသိဉာဏ်က နားလည်နိုင်စွမ်းရှိ၏။ ဤသဘောတရားသည် ဒဿနိကဆိုင်ရာ သီဝရီ သဘောထား ကြီးကြီး မားမားတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပေသည်။ လူတို့၏ တိရစ္ဆာန်များနှင့် တူညီချက်

များစွာရှိသော်လည်း ခြားနားချက်တစ်ခု ရှိပေသေးသည်။ ယင်းမှာ လူ သားသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို တိုးတက်ကောင်းမွန်လာရန် ပြုပြင်ပြောင်းလဲ နိုင်သော်လည်း တိရစ္ဆာန်များတွင်မူ ဤသို့ မပြုနိုင်ကြချေ။ ထိုအချက် ကို ကမ္ဘာဦးမှစ၍ လူသားများ သိရှိပြီးဖြစ်သည်။ ထိုပြီးပြည့်စုံမှု သဘော တရားကား ကမ္ဘာ၏ သက်တမ်းနှင့်အမျှ တည်ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တန်းတူ ညီမျှမှုက ၎င်းပြီးပြည့်စုံမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေသည် မဟုတ်ချေ။ သို့သော် တန်း တူညီမျှခြင်းသည် ပြီးပြည့်စုံခြင်း၌ အသွင်တစ်မျိုးကို ဖြစ်ပေါ်စေလေ သည်။

နိုင်ငံသားများသည် ရာထူးအလိုက် ဖြစ်စေ၊ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းအလိုက်ဖြစ်စေ၊ မွေးရာပါ ကုသိုလ်ကံအလျောက်ဖြစ်စေ၊ အဆင့် အတန်းချင်း မတူဘဲ ကွဲပြားနေကြပါက လူသားတို့သည် မိမိဘဝက ပေးသည့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမျိုးများကိုသာ ရွေးချယ်ကြရသည်။ ရှောင် ရှား၍ မရနိုင်သော ကံကြမ္မာကို ဆန့်ကျင်ရန်လည်း မကြိုးစားကြတော့ ချေ။ ပဒေသရာဇ် လူတန်းစားများသည် လူတစ်ဦးအား မိမိဘာသာ မိမိ တိုးတက်အောင် ပြုလုပ်ခြင်းကို မပီတိပင်ကြသော်လည်း ဤကိစ္စ ကို အဆုံးမရှိသောကိစ္စဟု သဘောမထားကြပေ။ ၎င်းတို့သည် တိုး တက်မှုကို သိရှိ နားလည်ကြ၏။ သို့သော် ပြောင်းလဲမှုကို လက်မခံကြ။ ၎င်းတို့သည် လူတို့၏ အနာဂတ်အခြေအနေ ပိုကောင်းလာမည်ဟု ထင် မြင်ကြသော်လည်း ပြောင်းလဲခြားနား လာမည်မဟုတ်ဟု ယူဆကြသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် လူသားတို့သည် တိုးတက်မှုများကို ပြုလုပ်ထား ခဲ့ကြကြောင်း ဝန်ခံ၏။ နောက်ထပ် တိုးတက်မှုများ ပြုလုပ်ရန် ရှိသေး ကြောင်းလည်း ဝန်ခံ၏။ သို့သော် တိုးတက်မှုများ ရရှိရန်မှာ မကျော်လွှား နိုင်သော အကန့်အသတ်များကို ကြိုတင် သတ်မှတ်ထားကြလေသည်။ ဤကား တန်းတူညီမျှမှု မရှိသောနိုင်ငံများမှ လူများ၏ သဘောများ တည်း။

ထိုကဲ့သို့ လူတန်းစားကွဲပြားမှု ပပျောက်ပြီး လူ့အလွှာအသီး အသီး၌ ဥပဒေများ၊ ဓလေ့ထုံးစံများ၊ အပြုအမူများ အလွန်နီးစပ်လာသော

အခါ အခြေအနေသစ်များ ထွက်ပေါ်လာကြ၏။ အမှန်တရား အသစ်များ အလင်းရောင်ထဲ ရောက်ရှိလာကြ၏။ ရှေးဟောင်း အယူအဆများ ကွယ်ပျောက်သွားကာ အခြားအခြားသော အယူအဆများက နေရာယူလာကြပေသည်။ ဤတွင် စံပြုဖြစ်သော ပုံရိပ်များကို ရရှိကြ၏။ သို့သော် ထိုပုံရိပ်များကား လူသားတို့စိတ်တွင် ပြီးပြည့်စုံမှု၊ အနေနှင့် ယာယီမျှသာ ရပ်တန့် ကြလေသည်။ လူသားများအတွက် အရာအားလုံးသည် အဆက်မပြတ် ပြောင်းလဲနေကြသည် မဟုတ်ပါလား။ အချို့က ပိုမိုဆိုးဝါးသော အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ အချို့လည်း တိုးတက်မှု ရရှိကြ၏။ ဤအခါ “လုံးဝဥသယုံကောင်းခြင်း” ဆိုသော အရာသည် လူ့ဘဝ၌ မရှိကြောင်း အတွေ့အကြုံအရ သိရှိလာရပေသည်။ သူ၏ အောင်မြင်မှုများသည် မဆုံးနိုင်သော ရှာဖွေလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်အောင် သူ့အား နှိုးဆွကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် အမြဲတမ်း ရှာဖွေနေမည်။ အမြဲတမ်း နိုးကြားတက်ကြွနေမည်။ မကြာမကြာ စိတ်ပျက်ရမည်။ သို့သော် မည်သည့်အခါကမျှ သတ္တိမကြောင့်ချေ။ သူသည် လူသားတို့ လျှောက်ရမည့်လမ်းကို မျက်စိဖြင့် ဝိုးတဝါး မြင်နိုင်သော လမ်းအဆုံး၊ အတိုင်းအဆမဲ့ ကြီးမားသော နေရာရောက်သည်အထိ မရပ်မနား လျှောက်နေမည်သာတည်း။

ကျွန်တော်သည် အမေရိကန် သင်္ဘောသား တစ်ယောက်ထံချဉ်းကပ်မေးမြန်းဖူးပါသည်။ ၎င်းတို့နိုင်ငံမှ သင်္ဘောများကို အဘယ့်ကြောင့် အချိန်တိုတိုသာခံအောင် တည်ဆောက်ကြပါသနည်းဟု စူးစမ်းဖူးပါသည်။ သူသည် တုံ့ဆိုင်းခြင်း မရှိဘဲ ပြန်၍ ဖြေပါ၏။ သူ၏ အဖြေကား ရေကြောင်း ပညာရပ်သည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အလွန်လျင်မြန်စွာ တိုးတက်နေသဖြင့် အကောင်းဆုံးဟူ၍ တည်ဆောက်ထားသော သင်္ဘောသည် နှစ်အနည်းငယ် အတွင်း သုံးမရလောက်အောင် ဖြစ်သွားတတ်သည်ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ဤစကားများမှနေ၍ ကျွန်တော်သည် ယေဘုယျကျပြီး စနစ်လည်းကျသော အတွေးအခေါ် တစ်ရပ်ကို သဘောပေါက်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုအတွေးအခေါ်ကား လူသား အားလုံးနှင့် ပတ်သက်သမျှ အဝဝ၌ လူသား အများအပြားက လမ်းညွှန်နေသော အတွေးအခေါ်ပင် ဖြစ်၏။

ပဒေသရာဇ်နိုင်ငံများတွင် လူသားတို့၏ ပြီးပြည့်စုံမှုမြင်ကွင်းသည် ကျဉ်း
မြောင်း၏။ ဒီမိုကရေစီ နိုင်ငံများတွင်ကား ပြီးပြည့်စုံမှုကို တိုးချဲ့ရာ၌
တိုင်းတာကန့်သတ်မှု မရှိပေ။

၁၉။ ဒီမိုကရက်တစ်လူထု၌ အနုပညာ၊ စာပေနှင့် သိပ္ပံပညာ
အသိဉာဏ်အတတ်ပညာတို့ မရှိဟု အမေရိကန်တို့၏
စံနမူနာက မပြဆိုခြင်း

ကျွန်ုပ်တို့ခေတ်တွင် ယဉ်ကျေးပြီးသော နိုင်ငံများတွင် အမေရိက
နိုင်ငံထက် အဆင့်မြင့် သိပ္ပံပညာတိုးတက်မှု၊ နည်းပါးသည့်နိုင်ငံ အလွန်
နည်းကြောင်း အသိအမှတ် ပြုရမည်ဖြစ်သည်။ ကြီးကျယ်သော အနုပညာ
ရှင်များ၊ ထင်ရှားသော ကဗျာဆရာများ၊ ခမ်းနားထည်ဝါသော စာရေးဆရာ
များလည်း ရှားပါးသည့် နိုင်ငံများလည်း နည်းလေသည်။ ဤကိစ္စနှင့်
ပတ်သက်၍ ဥရောပသား အများအပြားက တန်းတူညီမျှမှု၏ ရလဒ်ကြောင့်
ဖြစ်ကြောင်း ထင်မြင်ကြ၏။ ၎င်းတို့က အကယ်၍ ဒီမိုကရက်တစ်
လူ့အဖွဲ့အစည်းနှင့် ဒီမိုကရက်တစ်ဌာနများက ကမ္ဘာတစ်ခုလုံးကို လှန်လိုက်
ကြမည်ဆိုလျှင် လူဦးနှောက်များ အလင်းလျော့သွားပြီး လူတို့သည် အမှောင်
ခေတ်သို့ ကျဆင်းကြလိမ့်မည်ဟု ထင်ကြလေသည်။

ဤကဲ့သို့ ဆင်ခြင်ကြည့်ပါက ရှုပ်ထွေးသွားပါမည်။ အကြောင်း
အချက်များကို တစ်ခုစီ ပိုင်းခြားလေ့လာရန် လိုသည်။ ဒီမိုကရေစီအတွေး
အခေါ်နှင့် အမေရိကန်အတွေးအခေါ်သက်သက်ကို ခွဲခြားသိရပါမည်။ ကန
ဦး အခြေချသူများသည် အလွန်ရိုးစင်း၍ အဆောင်အယောင်များကို မလို
လားသည့် တင်းကြပ်သည့် ဘာသာတစ်ခုကို အမွေပေးခဲ့သည်။ ဤယုံ

ကြည်ချက်များသည် အနုပညာနှင့် စာပေအရသာတို့ကို စုံမက်မြတ်နိုး မည်မဟုတ်။

အမေရိကန်တို့ကား ပညာအမြော်အမြင်ပြည့်စုံသောလူများ ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့သည် အတားအဆီး မရှိဘဲ အသစ်ဖြစ်သောနေရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြ ၏။ ထိုနေရာ၌ အခက်အခဲမရှိ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာ ၌ စိတ်တိုင်းကျ နေထိုင်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကမ္ဘာသမိုင်းတွင် ဤအနေအထား သည် ပြိုင်ဘက် မရှိသော အခြေတစ်ရပ်ဖြစ်လေသည်။ အမေရိကတွင် လူတိုင်းလူတိုင်းသည် မိမိတို့၏ ဥစ္စာ ဖြစ်ထွန်းမှုအတွက် အခြားနေရာ၌ မရှိသော ပစ္စည်းအထောက်အပံ့များကို ရရှိခဲ့ကြ၏။ အောင်မြင်မှု စိတ်ဓာတ် ဆိုသည်ကလည်း အမြဲပင် ဆန့်တန်းနေတတ်သည်။ လူသားတို့၏ ဦးနှောက် သည် အသိဉာဏ်နှင့် စိတ်ကူးတို့မှ ဥစ္စာပစ္စည်း ရှာဖွေရေးသို့ လမ်းကြောင်း ပြောင်း ယိမ်းယိုင်တတ်လေသည်။ အမေရိက၌ စက်မှုနှင့် စီးပွားရေးလုပ် သော လူတန်းစားများသာမက တစ်ပြည်လုံး၌ပင် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများ၊ အလုပ်ရုံစက်ရုံများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်ကို တွေ့နိုင်သည်။ အကယ်၍ အမေရိကန်တို့သည် ကမ္ဘာပေါ်၌ အထီးတည်းဖြစ်လျှင် ၎င်းတို့၏ ဘိုးဘွား များ ရယူခဲ့သော ဗဟုသုတနှင့် လွတ်လပ်မှုများ၊ ၎င်းတို့၏ ကိုယ်ပိုင်ခံစား ချက်များနှင့်သာ တင်းတိမ်နေမည်ဆိုလျှင်၊ သဘောတရားရေးမပါဘဲ သိပ္ပံ ပညာတစ်ခုတည်းကိုသာ အမှီပြု အသုံးချခြင်းဖြင့် တိုးတက်မှု မကြာရှည် နိုင်ကြောင်း သိကြမည် မဟုတ်ပေ။

အမေရိကန်များက ဘဝ၏ သက်သောင့်သက်သာမှု ရရှိရေး နည်းလမ်းများနှင့် အနုပညာ၏ အသုံးဝင်မှုများကို အသုံးချရေးတို့အတွက် အားထုတ်နေကြစဉ် ဥရောပမှ ပညာတတ်များ၊ စာပေပညာရှင်များက အမှန်တရားကို ရှာဖွေနေခဲ့ကြသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် လူတို့၏အလို ဆန္ဒများကို ဖြည့်ဆည်းရန်နှင့် သာယာဝပြောမှု တိုးတက်ရေးတို့ကို ရှာ ဖွေခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့အထဲတွင် သိပ္ပံပညာ၌ ထင်ရှားသူများ၊ စွမ်းစွမ်း တစ်မရှိသော အနုပညာရှင်များ၊ ထင်ရှား ထူးချွန် ထက်မြက်သော စာရေး ဆရာများ ပေါ်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကမ္ဘာသစ်သို့ ရောက်ရှိနေထိုင်ကြ

သူများအနက် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများက သစ်တောများအတွင်းသို့ စွန့်စားရှာဖွေနေကြစဉ် ဥရောပမှ ရောက်လာသူများက အတွေးအခေါ်အတွက် အင်အားကို အကုန်ခံခဲ့ကြ၏။ စိတ်၏နယ်ပယ်ကို ချဲ့ထွင်ရန်ဘက်ပေါင်းစုံသို့ ဖြန့်ကြက်ခဲ့ကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် အမေရိကန် လူမျိုးတို့သည် ဒီမိုကရက်တစ် နိုင်ငံသားများဖြစ်သော်လည်း ခြွင်းချက်ဖြစ်နေ၏။ အခြား ဒီမိုကရက်တစ် နိုင်ငံများကဲ့သို့ သိပ္ပံကိုသာ ဦးစားပေးခြင်း မဟုတ်ဘဲ အနုပညာနှင့် အတွေးအခေါ်၌လည်း ဖွံ့ဖြိုးသူများ ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။

လွတ်လပ်၍ ထွန်းတောက်သော ဒီမိုကရေစီခေတ်တွင် လူအချင်းချင်း ခွဲခြားထားသော အရာဟူ၍ မရှိချေ။ လူတို့ကို တစ်နေရာတည်း၌ ချုပ်ခြယ်ထားခြင်းလည်း မရှိချေ။ လူတို့သည် အဆုံးစွန်သော လျင်မြန်မှုဖြင့် တက်လျှင်လည်း တက်မည်။ မြုပ်လျှင်လည်း မြုပ်မည်။ လူ့အလွှာ အားလုံးတို့သည် အဆက်မပြတ် ပေါင်းသင်း၍ နေကြ၏။ ထိုဆက်ဆံပေါင်းသင်းမှုမှနေ၍ အချင်းချင်း နီးစပ်လာကြလေသည်။ လူတို့သည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရောထွေးယှက်တင် ဆက်သွယ်ကြရင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အတုယူကြသည်။ အပြိုင်အဆိုင် အောင်မြင်အောင် ပြုလုပ်ကြသည်။ ဤသို့ ပြုလုပ်ခြင်းကြောင့် လူတို့သည် စိတ်ကူးစိတ်သန်းအတွေးအခေါ် အများအပြားကို ရရှိကြ၏။ သိမှတ်စရာများကို ရရှိကြသည်။ လိုအင်ဆန္ဒများကို ရရှိကြသည်။ ဤကိစ္စများကို လူ့အဖွဲ့အစည်း ငြိမ်သက်ပြီး အဆင့်အတန်း ခွဲခြားထားစဉ်က လုံးဝ မရရှိနိုင်ခဲ့ကြပေ။ ဤကဲ့သို့သောနိုင်ငံမျိုး၌ အစေခံလုပ်သူသည် သခင်ဖြစ်သူ၏အလုပ်၌ သခင်အလိုကျ လုပ်ရသော လူစိမ်းတစ်ယောက်ဟု မည်သည့်အခါမျှ သူ့ကိုယ်သူ မသတ်မှတ်ချေ။ သူ့ကိုယ်သူ လူချမ်းသာတစ်ယောက်အတွက် ဆင်းရဲသား တစ်ဦးအဖြစ်လည်း မည်သည့်အခါမျှ သဘောမထားချေ။ ဤနိုင်ငံမျိုးတွင် ကျေးလက်လူထုသည် မြို့ပြလူထုနှင့် ခြားနားမှု မရှိချေ။ နယ်များသည် မြို့တော်နှင့် အတူတူပင်ဖြစ်၏။ အနိမ့်ကျဆုံး လက်မှုပညာသည် တစ်ယောက်သည် အဆင့်မြင့်ပညာတတ်များနယ်ပယ်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နိုင်လေသည်။

သိပ္ပံပညာ၊ စာပေ၊ အနုပညာတို့၌ လိုက်စားသူများလည်း အရေအတွက် များပြားလာသည်။ လူတိုင်း လူတိုင်းတို့သည် မိမိတို့အတွက် လမ်းကြောင်းတစ်ခုကို ထွင်ကြသည်သာ ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ပြည်သူလူထုကိုလည်း ရှေ့ဆောင် လမ်းပြကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ရလဒ်များသည် ပြီးပြည့်စုံခြင်း မရှိကြ။ သို့သော် ကြီးစားကြသူများကား မရေမတွက် နိုင်အောင် များ၏။ တစ်ဦးချင်း၏ ရလဒ်မှာ သေးငယ်စေကာမူ အားလုံးပေါင်းလိုက်သောအခါ အလွန်တရာ ကြီးမားသွားရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒီမိုကရေစီခေတ်၌ သိပ္ပံ၊ အနုစာပေ၊ အနုပညာတို့ မထူးခြားဟု ဆိုခြင်းမှာ မမှန်ကန်ပေ။ ဒီမိုကရေစီခေတ် လူသားတို့သည် ထိုသိပ္ပံ၊ အနုစာပေနှင့် အနုပညာရပ်များကို မိမိတို့ကိုယ်ပိုင်ဟန်ဖြင့် တည်ဆောက်နေကြသည်ဟူ၍သာ အသိအမှတ်ပြုကြရမည်ဖြစ်ပေသည်။

၂၀။ အမေရိကန်တို့သည် သဘောတရားရေးထက်
လက်တွေ့သိပ္ပံပညာကို
အဘယ့်ကြောင့် စွဲလမ်းရကြောင်း

ဒီမိုကရက်တစ် လူထုအကြား၌ သိပ္ပံပညာကို ပျိုးထောင်သူများသည် စိတ်ကူးစိတ်သန်းနှင့် ဆင်ခြင်သုံးသပ်လေ့လာမှုကြား၌ လမ်းကြောင်းပျောက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ကြ၏။ ၎င်းတို့သည် စနစ်များကို မယုံကြည်ကြချေ။ အချက်အလက်များကိုသာ ယုံကြည်ကြသည်။ အချက်အလက်များကို ကိုယ်ပိုင် အသိအမြင်များဖြင့် စူးစမ်း လေ့လာကြသည်။ ၎င်းတို့သည် အချင်းချင်းကို အလွယ်တကူ အရှုံးပေး အညံ့ခံလေ့မရှိ။ ထို့ကြောင့် မည်သူ၏ အာဏာအောက်ကိုမှ နားခိုလေ့ မရှိပေ။ တစ်ဖက်မှာလည်း မိမိတို့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်း မူဝါဒများ၏ အားနည်းချက်များကို ရှာဖွေကြသည်။ မရပ်မနားပင် ကြိုးပမ်း ရှာဖွေခဲ့ကြလေသည်။ ရှေးထုံးတမ်းများကိုလည်း သိတ်အရေးမပေးချေ။ ၎င်းတို့ကို ကျောင်းများက ပို့ချ

လိုက်သော အရာများကို ကြာရှည် ဆုပ်ကိုင်နိုင်ခြင်း မရှိကြပေ။ ၎င်းတို့သည် ထိုးဖောက်ကြ၏။ တီထွင်ကြ၏။ ၎င်းတို့ ရောက်နိုင်သမျှ ရောက်အောင် ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင် လျှောက်လှမ်းကြလေသည်။ ထို့နောက် ရရှိချက်များကို လူတိုင်း နားလည်သော ဘာသာစကား ဖြစ်လာအောင် အသေးစိတ် ပြောပြရန်လည်း လိုလားကြသည်။ သိပ္ပံနှင့် ပတ်သက်သမျှ လေ့လာစူးစမ်း ရှာဖွေမှုများသည် ပို၍လွတ်လပ်လာ၏။ ပို၍ စိတ်ချဖွယ်လမ်းကြောင်း ပေါ်လာ၏။

သိပ္ပံပညာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်အထင်မှာ အပိုင်း (၃) ပိုင်းရှိ၏။

၁။ သဘောတရားရေး

၂။ လက်တွေ့သို့ဦးတည်သော ယေဘုယျအမှန်တရား

၃။ လက်တွေ့လုပ်ဆောင်ချက်များ

အထက်ပါအပိုင်း (၃) ပိုင်းကို သီးခြားစီ ပျိုးထောင်ရမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ပြတ်တောက်၍ကား မရ။ ပြတ်တောက်သွားလျှင်ကား ကြာရှည် ရပ်တည်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ချေ။

အမေရိကတွင် လက်တွေ့ကျသောအပိုင်းကို လေးလေးစားစား နားလည်ကြသည်။ သဘောတရားရေးပိုင်းကိုလည်း ဂရုတစိုက်ပင် အရေးထားကြသည်။ အမေရိကန်တို့သည် ဦးနှောက်၏ တီထွင်ဉာဏ်၊ လွတ်လပ်မှု၊ ကြည်လင်မှုနှင့် ပင်ကိုအရည်အသွေးတို့ကို အမြဲတမ်း အစီအစဉ်ကျအောင် ထားတတ်ကြ၏။ သို့သော် လူသားတို့၏ အသိဉာဏ် ဗဟုသုတအရာ၌ မမြင်နိုင်သောအပိုင်းနှင့် သဘောတရားရေးကို မရှိမဖြစ် တွယ်တာနေသော လူမှု၍ကား ရှားလေသည်။ ဤကိစ္စတွင် အမေရိကန်တို့သည် ဒီမိုကရက်တစ်နိုင်ငံများထဲ၌ သာလွန်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

အဆင့်မြင့်သိပ္ပံပညာတွင် အာရုံစူးစိုက်မှုထက် အရေးကြီးသော အရာ မရှိပေ။ တစ်ဖန် အာရုံစူးစိုက်ရန်အတွက် ဒီမိုကရက်တစ် လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာထက် သင့်တော်သောနေရာ မရှိချေ။ ပဒေသရာဇ်နိုင်ငံများတွင် ကြွယ်ဝချမ်းသာသည့် အလွှာတစ်ခုသည် စဉ်းစားတွေးတောအာရုံစူးစိုက်

ရန် အခွင့်အလမ်းရှိသည်။ ဤပဒေသရာဇ် လူမှုအဖွဲ့အစည်းမှာပင် လူ့အခြေအနေ တိုးတက်ဖို့ အရေအတွက် မျှော်လင့်ချက် မရှိဟု ယုံကြည်၍ တုတ်တုတ်မလှုပ်သူများလည်း ရှိသည်။ အမေရိကတွင်မူ လူတိုင်းသည် လှုပ်ရှား၍ နေကြသည်။ အာဏာသော်လည်းကောင်း၊ ဥစ္စာစည်းစိမ်ကို သော်လည်းကောင်း ရှာဖွေနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသို့ အမြဲလှုပ်ရှားနေသည့် လူမှုရေးအဖွဲ့အစည်းတွင် အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားတွေးတောခွင့် ရှိပါမလားဟု တွေးတောစရာ ဖြစ်လာသည်။

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများတွင်ကား လူတို့သည် နိုင်မြဲသော အရည်အသွေးများကို အတော်များများ ပိုင်ဆိုင်နေကြပြီ ဖြစ်၏။ သိပ္ပံပညာနှင့် လေ့လာမှုတွင် နည်းလမ်းပေါင်း များစွာ ရှိသည်။ လူအများတို့သည် ဦးနှောက်၏ ရှာဖွေ တွေ့ရှိမှု၌ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခြင်း၊ စီးပွားရေးဆန်ခြင်း၊ ကုန်သည်ဆန်ခြင်းတို့ ရှိတတ်သည်။ ရရှိသော ဗဟုသုတကို အသုံးကျအောင် ပြုလုပ်လိုသောဆန္ဒကတစ်မျိုး၊ သိလိုခြင်း သက်သက်ကတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ လူနည်းစုထဲမှာကား အမှန်တရားကို မမောနိုင်မပမ်းနိုင် တွယ်တာမြတ်နိုးသူများရှိသည်။ ဤမြတ်နိုးမှုသည်လူတို့အား အမှန်တရား၏ မမြင်နိုင်သော အကြောင်းတရားများထံ သွားရောက်ရန် နှိုးဆော်ပေးလေသည်။

ပဒေသရာဇ်ခေတ်၊ ပဒေသရာဇ်နိုင်ငံတို့တွင် တီထွင်ခြင်းသည် အပျော်တမ်း ဖြစ်၏။ မိမိတို့၏ ရည်မှန်းချက်ကို ခမ်းနားကြောင်း ပြသရန်ပင်ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့သည် အာဏာရှင်ဆန်ဆန်နှင့် လူသားမဆန်သော အပြုအမူများကို ပြုလုပ်တတ်သည်။ နှိမ်ချချိုးနှိမ်သော အတွေးအခေါ်များကို ခံစားလေ့ မရှိကြပေ။ ပဒေသရာဇ်၏ အတွေးအခေါ်များမှာ အများအားဖြင့် လူတို့၏ ဂုဏ်၊ အာဏာနှင့် ခမ်းနားကြီးကျယ်မှု အတွက်သာ ခံစားတတ်ကြသည်။ ဤသဘောထားများသည် သိပ္ပံပညာ ရှာဖွေသူများ အပေါ်မှာရော ကျန်တိုင်းသူပြည်သားများ အပေါ်မှာပါ လွှမ်းမိုးအောင် တွန်းအားပေးခဲ့သည်။

ယခုခေတ်မှာကား စက်မှု ကုန်ထုတ်ပညာများ အဆက်မပြတ်

ပေါ်ထွန်းလာလျက် လက်တွေ့အသုံးချ သိပ္ပံပညာသည်လည်း ထွန်းလင်း တောက်ပလာရလေသည်။ ထိုအခါ သဘောတရားရေးကိုလည်း ဥပေက္ခာ မပြုကြရန် သိရှိလာခဲ့ကြ၏။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ထပ်တလဲလဲ ပြုလုပ်နေကြ သော စမ်းသပ်ချက်များ၏ ကြိုးပမ်းမှုများတွင် ယေဘုယျ စည်းမျဉ်းများ ကို မသုံး၍ မဖြစ်ချေ။ သို့မှသာ ကြီးမားသော တွေ့ရှိချက်များကို မကြာ ခဏ ရရှိကြမည် ဖြစ်သည်။ ကြီးမားသော တီထွင်မှုများကိုမူ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် ရရှိနိုင်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ခေတ်တွင် တိုင်းပြည်ကို ဦးဆောင် လျက်ရှိသူများသည် သိပ္ပံပညာ၏ စက်မှုပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်မှုများအတွက် နည်းပညာနှင့် လွတ်လပ်မှု ပိုင်ဆိုင်သောလူများကို အဆင့်မြင့် သင်ကြား နိုင်ရန် ထောက်ပံ့သင့်ကြောင်း နားလည်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

၂၁။ အနုပညာကို မွေးမြူရာ၌ အမေရိကန်တို့၏စိတ်ဓာတ်

အခွင့်ထူးခံခေတ်တွင် အနုပညာရပ်များ အားလုံးလိုလိုသည် အခွင့်ထူးခံများ ဖြစ်ကြ၏။ အနုပညာရပ်ဆိုင်ရာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း သည် သီးခြားလမ်း ဖြစ်၏။ လူတိုင်းလူတိုင်းသည် အနုပညာနယ်သို့ ဝင်ခွင့်မရကြချေ။ ကုန်ထုတ်လုပ်မှုစက်ရုံများ လွတ်လပ်လာသောအခါမှာ ပင် ပဒေသရာဇ် လက္ခဏာဆောင်သော လူတို့သည် အနုပညာရပ်ချင်းတူ ညီရာ လူများကို ခွဲထုတ်ပြီး လူတန်းစား တစ်ရပ်အဖြစ်ရောက်အောင် ပြု လုပ်ခဲ့ကြ၏။ ထိုလူတန်းစားသည် တစ်အုပ်စုတည်း ဖြစ်ကာ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး သိကျွမ်းကြသည်။ သားစဉ်မြေးဆက် အမွေဆက်ခံ၍ အနုပညာ ကို ထိန်းသိမ်းကြသည်၊ မြတ်နိုးကြသည်။ ၎င်းတို့၏ ကိုယ်ပိုင်သဘော ထားနှင့် စုပေါင်းအင်အား ဂုဏ်အင်္ဂါတို့သည်လည်း ချက်ချင်းပင် ပေါ် ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ ဤလူတန်းစားတွင် လက်မှုပညာတို့သည် မိမိ ၏ စည်းစိမ် ဥစ္စာ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းကိုသာ ပြုလုပ်ရသည် မဟုတ်၊ မိမိ၏ ဂုဏ်သတင်းကိုလည်း ထိန်းသိမ်းရလေသည်။ ၎င်းတို့

အုပ်စု၏ စိတ်ဝင်စားမှုမှာ လက်မှုပညာသည်တိုင်းသည် အကောင်းဆုံး လက်မှု ပညာရပ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထုတ်လုပ်ရန် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ပဒေသရာဇ်ခေတ်တွင် အနုပညာလုပ်ငန်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အတတ်နိုင်ဆုံး အဖြစ်နိုင်ဆုံးကို ထုတ်လုပ်ရန်ဖြစ်၏။ များများထုတ်ရန် မဟုတ်။ အပေါစားထုတ်ရန် မဟုတ်ပေ။

နောင်အခါ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာအားလုံးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သောအခါ လူအများတို့သည် ဤအနုပညာ လုပ်ငန်းသို့ ဝင်လာကြ၏။ ထွက်သွားကြ၏။ သို့ဖြင့် သူစိမ်းတစ်ရပ်ဆုံတွေ များလာသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မမြင်ဖူးကြသောအဖြစ်ပင် ရှိလာသည်။ လူပေါင်းသင်း ဆက်ဆံမှုသည် ပျက်စီးသွားတော့၏။ အလုပ်သမားတစ်ဦးချင်းသည် မိမိဘာသာ ရပ်တည်ရ၏။ ထိုအခါ သူသည် ကုန်ကျစရိတ် အနည်းဆုံးနှင့် ငွေများများရအောင် ကြိုးစား လုပ်ကိုင်ရတော့သည်။ ပစ္စည်း ဝယ်ယူသူ ဖောက်သည် အနေနှင့်လည်း ကြိုက်သလို အကန့်အသတ် ထားရတော့၏။ လူနည်းစုလက်၌ အာဏာနှင့် ပစ္စည်းရှိသော ခိုင်ခံ့များတွင် အနုပညာ ပစ္စည်း သုံးသူများလည်း နည်းပါး၏။ အနည်းစုမှာပင် အကြိုက်ချင်းလည်း တူ၏။ ၎င်းတို့သည် ကောင်းမွန်သော၊ ခိုင်ခံ့သောလက်ရာများကိုသာ ကြိုက်ကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ ပဒေသရာဇ်နစ်၌ လက်မှုပညာသည်များသည် သတ်မှတ်ထားသော ဖောက်သည်အရေအတွက်လောက်သာ အလုပ်လုပ်ကြရပြီး ၎င်းတို့၏လက်ရာ ကောင်းမွန်မှုအပေါ်မူတည်ပြီး အကျိုးအမြတ် ရရှိကြလေသည်။

လူအများ ထွေးရောယှက်တင် ဖြစ်လာသောအခါ၌ကား ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ပေ။ လူတို့သည် ဖြတ်လမ်းကို လိုက်ကြ၏။ လက်လှမ်းမီသမျှ လုပ်ကြ၏။ ဤကဲ့သို့ ဖြတ်လမ်းလိုက်ခြင်းနှင့် လက်လှမ်းမီရာ လုပ်ခြင်း နှစ်မျိုးကိုပေါင်းလိုက်သောအခါ ၎င်းတို့သည် ပြီးပြည့်စုံခြင်း မရှိသော ကျေနပ်မှုများကို ရယူလိုက်ကြ၏။ ၎င်းတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း ဤသဘောတရား၌ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ပါနေ၍ ဖြစ်သည်။ ပဒေသရာဇ် စနစ်တွင် လက်မှုပညာသည်သည် သူ့ပစ္စည်းကို ဈေးကြီးကြီးဖြင့် လူနည်းစုအား

ရောင်းရန် ရည်ရွယ်၏။ ယခုအခါ၌မူ လက်မှပညာရှင်များသည် ပစ္စည်းများကို ဈေးပေါပေါဖြင့် လူအများအား များများရောင်းပြီး ချမ်းသာရန် စဉ်းစားလေသည်။ ဤနေရာတွင် ကုန်ပစ္စည်းများကို ဈေးပေါပေါ ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ရန်မှာ နည်းလမ်းနှစ်ခုရှိ၏။ တစ်ခုမှာ မြန်မြန်ပြီးနိုင်သော ထုတ်လုပ်နည်းကို ရှာဖွေရေး ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ခုကား ဆင်တူရိုးမှားပစ္စည်းကို ဈေးပေါပေါနှင့် များများထုတ်ရန်ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဒီမိုကရက်တစ် လူထုတွင် အလုပ်သမားတို့သည် မြန်မြန်နှင့် ဈေးပေါသောပစ္စည်းများ ထုတ်လုပ်နည်းကို တီထွင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဒီမိုကရက်တစ်စည်းမျဉ်းသည် လူသားတို့၏စိတ်ကို အသုံးဝင်အနုပညာရပ်များ ပြုလုပ်ရန် ပို့ဆောင်ရုံမက မသေမသပ် ပစ္စည်းများကို မြန်မြန် ထုတ်လုပ်ရန်လည်း တွန်းပို့လေသည်။ စားသုံးသူများ အနေနှင့်ကား ဤ မကောင်းမကန်း ပစ္စည်းများနှင့်သာ ရောင့်ရဲ တင်းတိမ်နေရုံမှ တစ်ပါး ဘာမျှ မတတ်နိုင်ချေ။

ဤကဲ့သို့ စမ်းသပ်မှုပေါင်းများစွာ၊ အပြိုင်အဆိုင်များစွာ ရှိနေသော အခြေအနေတွင် အကောင်းဆုံး၊ အတော်ဆုံး အလုပ်သမားများကိုလည်း တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။ ထိုအလုပ်သမားများသည် ၎င်းတို့၏အနုပညာ၌ အဆုံးစွန် တတ်မြောက်ကြလျက် အပြီးတိုင် ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် ထိုသူများအား အစွမ်းပြခွင့် မရကြချေ။ ၎င်းတို့လုပ်နိုင်သော အနေအထားထိပြုလုပ်နိုင်ရန် အခွင့်အရေး မရှိချေ။ ၎င်းတို့သည် မိမိတို့၏ အင်အားကို ကျကျနန ဂရုတစိုက် ဖယ်ထားလိုက်ကြရ၏။ ၎င်းတို့သည် ကောင်းလွန်းခြင်း၊ ညံ့လွန်းခြင်းဟူသော အစွန်းနှစ်ဖက်အကြား သာမန် ဆောင်ရွက်မှုနှင့်သာ ရပ်တည်နေကြရလေသည်။ ယခုထက်ပိုမိုသာလွန်အောင် လုပ်နိုင်စွမ်းရှိပါလျက် အလုပ်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဤမျှသာဖြစ်သဖြင့် ဤမျှနှင့်ပင် ရပ်နားထားလိုက်ကြရလေတော့၏။

ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံသို့ ရောက်သောအခါထိုနိုင်ငံ၏ အကောင်းဆုံး အနုပညာပစ္စည်းအချို့ ထုတ်လုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရလျှင် ထိုနိုင်ငံ၏ လူမှုရေးအခြေအနေ၊ နိုင်ငံရေးဥပဒေများကို မသိရှိရပါ။ သို့

သော် အနုပညာ ထုတ်လုပ်မှုများသည် ယေဘုယျအားဖြင့် ညံ့ဖျင်းသော အမျိုးအစားများဖြစ်နေလျက် လိုချင်စရာမရှိ၊ ဈေးအပေါစားပစ္စည်းများ ဖြစ်နေလျှင်ကား ဤနိုင်ငံ၏လူထုအတွင်းတွင် အခွင့်ထူးခံ မရှိ။ လူတန်းစားများ ရောနှောလျက်ရှိပြီး အားလုံး ထွေးရောယှက်တင် ဖြစ်ကြတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်နိုင်ပါသည်။

ဒီမိုကရက်တစ်ခေတ်တွင် လက်မှုပညာသည် တို့သည် ၎င်းတို့၏ ပစ္စည်းများကို လူအများ လက်လှမ်းမီနိုင်သော အဆင့်မျိုး ထုတ်လုပ်ရုံသာမက တကယ်တမ်း အရည်အသွေးမရှိဘဲ လူတို့အား ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် အမျိုးအစားများကိုသာ ထုတ်လုပ်ကြလေသည်။ လူတန်းစားအလွှာများ ရောနှောသွားသောအခါ လူတို့သည် မိမိ၌ မရှိသော အရာများကိုလည်း ရှိသည့်ဟန် ပြုကြ၏။ ဤသဘာဝသည် ဒီမိုကရေစီ စည်းမျဉ်းမဟုတ်သော်လည်း ရုပ်ပစ္စည်းနှင့် ပတ်သက်လျှင်ကား ဤအတိုင်း ကျင့်သုံးကြသည်။ စိန်အတုများ ပေါ်လာသည်ကိုကြည့်ပါ။ စိန်အတုများသည် အစစ်နှင့် မခြားမှားနိုင်လောက်အောင်ပင် တူကြ၏။ တူအောင် လုပ်နိုင်ကြ၏။ အကယ်၍ စိန်အတု ပြုလုပ်သော အတတ်ပညာသည် အလွန်ကောင်းမွန်ပြီး စိန်အစစ်နှင့် ခွဲခြားမရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာလျှင်ကား စိန်အတုရော စိန်အစစ်ပါ စွဲမက်စရာကောင်းတော့မည် မဟုတ်။ သာမန်ကျောက်ခဲများဘဝသို့ ရောက်သွားပေလိမ့်မည်။

ထို့အတူပင် ပန်းချီကားများ ပြုလုပ်သည့် နေရာတွင်လည်း အနုပညာမြောက်သော ပန်းချီကား ရေးဆွဲသူများ ကိစ္စကိုကြည့်ပါ။ ထိုအနုပညာမြောက် ပန်းချီကားများကို နှစ်သက်မြတ်နိုးသူများသည်လည်း ငွေကြေးမတတ်နိုင်ကြ။ ထိုအခါ ပန်းချီကား မြတ်နိုးသူများသည် အတုရေးဆွဲထားသော ကားများကို ဝယ်ယူကြရ၏။ ပန်းချီကား မြတ်နိုးသူ တိုးပွားလာသည့်အလျောက် လူအများ ဝယ်ယူနိုင်ရန် လိုအပ်ချက်အတွက် ပန်းချီကားအတု ရေးဆွဲသူများ ပေါ်လာရလေသည်။ ထိုအခါတွင် ပန်းချီကား အတုရေးဆွဲသူများ အရေအတွက်သည်လည်း တိုးပွားလာလေတော့သည်။ ပန်းချီကား၏ အရည်အသွေးကား ကျဆင်းလာတော့၏။ အပေါ်ယံအမြင်

လှပသည်ဟု ဆိုရုံမျှသာ ရှိတော့၏။

ကျွန်တော် အမေရိကတိုက် အရှေ့ဘက်ခြမ်း၊ အတ္တလန်တိတ် ကမ်းခြေ၊ နယူးယောက်သို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ရှိခဲ့စဉ်က မြို့နှင့် မလှမ်းမကမ်း ကမ်းခြေ တစ်လျှောက်တွင် ကျောက်ဖြူသားဖြင့် ပြုလုပ် ထားသော နန်းတော်ငယ်လေးများကို မြင်လိုက်ရရာ အလွန်ပင် အံ့အား သင့်၍ သွားခဲ့ရ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ထိုနန်းတော်ငယ်လေး များ၏ ဆွဲဆောင်မှုအရ အနီးကပ် စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန် သွားရောက်ခဲ့၏။ ဤတွင် ထိုနန်းတော်ငယ်ကလေး၏ နံရံများမှာ ဆေးဖြူခြယ်ထားသော အုတ် များဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ၎င်း၏ တိုင်များမှာလည်း ဆေးသုတ်ထား သော သစ်သားများသာ ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ ညက ကျွန် တော် မြတ်နိုး လေးစားခဲ့သော အရာအားလုံးသည် ဤနည်းအတိုင်းချည်း ဖြစ်လေသည်။

ဒီမိုကရေစီ အဆောက်အဦနှင့် လူမှုရေး အခြေအနေများသည် အနုပညာရပ်များနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဤကဲ့သို့အတုများ ပြုလုပ်ရေး၌ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ပါဝင်ကြသည်ဟုဆိုချင်ပါသည်။ ဤအဆိုကို အလွယ် တကူလည်း ထောက်ပြ၍ ရပါသည်။ ၎င်းတို့သည် အတွေးအခေါ်နှင့် ခံစားချက်များအတွက် လှုပ်ရှားမှုနှင့် အာရုံတွေ့ထိမှုများကို အစားထိုး ပြုလုပ်တတ် ကြပေသည်။ တစ်ခွန်းတည်းပြောလျှင် ၎င်းတို့သည် စံပြု စိတ်ကူးနေရာ၌ ပစ္စည်းအစစ်ကို ထားလိုက်ကြသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ဗိသုကာနှင့် ပန်းချီဆရာကြီးဖြစ်သူ ရေဖာရဲလ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ ခေတ် ပုံကြမ်းဖော်သူများနည်းတူ လူတို့၏ စီးပွားရေးစနစ်ကို လေ့လာ ခဲ့ပုံရ၏။ သူသည် စီးပွားနောက် မလိုက်ချေ။ အများနည်းတူ မလုပ်ပေ။ သူကား သဘာဝတရားကို ကျော်လွန်ရန် အမြဲ ဈာန်ဝင်စားလေ့ ရှိသည်။ လူသားတို့ထက် သာလွန်သော အရာတစ်ခုခုကို ပြုလုပ်နိုင်ရန် ရှာဖွေလေ့ ရှိ၏။ ပန်းချီဆရာ ဒေးဗစ်နှင့် အပေါင်းပါများကား ဤကဲ့သို့မဟုတ်ချေ။ ၎င်းတို့သည်လည်း ပန်းချီအကျော်အမော်များပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် ၎င်း တို့သည် သူတို့မျက်စိဖြင့် မြင်ရသော အရာများကို စံပြုအဖြစ်ထားပြီး

ပုံတူ ဖော်နိုင်ရုံမျှသာ ရှိကြသည်။ ၎င်းထက်ပို၍ ကျော်လွန်အောင် စိတ်
မကူးကြချေ။ ရေဖာရဲလ်ကား သဘာဝထက် သာသောအရာများကို ရှာဖွေ
၏။

ရိုနေးဆင့်ခေါ် အသိဉာဏ် ပွင့်လင်းသောခေတ်၌ ပေါ်ထွန်းခဲ့
ကြသည့် ပန်းချီဆရာများသည် မိမိတို့ ကိုယ်တိုင်ထက်သာအောင် ရှာဖွေ
ခဲ့ကြသည်။ မိမိတို့ခေတ်ထက် သာအောင် ရှာဖွေခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့
ဖန်တီးခဲ့ကြသော အနုပညာပစ္စည်းများသည် နောင်ကြီးမဲ့ ဖြစ်လေသည်။
ယခုခေတ်မှာကား ပန်းချီဆရာတို့သည် ၎င်းတို့၏ အရည်အသွေးကို
ပုဂ္ဂလိကဘဝ၏ အသေးစိတ် အတုပြုလုပ်ခြင်း၌သာ အသုံးချကြ၏။ ၎င်း
တို့မျက်မှောက်၌ ရှိနေသော အရာများကိုသာ ပုံတူကူးချကြ၏။ ၎င်းတို့
သည် တစ်သက်လုံး အရေးမပါသော အရာများကိုသာ ပုံတူကူးနေကြ၏။

၂၂။ ဒီမိုကရေစီခေတ် စာပေသွင်ပြင်များ

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ရောက်ရှိသော ခရီးသည်တစ်ဦး
သည် စာအုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ပြီး စာအုပ်စင်များပေါ်ရှိ စာအုပ်များကို
စစ်ဆေးကြည့်လိုက်လျှင် စာအုပ်အရေအတွက်မှာ အတော်ကြီး များနေကြောင်း
တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ သို့သော် လူသိများသော စာရေးဆရာကြီး များ၏
စာအုပ်မှာ နည်းပါးလှ၏။ ဤစာအုပ်များ အားလုံး၏ အများစုမှာ ဥရောပ၌
ရေးသားသော စာအုပ်များဖြစ်သည်။ အမေရိကန်တို့က ၎င်းတို့ ကိုယ်ပိုင်
အသုံးပြုရန် ပြန်လည်ပုံနှိပ်ထားကြခြင်းဖြစ်၏။ ထို့နောက် အများဆုံးတွေ့ရ
သော စာအုပ်များမှာ ဘာသာရေးကျမ်းများတည်း။ သမ္မာကျမ်းစာများ၊
တရားဟောစာများ၊ ကိုးကွယ်သော နတ်များ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိများ၊ ဘာသာရေး
လေ့လာချက် အချေအတင်သဘောတရားများ၊ ကယ်ဆယ်ရေးအသင်းများ၏

အစီရင်ခံစာများ စသည်တို့ဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံးတွင် နိုင်ငံရေး ပါတီများမှ ဖြန့်ဝေသည့် လက်ကမ်းစာစောင် စာရင်းရှည်ကြီးများ ဖြစ်ကြလေသည်။ အမေရိက၌ နိုင်ငံရေးပါတီများသည် အချင်းချင်း သဘောထား ယှဉ်ပြိုင် ကြရာ၌ စာအုပ်များ ရေးလေ့မရှိ။ လက်ကမ်းစာစောင်များသာ ထုတ်ဝေ လေ့ ရှိ၏။ ထိုလက်ကမ်း စာစောင်များကို ထုတ်ဝေရာတွင် တစ်နေ့တာ အတွင်း လျင်မြန်စွာ ပျံ့နှံ့သွားပြီး နောက်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ထို စာစောင်တို့၏ သက်တမ်းလည်း ကုန်ဆုံးသွားတော့သည်။

ဤကဲ့သို့ လူ့ဦးနှောက်မှ ထုတ်လုပ်လိုက်သည့် မထင်ရှား သော ပစ္စည်းများတွင် ဥရောပသားများ သိသော စာရေးဆရာများ၏ စာ ဟူ၍ အနည်းအကျဉ်းမျှသာ ပါဝင်ပေသည်။ ယခုခေတ်တွင် အမေရိက သည် အနုစာပေ ပညာရပ်များကို အရေးထားမှု နည်းပါးသည်ဟု ဆိုရ သော်လည်း အနည်းဆုံး မိမိတို့အားလပ်ချိန်၌ စာပေလေ့လာ ဖတ်ရှုခြင်း၊ ရေးသားခြင်းပြုလုပ်သူ အတော်များကားရှိပါသည်။ ထိုသူများအတွက် လိုအပ်သော စာအုပ် အများဆုံးကို ထောက်ပံ့သော နိုင်ငံကား အင်္ဂလန် တည်း။

အရေးကြီးသော အင်္ဂလိပ်စာအုပ်အများစုကို အမေရိကတွင်ပြန် လည်ထုတ်ဝေကြသည်။ ဗြိတိန်နိုင်ငံမှ စာပေ ထူးချွန်သူများသည် ၎င်းတို့ ၏ ရောင်ခြည်များကို အမေရိကတောနက်ကြီးထဲသို့ ပစ်လွှတ်နေဆဲ ဖြစ် လေသည်။ အမေရိကရှိ ရှာဖွေစွန့်စားသူတစ်ဦး၏ တံကလေးထဲတွင် ရှိတ်စ် ပီးယားစာအုပ်တွဲများထဲမှ အပိုင်းအစအနည်းငယ် ရှိစမြဲဖြစ်၏။ ထိုအပိုင်း အစများ မရှိသော တဲအိမ်ဟူ၍ အလွန်ရှားလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ရှိတ်စ်ပီးယားရေးသော **ပဉ္စမမြောက် ဟင်နရီ** ကံကျွေးချခေတ်မှ ပြဇာတ် တစ်ပုဒ်ကို သစ်လုံးအိမ်လေးတစ်အိမ်၌ ပထမအကြိမ် ဖတ်ခဲ့ရဖူးသည်ကို သတိရမိပါ၏။

အမေရိကန်တို့သည် အင်္ဂလိပ်အနုစာပေကို အခိုင်အမာ ရယူရုံ မက ထိုအနုစာပေများကို ၎င်းတို့မြေပေါ်တွင်လည်း ကြီးထွားရှင်သန်လာ အောင် ပြုလုပ်ကြ၏။ အမှန်မှာ အမေရိက၌ ထုတ်ဝေနေသောစာအုပ်အများ

အပြားထဲတွင် စာပေနှင့် ပတ်သက်ဆက်သွယ်နေသော လူနည်းစုထဲမှ အများဆုံးသည် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများပင် ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ပဒေသရာဇ် နိုင်ငံများမှ ၎င်းတို့ စံပြုအဖြစ် ရယူခဲ့သော အနုစာပေများကို ဒီမိုကရေစီ အတွေးအခေါ်များပုံစံသို့ ပြောင်းပစ်ခဲ့ကြလေသည်။ ၎င်းတို့သည် နိုင်ငံခြားမှ ငှားရမ်းလာသော အရာများကို ဆေးရောင်ခြယ်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်၏။

ယနေ့ အမေရိက၌ နေထိုင်ကြသူများသည် အနုစာပေကို ကျကျနန ခြေခြေမြစ်မြစ် မပြောဆိုနိုင်ကြချေ။ အမေရိကန် စာဖတ်ပရိသတ်သည် တစ်ဆင့်ခံ အနုစာပေများကိုသာ ဖတ်ခဲ့ကြရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် အသိအမှတ်ပြုလိုသော အမေရိကန်စာရေးဆရာများမှာ သတင်းစာဆရာများသာ ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းတို့သည် တကယ်တမ်းမှာမူ စာရေးဆရာများ မဟုတ်ကြပေ။ သို့သော် ၎င်းတို့သည် မိမိ တိုင်းပြည်၏ အကြောင်းအရာများကို ပြောလည်းပြောကြသည်။ နားလည်းစွင့်ကြသည်။ အခြား စာရေးဆရာများကား လူထုကို ကိုယ်စားမပြုချေ။

ဤအခြေအနေသည် ဒီမိုကရေစီဝါဒ တစ်ခုတည်း၌သာ မူလအရင်းခံခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။ အခြားအခြားသော ဒီမိုကရေစီ စည်းမျဉ်းများနှင့် မဆိုင်သည့် အခြေအနေ အမျိုးမျိုး၌ တည်လေသည်။ အကယ်၍ အမေရိကန်တို့သည် ယခုကဲ့သို့ပင် ဥပဒေ ဆင်တူရှိပြီး လူမျိုးရေးအခြေအနေများလည်း ရှိပါလျက် ခြားနားသော မူလအရင်းခံတစ်ခု ရှိခဲ့ပြီး အခြားနိုင်ငံ တစ်ခုသို့သာ ပြောင်းရွှေ့ခံခဲ့ရပါက ၎င်းတို့ထံတွင် အနုစာပေ တစ်ရပ်ရှိမည်ဆိုသည်ကို မေးစရာမလိုပေ။ ၎င်းတို့၏ ကိုယ်ပိုင် အနုစာပေ ရှိမည်မှာ မလွဲဟု ပြောနိုင်ပါသည်။

စာပေဖွံ့ဖြိုးသော ပဒေသရာဇ် နိုင်ငံများတွင် တိုင်းရေးပြည်ရေးရော၊ စာပေရေးရာမှာပါ ဦးဆောင်လမ်းပြသော လူတန်းစားတစ်ရပ်ရှိ၏။ ထိုလူတန်းစားကား အုပ်ချုပ်သူ လူတန်းစား သို့မဟုတ် ၎င်းတို့အလွှာ ၎င်းတို့ အဆင့်အတန်းနှင့် နီးစပ်သောသူများဖြစ်သည်။ ဤလူများသည် ကျန်သည့်လူအားလုံးအတွက် လုံလောက်သော သော့ချက်တည်း။

တစ်ချိန်တည်းတွင် တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းအရာ၌ တူညီ

သော လူနည်းစုတို့ စုစည်းမိသောအခါ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တိုင်ပင်နှီးနှော နိုင်ကြသည်။ ဤလူစု စိတ်ဝင်စားသော ဘာသာရပ်သည် စာပေဖြစ်ခဲ့ လျှင် ချက်ချင်းပင် စာပေထုတ်လုပ်မှုများကို ပြုလုပ်နိုင်ကြပေမည်။ ၎င်း တို့ ကိုယ်ပိုင်ပြဋ္ဌာန်းသော စည်းမျဉ်းများသာမက ဘိုးဘွားများလက်ထက် က ရိုးရာများကိုပါ ထိန်းသိမ်းနိုင်ကြပေမည်။ ၎င်းတို့သည် အနုစာပေကို ချစ်မြတ်နိုးတတ်ရန်၊ ပညာရှင်များနည်းတူ စာပေကို နှစ်သက်ကျေနပ်မှုဖြင့် ခံစားတတ်ရန် တို့ကိုလည်း သင်ယူခဲ့ကြရ၏။ ဤအခါ သန့်စင်ပြီးသော ထိုနူးညံ့ သိမ်မွေ့သည့် သာယာမှုများကို ရရှိခဲ့ကြ၏။ ဤမျှ မကသေးပါ။ နူးညံ့သော စိတ်ထားနှင့် နူးညံ့သော နှလုံးသားများကိုပါ ရယူ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြ သည်။

ဤကဲ့သို့သော လူတစ်စုက အနုစာပေကို ထုတ်လုပ်ကြပြီ ဆို သောအခါ အရာရာသည် စနစ်တကျရှိပေသည်။ အနည်းဆုံး အသေးစိတ် အချက်အလက်များကို သေချာကျနစွာ လုပ်ကြပေသည်။ ၎င်းတို့ရေးသား ချက် တစ်မျိုးစီတွင် ကိုယ်ပိုင်စည်းမျဉ်းများရှိကြ၏။ ရေးဟန်သည်လည်း အတွေးအခေါ် အရေးကြီးလျှင်ကြီးသလောက် တွေးခေါ်ထားပေလိမ့်မည်။ ပုံသဏ္ဍာန် အနေနှင့်မူ အကြောင်းအရာထက် လျော့၏။ ပုံသဏ္ဍာန်ကို အကြောင်းအရာလောက် ဦးစားမပေးချေ။ စကားလုံးရွေးချယ်မှုများ အနေ နှင့်ကား အလွန်တောက်ပြောင်ပေလိမ့်မည်။ ချောမွေ့ပေလိမ့်မည်။ အတိုင်း အတာ ရှိပေလိမ့်မည်။ တာသွားပေလိမ့်မည်။ ၎င်းပြင် တူညီခြင်းလည်း ရှိပေမည်။ စိတ်ဓာတ်အနေအထားသည် အမြဲတမ်း သိက္ခာ ရှိနေမည်ဖြစ် ၏။ လှုပ်ရှားတက်ကြွမှုကား ဖြစ်ခဲ့မည်။ နည်းပါးမည်။ စာရေးဆရာတို့ သည် အရေအတွက် များများ ထုတ်လုပ်ရေးထက် တိကျမှန်ကန် ကောင်း မွန်ရေးကို ဂရုစိုက်ကြပေလိမ့်မည်။

ယခုတစ်ဖန် ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံသို့ကြည့်ကြပါစို့။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံ တွင် အလွှာအသီးသီး၊ ရာထူးအဆင့် အသီးသီးတို့သည် ပေါင်းစပ် ရော ထွေးကာ အာဏာနှင့် ဗဟုသုတများကလည်း ပြန့်ကြဲတည်ရှိနေကြသည်။ ထိုအခါ အသိဉာဏ် ဖြည့်ဆည်းပေးရမည့် နေရာများကလည်း အမျိုးအစား

များလှစွာ၏။ လူတို့သည် တူညီသောပညာရေး ရရှိ မထားကြပေ။ ၎င်းတို့သည် မိမိတို့ ဘိုးဘွားများ၏ ခြေရာကို မနင်းကြ။ ၎င်းတို့ အချင်းချင်းလည်း မျိုးမတူကွဲပြားကြ၏။ အကြောင်းမှာ ၎င်းတို့သည် နေထိုင်ရာဌာန၊ စိတ်ခံစားချက်နှင့် ကုသိုလ်ကံချင်း မတူကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ၎င်းတို့အချင်းချင်းသည် အလေ့အကျင့်ချင်း မတူကြ။ ထို့ပြင်ထိုကဲ့သို့ အတူတကွ စုရုံးနှီးနှောရန်လည်း အချိန် မပေးနိုင်ကြ။ အမိန့်မပေးနိုင်ကြပေ။ နောက်တစ်ချက်မှာ အကယ်၍ တစ်ချိန်က လူများက အချို့စည်းမျဉ်း စည်းကမ်းများကို သဘောတူခဲ့ကြစေကာမူ နောက်မျိုးဆက် တစ်ဆက် ရောက်လာသောအခါ ထိုစည်းကမ်းများကို သဘောတူကြတော့မည် မဟုတ်ပေ။ အကြောင်းကား နောက်မျိုးဆက်အသစ်သည် လူအသစ်များ ဖြစ်နေကြခြင်းကြောင့်တည်း။ စည်းကမ်းများ တည်မြဲရန်ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်ပေ။

ဒီမိုကရေစီစနစ်တွင် အနုစာပေ ပြုစုသူများသည် ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင် စာပေပညာကို ရရှိခဲ့ကြသူများ မဟုတ်ကြချေ။ အများအားဖြင့်နိုင်ငံရေးနှင့် ပတ်သက်သောစာများ၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းဆိုင်ရာစာများဖြင့်သာ လုံးထွေးနေကြပြီး တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ဦးနှောက် ပျော်ရွှင်မှု အတွက် စာများကို ဖတ်နိုင်ကြသည်။ ဘဝ၏ ကျေးကျွန်များအဖြစ်မှ အနားယူသော အပန်းဖြေချိန်လေးလောက်တွင်သာ ရသစာပေကို ဖတ်ချိန်ရကြ၏။ ထိုလူမျိုးတို့သည် အနုပညာ၊ ရသစာပေတို့ကို မခံစားအားကြဘဲ နူးညံ့သော အလှအပ များကိုလည်း အမွှန်း မတင်နိုင်ကြချေ။ စာပေအပေါ် ၎င်းတို့ ဖက်တွယ်နိုင်သော အချိန်ကား တိုတောင်းလှ၏။ ၎င်းတို့သည် စာပေမှ အသုံးချ၍ ရနိုင်သော အရာများကိုသာ ရှာဖွေကြသည်။ မြန်မြန်ဖတ်၊ လိုချင်တာ မြန်မြန်ရှာ၊ မြန်မြန်ပြီးသော စာအုပ်များကိုသာ ဦးစားပေးဖတ်တတ်ကြတော့သည်။ နောက်ဆုံး ပြောရလျှင် ခပ်လွယ်လွယ် အပျော်ဖတ်စာအုပ်များနှင့် အသစ်အဆန်းများကိုသာ အလိုရှိတတ်ကြလေတော့သည်။ ၎င်းတို့သည် လက်တွေ့ဘဝ၌ ရုန်းကန်ရခြင်း၊ ဖြတ်သန်းရခြင်းအပေါ် အလေ့အကျင့် ဖြစ်နေရကား ပြင်းထန်သော၊ လျင်မြန်သော စိတ်ခံစားချက်များကိုသာ အလိုရှိကြ၏။ ၎င်းတို့အား တက်ကြွစေသည့် တောက်

ပသောအဖြစ်အပျက်များ၊ ဖြစ်ရပ်မှန်များကိုသာ ဖတ်ချင်ကြသည်။ ၎င်းတို့ကို ချက်ချင်း ထိုးနှစ်နိုင်သော စာများ၊ ရသပြင်းပြင်းများကိုသာ ကြိုက်တတ် ကြလေသည်။

ခြေ၍ ကြည့်လိုက်လျှင် ဒီမိုကရေစီခေတ် အနုစာပေသည် မည် သည့်အခါမျှ စနစ်မကျ၊ ပုံမှန်မဖြစ်၊ ပုံသဏ္ဍာန်က ပေါ်ရွတ်ရွတ်နိုင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရှုတ်ချဖွယ်ရာများပင် ဖြစ်နိုင်သည်။ ရေးသားဟန်က စိတ်ကူး ယဉ်ဆန်သည်။ မမှန်မကန် ဖြစ်သည်။ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးလွန်းသည်။ ထို့ ပြင် မခိုင်မာချေ။ အမြဲတမ်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရဲရဲရင့်ရင့်နှင့် သတ္တိရှိရှိ ဖြစ်တတ်သည်။ စာရေးဆရာများသည် အသေးစိတ် စေ့စပ်သေချာအောင် ရေးလေ့မရှိဘဲ အလုပ်ကို မြန်မြန်ပြီးအောင် ရည်ရွယ်တတ်ကြ၏။ အား လုံးစုစည်းပြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ထုတ်လုပ်ခြင်းထက် အသေးစားထုတ် လုပ်မှုများကို ပိုပြီး ပြုလုပ်နေကြသည်။ တန်ခိုးများ၊ စိတ်ကူးယဉ်ခြင်း များက အမှန်ထက် ပိုများနေကြသည်။ အတွေးအခေါ်များ ရိုင်းနေတတ် သည်။ စာရေးဆရာတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ စာဖတ်သူများကို ပျော်ရွှင်စေ ဖို့ထက် အံ့ဩထိတ်လန့်စေဖို့က များနေလေသည်။

အခြားသော ကွဲပြားသည့် လမ်းကြောင်းကို ရွေးချယ်ထားသူ စာရေးဆရာအချို့ကား ဟိုနားသည်နားလောက်တွင် ရှိပါ၏။ ၎င်းတို့တွင် မွေးရာပါ အားသာသော အရည်အသွေးများပါရှိသဖြင့် စာဖတ်ပရိသတ် ရအောင် ပြုလုပ်နိုင်ကြပါ၏။ သို့သော် ဤလူများမှာ ချွင်းချက်သာ ဖြစ် ၏။ အလွန်ရှားလေသည်။

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံတွင် လူမှုရေး အခြေအနေနှင့် နိုင်ငံရေးအခြေခံ ဥပဒေများထက် စာပေသည် အမြဲတမ်း နိမ့်သော နေရာတွင် ရှိသည်ဟု ကျွန်တော် ပြောလိုပါသည်။ လူမှုရေး၊ နိုင်ငံရေးနှင့် စာရေးဆရာတို့ အကြား ဆက်သွယ်ရေးများသည် မရေမတွက်နိုင်အောင် ရှိ၏။ ၎င်းတို့ နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သိကြ၏။ ထို့ပြင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မည် သည့်အခါမျှ လုံးလုံးလျားလျား ဥပေက္ခာ မပြုနိုင်ကြချေတကား။

၂၃။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများရှိ ကဗျာ၏ အရင်းခံအချို့

ကဗျာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို အမျိုးမျိုး ဖွင့်ဆိုကြသည့်အနက် ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံး အဓိပ္ပာယ်မှာ “ကဗျာဟူသည် စိတ်ကူးထဲမှ ပုံရိပ်များကို ရှာဖွေခြင်းနှင့် ကောက်ကြောင်းဖော်ခြင်း” ဟူသော အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုချက် ဖြစ်ပါသည်။ ကဗျာဆရာသည် ဖြစ်ပေါ်လာသော အရာ၏ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခု၏ ဖော်ပြပြီး စိတ်ကူးယဉ်အချို့နှင့် ပေါင်းဖက်လျက် တကယ်မဖြစ် သော်လည်း အမှန်တကယ် အခြေအနေများကို ထပ်ပေါင်းပြီး သဘာဝ၏ အလုပ်ကို ချဲ့ကားအဆုံးသတ်လိုက်လေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကဗျာ၏ ရည် ရွယ်ချက်မှာ အမှန်တရားကို ကိုယ်စားပြုရန်မဟုတ်။ အမှန်တရားကို အလှ ဆင်ရန် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် မြင့်မားသော ပုံရိပ် အချို့ကို တင်ပြရန်ဖြစ် ၏။

စိတ်ကူးယဉ် အလှအပများကို ခံစားခြင်းနှင့် ၎င်းမှ ရရှိသော သာယာမှုများသည် ပဒေသရာဇ်လူထုအတွင်းမှာထက် ဒီမိုကရေစီလူထုတွင်း ဌ် မည်သည့် အခါမျှ ဂရုတစိုက် အရေးယူခြင်း မခံရပေ။ ပဒေသရာဇ်နိုင်ငံ များမှာဆိုလျှင် ကဗျာရသသည်လည်းကောင်း၊ စိတ်ကူးယဉ် ကဏ္ဍသည် လည်းကောင်း လူတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် ကျော်လွန်၍ သွားတတ်ကြ ၏။

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများ၌ကား လက်တွေ့ဘဝကို တွယ်တာခြင်း၊ မိမိကိုယ်မိမိ ပိုမိုကောင်းမွန်အောင်ပြုနေခြင်း၊ အပြိုင်အဆိုင်များအကြား စိတ်လှုပ်ရှားနေခြင်း၊ အောင်မြင်မှု၌ ရှင်လန်းနေခြင်းတို့သည် ၎င်းတို့ ဖက်တွယ်ထားသော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း၌ တက်ကြွနေအောင် အား ပေးကြလေသည်။ စိတ်ကူးကြံစည်ခြင်းတို့ ကုန်ဆုံးသွားသည်တော့ မဟုတ်။ သို့သော် ထိုစိတ်ကူးတို့၏ အဓိကအချက်မှာ အသုံးကျရန်သာဖြစ်၏။ အမှန် တကယ် စစ်မှန်မှုကိုသာ ကိုယ်စားပြုရန် ဖြစ်၏။ တန်းတူညီမျှမှု၏ စည်း

မျဉ်းများသည် လူတို့အား စိတ်ကူးယဉ် အလှအပကို သရုပ်ဖော်ခြင်း လမ်းမှ လမ်းကြောင်း ပြောင်းပေးရုံမက သရုပ်ဖော်ရန် အကြောင်းအရာတို့ကို လည်း လျော့နည်းစေလေသည်။

ပဒေသရာဇ်စနစ်သည် လူသားတို့၏ စိတ်ကို အတိတ်၌ အာရုံတည်အောင် ညွှန်းတတ်၏။ ဒီမိုကရေစီကမူ ရှေးဟောင်း ဖြစ်ရပ်များ၌ အရသာ မယူအောင် ဖန်တီးပေးတတ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ပဒေသရာဇ်စနစ်သည် ကဗျာကို များစွာ ပို၍ ဦးစားပေးလေတော့၏။ ပဒေသရာဇ် နိုင်ငံများတွင် အခွင့်ထူးခံ လူတစ်ချို့ရှိရာ သူတို့သည် အာဏာ၊ စည်းစိမ်၊ ဂုဏ်သတင်း၊ ညှို့ဓာတ်၊ အနုအလှ၊ ထူးခြားမှု၊ စသည်တို့ကို ပိုင်သောလူများ ဖြစ်ကြ၏။ ယင်းတို့အကြောင်းကို ဖွဲ့ဆိုရာ၌ အလိုလိုနေရင်း ကဗျာဆန်သွားမည်ဖြစ်သည်။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများတွင်မူ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဘာမျှ မထူးခြား၊ အားလုံး အတူတူပင် ဖြစ်နေ၏။ ကဗျာ ဖွဲ့လောက်စရာ မမြင်ချေ။ ထို့ကြောင့် တန်းတူ ညီမျှခြင်းသည် မိမိဘာသာ ကမ္ဘာပေါ်၌ တည်ထောင်ထားသည့် အချိုးအစားအတိုင်းပင် ကဗျာ စမ်းချောင်း အများအပြားကိုလည်း ခန်းခြောက်စေခဲ့လေသည်။

ဒီမိုကရေစီ နိုင်ငံများသည် ပြီးခဲ့သည့်ကိစ္စများကို အနည်းငယ်မျှသာ အရေးထား၏။ ၎င်းတို့သည် ဖြစ်လာမည့် ကိစ္စများကိုသာ ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် အဖြစ် အရေးထားလေသည်။ ဤဦးတည်ချက်ကြောင့် ၎င်းတို့၏ နောင်ကြီးမဲ့စိတ်ကူးစိတ်သန်းများသည် အတိုင်းအဆမရှိ ကြီးထွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒီမိုကရေစီသည် ကဗျာဆရာအတွက် အတိတ်တံခါးကိုပိတ်ပြီး အနာဂတ်တံခါးကို ရှေ့၌ ဖွင့်ပေးထားလေသည်။

အမေရိကန်တို့တွင် ကဗျာဆရာမရှိဟု ကျွန်တော် အလွယ်တကူ ပြောချင်ပါသည်။ သို့သော် အမေရိကန်တို့တွင် ကဗျာ စိတ်ကူးစိတ်သန်း မရှိဟူ၍ကား မပြောပါ။ ဥရောပတွင် လူအများသည် အမေရိကန်တို့အား အရိုင်းအစိုင်းများအဖြစ် အတော်များများပြောလေ့ရှိကြ၏။ အမေရိကန်တို့ကိုယ်တိုင်မူ ၎င်းတို့ကိုယ် ၎င်းတို့ ထိုကဲ့သို့ မထင်ချေ။ ၎င်းတို့ကား အခြား တစ်နေရာသို့ လှမ်းမြော်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။ အမေရိကန်ပြည်

သူများကား ထိုအရိုင်းနယ်မြေကို ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း မိမိလမ်းကို မိမိ မြင်ခဲ့ကြပြီးသားဖြစ်ပေသည်။

ပဒေသရာဇ်ခေတ် ကဗျာဆရာများသည် လူတစ်ဦး သို့မဟုတ် လူအများ၏ဘဝကို ကောက်ကြောင်းဖော်ရာ၌ အောင်မြင် ထင်ရှားပါ၏။ သို့သော် လူသားတို့၏ ပန်းတိုင်ကို ထည့်သွင်း ဖော်ပြရန်ကား မည်သူမျှ မကြိုးစားကြပေ။ ဒီမိုကရေစီခေတ် ကဗျာ အရေးအသားများကသာ ဤ တာဝန်ကို ကြိုးစား ထမ်းဆောင်ကြလေသည်။ ဒီမိုကရေစီခေတ် ကဗျာ ဆရာများသည် လူတို့၏ စိတ်ကူးစိတ်သန်း၊ စိတ်ခံစားချက်များ၊ စွမ်းဆောင်ချက်များကို ကောက်ကြောင်းဆွဲရန် ပို၍ အားသန်ကြ၏။ ဒီမိုကရေစီခေတ် လူသားတို့၏ ဘာသာစကား၊ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု၊ နေ့စဉ် အပြုအမူတို့ကား စိတ်ကူးထဲမှ စံနှုန်းရင်းမြစ်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်များသာ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဒီမိုကရက်တစ် လူထုထဲတွင် ကဗျာကို ရိုးရာ အမှတ်တရများ၊ ပုံပြင်များဖြင့် ဖြည့်ဆည်း၍ မပေးချေ။ ကဗျာဆရာသည် စကြဝဠာကြီးအား သဘာဝလွန် လူသားများဖြင့် ဖြည့်ရန် မကြိုးစားချေ။ ထိုသဘာဝ လွန်ကဲစွာများကို သူ၏ စာဖတ်ပရိသတ်များရော၊ သူကိုယ်တိုင်၏ စိတ်ကူးကပါ ယုံကြည်ခြင်း မရှိပေ။ ကဗျာဆရာအဖို့ လူသည် အဓိကဖြစ်၏။ လူရှိလျှင် အခြား ဘာမျှ မလိုတော့ချေ။ ဤအချက်ကို ကမ္ဘာပေါ်၌ ဒီမိုကရေစီစနစ် ပေါ်သည့်အချိန်မှစ၍ ပေါ်ထွန်းခဲ့သော ကဗျာဆရာကြီးများ၏ ကဗျာပစ္စည်းများက အတွေ့အကြုံအရ အတည်ပြုကြပါလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်တို့ခေတ်တွင် ဖော့စ်၊ ချီးလ်ဒ်၊ ဟာရီးလ်၊ ရဲနေး၊ ဂျိုက်စ်လင်း စသူတို့ အကြောင်း အမြတ်တနိုး လေးလေးစားစား ရေးခဲ့ကြသော စာရေးဆရာတို့သည် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အပြုအမူများကို မှတ်တမ်းတင်ကြခြင်းမဟုတ်။ လူသားတို့၏ နှလုံးသားတွင် မှေးမှိန်သောနေရာများသို့အလင်းရောင် ပို့လွှတ်ခြင်းနှင့် ကြီးမားအောင် ချဲ့ထွင်ခြင်းတို့သာ ဖြစ်ပေသည်။ ဤလူတို့ကား ဒီမိုကရေစီခေတ်တွင် ကဗျာဆရာများပေတည်း။ တန်းတူညီမျှခြင်း၏ စည်းမျဉ်းသည် ကဗျာရေးရန် အကြောင်းအရာများကို အရေ

အတွက် နည်းအောင် ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်ပြီး ကဗျာများကို ပိုမို၍ ကျယ်ပြန့်စေ
လေသည်။

၂၄။ အမေရိကန်စာရေးဆရာများနှင့် လူထုအတွင်း
မိန့်ခွန်းပြောသူများ စကားပြောဟန်
ဖောင်းပွရခြင်းအကြောင်း

အမေရိကန်တို့သည် ယေဘုယျအားဖြင့် အလုပ်လုပ်ရာ၌ ရှင်း
ရှင်းလင်းလင်း ရှိကြသည်။ ရိုးသားသော ဘာသာစကားကို ပြောကြပေ
သည်။ ရိုးသားလွန်းသဖြင့် မကြာမကြာ ညံ့ဖျင်း သွားတတ်ကြပေသည်။
ဤကဲ့သို့ ရှင်းလင်း ရိုးသားသော လူတို့သည် ကဗျာဆန်အောင် ကြိုးစား
လိုက်သည်နှင့် ၎င်းတို့စကားများမှာ ဖောင်းပွကုန်တော့၏။ ၎င်းတို့သည်
အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် မိန့်ခွန်းပြောတတ်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့
သည် မည်သည့် ကိစ္စကိုမဆို ချဲ့ကားသော နိမိတ်ပုံများဖြင့် ပြောဆိုနေ
ကြတော့၏။ ၎င်းတို့သည် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ပြောဆိုလျှင် ခွဲခြမ်း
စိတ်ဖြာပြီး ချဲ့၍ပြောနေသည်ကိုသာ တွေ့ရပေမည်။

အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့မှာကား ဤအပြစ်မျိုးနည်းသည်။ ဤသို့ ဖြစ်
ရခြင်း အကြောင်းကိုရှာရန်မှာ မခဲယဉ်းပါ။

ဒီမိုကရေစီလူထုတွင် နိုင်ငံသားတိုင်းသည် မိမိကိုယ်မိမိသာဂရု
တစိုက် ပြုလုပ်နေကျ အလေ့အကျင့်ဖြစ်နေသည်။ အကယ်၍ သူ၏အမြင်
ကို မြှင့်လိုက်မည်ဆိုလျှင်လည်း သူမြင်သည်မှာ လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ ကြီး
မားသော ပုံသဏ္ဍာန်ကြီး တစ်ခုလုံးကိုသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏
အတွေးအခေါ် စိတ်ကူးစိတ်သန်းများသည် အသေးစိတ်လွန်းကောင်း စိတ်
လွန်းနေမည်။ သို့မဟုတ် အဆုံးစွန် ယေဘုယျကျလွန်းကောင်း ကျလွန်း
နေမည် ဖြစ်၏။ ၎င်းအခြေအနေ နှစ်ခုအကြား အလယ်အလတ်တရား

မရှိချေ။ ၎င်းတို့ကို ၎င်းတို့ကျက်စားရာနယ်မှ ဆွဲထုတ်လိုက်လျှင် ၎င်း၏ အာရုံကို ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာများဖြင့် ဆွဲဆောင်နိုင်သော အရာများကိုသာ မျှော်လင့်တတ်ကြပေသည်။ ဤတစ်ခုတည်းသော အကြောင်းကြောင့်ပင် သူ့ဘဝ၌ စိတ်လှုပ်ရှားပျော်ရွှင်နိုင်သော အရာများကို နှစ်သက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဤအချက်သည် ကဗျာဆရာများအား အကန့်အသတ်မရှိ ချဲ့ကားဖောင်းပွ အောင် သရုပ်ပေါ်စေလေသည်။

စာရေးဆရာများအနေနှင့်လည်း ၎င်းတို့ ပါဝင်ရသောကဏ္ဍတွင် ဤနည်းအတိုင်းပင် စိတ်ကူးစိတ်သန်းများ ဖောင်းပွခဲ့ကြလေသည်။ လက်တွေ့ဘဝ၏ နယ်ပယ်ကို ကျော်ချင်တိုင်း ကျော်ခဲ့ကြသည်။ ကြီးကျယ်မှု အတွက် အရာရာကို ဖန်တီးလိုက်ကြသည်။ ဤနည်းဖြင့် လူများစုကို ဆွဲဆောင်ရန်ဖြစ်ပြီး ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ဤအနေအထား၌ စွဲမြဲနေကြတော့သည်။ ၎င်းတို့ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်းလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်၏။ လူထုသည် ကဗျာထဲ၌ ကျယ်ပြန့်မှု အတိုင်းအတာမှလွဲပြီး အခြားအရာကို အလိုမရှိကြချေ။ စာရေးဆရာနှင့် ပရိသတ် သဟဇာတဖြစ်နေလေတော့၏။

ကျွန်တော်အနေနှင့် ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံမှ ကဗျာများသည် မြေလျှိုးလျှိုး မိုးပျံ့ပျံ့ စိတ်ကူးယဉ်ချင်သလောက် ယဉ်ကြပါစေ၊ ဤကိစ္စကို မစိုးရိမ်ပါ။ ကျွန်တော်စိုးရိမ်သည်မှာ ဒီမိုကရက်တစ် ကဗျာဆရာများ၏ ထုတ်လုပ်မှုများသည် ကျိုးကြောင်းမညီမှု၊ ကြီးမားစွာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးပိနေမည်ကို သာဖြစ်ပါသည်။ ထူးဆန်းသော ဖန်တီးမှုများ၊ ချဲ့ကားထားသော သရုပ်ဖော်မှုများသည် ၎င်းတို့အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးပင်ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ၎င်းတို့ဦးနှောက်မှ ထုတ်လုပ်လိုက်သော မမှန်ကန်သည့် အဖြစ်အပျက်များကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အမှန်တရားအတွက် နောင်တရစေနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

၂၅။ ဒီမိုကရေစီခေတ် သမိုင်းဆရာများ၏ လက္ခဏာအချို့

ပဒေသရာဇ်ခေတ်က သမိုင်းဆရာများသည် တစ်ဦးချင်း၏ သွင်ပြင်လက္ခဏာနှင့် ထူးခြားမှုများကို အဖြစ်အပျက်များအဖြစ် သမိုင်း တင်လေ့ မရှိကြပေ။ ထို့ပြင် ၎င်းတို့သည် အရေးအကြီးဆုံး တော်လှန် ရေးကြီးများကိုပင် မတော်တဆဖြစ်သည့် သဘောနှင့် သေးသေး မွားမွား ဖြစ်အောင် ရေးသား မှတ်တမ်းတင်တတ်ကြ၏။

ဒီမိုကရေစီခေတ် သမိုင်းဆရာများကား ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်ချေ။ လူမျိုး၏ ဦးတည်ရာပန်းတိုင်ကို လွှမ်းမိုးသော တစ်ချင်းလွှမ်းမိုးမှုများကို ကြိုးစား၍ မှတ်တမ်းတင်ရေးသားကြသည်။ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ရခြင်း အကြောင်းရင်းများ၏ ယေဘုယျအကြောင်းများ အားလုံးကိုမူ သီးခြား ဖယ်ထားလေ့ရှိ၏။

ပဒေသရာဇ် သမိုင်းဆရာများသည် ကမ္ဘာဇာတ်ခုံကြီးကို လေ့ လာသောအခါ အထင်ရှားဆုံး ဇာတ်ကောင်အနည်းငယ်ကို ပထမဦးစွာ တွေ့မြင်လိုက်ကြသည်။ ဤဇာတ်ကောင်များက ဇာတ်ခုံရှေ့ပိုင်းကို အပိုင် ယူထားလိုက်ကြပြီး ပွဲကြည့်သူများ၏ စိတ်အာရုံကို ဖမ်းစားကြကာ ထို နေရာတွင်ပင် မိမိတို့ကိုယ်မိမိတို့ အနိုင်အမာ နေရာယူလိုက်ကြပေသည်။ သမိုင်းဆရာများသည် ဤဇာတ်ကောင်များ၏ အပြုအမူများ ဖြစ်ပေါ်ရာ လျှို့ဝှက်ချက်များကို ထိုးဖောက်နေစဉ် အခြားအချက်များကိုမေ့လျော့သွား ကြ၏။

နိုင်ငံသားအားလုံး လွတ်လပ်ပြီး တစ်ဦးချင်း အားနည်းနေသော အခါ ထူးခြားကြီးမားသူဟူ၍ မရှိတော့ပေ။ ပထမအနေနှင့် ကြည့်လျှင် ထိုတစ်ဦးချင်းတို့သည် လူများအား လွှမ်းမိုးနိုင်ခြင်း လုံးဝမရှိဟု ထင်ရ ၏။ လူများစုကသာ လူ့အဖွဲ့အစည်းကို လွတ်လပ်စွာ ရှေ့ဆောင်နေသည်

ဟု ထင်ရသည်။ သို့သော် ဒီမိုကရေစီ အကျဆုံး နိုင်ငံများ၌ပင် ထူးချွန်သူများ၊ လူကောင်းများရှိရာ ထိုလူတို့သည် လူထု၏ သဘာဝ သမိုင်းစီးကြောင်းကို နှေးကွေးစေနိုင်သည်။ ဤအချက်ကို လူသိနည်းပြီး လေ့လာရန်လည်း မလွယ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ပဒေသရာဇ် သမိုင်းဆရာတို့သည် ထင်ရှားသောလူများ၏ အဖြစ်အပျက်များကိုသာ လေ့လာ မှတ်တမ်းတင်ကြသည်။ ဤနည်းသည် သူ၏လုပ်ဆောင်မှုကိုလည်း အကျဉ်းချုံးပြီးသား ဖြစ်သွားကာ စာဖတ်သူကိုလည်း အင်အား အကုန် သက်သာစေခြင်းဖြင့် ပို၍ ကောင်းသည်ဟု ယူဆကြလေသည်။ အမ် ဒီ လဗားရက်က ၎င်း၏ မှတ်တမ်းလွှာများတွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားခဲ့ဖူး၏။ “ယေဘုယျ အကြောင်းတရားများကို ချဲ့ကားသော စနစ်သည် ဒုတိယတန်းစား နိုင်ငံရေးသမားများကို နှစ်သိမ့်ရန် ကြိုးပမ်းခြင်းဖြစ်သည်။” ကျွန်တော့်အနေနှင့် ထပ်၍ ဖြည့်စွက်လိုပါသည်။ ၎င်းသက်ရောက်မှုများသည် ဒုတိယတန်းစား သမိုင်းဆရာများကိုလည်း နှစ်သိမ့်ပေးခြင်းဖြစ်စေ၏။ သမိုင်းဆရာတို့သည် သူတို့၏ အခက်အခဲများမှ လွတ်မြောက်စေရန် အသေးစိတ် မလိုက်တော့ဘဲ နေကြလေသည်။ အသေးစိတ်လိုက်ခြင်းသည် မကောင်းဟု ယူဆခြင်းဖြင့် ဦးနှောက်သက်သာစေလေသည်။ အမှန်ကား လေးလေးနက်နက် တွေးတောခြင်းကို ရှောင်ကြခြင်းတည်း။

ကျွန်တော့်အနေနှင့်မူ ကမ္ဘာဖြစ်ရပ်များ၏ ကြီးမားသော အစိတ်အပိုင်းကို မှတ်တမ်းတင်သင့်သည်ဟု ထင်သည်။ ထို့အတူ ယေဘုယျအဖြစ် အပျက်တိုင်းကိုလည်း မှတ်သားသင့်၏။ ဤနှစ်ချက်ကို အမြဲပြုလုပ်နေရမည် ဖြစ်သည်။ တစ်ချက်နှင့်တစ်ချက် အချိုးအစားကား တူမည်မဟုတ်။ ယေဘုယျ အဖြစ်အပျက်များသည် ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံ၌ အကြောင်းအရာများကို ရှင်းပြနိုင်လိမ့်မည်။ အကြောင်းအရာ အနည်းငယ်တို့ကား တစ်ဦးချင်း၏ လွှမ်းမိုးမှုများအကြောင်း ပြောပြနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံရှိ သမိုင်းဆရာတို့သည် ယေဘုယျအကြောင်းများကို ရေးထားခြင်းမှာ မှန်ပါသည်။ သို့သော် တစ်ဦးချင်း၏ အထူးလွှမ်းမိုးမှုများကို ဆန့်ကျင်ခြင်းကား မှားသည်။ မိမိ မလိုက်နိုင်သဖြင့်၊

ခြေရာမခံနိုင်သဖြင့် ဆန့်ကျင်ခြင်းကား မှားလေသည်။ ပဒေသရာဇ်သမိုင်း ဆရာများကား တစ်ခုချင်း၏အကြောင်းကို ခိုင်မြဲစွာ လေ့လာသော်လည်း အဖြစ်အပျက်များ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်သွယ်ပုံကိုကား မျက်ခြည်ပြတ် သွားကြ၏။ သို့မဟုတ် ထိုဆက်သွယ်ပုံကို မယုံကြည်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင် ပေသည်။ ဒီမိုကရေစီသမိုင်းဆရာများက ဇာတ်ဆောင်ထက် အဖြစ်အပျက် ကို ပို၍မြင်သဖြင့် စနစ်ကျသော မှတ်တမ်းကို ပြုစုနိုင်ပေသည်။

သမိုင်းဆိုင်ရာဖွဲ့စည်းမှုဖြင့်ကြွယ်ဝသော ရှေးဟောင်းအနုစာပေ တွင် ကြီးကျယ်သော သမိုင်းဆိုင်ရာစနစ် မပါရှိချေ။ ယခုခေတ် အညံ့ဆုံး စာပေများတွင်မူ ၎င်းစနစ်များဖြင့် ထုံမွန်းနေလေသည်။

ဒီမိုကရေစီသမိုင်းဆရာများတွင် အန္တရာယ်ရှိသောလမ်းစဉ်တစ်ခု ရှိသေး၏။ တစ်ဦးချင်း၏ အပြုအမူများကို ခြေရာခံမှု ပျောက်ဆုံးနေသော အခါ ကမ္ဘာကြီးသည် ရွေ့ရှားလျက်ရှိတော့၏။ သို့သော် ရွှေ့အောင် ပြုသူကို ကား မမြင်ရ။ ဒီမိုကရေစီ သမိုင်းဆရာများသည် လူများစု၏ ပန်းတိုင် အပေါ် အနည်းစု၏ဩဇာ ရှိနိုင်သည် ဆိုခြင်းကို ဆန့်ကျင်ထား၏။ သို့ သော် လူထုအနေဖြင့် အာဏာကို လျှော့ပေါ့နိုင်ခြင်း အနေအထားတွင် ရှိ ကြောင်းကိုလည်း လက်မခံပေ။ ၎င်းတို့သည် မျိုးဆက်တစ်ဆက်မှ တစ်ဆက်၊ ခေတ်တစ်ခေတ်မှ တစ်ခေတ်သို့ နောက်ပြန်သွားရင်း နောက်ဆုံး လူသား မျိုးနွယ်များကို ကြိုးကြီးကြီးဖြင့် ချည်ထားလိုက်လေသည်။ ၎င်းတို့က နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံသည် သမိုင်း ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ ရောက်လာပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် လမ်းကြောင်းလျှောက် မလိုက်နိုင်တော့ဟု အခိုင်အမာပြုကြသည်။

ပဒေသရာဇ် သမိုင်းဆရာများ၏ စာများကို ဖတ်ရသောအခါ လူတို့သည် မိမိကိုယ်မိမိ အရှင်သခင်ဖြစ်ရန်လိုသည်ဟူသော ထင်မြင်ချက် ကို တွေ့ရှိရ၏။ ယခုခေတ် သမိုင်း စာအုပ်တွဲများကို လေ့လာလျှင်ကား လူသည် ဩဇာမရှိ။ မိမိကိုယ် မိမိလည်း ဩဇာ မပေးနိုင်။ မိမိပတ်ဝန်း ကျင်ကိုလည်း အာဏာမပြနိုင်ကြောင်း သိရှိရသည်။ ယခင် သမိုင်းဆရာ များက ဩဇာပေးရန် သင်ပေးကြ၏။ ယခုခေတ် သမိုင်းဆရာများကမူ နာခံတတ်ရန် သင်ပေးကြသည်။

ယခုခေတ်၏ စည်းမျဉ်း၊ ကျင့်စဉ်များကို အန္တရာယ်ရှိသည်ဟု ကျွန်တော်မြင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ခေတ်ပြိုင်လူများသည် လူသားတို့၏ လွတ်လပ်သော ဆန္ဒကို သံသယထားရန်လျှော့လွန်းကြ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် လူတိုင်းသည် မိမိကိုယ်မိမိ အားနည်းကြောင်း သိကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အဖွဲ့အစည်း တစ်ရပ်ဟူ၍ စည်းရုံးမိလျှင်မူ အင်အား တောင့်တင်းကြောင်း အသိအမှတ်ပြုကြသည်။ ဤအချက်ကို မျက်ခြည်ဖြတ်၍ မထားသင့်ချေ။

အုပ်တွဲ (၂)

အမေရိကန်တို့၏ ခံစားမှုများအပေါ် ဒီမိုကရေစီ၏ ဩဇာသက်ရောက်မှု

၂၆။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများသည် လွတ်လပ်မှုထက် တန်းတူ
ညီမျှမှုကို စွဲမြဲပြင်းထန်စွာ ချစ်ခင်ရခြင်းအကြောင်းရင်း

တန်းတူညီမျှမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ပထမဆုံးနှင့်
အပြင်းထန်ဆုံး ခံစားမှုမှာ ယင်း တန်းတူညီမျှမှုကို ချစ်မြတ်နိုးခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် လွတ်လပ်မှုထက် တန်းတူ ညီမျှ
မှုကို ပိုမိုစွဲမြဲစွာ နှစ်သက်သည့် အကြောင်းကို အခြားကိစ္စထက် အလေး
ပေးပြောခြင်းအား စာဖတ်သူ အနေနှင့် အံ့ဩကြမည် မထင်ပါ။ အဘယ့်
ကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ရကြောင်း စေ့ငုတင်ပြပါမည်။

အစိုးရအဖွဲ့တွင် လူထုတစ်ရပ်လုံး ပါဝင်ခွင့်ရသည်ဆိုကြပါစို့။
ထိုလူအားလုံးသည် ပါဝင်ခွင့်ရရန် တူညီသော အခွင့်အရေး ရှိသည်ဆိုကြ
ပါစို့။ ၎င်းတို့ အချင်းချင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခြားနားမှု မရှိကြသဖြင့်

မည်သူမျှ အာဏာရှင် စနစ်ကို မကျင့်သုံးနိုင်ချေ။ ထိုအခါ လူတို့သည် လုံးဝဥသံ့ လွတ်လပ်နေပေလိမ့်မည်။ ၎င်းတို့သည် လုံးလုံးလျားလျား တန်းတူ ညီမျှနေသဖြင့် လုံးလုံးလျားလျား လွတ်လပ်နေကြပေလိမ့်မည်။ ဤအခြေအနေသို့ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများ ဦးတည်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

တန်းတူညီမျှခြင်း စည်းမျဉ်းများကို နိုင်ငံရေးလောက၌ အောင်မြင်စွာ မကျင့်သုံးဘဲ ပြည်သူ့ အဖွဲ့အစည်းများအတွင်း တည်ထောင်နိုင်သည်။ တန်းတူညီမျှခြင်း အခွင့်အရေးများသည် အခြေအနေချင်း တူ၍ စီးပွား ရှာဖွေရေးနည်းလမ်း တူသော နေရာများတွင် ရရှိနိုင်ပေသည်။ အစိုးရအဖွဲ့ အတွင်းတွင်ကား လူအားလုံး တန်းတူညီမျှစွာ ပါဝင်နိုင်ခြင်း ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်ပေ။ လူတို့သည် လုံးလုံးလျားလျား လွတ်လပ်ခြင်း မရှိနိုင်ကြလျှင် လုံးလုံးလျားလျား တန်းတူညီမျှခြင်းကို မတည်ဆောက်နိုင်ကြချေ။ သို့စေကာမူ နောက်ဆက်တွဲအနေနှင့် တန်းတူညီမျှခြင်းသည် အစွမ်းကုန်ဆန့်ထုတ်ပြီး လွတ်လပ်မှုနှင့် ရောထွေးသွားနိုင်ပေသည်။ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ခြားနားချက်ကို သိသာခွဲခြားရန်တော့ လိုအပ်ပေသည်။

လွတ်လပ်မှုသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ပုံသဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုး၊ အချိန်အခါ အမျိုးမျိုးတို့၌ ပေါ်ပေါက်လေ့ရှိ၏။ ၎င်းသည် လူမှုရေးအခြေအနေနှင့် ချုပ်၍ မထားချေ။ လွတ်လပ်မှုသည် ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများ၌သာ ရှိရမည်ဟု နယ်သတ်မှတ်ချက် မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် လွတ်လပ်မှုသည် ဒီမိုကရေစီခေတ်၌ ထင်ရှားသော လက္ခဏာများကို ပုံ မဖော်နိုင်ပေ။ ထူးခြားစွာ ခေတ်ကို ပြနိုင်သောအချက်ကား တန်းတူညီမျှခြင်းတည်း။

လူထုသည် တန်းတူညီမျှခြင်းကို ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်သည် ဆိုလျှင် ထိုသို့ ပြုလုပ်နိုင်ရန်မှာ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ကြိုးစားပမ်းစား ပြုလုပ်မှသာ ဖြစ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ၎င်းတို့၏ လူမှုရေး အခြေအနေ အနေအထားကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲပစ်ရမည်။ ၎င်းတို့၏ ဥပဒေများကို ပယ်ဖျက်ပစ်ရမည်။ ထို့ပြင် ၎င်းတို့၏ အတွေးအခေါ် အယူအဆများ အမှုအကျင့်များသည် ဖျက်ဆီးပစ်ရမည်ဖြစ်၏။ သို့မှသာ တန်းတူညီမျှမှု ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်သည်။ နိုင်ငံရေး လွတ်လပ်မှုမှာ လွယ်ကူစွာ ပျောက်ဆုံးနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် လူတို့သည် တန်းတူညီမျှခြင်းကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြ၏။ ထိုသို့ ကြိုက်နှစ်သက်ခြင်းသည် ခင်တွယ်၍သာ မဟုတ်။ တန်းတူညီမျှခြင်းကို ခိုင်ခိုင်မာမာဖက်တွယ်လို၍ဖြစ်၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် တန်းတူညီမျှခြင်းသည် အမြဲ တည်ရှိသွားမည်ဟု ထင်သောကြောင့်တည်း။

အလွန်အကျွံ နိုင်ငံရေးလွတ်လပ်မှုသည် အေးချမ်းငြိမ်သက်ခြင်း၊ ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် တစ်ဦးချင်း၏ ဘဝများကို ထိခိုက်နိုင်သည်ဆိုသော အချက်မှာ မတွေးခေါ်တတ်သူ အမြင် ကျဉ်းမြောင်းသူများပင် သိနိုင်ပါသည်။ လွတ်လပ်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော မကောင်းသည့် အချက်များသည် လျင်မြန်စွာ ဖြစ်တတ်၏။ အားလုံးရှေ့တွင် မြင်သာထင်သာရှိ၏။ အဆုံးစွန် တန်းတူညီမျှမှုက ယူဆောင်လာသော မကောင်းသည့် အချက်များကား ဖြစ်ပေါ်ရန် နှေးကွေးလေသည်။ ရံဖန်ရံခါမှသာ ဖြစ်ပေါ်လေ့ ရှိသည်။ အကယ်၍ ပြင်းထန်လာလျှင်လည်း အလေ့အကျင့်က ၎င်းကို ပယ်ဖျက်နိုင်လေသည်။

တန်းတူညီမျှမှု၏ ကောင်းကျိုးများသည် ချက်ချင်းပင် ခံစားရရှိနိုင်၏။ အားလုံး လက်လှမ်းမီသော နေရာတွင်လည်း ရှိ၏။ ခိုင်မာ၍ ယေဘုယျလည်းကျလေသည်။ နိုင်ငံရေး လွတ်လပ်မှုကိုကား စွန့်စားပြီးမှသာ ရရှိနိုင်သည်။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အင်အား စိုက်ထုတ်ပြီးမှသာ ရရှိနိုင်ပေသည်။

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများသည် တန်းတူညီမျှခြင်းကို နှစ်သက်လေ့ရှိ၏။ သို့သော် ထိုတန်းတူညီမျှခြင်းများ ကြီးမားလာပြီး ဒေါသ အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းလာသော ကာလမျိုးလည်း ရှိတတ်သည်။ ထိုကာလမျိုးသည် လူမှုရေး စနစ်ဟောင်းကို ကြိုးပမ်းရုန်းကန် တော်လှန်ဖယ်ရှားပစ်သော ကာလမျိုးဖြစ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် လူတိုင်း၏စိတ်တွင် တန်းတူညီမျှခြင်းများ လုံးလုံးလျားလျား ကိန်းအောင်းကာ ဝန်းကျင်သို့လည်း ပျံ့နှံ့တတ်လေသည်။

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများရှိ လူထုသည် လွတ်လပ်မှုကို နှစ်သက်ကြသည်ကား မှန်၏။ သို့သော် ၎င်းတို့သည် တန်းတူညီမျှခြင်းကို ပို၍

မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားကြ၏။ လွတ်လပ်မှုအတွင်း၌ တန်းတူညီမျှမှုကို မရ ရှိနိုင်ဟုဆိုလျှင် ကျေးကျွန်ဘဝ၌ပင် တန်းတူညီမျှမှုကို ရှာကြလေသည်။ ၎င်းတို့သည် ဆင်းရဲ ခွဲတေခြင်းကို ရင်ဆိုင်နိုင်ကြ၏။ ပဒေသရာဇ်အုပ်စိုးမှု ကိုကား မခံနိုင်ချေ။ ဤအချက်သည် အမြဲတမ်း မှန်ကန်၏။ ယခုခေတ် တွင် ပို၍ပင် မှန်ကန်နေလေသည်။

၂၇။ ဒီမိုကရေစီတိုင်းပြည်များ၏ ပုဂ္ဂလိကစနစ်

ပုဂ္ဂလိကစနစ်ဆိုသည်မှာ စကားအသစ်အဆန်း ဖြစ်၏။ ကျွန် တော်တို့၏ ဘိုးဘွားများသည် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခြင်း ဟူသောစကား ကိုသာ သိကြသည်။ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်သည်ဆိုခြင်းမှာ မိမိကိုယ်မိမိ ချစ်ခင်ခြင်းကို ချဲ့ကားခြင်းဖြစ်၏။ အရာရာကို မိမိနှင့်တွဲနေအောင် ပြုခြင်း သည် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခြင်းတည်း။ ပုဂ္ဂလိကစနစ် ဆိုသည်မှာကား၊ ရင့်ကျက်၍ ငြိမ်သက်သည်။ လူတို့သည် အများထဲမှ ခွဲထွက်ကာ မိမိ ကိုယ်ပိုင် စည်းဝိုင်းကို ပုံဖော်နိုင်၏။ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်ခြင်းသည် မျက်မမြင်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်ပြီး ပုဂ္ဂလိကစနစ်ကား မှားယွင်းစွာ ဆုံးဖြတ်ခြင်း မှ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ၎င်းသည် မပြည့်စုံမှုမှ စတင် ပေါက်ဖွားလာ၏။ ၎င်းသည် ပထမတွင် လူထု၏ ကောင်းကျိုးချမ်းသာများကို လျော့ပါးစေ ရုံသာဖြစ်၏။ ရေရှည်တွင်မူ အားလုံးကို တိုက်ခိုက် ဖျက်ဆီးကာ နောက် ဆုံးတွင်မူ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခြင်းအဖြစ်သို့ ကျဆင်းသွားတော့၏။

ပဒေသရာဇ်နိုင်ငံများတွင် မိသားစု အသီးသီးတို့သည် ရာစုနှစ် ပေါင်းများစွာ တစ်နေရာတည်း၌ အနေအထား တစ်မျိုးတည်းနှင့် နေထိုင် လာခဲ့ကြရာ အားလုံးသော မျိုးဆက်တို့သည် ခေတ်ပြိုင်များဖြစ်လာခဲ့ကြ လေသည်။ လူတို့သည်လည်း မိမိတို့၏ ဘိုးဘွားများကို ကောင်းစွာ သိရှိ

၍ ရိုသေလေးစား ချစ်ခင်မှု ရှိကြသည်။ မျိုးရိုးဂုဏ်ကို စောင့်ရှောက်သော အလေ့လည်း ရှိကြသည်။ ဤကဲ့သို့ မျိုးရိုးအဆင့်အတန်းကို ထိန်းသိမ်းသော ဓလေ့သည် မှတ်မှတ်သားသား နိုင်နိုင်မြဲမြဲရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဤပဒေသရာဇ်လူသားများသည် တည်ငြိမ် နိုင်မာသော အဆင့်များကို ပိုင်ဆိုင်ကြလေသည်။ အလွှာ ခွဲခြားထားသောအချက်ကြောင့် သူတို့သည် အထက်လူကို လေးစား၍ အောက်လူကို အမိန့်ပေး စေခိုင်းတတ်ကြသည်။ ထိုခေတ်က လူသားတို့၏ ကောင်းကျိုးအတွက် အနစ်နာခံရန် မစဉ်းစားကြချေ။ သို့သော် အခြားလူများ အတွက်ကား အနစ်နာခံနေကြရလေသည်။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများမှာ လူမျိုးအတွက် ပုဂ္ဂလိက တာဝန်များသည် ပို၍ ထင်ရှားကြည်လင်ရကား လူတစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက် အမှုထမ်းခြင်းသည် ရှားပါးလာသလောက် လူသားအချင်းချင်း ချစ်ခင်မှုသည်လည်း ပိုမို ကျယ်ပြန့် နိုင်မြဲလာကြလေသည်။

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများတွင် မိသားစုအသစ်များ အမြဲတမ်းပေါ်ထွက်လျက်ရှိပြီး အခြားမိသားစုများသည် အမြဲတမ်း ပျောက်ကွယ်ကျဆုံးလျက်ရှိရာ အခြေအနေသည် ပြောင်းလဲနေလေသည်။ ပျောက်ကွယ်သွားသူများကိုလည်း အမှတ်မထား၊ ဖြစ်ပေါ်လာမည့် သူများအတွက်လည်း စိတ်ကူးမရကြချေ။ လူအချင်းချင်း ခွဲခြားမှုမရှိ၊ ရောနှောနေရာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးလည်း သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်နေကြတော့သည်။

ဤကဲ့သို့ လူမှုရေး အခြေအနေ တန်းတူခြင်းကြောင့် လူတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မလွမ်းမိုးနိုင်ကြတော့ဘဲ မိမိတို့ဆန္ဒအတိုင်းပညာနှင့် ဥစ္စာ ရှာဖွေနိုင်သော သူများ တိုးပွားလာလေသည်။ မိမိတို့ဆန္ဒကို စိတ်တိုင်းကျ ဖန်တီးနိုင်သည်။ မည်သူ့ဆီမှ မှီခိုရန်မလို၊ မည်သူ့ထံကမှ မျှော်လင့်စရာမထား။ မိမိဘာသာ ရပ်တည်ခြင်းဖြင့် ဘဝပန်းတိုင်သည် မိမိလက်တွင်း၌သာ ရှိသည်ဟူသော အတွေးအခေါ်သည် အလေ့အကျင့် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဒီမိုကရေစီသည် ဘိုးဘွားများကိုလည်း မေ့လျော့စေကာ နောင်လာနောက်သားများကိုပါ အလေးမမူကြတော့ဘဲ မိမိနှင့်ခေတ်ပြိုင် လူများနှင့်လည်း သီးခြားဖြစ်စေသည်။ မိမိဘာသာ တစ်ဦးတည်း ရပ်

တည်မှုသို့ ပစ်ချထားခဲ့၏။ နောက်ဆုံးတွင် မိမိ၏ အထီးကျန် အသည်း
နှလုံးအတွင်း မိမိတစ်ဦးတည်း လုံးလုံးလျားလျား နေထိုင်စေရန် နယ်ခြား
သတ်မှတ်ပေးပေလိမ့်မည်။

၂၈။ အမေရိကန်တို့သည် လွတ်လပ်စွာ အုပ်ချုပ်ရေးဖြင့်
ပုဂ္ဂလိကဝါဒကို တိုက်ဖျက်ခြင်း

အာဏာရှင် စနစ်သည် ပြည်သူများ စိတ်ဝမ်းကွဲလေလေ
ယင်း၏ သက်ဆိုး ကြာမြင့်စွာ တည်ရှိလေဆိုသည့်အချက်ကို သိထား
သည့်အလျောက် လူ့အချင်းချင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မေတ္တာဂရုဏာ
ကင်းမဲ့အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ဆောင်ရွက်လေ့ရှိသည်။

ဒီမိုကရေစီခေတ်တွင် အာဏာရှင်စနစ်သည် ပို၍ပင် အန္တရာယ်
များသည်။ တိုင်းသူ ပြည်သားများထဲမှ လူများကို ပြည်သူ့အုပ်ချုပ်ရေး၌
ပါဝင်ဆောင်ရွက်ကြရန် တွန်းအားပေးကြသောအခါ ၎င်းတို့၏ ကိုယ်ပိုင်
အကျိုးစီးပွားတည်းဟူသော စက်ဝိုင်းအတွင်းမှ ဆွဲထုတ်ရန်လိုအပ်လာ၏။
ထိုသို့ ပြည်သူ့ရေးရာအုပ်ချုပ်ရေးပိုင်း၌ ပါဝင်လုပ်ကိုင်ရမည်ဆိုသောအခါ
ထိုသူသည် အခြားသူများနှင့် ခွဲခွဲခြားခြားနေ၍ မရမှန်း သိလာရ၏။
ထို့ပြင် တိုင်းသူပြည်သားများ၏ ထောက်ခံမှုကို ရယူရန်အတွက် မိမိကလည်း
ယင်းတို့နှင့် လက်တွဲလုပ်ရမည်ကို သဘောပေါက်လာသည်။

ပြည်သူလူထုက အုပ်ချုပ်သောအခါ လူထု ကောင်းစားရေးကို
မနှစ်သက်ဟူ၍ မရှိတော့ပေ။ ဂုဏ်ဆိုသည့် အရာမှာ ဖုံးကွယ်သွားလေ
ပြီ။ သိက္ခာမဲ့ခြင်း၊ မတူမတန်ခြင်းတို့ မပေါ်ထွက်နိုင်ပြီ။ တစ်ကိုယ်ကောင်း
ဆန်ခြင်း ဆိုသည်မှာလည်း ၎င်းဘာသာပင် နောက်တွန့်သွားလေပြီ။
လွတ်လပ်သော အစိုးရတွင် အရာရှိအများစုမှာ ရွေးချယ် တင်မြှောက်ကြ
ရခြင်းဖြစ်ရာ ၎င်းတို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ကင်း၍ မဖြစ်နိုင်မှန်း နား
လည်ကြ၏။

ရွေးကောက်ပွဲများ ပြုလုပ်ကြသောအခါ အနိုင် ရလိုစေသည် ကာလ တစ်ခုအတွင်း ပြင်းထန်နိုင်၏။ သို့သော် ဤဆန္ဒသည် ရေရှည်၌ ရင့်ကျက်လာကာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အထောက်အကူ ပြုကြသည်။ ရွေးကောက်ပွဲစနစ်သည် လူအများကို တစ်ချိန်က မသိခဲ့ကြသော်လည်း အတူတကွ ပူးပေါင်းမိအောင် ပြုလုပ်ပေးလေသည်။ လွတ်လပ်မှုသည် ပုဂ္ဂလိက မုန်းတီးစိတ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေ၏။ သို့သော် အာဏာရှင်စနစ်ကား ယေဘုယျ စိတ်မဝင်စားမှုကို မွေးဖွားလေသည်။

အမေရိကန်တို့သည် လူတို့အား တစ်ကွဲတစ်ပြားစီ ဖြစ်သော တန်းတူညီမျှမှုကို လွတ်လပ်စွာ အုပ်ချုပ်ရေးဖြင့် တိုက်ဖျက်ကြလေသည်။ အမေရိကန်တို့အနေနှင့် နိုင်ငံသားများ၏ ကောင်းကျိုးအတွက် ထားရှိသော မျိုးချစ်စိတ်နှင့် စိတ်ထက်သန်မှုတို့သည် လုံးဝ ရိုးသားခြင်း မရှိဟု ထင်လျှင် တရားမည် မဟုတ်ချေ။ အမေရိကန်တို့သည် လူထု ကောင်းကျိုးအတွက် စစ်မှန်၍ ကြီးမားသော အနစ်နာခံမှုများ ပြုလုပ်ကြသည်ကို မကြာခဏ တွေ့ပူး၏။ ၎င်းတို့သည် ပုဂ္ဂလိကအနေနှင့်သာ ယုံကြည်ရခက်သောလူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ တိုင်းသူပြည်သားများ ပိုင်ဆိုင်သည့် လွတ်လပ်စွာ အုပ်ချုပ်မှုနှင့် ၎င်းတို့ အများဆုံး ကျင့်သုံးနေသည့် နိုင်ငံရေး လုပ်ပိုင်ခွင့်များသည် ၎င်းတို့အား လူ့အဖွဲ့အစည်း၌ ရှိနေကြောင်း နည်းပေါင်းများစွာဖြင့် သတိပေးနေပေသည်။ ၎င်းတို့သည် နိုင်ငံသားများအတွက် အသုံးဝင်သူများ ဖြစ်ရမည်ဟူသော မှတ်ချက်သည် ၎င်းတို့တာဝန်ဖြစ်သည့်အပြင် ၎င်းတို့အကျိုးအတွက်လည်းဖြစ်ကြောင်း အမြဲနှိုးဆော်နေ၏။ ၎င်းတို့သည် သခင်လည်းမဟုတ်၊ ကျွန်လည်းမဟုတ်။ လူသားအချင်းချင်း ထူးခြားသော အခြေခံ မရှိရကား ၎င်းတို့ နှလုံးသားသည် ကြင်နာမှုအတွက် အသင့် ဖြစ်နေကြလေသည်။ လူတို့သည် လူထုအကျိုးကို ရှေ့ရှုရာ၌ ပထမတွင် လိုအပ်၍ ဖြစ်၏။ နောက်တွင်မူ ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်က နှစ်သက်၍ဖြစ်ပေသည်။ အာရုံစိုက်မှုသည် မသိစိတ်အဖြစ်ပြောင်းလဲလာ၏။ နိုင်ငံသားတစ်ဦး၏ ကောင်းကျိုးဆောင်ရွက်ခြင်းနှင့် နိုင်ငံသားများအား အလုပ်အကျွေးပြုခြင်း အလေ့တို့သည် နောက်ဆုံးတွင် ၎င်းတို့

၏ ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် တန်းတူညီမျှမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော မကောင်း ကျိုးများကား တိုက်ဖျက်ရန် ထိရောက်သည့် တစ်ခုတည်းသော ဖြေဆေး ကား နိုင်ငံရေးလွတ်လပ်မှုပေတည်း။

၂၉။ အမေရိကန်ပြည်သူ့ဘဝတွင် လူထုအသင်းအဖွဲ့များ
ဖွဲ့စည်းထားခြင်း၏ အသုံးဝင်ပုံ

အမေရိကန်လူမျိုးတို့သည် အသက်အရွယ် အသီးသီး၊ အနေ အထား အသီးသီးအလိုက် လူတိုင်းလူတိုင်းပင် အဖွဲ့အစည်းများ ထူထောင် ထားကြ၏။ ၎င်းတို့သည် ဘာသာရေး အရလည်းကောင်း၊ စံပြုစိတ်ဓာတ် များအရလည်းကောင်း၊ အရေးပါအရာရောက်မှုအရလည်းကောင်း၊ အရေး မကြီးဘဲ နှင့်လည်းကောင်း အသင်းအဖွဲ့များ ဖွဲ့စည်းကြ၏။ အချို့မှာ ယေဘုယျအသင်းအဖွဲ့များဖြစ်ပြီး အချို့ကား အကန့်အသတ်နှင့်ဖြစ်သည်။ အသင်းအဖွဲ့များ၏ အရေအတွက်မှာ ထောင်သောင်းမက ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် အမေရိကသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော် အမှတ် မထားခဲ့သော အသင်းအဖွဲ့ အမျိုးအစား များစွာကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ အမေရိကန်တို့၏ အသင်းတည်ထောင်မှု၌ ကျွမ်းကျင် အောင်မြင်ခြင်းများ ကား လေးစားရပါပေသည်။ အင်္ဂလိပ်တို့သည် ကြီးကြီးမားမား ကိစ္စကို တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းက ပြုလုပ်လေ့ရှိ၏။ အမေရိကန်တို့ကား အသေး ဆုံး တာဝန်ယူမှုလေးများအတွက် အသင်းအဖွဲ့များ ထူထောင်တတ်ကြ ပေသည်။

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများတွင် လူတို့သည် လွတ်လပ်ကာ တစ်ဦး ချင်းအနေဖြင့် အင်အားနည်းကြ၏။ ထို့ကြောင့် အချင်းချင်း ယိုင်းပင်း

ကူညီမှုဖြင့် အင်အားတောင့်တင်းအောင် ပြုကြသည်။ ပဒေသရာဇ်အဖွဲ့ဝင်များတွင်မူ လူတစ်ဦးချင်း၏အင်အားတောင့်တင်းသဖြင့် အသင်းဖွဲ့ဖို့ မလိုပေ။ ယင်းကို အားထားရသူများအပေါ် သြဇာလွှမ်းမိုးသည်။ အချင်းချင်း သိကျွမ်းနိုင်၏။ စည်းမျဉ်းများလည်း မူသေသတ်မှတ်နိုင်ကြသည်။

အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် လူတစ်သိန်းသည် အချင်းချင်း စုပေါင်းကာ အရက်မသောက်ရေး အသင်းကို ဖွဲ့ကြသည်ဟု ကြားသိရသောအခါ ကျွန်တော့အနေနှင့် ရယ်စရာလိုဖြစ်နေ၏။ အမှန်မှာ ၎င်းတို့သည် အရက်ဂျိုး(ချိုး) ယစ်ထုပ်ကြီးများကို သတိပေးရန် ပြုလုပ်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် အရက်အလွန်အကျွံ သောက်မှုများ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးများပြားလာခြင်းကို တားဆီးရန်ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ အသိဉာဏ်ကြွယ်ဝသော၊ စိတ်ဓာတ်မြင့်မြတ်၍ စံပြဖြစ်သော အသင်းအဖွဲ့များသည် ကျွန်တော်တို့၏ အာရုံကို ထိုက်တန်စွာ ဆွဲဆောင်နိုင်ကြ၏။ ထိုနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေးနှင့် စက်မှုဆိုင်ရာ အသင်းအဖွဲ့များသည် ကျွန်တော်တို့အား အင်အားကြီးမားစွာ ရိုက်ခတ်နိုင်ပါ၏။ အခြားအသင်းများသည်ကား ကျွန်တော်တို့အမြင်မှ လွတ်သွားနိုင်လေသည်။ တွေ့ခဲ့လျှင်လည်း ၎င်းအသင်းများကို ကောင်းစွာ နားလည်နိုင်ကြမည်မဟုတ်။ အကြောင်းမူကား ထိုအသင်းမျိုးကို ကျွန်တော်တို့ ယခင်က မတွေ့ဖူးခဲ့ခြင်းကြောင့်တည်း။

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများတွင် အသင်းအဖွဲ့ ထူထောင်ခြင်းသိပ္ပံပညာသည် သိပ္ပံ၏ မိခင်ဖြစ်၏။ အရာအားလုံး၏ တိုးတက်မှုသည် အသင်းအဖွဲ့များ၏ တိုးတက်မှုအပေါ် အခြေတည်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ လူတို့သည် ယဉ်ကျေးမှု တိုးတက်လိုကြသည်ဆိုပါလျှင် အသင်းအဖွဲ့များ ထူထောင်ခြင်း အတတ်ပညာသည် တန်းတူညီမျှမှု တိုးတက်ခြင်း အချိုးအစားအတိုင်း ရှင်သန်တိုးတက်ရမည်ဖြစ်ပေသည်။

၃၀။ လူထုအသင်းအဖွဲ့များနှင့် သတင်းစာလုပ်ငန်းများ
ဆက်သွယ်နေပုံ။

လူသားအချင်းချင်း ဆက်သွယ်ရန်နှင့် စည်းလုံး ညီညွတ်ကြရန် အတွက် သတင်းစာသည် အထိရောက်ဆုံး နည်းလမ်းဖြစ်သည်။ တစ်ချိန် တည်းတွင် လူပေါင်း ထောင်သောင်းများစွာအား အတွေးအခေါ် တစ်မျိုး တည်းကို သွပ်သွင်းရန် တတ်နိုင်သောအရာမှာ သတင်းစာသာ ဖြစ်၏။ သတင်းစာသည် လိုက်ရှာရန် မလိုသော အကြံပေးအရာရှိဖြစ်သည်။ သူ့ အလိုအလျောက် ရောက်လာပြီး လူတို့အား အလုပ်အကိုင် မပျက်စေဘဲ နေ့စဉ် ဓနသဟာယကိစ္စများကို ပြောပြတတ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ပုဂ္ဂလိကဝါဒက အန္တရာယ်ပြုလာသော တန်းတူညီမျှရေး ပိုရလာသည့် အချိန်တွင် သတင်းစာသည် ပို၍ လိုအပ်လာ၏။ သတင်းစာ မရှိလျှင် အထွေထွေ လှုပ်ရှားမှုများ ရှိနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ သတင်းစာသည် ဆိုးကျိုးထက် ကောင်းကျိုးကို ဆောင်နိုင်ပေသည်။ သတင်းစာသည် အမှောင်ထဲ၌ စမ်းတဝါးဝါး ရှာနေသော လူများကို တွေ့ဆုံစေကာ စည်းရုံးမိအောင် ပြုနိုင်လေသည်။

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံသားများတွင် အသင်းအဖွဲ့များရှိရာ ထိုအသင်း အဖွဲ့များတွင်အဖွဲ့ဝင်ပေါင်းများစွာရှိ၏။ အဖွဲ့ဝင်များပြားသည့်အလျောက် နေရာအနှံ့အပြားတွင် ပြန့်ကြဲနေကြရာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောကြားလိုတိုင်း အားလုံးတွေ့ဆုံရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။ ဤအခါ သတင်းစာမှနေ၍ ပြောကြားနိုင်၏။ သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဒီမိုကရေစီ အသင်းအဖွဲ့များသည် သတင်းစာ မရှိလျှင် မရပ်တည်နိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့် နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်ပေါ်လာသော အကျိုးဆက်မှာ အသင်းအဖွဲ့များနှင့် သတင်းစာအကြား အဆက်အသွယ် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သတင်းစာတို့သည် အသင်းအဖွဲ့များကို ထူထောင်

ကြ၏။ အသင်းအဖွဲ့များကလည်း သတင်းစာများ ထုတ်ဝေကြသည်။ လူများ၏ အခြေအနေ ပို၍ တန်းတူလာသောအခါ အသင်းအဖွဲ့များ ပို၍ များပြားလာသည်။ ထိုအသင်းအဖွဲ့များ၏ ပိုလာသော အချိုးအစား အတိုင်း သတင်းစာများလည်း ပို၍ များလာသည်။ ဤအကြောင်းများကြောင့် အမေရိကတွင် အသင်းအဖွဲ့ပေါင်းများစွာနှင့် သတင်းစာပေါင်း များစွာကို တွေ့မြင်နေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အထက်ပါအချက်များ၏ နောက်ဆက်တွဲအနေနှင့် အခါ အားလျော်စွာ ထုတ်ဝေသော သတင်းစာများနှင့် တိုင်းပြည်၏ အုပ်ချုပ်ရေး ပုံသဏ္ဍာန်အကြား ဆက်စပ်မှု ပေါ်ပေါက်လာသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်၏ ဗဟိုချုပ်ကိုင်မှု အနည်းအများအပေါ် မူတည်ပြီး သတင်းစာ ထွက်ပေါ်မှု အနည်းအများ ဖြစ်ပေါ်လေသည်။ အုပ်ချုပ်ရေး စနစ်သည် လူအများ၏ လက်တွင်း၌ ထားရှိသဖြင့် ထိုလူများကို နယ်အများ၌ တစ်ပြိုင်နက် ညွှန်ကြားလိုသောအခါ ၎င်းတို့ အနေနှင့် သတင်းစာဂျာနယ် လိုအပ်လာလေသည်။ ထိုဂျာနယ်၌ ၎င်းတို့ ကိုယ်ပိုင်အရေးကိစ္စများကို ဖော်ပြခြင်းဖြင့် အသိပေးနိုင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေသဆိုင်ရာအုပ်ချုပ်ရေးဝန်ထမ်းများ ပိုမိုလာလေ သတင်းစာဂျာနယ် ပိုမိုထုတ်ဝေလေဖြစ်၏။ လူတစ်ဦးစီအနေနှင့်လည်း အခြားသူများ လုပ်ကိုင်နေသည့် အကြောင်းများကို သိရှိနိုင်ရန် နေ့စဉ်သတင်းစာဖတ်ဖို့ လိုအပ်နေလေသည်။ သတင်းစာတို့သည် ဆက်သွယ်ရေးနှင့် ပူးပေါင်း လိုအပ်ချက်အရ အရေအတွက် များပြားလာခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သတင်းစာဖတ်သူများ၏ စိတ်ထဲတွင် အသင်းအဖွဲ့ စိတ်ဓာတ်နှင့် မျိုးစေ့ရှိနေသမျှ သတင်းစာများသည်လည်း ရှင်သန်နေကြမည်သာတည်း။

၃၁။ နိုင်ငံရေးအသင်းအဖွဲ့များနှင့် အရပ်သားအသင်းအဖွဲ့များ
ဆက်သွယ်ပုံ

နိုင်ငံရေးကိစ္စများအတွက် အကန့်အသတ် မရှိ လွတ်လပ်သော အသင်းအဖွဲ့များ ဖွဲ့စည်းခြင်းသည် အမေရိကန်နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံတည်း၌သာ ရှိ၏။ ထို့ပြင် ဤတစ်နိုင်ငံတည်း၌သာလျှင် အသင်းအဖွဲ့များ အဆက် မပြတ် ဖွဲ့စည်းခွင့်ကို အရပ်သားများအား ခွင့်ပြုခြင်းဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေး အသင်းအဖွဲ့များ ဖွဲ့စည်းခွင့် ပိတ်ပင်ထားသော နိုင်ငံများတွင် အရပ်သား အသင်းများလည်း နည်းပါးသည်။ ဤအချက်သည် မတော်တဆ တိုက်ဆိုင် ခြင်း မဟုတ်ပေ။ အသင်းအဖွဲ့ နှစ်မျိုးစလုံးသည် သဘာဝအရနှင့် လိုအပ် သောအကြောင်းကြောင့် ဆက်စပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

နိုင်ငံရေးသည် အသင်းအဖွဲ့ပေါင်း များစွာကို ဖြစ်ပေါ်စေရုံသာ မက ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်လည်း ပြန့်ပွားစေနိုင်သည်။ သာမန်အားဖြင့် ဆို လျှင် လူများစွာကို စည်းရုံးရန်မှာ မလွယ်ကူပေ။ နိုင်ငံရေးမှာမူ နေ့စဉ်ပင် အခွင့်အရေးများ ရှိနေ၏။ အသက်အရွယ်၊ အသိဉာဏ်နှင့် ဥစ္စာကြွယ်ဝမှု ကွဲပြားစေကာမူ နိုင်ငံရေးသည် အားလုံးကို စုစည်းပေးနိုင်၏။

အရပ်ဘက်၌ ကုန်ထုတ်လုပ်ငန်းများ၊ ကုန်သွယ်လုပ်ငန်းများတွင် အသင်းဝင်အဖြစ် ပါဝင်ကြရာ၌ အနည်းနှင့်အများ စွန့်စားကြရ၏။ နိုင်ငံ ရေးအသင်းအဖွဲ့များတွင် ပါဝင်ရန်မှ နောက်တွန့်ခြင်း မရှိကြ။ အဘယ့်ကြောင့် မှု နိုင်ငံရေးအသင်းအဖွဲ့များ၌ ၎င်းတို့၏ ဥစ္စာပစ္စည်း ထည့်ဝင်ခြင်းဟူသော အန္တရာယ် မရှိခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် လူတို့သည် အကြောင်းအရာ အလုံးစုံအတွက် ရည်ရွယ်လျက် လွတ်လပ်စွာ တွေ့ဆုံရသောအခါ ထို တွေ့ဆုံမှုကို အလွန်ကျယ်ပြန့်သည်ဟု ယူဆကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် အသင်း အဖွဲ့ တည်ထောင်မှုအတတ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

နိုင်ငံရေးကိစ္စများအတွက် အသင်းအဖွဲ့ တည်ထောင်ခြင်းသည်

အန္တရာယ်မရှိ ဖြစ်ရကား လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်း လုံ့ဆော်မှုများ အတော်ကြာကြာ ပြုလုပ်ပြီးသောအခါ နောက်ဆုံးတွင် နိုင်ငံကို အင်အားတောင့်တင်းစေလေသည်။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများတွင် နိုင်ငံရေး အသင်းအဖွဲ့များသည် နိုင်ငံကို အုပ်ချုပ်ရန် စိတ်ဝင်စားသူများပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဤကဲ့သို့ နိုင်ငံရေးအသင်းအဖွဲ့များ ထူထောင်ကြခြင်းဖြင့် အဖွဲ့ဝင်များသည်အသင်းအဖွဲ့၏ ယေဘုယျအရသာကို နားလည်နေကြပြီး အသင်းအဖွဲ့ကို အသုံးချသော အလေ့အထလည်း ရရှိခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့သည် အသင်းအဖွဲ့အတွင်း လူပေါင်းများစွာနှင့် ဆုံတွေ့ကြပြီး အချင်းချင်း ပြောဆိုကြသည်။ နားထောင်ကြသည်။ တာဝန်ယူမှု အမျိုးမျိုး၌လည်း နိုးကြားတက်ကြွကြလေသည်။ ဤအလေ့အထကို နိုင်ငံရေး အသင်းအဖွဲ့များမှ ရရှိပြီးနောက် ၎င်းအဖွဲ့ဝင်တို့သည် အခြား ကိစ္စများတွင်လည်း ဤနည်းအတိုင်းပင် ဆောင်ရွက်ကြရန် စိတ်ကူးမိကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် အရပ်ဘက် အသင်းအဖွဲ့များတွင်လည်း ဤနည်းကို လွှဲပြောင်းကျင့်သုံးကြလေသည်။

၃၂။ အမေရိက၌ ရုပ်ပစ္စည်းအရ ပြည့်စုံကောင်းမွန်ခြင်း

အထက်တန်းလွှာနှင့် အောက်ခြေအလွှာတို့ကို လေ့လာကြည့်လျှင် ၎င်းအလွှာ နှစ်ခုလုံးသည် ချမ်းသာခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းတို့၌ အလေ့အထ ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့နိုင်ပေသည်။ လူချမ်းသာတို့သည်လည်း ၎င်းတို့၏ စည်းစိမ်များ၌ စိုးရိမ်မှု မရှိပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်းတို့အနေနှင့် ပစ္စည်းဥစ္စာများကို ကြီးကြီးစားစား ရှာဖွေခဲ့ခြင်း မဟုတ်၍ဖြစ်၏။ တစ်ဖန် ဆင်းရဲသားများအနေနှင့်လည်း ပစ္စည်းဥစ္စာများကို တပ်မက်ရမှန်း မသိချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်းတို့သည် ထိုပစ္စည်းဥစ္စာများကို လိုချင်ရကောင်းမှန်းပင် မသိကြသောကြောင့်တည်း။ ဤကဲ့သို့

ဆင်းရဲသားများ ဘဝတွင် ၎င်းတို့သည် ဘဝမှန်၏ စိတ်ရှုပ်ထွေးဖွယ်ရာ များဖြင့် ဝိုင်းရံနေသော်လည်း ချုပ်ထိန်းနိုင်စွမ်းရှိကြ၏။

လူချမ်းသာတို့ကား ရာထူးနှင့် အခွင့်အရေးများ ပျက်စီးသော အခါ အဖတ်မသည်နိုင်ကြပေ။ စီးပွားပျက်သောဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည် မရှိကြချေ။ ထို့ကြောင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် သာယာမှုများကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်စွာ စောင့်ထိန်းလေ့ရှိကြပေသည်။

လူတို့တွင် မည်သည့် စိတ်ခံစားမှုသည် သဘာဝအကျဆုံးနည်းဟု စေ့ငုခဲ့သည်ရှိသော် ရုပ်ပစ္စည်းအပေါ် နှစ်သက်တွယ်တာမှုသည် ၎င်းတို့အတွက် အသင့်တော်ဆုံး၊ အထူးခြား အထင်ရှားဆုံးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။ အမေရိကတွင် ဆင်းရဲလွန်း၍ အခြားသူများ ချမ်းသာသည်ကို မော်၍ မကြည့်နိုင်၊ အားမကျနိုင်သောလူဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ခဲ့ရပေ။ ထိုအတူပင် ချမ်းသာလွန်းပြီး အခြားလူများအပေါ် မတူမတန် သဘောထားသည့် ကြွားဝါသူများကိုလည်း မတွေ့ခဲ့ရချေ။ လူချမ်းသာ အများစုတို့သည် တစ်ခါက ဆင်းရဲခဲ့သူများ ဖြစ်၏။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြီးစားပြီးမှ အောင်မြင်လာခဲ့ကြသူများ ဖြစ်လေသည်။ အခြားတိုင်းပြည်များမှာကဲ့သို့ မိဘအမွေအနှစ်များ ဆက်ခံရရှိပြီး ချမ်းသာကြသူများဟူ၍ အမေရိကတွင် မရှိချေ။

ပဒေသရာဇ် နိုင်ငံများတွင် ချမ်းသာသူများသည် ရုပ်ပစ္စည်းသာ ယာယီနေောက် လိုက်ကြရာတွင် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခြင်း မရှိကြပေ။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများရှိ လူတို့ကား ကောင်းမွန်ပြည့်စုံစွာ နေထိုင်ရေးကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြသည်ဆိုရာ၌ အကန့်အသတ်ရှိသည်။ နယ်နိမိတ်ထားရှိသည်။ ၎င်းတို့တွင် ကြီးမားသော နန်းတော်ကြီး တည်ဆောက်ရန် ကိစ္စမျိုး၊ စိတ်ကူးမျိုး မရှိကြ။ ၎င်းတို့အနေနှင့် မိမိပိုင်မြေနေရာကို အနည်းငယ် တိုးချဲ့မည်။ သစ်ပင် ပန်းပင်ကလေးများ စိုက်၍ ပန်းခြံပြုလုပ်မည်။ နေအိမ်ကို အနည်းငယ် တိုးချဲ့မည်။ နေရေးထိုင်ရေး အဆင်ပြေ၍ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်မည်။ ဒုက္ခဆင်းရဲများကို ပယ်ဖျက်မည်။ ငွေကုန်လူပန်း မခံဘဲ သေးငယ်သော ဆန္ဒများဖြင့်သာ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲမည်။

စသည်ဖြင့် ၎င်းတို့စိတ်၌ ဤမျှသာ ကြီးစိုးရကား နောက်ဆုံးတွင် ကမ္ဘာကြီး၏ အခြားကိစ္စများကို မြင်နိုင်သည်အထိ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်တတ်ကြပေသည်။

ဒီမိုကရေစီ အသိုင်းအဝိုင်းတွင် လူထုတစ်ရပ်လုံးသည် ရုပ်ပစ္စည်းအာရုံခံစားမှုကို ရှာဖွေရာ၌ အလယ်အလတ်လမ်းကို ရွေးချယ်ထားကြရာသာမန် စည်းမျဉ်းများကို ဖောက်ဖျက်ရန် မလွယ်ကူပေ။ ထို့ကြောင့် ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံရှိ လူချမ်းသာတို့သည် ထူးထူးခြားခြား ဖြည့်ဆည်းမှုများထက် သေးငယ်သော အလိုဆန္ဒများကို ရယူရန်သာ ပို၍ စိတ်ကူးကြလေသည်။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံမှလူများ အထူးနှစ်သက်သည့် ရုပ်ပစ္စည်း ဖျော်ဖြေရေးသည်လည်း လူထုလမ်းစဉ်နှင့် ဆန့်ကျင်ခြင်း မရှိကြချေ။ ထိုဖျော်ဖြေရေးသာယာမှုကို ရရှိရန်အတွက် လူထု၏ လမ်းညွှန်မှုကို မကြာခဏပင် လိုအပ်တတ်သည်။ ၎င်းသာယာမှုသည် ဘာသာရေးနှင့်လည်း မကြာခဏပူးပေါင်းရရှိတတ်၏။ ဤသို့ဖြင့် ကောင်းမြတ်သော ရုပ်ဝါဒကို ထူထောင်နိုင်ပေသည်။

၃၃။ အမေရိကန်လူမျိုးအားလုံးလိုလိုပင် စက်မှုလုပ်ငန်းသို့ ဝင်ရောက်ကြခြင်း အကြောင်းရင်းများ

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများတွင် စိုက်ပျိုးရေးသည် တိုးတက်မှု အနှေးဆုံးဖြစ်၏။ လူတို့၏ တန်းတူညီမျှသော အခြေအနေသည် သဘာဝအလျောက် လူတို့အား စက်မှုစီးပွားရေး လုပ်ငန်းများ ပြုလုပ်ရေးသို့ ဦးတည်ပေးလေသည်။ စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ငန်းကား စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် အင်တိုက်အားတိုက် လုပ်မှသာ အောင်မြင်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် လူတို့သည် မိမိပိုင်မြေနှင့် နေအိမ်တို့ကိုရောင်းချပြီး စွန့်စားရစေကာမူ ချမ်းသာ

ကြွယ်ဝရန် သေချာသော အလုပ်များထံ သွားရောက်ကြလေသည်။

ဤစိတ်ဓာတ်မျိုးသည် ချမ်းသာသူများတွင်လည်းရှိ၏။ လူတစ်ယောက်သည် အလွန် ချမ်းသာသည်ဟု ဆိုစေကာမူ သူသည် သူ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခြင်း မရှိချေ။ အကြောင်းမှာ သူ၏ ဖခင်သည် သူ့ထက် ချမ်းသာခြင်းကြောင့် သူ၏သားများသည် သူ့ထက် ဆင်းရဲသွားမည်ကို စိုးရိမ်၍ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့သည် ကုန်သွယ်ရေးနှင့် ကုန်ထုတ်လုပ်ရေးတို့ထံ အာရုံစိုက်လေ့ရှိသည်။ ထိုကုန်သွယ်ရေး၊ ကုန်ထုတ်လုပ်ရေးတို့သည် အောင်မြင်ခြင်းအတွက် အသေချာဆုံးဖြစ်သည်။

ပဒေသရာဇ်တိုင်းပြည်များတွင် ငွေသည် အာဏာကို ဖြစ်စေသော်လည်း ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများတွင်မူငွေသည် နိုင်ငံရေး အာဏာကို မရရှိစေသည့်အပြင် နိုင်ငံရေးလောကမှပင် ဖယ်ရှားခြင်းခံရတတ်ရာ ချမ်းသာသူများသည် အားလပ်ချိန်များကို မည်သို့ အသုံးပြုရမှန်းမသိဖြစ်ကြရ၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့သည် ထူးခြားမှုများ ပြုလုပ်ရန် လူကြားထဲ၌ ထိုးထွက်ရန် ပြုလုပ်ကြသည်။ ဤတွင် ကုန်သွယ်ရေးသည် ဤလူများအတွက် ဟစ်ခုတည်းသောလမ်းဖြစ်လေသည်။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံတွင်စီးပွားအများဆုံး ဖြစ်သည့် အလုပ်မှာ ကုန်သွယ်ရေးဖြစ်လျက် ကုန်သွယ်ရေးသည် အများဆုံး ဖွံ့ဖြိုးလေသည်။ လူချမ်းသာတို့သည်လည်း ကုန်သွယ်ရေး လုပ်ငန်းများကို တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ကြတော့သည်။ အမေရိကန်တို့သည် ကိုလိုနီဘဝမှ လွတ်မြောက်၍ အနှစ် (၅၀) သာ ရှိသေးသော အချိန်တွင် တိုးတက်မှု အလွန်မြန်ပြီး ကမ္ဘာ့ ဒုတိယအကြီးဆုံး ရေကြောင်းသွားလာရေးလုပ်ငန်းများကို တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့လေပြီ။

အမေရိကတွင် နေထိုင်သူအားလုံးသည် ကုန်ထုတ်လုပ်ငန်းများတွင် ပါဝင်ကြလေရာ ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး အားလုံး ပူးပေါင်းကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် မနေ့တစ်နေ့ကမှ အမေရိက ကမ်းခြေသို့ ရောက်လာသော အမေရိကန်တို့သည် သဘာဝတရားကြီး တစ်ခုလုံးကို ကိုယ်ပိုင်အသာစီးအနေအထားရအောင် ပြောင်းလဲပစ်ခဲ့ကြလေသည်။ ၎င်းတို့သည် ဟတ်ဒ်ဆင်မြစ်နှင့် မစ္စစ္စပီမြစ်ကိုလည်း ဆက်ပေးခဲ့ကြပြီ။ အတ္တလန်တိတ်

သမုဒ္ဒရာနှင့် မက္ကဆီကိုပင်လယ်ကွေ့တို့လည်း ဆက်သွယ်မိကြပြီ။ ပင်လယ် နှစ်ခုအကြား အမေရိကတိုက်ကြီးကို ဖြတ်၍လည်း မီးရထားလမ်းများကို ဖောက်လုပ်ပေးခဲ့ကြလေပြီ။

အမေရိကန် စိုက်ပျိုးရေးသမားတို့သည်ပင်လျှင် စိုက်ပျိုးရေးကို ကုန်သွယ်ရေးနှင့် ပူးတွဲလုပ်ဆောင်လျက် ရှိကြပေသည်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ပင် မြောက်ပိုင်းမှ လူများသည် တောင်ပိုင်းသို့လာရောက်ကြပြီး ဝါဂွမ်း နှင့် ကြံတို့ကို စိုက်ပျိုးကြ၏။ သို့သော် ၎င်းတို့သည် ထိုစိုက်ပျိုးရေးမှ စီးပွားဖြစ်သောအခါ၌ မိမိတို့အိမ်သို့ ပြန်ကြရန် ရည်ရွယ်ထားကြပြီးဖြစ် ၏။ စိုက်ပျိုးရေးကို အလုပ်သဘောနှင့်သာ ခေတ္တလုပ်ကိုင်ကြခြင်းဖြစ် လေသည်။ ဤနည်းဖြင့် ကုန်သွယ်ရေးဆန်ဆန် ပြုလုပ်ကြလေသည်။

အမေရိကန်တို့သည် စက်မှု ကုန်ထုတ်လုပ်ငန်းများမှ တိုးတက် မှု ကြီးမားစွာ ရရှိကြသည်။ ဤလုပ်ငန်းကိုလည်း ၎င်းတို့အားလုံး မက် မောကြသည်။ ကုန်သွယ်စီးပွားရေး လုပ်ငန်းသည် ယခုခေတ် ဒီမိုကရေစီ နိုင်ငံများ၌ ရောဂါတစ်ခုသဖွယ် စွဲကပ်နေလေသည်။ ၎င်းရောဂါသည် အန္တရာယ် ကြီးလှသည်ကား မဟုတ်ပေ။ သို့သော် မည်သည့်အခါကမှ ကုသ၍ မရနိုင်ချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုရောဂါသည် မတော် တဆ ဖြစ်ပေါ်လာသော ရောဂါမဟုတ်ဘဲ ဖြစ်ချင်သောကြောင့် ဖြစ်ပေါ် လာခဲ့သော ရောဂါဖြစ်၍တည်း။

၃၄။ ကုန်ထုတ်လုပ်မှုများက ပဒေသရာဇ်စနစ်ကို ဖန်တီးနိုင်ခြင်း

ဒီမိုကရေစီသည် ကုန်ထုတ်လုပ်ငန်းကို ဖြစ်ထွန်းစေပြီး အကန့် အသတ်မဲ့ ကုန်ထုတ်လုပ်မှု အလွှာများကို တိုးပွားစေနိုင်ကြောင်း ဖော်ပြ

ခဲ့ပြီးပေပြီ။ ယခုတစ်ဖန် ကုန်ထုတ်လုပ်မှုသည် ပဒေသရာဇ် စနစ်ဆီသို့
ဘေးလမ်း တစ်လမ်းဖြင့် သွားရောက်နိုင်ကြောင်း တွေ့မြင်ကြရမည် ဖြစ်
သည်။

အလုပ်သမား တစ်ယောက်သည် အလုပ် တစ်ခုတည်းကိုသာ
နေ့စဉ်ပြုလုပ်နေလျှင် ကုန်ထုတ်လုပ်မှုသည် လွယ်ကူသက်သာ၍ အကုန်
အကျလည်းနည်းကြောင်း အားလုံး လက်ခံပြီးသား ဖြစ်၏။ သို့သော် လူ
တစ်ယောက်သည် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ခန့် ပင်အပ်ထိပ်ဖူးလေးများကိုသာ
ပြုလုပ်နေရသည်ဖြစ်အံ့။ ထိုလူသည် မည်သို့ ဖြစ်သွားမည်နည်း။ ထိုလူ
သည် ကျောက်ရုပ်၊ စက်ရုပ်ပမာ ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ တွေးတောကြံဆ
မှု ကျဉ်းမြောင်းသွားပေလိမ့်မည်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်း မလွတ်မြောက်
နိုင်သော စည်းဝိုင်း၌ နေထိုင်နေရပေလိမ့်မည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဤလုပ်ငန်းကို ဦးဆောင် တည်ထွင်သူ
ပိုင်ရှင်အနေနှင့်ကား နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လုပ်ငန်း တိုးတက်ရေး၊ တိုးချဲ့ရေး၊
တည်ထွင်ရေးတို့ကို ကြံစည်နေရကား တိုးတက်မှုကို အမြဲရရှိနေလေ၏။
အလုပ်သမားများက အသိဉာဏ် ထုံထိုင်းသွားပြီး ခိုင်းသမျှ နာခံတတ်
သော အနေအထားသို့ ရောက်သွားပြီး တည်ထွင်သူများက သိပ္ပံတိုး
တက်မှုကို ရှာဖွေရင်း ပညာရှင် ဖြစ်၍လာလေသည်။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည်
တဖြည်းဖြည်း ကွာဟ၍လာ၏။ နောက်ဆုံးတွင် တစ်ဦးက မှီခိုနာခံသူ
အဖြစ် မွေးဖွားလာသူဖြစ်သွားပြီး တစ်ဦးကမူ အမိန့်ပေးသူ ဖြစ်သွားသည်။
ဤသည်မှာ ပဒေသရာဇ်စနစ်ပင် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ဤပဒေသရာဇ်စနစ်သည် ယခင်ပဒေသရာဇ်စနစ်များ
နှင့်ကား မတူပေ။ ဤစနစ်ကို ချက်ချင်းပင် သတိထားမိနိုင်၏။ ဤကုန်
ထုတ်လုပ်ငန်းများ၌ ရှိသော ပဒေသရာဇ်စနစ်ထဲတွင် အလွန်ချမ်းသာသူနှင့်
ဆင်းရဲသော အလုပ်သမားများဟူ၍ရှိရာ ဆင်းရဲသားများသည် ချမ်းသာ
လာရန် လမ်း မရှိသော်လည်း ချမ်းသာသူများကား ဆင်းရဲသွားနိုင်၏။
သို့မဟုတ် လုပ်ငန်းကို စွန့်ပစ်လိုက်နိုင်၏။ ဆင်းရဲသားများသည် မြဲစွဲ၏။
ချမ်းသာသူများကား မမြဲချေ။ ထို့ပြင် ချမ်းသာသူတို့သည် သီးခြားစီ ရှိ

ကြပြီး ချမ်းသာသော လူတန်းစားဟူ၍ကား မပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပေ။ ချမ်းသာသူတို့သည် အချင်းချင်း စည်းလုံးထားခြင်းမရှိ။

အလုပ်သမားများသည်လည်း အလုပ်ရှင်အပေါ် မှီတွယ်နေသည် ဆိုစေကာမူ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ထာဝရ ဆက်ဆံနေကြသည် မဟုတ်။ အလုပ်သမားသည် အလုပ်ပြောင်းပြီး အလုပ်ရှင်အသစ်နှင့်တွေ့နိုင်၏။ ထို့ပြင် အလုပ်ထဲ၌ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွေ့ကြ၍လည်း သိချင်မှသိကြသည်။ အလုပ်ရှင်သည် အလုပ်သမားထံမှ လုပ်အားကိုသာ ရယူ၏။ ထို့ကြောင့် ဤကုန်ထုတ်လုပ်မှု လုပ်ငန်းအတွင်း ပဒေသရာဇ်စနစ်သည် ကြီးကျယ်လှခြင်း မရှိပေ။ အန္တရာယ်ကြီးမားလှသည်ကား မဟုတ်ပေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ဒီမိုကရေစီဘက်တော်သားများ အနေနှင့်ကား ဤကုန်ထုတ်လုပ်မှုအတွင်းမှ ပဒေသရာဇ်စနစ်ကိုစိတ်ပူပန်စွာ မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေရန် လို၏။ အကယ်၍ ကမ္ဘာပေါ်တွင် တန်းတူညီမျှရေး မရှိသော အမြဲတမ်းပဒေသရာဇ်စနစ်ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာမည်ဆိုပါက ၎င်းအတွက် ဝင်ပေါက်ကား ဆိုခဲ့ပြီးသော ကုန်ထုတ်လုပ်ငန်းမှ ဝင်ပေါက်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်ဟောကိန်းထုတ်နိုင်ပါသည်။

အုပ်တွဲ (၃)

ပြောဆိုပြုမူပုံများအပေါ် ဒီမိုကရေစီ၏ ဩဇာသက်ရောက်ပုံ

၃၅။ အမေရိကန်ကိုအား ရိုးသား၍ လွယ်ကူသော ပေါင်းသင်း
ဆက်ဆံရေး ဖြစ်ပေါ်အောင် ဒီမိုကရေစီက
ပို့ဆောင်ပေးခြင်း

ဒီမိုကရေစီသည် လူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးကို သံယောဇဉ် နှောင်ဖွဲ့
ပေးခြင်း မရှိသော်လည်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကိုကား လွယ်လင့်တကူ
ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပေးလေသည်။

အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများ၏ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကား တစ်မျိုးဖြစ်
သည်။ ဥပမာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံနှင့် ဝေးကွာလှသော နေရာတစ်ခုခု၌ အင်္ဂလိပ်
လူမျိုးနှစ်ယောက် တွေ့ကြသည်ဖြစ်အံ့။ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခေါ်ကြမည်
မဟုတ်။ ပထမ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့်

ကြည့်ကြမည်။ ထို့နောက် လှည့်ထွက်သွားမည်ဖြစ်၏။ အကယ်၍ စကား ပြောဖြစ်လျှင်လည်း အရေးမကြီးသောကြောင်းမျှကိုသာ သာမန်လောက ပြောကြပေလိမ့်မည်။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦး၏ အဆင့်အတန်းကို တစ်ဦးက သိမထားခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ အင်္ဂလန်တွင် မွေးဖွား၍ အင်္ဂလိပ်စကားပြောသော လူမျိုးချင်း တူစေကာမူ လူတန်းစား မတူလျှင် ပဒေသရာဇ်တို့သည် ဖက်လုံတကင်း ဆက်ဆံခြင်း မရှိကြချေ။ ဤကား ပဒေသရာဇ် အမူအကျင့်ဖြစ်ပေသည်။

အမေရိကန်တို့သည် ထိုသို့ မဟုတ်ချေ။ အမေရိကန်လူမျိုးတို့ တွင် မွေးရာပါ အခွင့်အရေးဟူ၍ မရှိ။ ငွေကြေးဥစ္စာဓန ကြွယ်ဝခြင်းက လည်း ထူးခြားသော အခွင့်အရေး၊ အခွင့်ထူးခံလူတန်းစားကို ဖြစ်ပေါ်စေ ခြင်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အဆင့်အတန်း ခွဲခြားခြင်း မရှိချေ။ ၎င်းတို့သည် လူချင်းမသိဘဲ တစ်နေရာ၌ မတော် တဆ ဆုံမိကြလျှင် ယခင်က အသိအကျွမ်းများ မဟုတ်ကြစေကာမူ ပွင့် လင်းစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်ကြ၏။ သဘာဝကျစွာ ပြုမူတတ်ကြ၏။ ဟန်ကြီးပန်ကြီး မလုပ်တတ်ကြချေ။ နိုင်ငံရပ်ခြားတွင် ယခင်က သိကျွမ်း ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိသော အမေရိကန်နှစ်ယောက် ဆုံမိသည်ဖြစ်အံ့။ ချက်ချင်း ပင် မိတ်ဆွေဖြစ်၍သွားတတ်ကြ၏။ အကြောင်းကား ရိုးရိုးလေးပင်ဖြစ် သည်။ ၎င်းတို့သည် အမေရိကန်များ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်တည်း။

၎င်းတို့သည် အမေရိကန်နိုင်ငံ၌ နေထိုင်ကြသူချင်းဖြစ်သည် ဟူသော အသိဖြင့် မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ လူတန်းစား ပြဿနာ မရှိပေ။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့တွင်ကား ဤကဲ့သို့ သွေးတူရုံဖြင့် မလုံလောက်။ ၎င်းတို့သည် အဆင့်အတန်းတူချင်း၊ အလွှာတူချင်းဖြစ်ရန် လိုအပ်လေသည်။ ပြင်သစ်များလည်း ထိုနည်းတူစွာပင်ဖြစ်သည်။

ပဒေသရာဇ်နိုင်ငံများ၏ အသွင်အပြင်၊ အငွေအသက်များဟု ဆိုရပေမည်။ ဒီမိုကရေစီစနစ်၌ကား ဤလူတန်းစား ခွဲခြားမှုမျိုး မရှိသဖြင့် အမေရိကန်တို့သည် မူလက အင်္ဂလိပ်များဖြစ်သည့်တိုင် ဘာသာရေး၊ ဘာသာစကားနှင့် အမူအရာ အချို့မှအပ လူမျိုးရေး အနေအထား၌ကား

ကွာခြားလေသည်။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းကား ဒီမိုကရေစီစနစ်၏ လွှမ်းမိုးမှုကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

**၃၆။ အမေရိကန်များသည် မိမိတိုင်းပြည်၌ စိတ်ထိခိုက်လွယ်ခြင်း
မရှိဘဲ ဥရောပရောက်သွားသောအခါ
စိတ်ထိခိုက်တတ်ကြခြင်း**

အမေရိကန်နိုင်ငံရေးဆိုင်ရာ အစိုးရအဖွဲ့အစည်းများသည် နိုင်ငံသားအားလုံးကို အဆင့်အတန်းမခွဲခြားဘဲ ဆက်ဆံကြပြီး ပူးပေါင်းတာဝန်ယူမှုကို ဖန်တီးပေးလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ပြည်သူလူထုသည် ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ ကိုယ်နှုတ်အမူအရာအသေးစိတ်တို့ကို အာရုံစိုက်ပြီး လိုက်နာဖို့ အချိန်မပေးနိုင်ကြတော့ပေ။ ထို့ပြင် ၎င်းတို့သည် အချင်းချင်း လိုက်လျောညီထွေဆက်ဆံကြရန် ပြင်းထန်စွာ စိတ်အားထက်သန်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့အနေနှင့် အခြားလူများ၏ အမူအရာထက် သဘောထားအမြင်နှင့် စိတ်ခံစားချက်များကို သိရှိရန် အလေ့အကျင့်ကို ရရှိပြီးဖြစ်နေကြလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ၎င်းတို့သည် မိမိကိုယ်မိမိ အရေးမကြီးသော ကိစ္စများကြောင့် အနှောင့်အယှက် အဖြစ်မခံကြဘဲ နေထိုင်လေ့ရှိကြသည်။

အမေရိကတွင်လူတစ်ယောက်ကို ၎င်းရှိနေခြင်းအတွက် အခြားလူမှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေကြောင်း နားလည်အောင်ပြရန် မလွယ်ကူကြောင်း ကျွန်တော် မကြာခဏ မှတ်ချက်ချခဲ့ဖူးပါသည်။ အရိပ်အမြွက်ပြရုံနှင့် အမေရိကန်တစ်ယောက်ကို လှုပ်ရှားအောင်ပြရန် မလုံလောက်ချေ။ ကျွန်တော်သည် တစ်ခါက အမေရိကန်တစ်ယောက်နှင့် စကားပြောရင်း သူနှင့် စကားပြောရခြင်းကို ငြီးငွေ့သည့်သဘောပြရန် သူပြောသမျှ စကားလုံးတိုင်းကို ဆန့်ကျင်မှုပြုလိုက်၏။ သူက ကျွန်တော်အား လွှမ်းမိုးနိုင်ရန် ခိုင်မာသော စကားလုံးအသစ်များသုံး၍ ပြောနေပြန်သည်။ ဤကဲ့သို့ ငြိမ်နေခြင်းကို သူက ကျွန်တော်သည် သူပြောနေသည့် စကားထဲမှ

အမှန်တရားကို နက်နက်နဲနဲ အာရုံစူးစိုက်နေခြင်းဟု ထင်သွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် သူ့ထံမှ ကမန်းကတန်း ခွဲထွက်၍သွားရ၏။ ဤသည်ကိုပင် သူက ကျွန်တော့်တွင် အခြားနေရာ၌ အရေးတကြီး ကိစ္စရှိ၍ ထသွားသည်ဟု ထင်မြင်နေရှာသည်။ ထိုသူသည် ကျွန်တော့်အား သေချင်လောက်အောင် နှိပ်စက်နေကြောင်း ဖွင့်မပြောမချင်း ရိပ်မိလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ သူ့ကို ရှောင်ရန်မှာ နည်းတစ်နည်းသာ ရှိ၏။ ထိုနည်းမှာ သူ့ကို ရာသက်ပန် ရန်သူအဖြစ် ပြုလုပ်ရန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

အထက်ပါပုဂ္ဂိုလ်ကိုပင် ဥရောပသို့ ပို့လိုက်ပါက တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်၍သွားကြောင်း တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ ထိုလူသည် ဥရောပတိုက် ရောက်သောအခါ၌ကား အလွန်ထိခိုက်လွယ်ပြီး အခြားသူများ၏ အမှားများကိုလည်း အမြဲရှာနေတတ်သည်။ ဤကဲ့သို့ လူတစ်ယောက်တည်း မှာပင် ဆန့်ကျင်ဘက် အနေအထား ဖြစ်သွားရခြင်း အကြောင်းရင်းမှာ တစ်ခုတည်းပင်ဖြစ်သည်။ ဒီမိုကရေစီ အစိုးရ အဖွဲ့အစည်းများသည် လူတို့အား မိမိတို့ကိုယ်ကိုလည်းကောင်း၊ မိမိတို့တိုင်းပြည်ကိုလည်းကောင်း မြင့်မြတ်တော်မူန်သော အဖြစ်ဖြင့် မြင်နေအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့သည်။ အမေရိကန်တစ်ယောက်သည် သူ့တိုင်းပြည်မှ ထွက်ခွာလာသော အခါ သူ့နှလုံးသားသည် ဂုဏ်သိက္ခာအပြည့်ဖြင့် ဖောင်းကြွလျက်ရှိပေသည်။ ဥရောပရောက်သောအခါ၌ကား ဥရောပသားများက အမေရိကကို လည်းကောင်း၊ အမေရိကန်ပြည်သူတို့ကိုလည်းကောင်း ထင်သလောက် အာရုံမထားကြသည်ကို ချက်ခြင်းပင် တွေ့ရသည်။

ဤအချက်သည် သူ့အား စတင် နှောင့်ယှက်လေတော့၏။ ဥရောပတွင် လူမှုရေးအခြေအနေများ တန်းတူညီမျှခြင်း မရှိဘဲ စည်းစိမ် ဥစ္စာနှင့် မွေးရာပါ အခွင့်အရေးတို့သည် ဆက်လက် ခိုင်မြဲနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ လူမှုစနစ်တွင်ရှိသည့် အဆင့်အတန်းအလွှာများ အနေအထားနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့အဖို့ ရောထွေးနေသော်လည်း ဥရောပသားတို့အဖို့ ထင်ရှားသော ခြားနားချက်များ ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဒေသအကြောင်း နက်နက်နဲနဲ ဗဟုသုတမရှိဖြစ်ကာ သူ့ကိုယ်တိုင် မြင့်

လွန်းသောနေရာရောက်မှာ စိတ် ပူရသကဲ့သို့ အနိမ့်တန်းရောက်သွားမှာကို လည်း ပူရ၏။ ဤအန္တရာယ်နှစ်ခုကြားတွင် သူပြောသမျှ၊ လုပ်သမျှတို့ကို အမြဲတမ်း သတိထားနေရသဖြင့် သူပြောသမျှ လုပ်သမျှအရာအားလုံးသည် တစ်ပါးသူကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေသဖြင့် အခက်တွေ့နေရလေသည်။

ထို့ပြင် သူသည် သူရရှိသင့်သော ရိုသေသမှုကို မရရှိမှာ စိုးရိမ်လေသည်။ ထိုအခါ သူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်သည် သူ့အဖို့ အပန်းဖြေစရာ မမည်တော့ပေ။ သူသည် ထောင်ချောက်များဖြင့် ဝန်းရံခံနေရသော လူပမာ ဖြစ်လာရတော့၏။ ထို့နောက် သူသည် သူနှင့်တွေ့သောသူများကို ဆန်းစစ်ရ၏။ အမူအရာများကို ချင့်ချိန်ရ၏။ အပြောအဆိုများကို တန်ဖိုးဖြတ်ရ၏။ ယဉ်ကျေးမှုအရလိုက်နာသော စည်းကမ်းအသေးအမွှားလေးများကို အာရုံစိုက်ရ၏။ သူသည် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး၌ ပိုလုပ်မိမှာကိုလည်း ကြောက်နေသည်။ လိုသွားမည်ကိုလည်း ကြောက်နေသည်။ သူသည် ပြည့်စုံအောင်ဖြစ်လိုသောဆန္ဒရှိ၏။ သို့ဖြင့် သူသည် ဗျာများနေလျက် လေသံဟန်ပန်တွေမှာ မချောမမွေဖြစ်နေလေတော့သည်။

ဤမျှ မကသေးပေ။ အမေရိကန်တို့သည် ၎င်းတို့နိုင်ငံ၏ မြတ်နိုးလေးစားဖွယ် တန်းတူညီမျှမှုကို အမြဲပြောဆိုရင်း တိုင်းပြည်အတွက် ဂုဏ်ယူလေ့ရှိကြ၏။ ကျယ်လောင်စွာပင် ပြောဆိုလေ့ရှိကြ၏။ သို့သော် အတွင်း၌ ကိုယ့်အတွက်ကိုယ် လျှို့ဝှက်စွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ သူသည် ထိုသူဂုဏ်ယူသော ကိစ္စများတွင် ချွင်းချက်ဖြစ်ကြောင်း ပြလိုပြန်သည်။ အမေရိကသို့ သွားရောက် အခြေချ၍ ကိုလိုနီထူထောင်သော ကနဦးလူများနှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်မှုကို ဖွင့်ဟ ဝန်မခံသော အမေရိကန်လူမျိုးဟူ၍ တစ်ယောက်မျှမတွေ့ဖူးသေးပါ။ အင်္ဂလန်၏သူကောင်းမျိုးများမှ ဆင်းသက်သည့် သားမြေးများအနေနှင့်ဆိုလျှင်လည်း အမေရိကဆိုသည်မှာ ၎င်းတို့ဖြင့်သာ ဖုံးလွှမ်းထားသကဲ့သို့ အမျိုးဂုဏ်ကိုဆောင်ပြီး ပြောဆိုကြပေသည်။

အမေရိကမှ အလွန် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သေဋ္ဌေးကြီး တစ်ယောက် ဥရောပသို့ ရောက်ပြီဆိုလျှင် သူသည် သူ၏ဇိမ်ခံပစ္စည်းများ

ဖြင့် ဝိုင်းရံနေပုံကို ပထမဆုံးပြတတ်၏။ သူ့အား ဒီမိုကရေစီ၏ သာမန် နိုင်ငံသားတစ်ဦးကဲ့သို့ မှတ်ယူသွားမည်ကို စိုးရိမ်သည်။ သူ့အိမ်ကို တစ်မြို့လုံး၌ အလှပဆုံး၊ ဖက်ရှင်အကျဆုံးဖြစ်အောင် ဆောက်လုပ်မည်။ သူ့အိမ်တွင် အိမ်စေအများအပြားဖြင့် ထည်ဝါစွာ ထားမည်။ တစ်ခါက ဆိုလျှင် ပဲရစ်မြို့ရောက် အမေရိကန်ကြီးက ကြီးကျယ်ခမ်းနားဆုံးအိမ် ကြီး၌ နေထိုင်ရင်း ပဲရစ်၌ လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ အနည်းငယ်ရောနှောနေကြောင်း၊ လူမသန့်ကြောင်း ညည်းတွားသည်ကို ကြားခဲ့ရဖူးလေသည်။

ဤကဲ့သို့ ဆန့်ကျင်ဘက်များအဖြစ် ကွာခြားသွားခြင်းမှာ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ချေ။ အကယ်၍ အမေရိကတွင် မူလပဒေသရာဇ်အရိပ် အငွေ့များ လုံးဝ ပယ်ဖျက်ခြင်း မရှိသေးပါက အမေရိကန်တို့သည် ၎င်းတို့နိုင်ငံ၌ ရိုးသားမှု ပိုနည်းပြီး ခံနိုင်ရည်လည်း ပို၍နည်းသွားပေလိမ့်မည်။ ဥရောပသို့ ရောက်သောအခါတွင်လည်း အတုယူထားသော အမူအရာများကို လိုအပ်မှု လျော့နည်းသွားပြီး ထိုအတုယူထားသော အမူအရာများကို ချစ်ခင်သည့်စိတ်လည်း လျော့နည်းသွားမည်ဖြစ်ပေသည်။

၃၇။ လုပ်ခများအပေါ် ဒီမိုကရေစီ၏ လွှမ်းမိုးမှု

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများတွင် အခြားနိုင်ငံများမှာကဲ့သို့ပင် ကုန်ထုတ်လုပ်မှုလုပ်ငန်းများ၏ ဌာနခွဲများမှာ ကုန်ကျစရိတ် နည်းနည်းဖြင့် စခန်းသွားလေ့ရှိကြ၏။ ထိုဌာနခွဲများကို တာဝန်ယူဆောင်ရွက်နေသော လူများသည် ခန့်ထားသော အလုပ်သမားများထက် ပညာအရည်အချင်းနှင့် ငွေကြေးချမ်းသာမှု အနည်းငယ်သာ မြင့်လေသည်။ ဤကဲ့သို့ ကုန်ထုတ်လုပ်သူများမှာ အရေအတွက် အလွန်များပြားပြီး ၎င်းတို့၏ စိတ်ဝင်စားမှုများမှာလည်း မတူကြရကား ၎င်းတို့အချင်းချင်း စုပေါင်းပြီး သဘော

တူ ဆောင်ရွက်ကြရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။ တစ်ဖက်မှာလည်း အလုပ်သမားများ သည် သေချာသောအခြေအမြစ်များကို ပိုင်ဆိုင်နေကြ၏။ ထိုအခြေအမြစ် များကြောင့် အလုပ်သမားများသည် လုပ်ခကို မကျေနပ်၍ အလုပ်မှ ထွက်ချင်လျှင် အချိန်မရွေး ထွက်နိုင်ကြသည်။ အလုပ်ရှင်နှင့်အလုပ်သမား အကြား လုပ်ခနှင့် ပတ်သက်သည့်ပြဿနာသည် အမြဲရှိနေပြီး တစ်လှည့်စီ အနိုင်ရရှိတတ်ကြ၏။

နောက်ဆုံးတွင် အလုပ်သမားလူတန်းစားက အနိုင်ရရှိပြီးလုပ်ခ များ တိုး၍ရရှိပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ လုပ်ခများများ ရရှိခြင်းသည် အလုပ် သမားများအား အလုပ်ရှင်အပေါ် မှီခိုမှု၊ နည်းပါးမည်။ ထိုသို့ မှီခိုမှု ကင်းပြီး လွတ်လပ်လာသောအခါ နောက်ထပ်လုပ်ခ တိုးမြှင့်ရရှိရေးအတွက် ပိုမို၍ အခြေအနေ ပြည့်စုံလာပေမည်။

ဖြည်းဖြည်းနှင့်မှန်မှန် လုပ်ခတိုးမြှင့်ရရှိခြင်းသည် ဒီမိုကရေစီ လူထု၏ ယေဘုယျဥပဒေများမှ တစ်ခုဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ လူမှုရေးအခြေအနေ တန်းတူညီမျှမှု ပို၍လာသည့် အချိုးအစားအတိုင်း ပင် လုပ်ခများလည်း တိုး၍လာလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ လုပ်ခတိုး၍တိုး၍ လာသောအခါ လူမှုရေး အခြေအနေသည်လည်း ပို၍ပို၍ တန်းတူညီမျှ လာလေ၏။

အရင်းရှင်ကြီးများ၏ လုပ်ငန်းကြီးများတွင်ကား ထိုလုပ်ငန်း၌ ပါဝင်နိုင်သူများကို ကန့်သတ်ထား၏။ ထိုသို့ ကန့်သတ်ထားသဖြင့် အဖွဲ့ဝင် နည်းပါးသောကြောင့် အချင်းချင်း ညှိနှိုင်းကြကာ လုပ်ခကို လည်း ၎င်းတို့သဘောကျ သတ်မှတ်နိုင်သည်။ ၎င်းတို့၏ အလုပ်သမား များကား အလွန်များပြားကာ အမြဲတမ်းလည်း တိုးနေသည်။ ထိုကဲ့သို့ တိုးရသောအကြောင်းမှာ ၎င်းတို့သည်တစ်ချိန်ပြီးတစ်ချိန်အဆန်းတကြယ် လုပ်ငန်းများကို တီထွင်ပြီး လုပ်ခများကိုလည်း မကြာစဖူး တိုးမြှင့်ပေး ခြင်းဖြင့် ထိုအနီးအနားရှိ လူများကို ဆွဲဆောင်နိုင်၍ဖြစ်လေသည်။ သို့ သော် ထိုလုပ်သားများမှာ လုပ်ငန်း မကျွမ်းကျင်သူများ၊ ပညာအရည် အချင်း နည်းပါးသူများ ဖြစ်နေလျှင် အလုပ်ရှင်ပြုသမျှ နှုတ်ပယ်တာဖြစ်

နေလေတော့၏။ အလုပ်ရှင်သည်လည်း အပြိုင်အဆိုင် ပြုရသောအခါ မိမိလုပ်ငန်းအခြေအနေသည် မိမိအတွက် အကျိုးမဖြစ်ထွန်းသော အနေအထားရောက်လာပါက အလုပ်သမားများ၏လစာကို လျှော့ပစ်တတ်၏။ အလုပ်သမားများက ဆန္ဒပြလျှင်လည်း အလုပ်ရှင်သည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများဖြစ်ရကား ဟန်မပျက် စောင့်ကြည့်နေနိုင်သည်။ အလုပ်သမားများမှာမူ တစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ်သာ လုပ်ရသည်။ သို့မဟုတ် သေချင်လည်း သေသွားမည်။ အလုပ်သမားတို့၏ပိုင်ဆိုင်မှုမှာ အလုပ်ရှင်၏ လက်တွင်း၌သာ ရှိလေသည်။ ဤအမြဲသံသရာမှ မလွတ်မြောက်နိုင်ကြပေ။

ထို့ကြောင့် ချက်ခြင်း လုပ်ခတိုးတက်ပေးသောအလုပ်များသည် မကြာမီ လုပ်ခနှိမ်ချပြီး အမြဲနိမ့်ကျသွားတတ်သည်မှာ မဆန်းပေ။ သာမန်အားဖြင့်တော့ နည်းနည်းစီ တိုးပေးသော အလုပ်များကသာ ခိုင်မြဲတတ်ပေသည်။

၃၈။ မိသားစုအပေါ်၌ ဒီမိုကရေစီ လွှမ်းမိုးပုံ

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများတွင် တန်းတူညီမျှမှုသည် လူထုတစ်ရပ်လုံးကို မည်သို့ အခြေအနေ ပြောင်းလဲစေကြောင်း ပြောခဲ့ပြီးလေပြီ။ အထူးသဖြင့် အမေရိက၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော အခြေအနေများကို တင်ပြခဲ့သည်။ ယခု မိသားစုအပေါ် လွှမ်းမိုးချည်နှောင်သော အကြောင်းများကို ပြောလိုပါသည်။ အမှန်တရား အသစ်များကို ရှာဖွေတင်ပြရန် မဟုတ်ပါ။ ယခင်အချက်များနှင့် ဆက်နွှယ်နေသော အကြောင်းများသာ ဖြစ်ပါသည်။ ရှေ့ဆက်ပြီး လေးလေးနက်နက် တွေးတောရန် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ခေတ်တွင် တစ်ကမ္ဘာလုံးက အသိအမှတ်ပြုထားသည်မှာ မိသားစုဝင်တို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မှီခိုဆက်သွယ်၍ နေလေ

ရှိကြသည်။ အဖေနှင့်သားသည် ဝေးကွာ၍ မနေချေ။ ထို့အတူ အဖေ
ဩဇာသည်လည်း သားအပေါ် လျော့၍ မသွားပေ။ အမေရိကမှာကား
ဤသို့ မဟုတ်ချေ။ အမေရိကတွင် လူငယ်ဟူမရှိ။ ကလေးဘဝမှကျော်
လွန်လျှင် လူကြီးဖြစ်လာလေတော့၏။ ကလေးနှင့်လူကြီးအကြား လူလား
မမြောက်သေးသော လူငယ်ဟူ၍ လုံးဝမရှိချေ။ အမေရိကန်ကလေး တစ်
ယောက်သည် ကလေးဘဝ ပြီးဆုံးသောအခါ မိဘအပေါ် မှီခိုခြင်း မပြု
တော့ဘဲ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ကြလေသည်။

ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ မိသားစုအတွင်း ဖခင်ဖြစ်သူက သားသမီး
များကို ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့် မပေး၍ မိသားစုအတွင်း မကျေနပ်မှု
ပြင်းထန်သွားရခြင်းဖြစ်သည်ဟုထင်လျှင် မှားလေသည်။ သားက လွတ်
လပ်မှုကို မရမက ရယူခြင်းလည်း မဟုတ်ပေ။ ဖခင်သည် သားအား
လွတ်လပ်ခွင့်ပေးရမည့်အချိန်ကို ကြိုတင်သိမြင်ထားကာ ထိုအချိန်ရောက်
လာသောအခါ အလွယ်တကူ လွတ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သားကလည်း
မိမိကိုယ်မိမိ အရှင်သခင်ဖြစ်လာမည့်အချိန်ကို လွမ်းမျှော် သိရှိထားလျက်
ထိုကာလရောက်လာသောအခါ အခက်အခဲမရှိ ရယူလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ပဒေသရာဇ်နိုင်ငံများရှိ မိသားစုများတွင် ဖခင်သည်အာဏာပိုင်
ဖြစ်၏။ ပဒေသရာဇ်လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် ရာထူးဂုဏ်သိန်အလိုက် ဆက်ဆံ
ကြရာ အိမ်ထောင်ဦးစီး ဖခင်သာ အစိုးရက ဆက်ဆံသည်။ လူမှုအဖွဲ့
အစည်းက ဖခင်အပေါ် လွှမ်းမိုးဩဇာ သက်ရောက်လျက်ရှိပြီး ဖခင်က
တစ်ဖန် ကျန်မိသားစုအားလုံးအပေါ် အုပ်ချုပ်လွှမ်းမိုးမည်ဖြစ်၏။ ထို့
ကြောင့် ဖခင်သည် သဘာဝအခွင့်အရေးအရ ဩဇာရှိသည့်အပြင် နိုင်ငံရေး
အရလည်း မိသားစုအပေါ် ဩဇာညောင်းလေသည်။

ဒီမိုကရေစီစနစ်တွင်မူ အစိုးရသည် လူတစ်ဦးစီ၏ ဆန္ဒကို
ကောက်ယူပြီးမှ လူထုသဘောအရ ဥပဒေပြုသည်ဖြစ်ရာ ကြားကာလ
လူသားဟူ၍ မလိုအပ်ပေ။ ဥပဒေ၏ မျက်စိတွင် ဖခင်ဆိုသည်မှာ သား
ဖြစ်သူထက် အသက်ကြီးသော၊ ပို၍ငွေကြေးချမ်းသာသောလူတစ်ယောက်
သာဖြစ်သည်။

လူတို့သည် အတိတ်၊ အနာဂတ်အကြောင်း၊ မိမိတို့ဘိုးဘွား စဉ်ဆက်အကြောင်းကို သတိရနေရန်ဆိုလျှင်ကား ဖခင်သည် အဓိကကျ ပေသည်။ အတိတ်နှင့် အနာဂတ်ကို ဆက်သွယ်ပေးမည့်ကြိုးသည် ဖခင် သာဖြစ်၏။ ပဒေသရာဇ်စနစ်တွင် ဖခင်သည် မိသားစု၏ ခေါင်းဆောင် သာဖြစ်သည်မဟုတ်၊ ရိုးရာဓလေ့များ၏ မူလနားလည်သူလည်းဖြစ်သည်။ ဓလေ့ထုံးစံများကို ထိန်းသိမ်းရှင်းပြမည့်သူလည်းဖြစ်သည်။ အပြုအမူများ ကို ဆုံးဖြတ်ပေးရမည့်သူလည်းဖြစ်သည်။ ဖခင်သည် လေးစားစွာဆက်ဆံ ခံရသူဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ချစ်ကြောက် ရိုသေရသည့်သူလည်း ဖြစ်ပေသည်။

လူ့အဖွဲ့အစည်းများ ဒီမိုကရေစီစနစ်အောက် ရောက်လာသော အခါ၌ကား လူတို့သည် အထွေထွေစည်းမျဉ်းများကို ကောင်းနိုးရာရာနှင့် ဥပဒေ နည်းလမ်းတကျ ပြုလုပ်လာကြ၏။ ယခင်က ကျင့်သုံးခဲ့သော ယုံကြည်မှုများကို ယုံကြည်ချက်ဥပဒေအဖြစ် သဘောမထားကြတော့ပေ။ ထိုယခင်ယုံကြည်မှုများကို သာမန် သတင်းတစ်ခုအဖြစ်သာ လက်ခံကြ လေသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ ကျင့်သုံးခဲ့သော သဘောထားအမြင်ပါရှိသည့် အာဏာများ၊ တရားဝင် အာဏာများကိုလည်း သားတို့က ပယ်ဖျက်ကြ လေသည်။

ပဒေသရာဇ်စနစ်တွင် အကြီးဆုံးသားသည် မိသားစုပိုင်ပစ္စည်း အများဆုံးကို အမွေဆက်ခံရရှိ၏။ ထို့ပြင် ကျန်မိသားစုများနှင့် ညီများ အပေါ်တွင်လည်း အကြီးအကဲဖြစ်လာလေသည်။ ဤအချက်သည် သူ တစ်ယောက်တည်းအတွက် သြဇာကြီးမားစေပြီး ကျန်ညီအစ်ကိုများက သူ့ကို အားကျစေရုံမက မုန်းတီးခြင်းကိုပင် ဖြစ်စေနိုင်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ အများအားဖြင့် သားအကြီးဆုံးသည် ကျန်ညီများအား ဥစ္စာနှင့် အာဏာ များကို ရယူပိုင်ဆိုင်စေလေ့ရှိ၏။ အမျိုးဂုဏ် ထွန်းပြောင်မှ ယင်းအတွက်လည်း ဂုဏ်မြင့်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ ညီများကလည်း မိသားစု အရှိန်အဝါကို အစ်ကိုကြီးက ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ရေးအတွက် ကျောထောက် နောက်ခံပြုကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် မိသားစုညီနောင်များသည် အဆက် အသွယ်မပြတ် ရှိကြသည်။ စည်းလုံးညီညွတ်စွာ နေတတ်ကြ၏။ အကျိုး

တူ၊ စိတ်တူသဘောတူ ရှိကြ၏။ သို့သော်လည်း ၎င်းတို့၏ နှလုံးသား များမှာမူ လိုက်လျောညီထွေ ရှိခဲ့လှပေသည်။

ဒီမိုကရေစီစနစ်ကလည်း အတူတကွ စည်းစည်းလုံးလုံး နေထိုင် ရေးကို ဖြစ်ပေါ်စေပါသည်။ သို့သော် နည်းလမ်းချင်းကား ကွာခြားလှ သည်။ ဒီမိုကရေစီ ဥပဒေအောက်တွင် ကလေးအားလုံးသည် လုံးလုံးလျား လျား တန်းတူညီမျှခွင့် ရကြ၏။ ထို့အတူ လွတ်လပ်ခွင့်ရကြ၏။ ၎င်းတို့ အား အတူတကွ နေရန် မည်သည့်အရာကမျှ အတင်းအကျပ် မလုပ်ချေ။ ထို့အတူ မည်သည့်အရာကမျှ မခွဲထားချေ။ ၎င်းတို့သည် မူလအစချင်း တူကြသည်နှင့်အမျှ အမိုးတစ်ခုတည်းအောက်တွင် လေ့ကျင့်ပေးခြင်း ခံကြ ရ၏။ ဂရုစိုက်မှုတစ်ခုတည်းအောက်တွင် ပြုစုခံကြရ၏။ ထိုအခါ အချင်း ချင်း ချစ်ခင်ပွင့်လင်းမှုသည် စောစီးစွာပင် ၎င်းတို့အကြား ပေါ်ပေါက်ခဲ့ သည်။ ပြင်ပဘဝတွင် ၎င်းတို့၏ စည်းလုံးမှုကို ဖြိုခွင်းနိုင်သောအရာဟူ၍ ရှိခဲ့လှပေသည်။ ညီရင်းအစ်ကိုစိတ်ဓာတ်သည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ၎င်းတို့ အား ခိုင်မြဲစေ၍ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ခိုင်မြဲစေခြင်းသည် ကိုယ်ကျိုးကြောင့် မဟုတ်။ ဒီမိုကရေစီက ပေးအပ်သော လွတ်လပ်သည့် စာနာစိတ်နှင့် ယေ ဘုယျ အသင်းအဖွဲ့စိတ်ဓာတ်များကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ဒီမိုကရေစီသည် ၎င်းတို့၏ အမွေပစ္စည်းများကို ခွဲခြမ်းပစ်လိုက်၏။ သို့သော် နှလုံးသား နှင့် စိတ်ဓာတ်များကိုကား စည်းလုံးစေလေသည်။ ဤကား ဒီမိုကရေစီ၏ ချစ်ခင်ဖွယ် အမှုအရာများပေတည်း။

၃၉။ ဒီမိုကရေစီအတွင်းမှ အမျိုးသမီးငယ်များ

ပရိတ်ကတ်နဲ့ဘာသာဝင် နိုင်ငံများတွင် ကက်သလစ်ဘာ သာဝင် နိုင်ငံများမှာထက် အမျိုးသမီးများသည် မိမိကိုယ်မိမိ ပို၍ အရှင် သခင်ဖြစ်ခွင့် ရကြသည်။ အင်္ဂလန်ကဲ့သို့ ပရိတ်ကတ်နဲ့ဘာသာဝင်နိုင်ငံ

တွင် ဤလွတ်လပ်ခွင့်သည် ပိုမိုကြီးမားသည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံတွင်ကား ဤ ပရိတ်တစ်တန်ဘာသာကို ယုံကြည်မှုနှင့် နိုင်ငံရေးလွတ်လပ်မှုတို့ ပေါင်းစပ်ထားရကား အမျိုးသမီးများသည် အုပ်ထိန်းသူလက်အောက်မှ ရုန်းထွက်ရန် လက်မြောက်ရသည့်နေရာဟူ၍ မရှိချေ။

အမေရိကန်မိန်းကလေးများသည် လက်ထပ်သည့်အရွယ် မတိုင်မီ အချိန်ကြာမြင့်စွာကပင် မိခင်၏ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှ လွတ်လပ်ခွင့် ရရှိကြသည်။ မိန်းကလေးတို့သည် ကမ္ဘာကြီး၏ ကြီးမားသော မြင်ကွင်းကြီးကို အမြဲပင် တွေ့မြင်ခွင့် ရရှိခဲ့၏။ တားဆီးပိတ်ပင်မှုများ မရှိချေ။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပြည့်စုံစွာ ကြည့်ရှုခဲ့ရသည်။ မိန်းကလေးတို့သည် ထိုမြင်ကွင်းကို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်၊ ခိုင်ခိုင်မာမာ လေ့လာကြည့်ရှုနိုင်ရန် သင်ယူခဲ့ရလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ မကောင်းမှုများ၊ အန္တရာယ်များကို စောစီးစွာပင် တွေ့မြင်နိုင်ခဲ့သည်။ မှားယွင်းခြင်းကင်းစွာ တိတိကျကျ တွေ့မြင်ခွင့်လည်း ရခဲ့သည်။ ထိုအခါ မိန်းကလေးများသည် မိမိတို့အား ဝိုင်းရံနေသည့်သူများနှင့် ပူးပေါင်းပြီး မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ရဲရင့်လာသည်။ မိမိအင်အားပေါ် အပြည့်အဝ ယုံကြည်ခြင်းကြောင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိတော့ပေ။

ပြင်သစ်မှာဆိုလျှင် ရိုးရာဓလေ့များက လူတိုင်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် လွှမ်းမိုးပြီး လူတိုင်း၏ သဘောထားအာရုံမှာ စွဲငြိနေလေရာ အမျိုးသမီးများသည်လည်း သာမန် အဖြည့်ခံများ၊ အရံများအဖြစ်သာ နေရာရခဲ့ကြလေသည်။

အမေရိကန်များကမူ ဒီမိုကရေစီစနစ်သည် လူတစ်ဦးချင်း၏ ပုဂ္ဂလိကလွတ်လပ်မှုက အလွန်ကြီးကျယ်ခြင်း၊ လူလားမမြောက်သေးသော လူငယ်များ၊ မတရားမှားယွင်းစွာ ထိန်းသိမ်းခြင်းခံရသောကိစ္စများ၊ ဓလေ့ထုံးတမ်း ပပျောက်ခြင်းများ၊ ပြည်သူလူထု၏ သဘောထား မငြိမ်မသက်ဖြစ်ခြင်း၊ ဩဇာမဲ့ခြင်း၊ ဖခင်၏ဩဇာ လျော့နည်းခြင်း၊ လင်ယောက်ျားဘက်မှ အပြိုင်အဆိုင်ရှိခြင်းတို့ကို ဖြစ်ပေါ်စေတတ်ကြောင်း သိရှိကြ၏။ ဤပြဿနာများအတွက် အမျိုးသမီးများကို နားလည်စေရန် ပို၍ သေချာ

သောနည်းမှာ ၎င်းအမျိုးသမီးများကိုယ်တိုင် ရုန်းကန်တတ်အောင် သင်ကြားပေးခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြသည်။ အမေရိကန်များအနေနှင့် အမျိုးသမီးများ၏ အိမ်ခြေကို ထိပါးသည့်အန္တရာယ် မဖြစ်ပေါ်အောင် တားဆီးခြင်းထက် အမျိုးသမီးကိုယ်တိုင် အကောင်းဆုံး ကာကွယ်နည်းကို သိထားသင့်သည်ဟု ယူဆကြ၏။ အမျိုးသမီးများအား မယုံမကြည်ပြုခြင်းထက် ၎င်းတို့ကိုယ်ပိုင် သိက္ခာ၏ စွမ်းအားကို ယုံကြည်ခြင်းက ပိုမို ကောင်းမွန်ကြောင်း သိထားကြသည်။

အမေရိကန်တို့သည် ဘာသာတရားကိုးရှိုင်းသူများဖြစ်ကြစေကာမူ လူ့ခွန်အားဖြင့် မရနိုင်တော့သောအခါကျမှသာ ဘာသာရေး၏ အကူအညီကို တောင်းတတ်ကြပေသည်။ အမျိုးသမီးများကိစ္စတွင်လည်း ဤသို့နည်းအတိုင်းကျင့်သုံးကြ၏။ ဤပညာအမျိုးအစားသည် အန္တရာယ်ကင်းသည်ကား မဟုတ်ချေ။ ဤနည်းသည် အမျိုးသားများအတွက် ချစ်စရာကောင်း၍ အရာရာကို လင့်အလိုကျ လိုက်နာသော ဇနီးကောင်းများ ရရှိမည့်အစား အေးစက်၍ တော်သောမိန်းမများကို ဖြစ်ပေါ်စေလေသည်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် ပို၍ ငြိမ်သက်ပြီး အလျော့အတင်း ပိုပြီးလုပ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် အိမ်တွင်းဘဝမှုကား ပျော်ရွှင်မှုနည်းပါးမည်ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ဤကိစ္စသည် ဦးစားပေးရမည့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါ။ ပိုမိုမြင့်မားသော အကျိုးတရားအတွက် ဒုတိယတန်းစား မကောင်းမှုတစ်ခုသာဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်တွင်လည်း ကျွန်တော်တို့အဖို့ ရွေးချယ်ခွင့် မရှိတော့ပေ။ ဒီမိုကရေစီပညာရေးသည် အမျိုးသမီးများအား အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်နိုင်အောင် သင်ကြားပေးပြီးဖြစ်သည်။

အမေရိကတွင် အမျိုးသမီးများကို အပျိုဘဝအိမ်တွင်းမှ ကျဉ်းမြောင်းစွာ မထားရှိချေ။ ထိုစည်းဝိုင်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခွင့်ပြုပေသည်။ အိမ်ထောင်ရေးလောကထဲ ဝင်လာသည့်အခါတွင်မူ အမျိုးသမီးများသည် ပိုမိုကျပ်တည်းသည့် ဘောင်အတွင်း နေထိုင်ကြရသည်။ ၎င်းတို့သင်ကြားရသောပညာရေးတွင် ဤအလေ့အကျင့်များ ပါဝင်ကြပြီးဖြစ်၏။ ထိုပညာရေးအရ အမျိုးသမီးများသည် စတေးရမည့်ကိစ္စ၊ စွန့်စားရမည့်ကိစ္စများဖြစ်

လာလျှင် မညည်းညူစတမ်း စွမ်းဆောင်နိုင်ပေသည်။

အမေရိကန်အမျိုးသမီးများသည် အိမ်ထောင်ကျသွားသောအခါ သတိမပြုမိ၍ ထောင်ချောက်ထဲ ကျသွားသကဲ့သို့ မည်သူမျှ မဖြစ်ကြချေ။ အမျိုးသမီးများသည် မိမိအတွက် လျှောက်ရမည့် ဘဝလမ်းကြောင်းများကို ကြိုတင်၍ သိရှိပြီးဖြစ်၏။ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းသည် လွတ်လပ်စွာနှင့် စေတနာ့ဝန်ထမ်းဆန်စွာ မိမိသဘောအရ ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့သည် အခြေအနေသစ်များကို သတ္တိဖြင့် အထောက်အကူ ပြုထားလေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဤအဖြစ်ကို ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်က ရွေးချယ်ထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အမေရိကတွင် ဖခင်၏ စည်းကမ်းများမှာအလွန် သက်သာခွင့်ရပြီး အိမ်ထောင်ရေးနှောင်ကြီးမှာ တင်းကျပ်ရကား အမေရိကန် အမျိုးသမီးများတို့သည် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို သေသေချာချာ စဉ်းစားဆင်ခြင်ခြင်း မပြုဘဲ မထူထောင်တတ်ကြပေ။ နားလည်အောင် ပြုပြီးမှသာ အိမ်ထောင်ပြုတတ်ကြ၏။ အရွယ်မရောက်ခင် လက်ထပ်ခြင်းမျိုး အလွန်ရှားလေသည်။ အမေရိကန် မိန်းကလေးတို့သည် နားလည်မှု မရရှိမချင်း လက်မထပ်ပေ။ သစ်သီးမှည့်မှ ခူးသကဲ့သို့ မှည့်အောင်စောင့်တတ်ကြ၏။ အခြားနိုင်ငံများမှ မိန်းမများကား လက်ထပ်ပြီးမှသာ နားလည်မှုရအောင် ပြုတတ်ကြလေသည်။

အမေရိကန်မိန်းကလေးတို့သည် မိမိလက်ထပ်ရမည့်ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်ရန် အချိန်ရောက်သောအခါ အေးစက်၍ တည်ကြည်သော ဆင်ခြင်ဉာဏ်ကို အသုံးပြုကြ၏။ ထိုဆင်ခြင်ဉာဏ်သည် လည်း ကမ္ဘာကြီးကို လွတ်လပ်စွာ ရှုမြင်လေ့လာခဲ့သော ပညာသင်ဘဝက ပေးအပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ၎င်းတို့သည် အိမ်ထောင်ရေးကို ပျော်ရွှင်ဖွယ်ထက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာအဖြစ် နားလည်ထားကြ၏။ မိန်းကလေးငယ် တစ်ယောက်၏ ပျော်ရွှင်မှုသည် ဇနီးတစ်ယောက်၏ အပန်းဖြေမှု ဖြစ်မလာနိုင်ကြောင်း နားလည်ထားကြပေသည်။ ထိုကဲ့သို့ အိမ်တွင်းရေး ပျော်ရွှင်မှုသည် လမ်းတစ်ခုတည်းသာရှိကြောင်း ကြိုတင်၍ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နားလည်ကြသည့်အတွက် အိမ်ထောင်ရေးဘဝသို့ ဝင်ရောက်လိုက်ပြီး

ဆုံးခန်းတိုင်အောင်လည်း လျှောက်လှမ်းလေသည်။ မည်သည့်အခါမှ နောက်ပြန် မလှည့်တတ်ကြချေ။

အမေရိကန်မြောက်ပိုင်းသို့ စွန့်စားလာရောက်ကြပြီး အခြေချ နေထိုင်သူတို့သည် မိမိတို့၏ ဇနီးမယားများကိုပါ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြ ကြောင်း ရှေ့ပိုင်းတွင် ပြောခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း ဤကဲ့သို့ ပစ္စည်းဥစ္စာရှာ ဖွေရန် စွန့်စားလာရောက်ကြသူများ၏ ဇနီးများသည်လည်း ရဲရင့်သော မိန်းမများဟု ဆိုရပေမည်။ ထိုမိန်းမများသည် မိဘများ၏ ချမ်းသာသော ဘဝမှ တောနက်ထဲသို့ လိုက်လာရကြသူများတည်း။ ဖျားနာခြင်း၊ အထီး ကျန်ခြင်း၊ ဒုက္ခထူပြောခြင်းတို့သည် ထိုမိန်းမများ၏ သတ္တိကို မဖြိုခွဲနိုင် ကြချေ။ သူတို့၏ မျက်နှာသွင်ပြင်အလှအပတို့မှာ ပျက်စီးပြီး မှေးမှိန်နေ သော်လည်း သူတို့၏အကြည့်များကား ခိုင်မာလှသည်။ ထိုအမေရိကန်အမျိုး သမီးများသည် ငယ်ရွယ်စဉ် ပညာသင်စဉ်ကပင် ဤအတွင်း အင်အား များကို စုဆောင်းခဲ့ကြပုံရပေသည်။ ဤအတွင်းအင်အားများဖြင့် ယခုအခြေ အနေများကို ရင်ဆိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ထို့ကြောင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် မိန်းကလေးငယ်တို့ ၏ အစောပိုင်းယဉ်ကျေးမှုကိုကြည့်လျှင် အိမ်ထောင်ရေးဘဝတွင် သူတို့ ၏ အခန်းကဏ္ဍသည် ပြောင်းလဲကောင်းပြောင်းလဲမည်။ သူတို့၏ အလေ့ အကျင့်များ ကွဲပြားကောင်းကွဲပြားမည်။ သို့သော် သူတို့၏စရိုက်ကား အတူတူပင်တည်း။

**၄၀။ တန်းတူညီမျှမှု အခြေအနေက အမေရိက၌
ကောင်းမွန်သောစိတ်များ ထိန်းသိမ်းရန်
အထောက်အကူပြုခြင်း**

မြောက်အမေရိကတိုက်သို့ သွားရောက်သော ခရီးသည်သည် အမေရိကအပေါ် အမြင်အမျိုးမျိုး ကွဲပြားနိုင်သော်လည်း အကျင့်စာရိတ္တ

နှင့် ပတ်သက်၍ တင်းကျပ်သည့် စည်းကမ်း ရှိကြကြောင်း မှတ်ချက်ချကြ ရာ၌ကား တူညီကြပေသည်။ ဤအချက်တွင် အမေရိကန်တို့သည် ၎င်းတို့ ၏ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် အင်္ဂလိပ်များထက် သာလွန်လေသည်။ အင်္ဂလန် တွင် အခြားဥရောပနိုင်ငံများမှာကဲ့သို့ပင် အမျိုးသမီးများ၏ ပျော့ကွက်များ အပေါ် မတရား တိုက်ခိုက်တတ်ကြသည်။ ၎င်းတို့ တိုင်းပြည်ထုတ် စာပေ များတွင်လည်း ဤအမြင်ကို ရေးသားလေ့ရှိကြ၏။ အမေရိကတွင်မူ ဝတ္ထု များပါမကျန် စာအုပ်အားလုံး၌ မိန်းမများကို သန့်ရှင်းတည်ကြည်သိမ်မွေ့ သည်ဟု တင်ပြကြ၏။

ဤကြီးမားသော အမေရိကန်တို့၏ ပုံမှန်စိတ်ထားများသည် တိုင်းပြည်၏ အရည်အသွေး၊ မျိုးရိုး၊ ဘာသာအယူဝါဒတို့နှင့်အညီ ဖြစ် ပေါ်လာကြောင်း ယုံမှားဖွယ် မရှိပေ။ သို့သော် ဤအကြောင်းများတွင် ထူးခြားသော အကြောင်းပြချက်လည်း ရှိရမည်သာဖြစ်၏။ ကျွန်တော့် အမြင်တွင်ကား ထိုအကြောင်းပြချက်သည် တန်းတူညီမျှမှုစည်းမျဉ်းပင် ဖြစ်၏။

ပဒေသရာဇ်နိုင်ငံများတွင် လူတန်းစားနှင့် ပစ္စည်းဥစ္စာ ကျားမ ခွဲခြားမှုရှိစေသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဓမ္မတ္တရရှိသော်လည်း အဆင့် အတန်းနှင့် လူမှုစနစ် အခြေအနေ တည်မြဲသည့် နှောင်ကြီးဖွဲ့ရန် အခွင့်အရေး မပေး တတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် တိတ်တိတ်ပုန်းနှင့် တာရှည် မတည်မြဲသော ဆက်ဆံမှုများ ပေါများလေသည်။ တန်းတူညီမျှခြင်းစနစ် ပေါ်လာသော အခါ စိတ်ကူးယဉ် အတားအဆီးများကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သဖြင့် မိန်းမ ယောက်ျား ခွဲခြားမှုသည်လည်း ပပျောက်သွားရသည်။ အမျိုးသမီး တစ် ယောက်သည် ပညာသင်ကြားခွင့်ရရှိပြီး ထိုပညာရေးက အမျိုးသမီးများ အား မှန်ကန်စွာ ရွေးချယ်တတ်အောင် ပြင်ဆင်ပေးနိုင်ပြီး လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်ရှိလျှင် ထိုအမျိုးသမီး၏ အမှားများအပေါ်လူထုသဘောထားက သက်ညှာခြင်း မရှိချေ။ အိမ်ထောင်ပြုသူတိုင်းသည် သေသေချာချာ စဉ်းစား ပြီးမှ သေအတူ ရှင်မကွဲ နေထိုင်ရန် မင်္ဂလာဆောင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤအကြောင်းကြောင့် အမေရိကန်တို့၏ ပြင်းထန်မှုများ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း

ပေါ်ပေါက်တတ်လေသည်။ အမေရိကန်တို့သည် အိမ်ထောင်ပြုခြင်းကို လူချင်းပူးပေါင်းရေးထက် ပစ္စည်းဥစ္စာချင်း ပေါင်းစည်းရန် ရည်ရွယ်တတ်လေသည်။ ထိုခေတ်ထိုအခါ၏ အတွေ့အကြုံများအရလည်း အိမ်ထောင်ဘက်ဆိုသည်မှာ မိမိဘာသာ ရွေးချယ်ခြင်းထက် အုပ်ထိန်းသူများက သင့်တော်ရာရာပေးခြင်းက ပိုမိုကောင်းမွန်ကြောင်း နားလည်လက်ခံကြသည်။ မိဘများ၏ ဩဇာကို နာခံခြင်းအပြင် ထိုစဉ်က လူထုသဘောထားကလည်း ကျောထောက်နောက်ခံပြုထားရာ အိမ်တွင်းရေး ငြိမ်းချမ်းမှု တိုးတက်ခဲ့ခြင်းမှာ သံသယဖြစ်ဖွယ် မရှိချေ။

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများတွင်လည်း ယောက်ျား အားလုံးလိုလိုမှာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းများ၌ နစ်မြုပ်နေကြရာ အိမ်မှုကိစ္စအဝဝနှင့် ဝင်ငွေကို လောက်ငအောင် သုံးစွဲရေးတို့ကို မိန်းမများက တာဝန်ယူရ၏။ မလုပ်မနေရ တာဝန်များကား ကျားမအကြား သဘာဝအတားအဆီးများပင်ဖြစ်၏။ ဤအတားအဆီးများကြောင့် ယောက်ျားများအနေနှင့် အချစ်သစ်ရှာချင်မှု၊ လျော့ပါးသွားပြီး မိန်းမများမှာလည်း ငြင်းဆန်နိုင်သည့် အင်အား ပို၍ ရှိလာလေသည်။

တန်းတူညီမျှခြင်းသည် အမျိုးသားများအား နူးညံ့သိမ်မွေ့အောင် ပြုရန်ကား မတတ်နိုင်ပေ။ သို့သော် ၎င်းတို့၏ မြင့်မြတ်မှုကို ဖြိုခွဲသည့် အန္တရာယ်များကိုမူ တစ်စိတ်တစ်ဒေသအားဖြင့် လျော့ပါးစေလေသည်။ တန်းတူညီမျှခြင်းသည် လူတို့အား ပြဿနာပေါင်းစုံ ရောပြုန်းသောဘဝကို ရောက်ရှိစေရကား ချစ်ခြင်းမေတ္တာတို့ဖြင့် ထုံမွှမ်းနေသော အနေအထားကို သွေဖည်ရုံမက အခြားလျှို့ဝှက်၍ သေချာသော လမ်းတစ်လမ်းဖြင့်လည်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာစိတ်ကို အခြားဘက်သို့ လွှဲပြောင်းပေးလေသည်။ ထိုလမ်းကား ကုန်ထုတ်လုပ်ရေးနှင့် ကုန်သွယ်ရေးကို နစ်ဝင်စဉ်းစားရသော လမ်းဖြစ်၏။ ထိုကိစ္စကို အနည်းနှင့်အများ စိတ်ကူးကာ ၎င်းတို့၏အလိုဆန္ဒများပြည့်ဝရေးကို တွေးတောခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ကြရသည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအတွက် စိတ်ကူးယဉ်ချိန် များစွာ မပေးနိုင်ချေ။ ဤသို့ဖြင့် တန်းတူညီမျှခြင်းသည် စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းကို လုံးဝ ဖျက်ဆီးမပစ်နိုင်သော်လည်း

မိုးပျံနေသောအမြင့်မှ စိတ်ကူးယဉ်မှုကိုကား မြေပြင်ဆီသို့ နီးကပ်အောင် ကား နိမ့်ပေးနိုင်ပေသည်။

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံသားများထက် မည်သူမျှ စိတ်ကူးကြံစည်ခြင်းကို ဆေးရွဲသကဲ့သို့ ရွဲနေသူ မရှိပေ။ ၎င်းတို့သည် မိမိတို့အရေးအတွက် လေးနက်သော၊ ပုံမှန်ဖြစ်သော၊ ငြိမ်သက်သော ချစ်ခင်မှုများကို ဘဝ၏ လုံခြုံမှုနှင့် ပျော်ရွှင်မှုအတွက် အလေးထားကြသည်သာဖြစ်၏။ သို့သော် ၎င်းတို့သည် ထိုစိတ်လှုပ်ရှားမှုနောက်သို့ တစ်စိုက်မတ်မတ် လိုက်သွားခြင်း မရှိချေ။ ဤစိတ်ဓာတ်များသည် အမေရိက၌ အပြည့်အဝဆန့်ထုတ်ထားကြောင်း သိရှိရသည်။ ဥရောပ၌ကား ဤစိတ်မျိုး ပျံ့နှံ့သည်ကို ယခုခေတ်၌မတွေ့ရှိရပေ။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများ၌ စနစ်ကျသော အလေ့အကျင့်များ ရရှိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

၄၁။ ကျားမ မခွဲခြားဘဲ တန်းတူညီမျှခြင်းကို အမေရိကန်တို့ နားလည်ပုံ

လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်း၌ မူလက ရှိခဲ့သော တန်းတူညီမျှမှုမရှိခြင်းများကို ဒီမိုကရေစီက ပယ်ဖျက်ပြီး မျှတအောင် ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း ပြဆိုခဲ့ပြီးလေပြီ။ သို့သော် ဤမျှသာလော။ ဒီမိုကရေစီသည် လူမှုရေးအခြေအနေများကို ပြောင်းလဲပစ်ရာ၌ အဖေနှင့်သားအားလည်းကောင်း၊ သခင်နှင့် ကျွန်အားလည်းကောင်း၊ အားကြီးသူနှင့် အားနည်းသူအားလည်းကောင်း တစ်ပြေးညီဖြစ်သလို နီးကပ်အောင် ပြုလုပ်ပေးခဲ့ရာ အမျိုးသမီးများကိုလည်း မူလဘဝမှ မြင့်တက်လာစေပြီး အမျိုးသားများနှင့် ပို၍ပို၍ တန်းတူညီမျှလာစေရန် ဖန်တီးပေးခဲ့လေသည်။

ဤနေရာ၌ ဥပဒေမဲ့ လွတ်လပ်မှုကို ပိုမိုပြီး ပြုလုပ်တတ်သော

ယခုခေတ်၏ အဖြစ်တစ်မျိုးတည်းကိုလည်း နားလည်ရန်လိုပါသည်။ ဥရောပ တွင် အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးများကို ရောနှော၍ တန်းတူညီမျှခြင်းပေးရုံ မက အတူတူဖြစ်အောင် ပြုသူများရှိ၏။ ၎င်းတို့က အမျိုးသားများနှင့် အမျိုးသမီးများကို အလုပ်အတူပေးသည်။ တာဝန်အတူ ထမ်းဆောင်စေ သည်။ အခွင့်အရေးလည်း တန်းတူပေးသည်။ အားလုံးကိုရောစပ်ပစ်လိုက် ၏။ ဤအဖြစ်ကား သဘာဝအလုပ်ကိုဖျက်ဆီးခြင်းဖြစ်၍ အားနည်းသော ယောက်ျားများနှင့် စနစ်မကျသော မိန်းမများကိုသာ ဖြစ်ပေါ်စေပေသည်။

သဘာဝတရားက ယောက်ျားနှင့် မိန်းမတို့ကို ကာယအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ စိတ်ဓာတ်အားဖြင့်လည်းကောင်း ကျယ်ပြန့်စွာ ကွဲပြား အောင် ပြုလုပ်ထားသည့်အတွက် မိန်းမများ၏ ရုပ်သွင်ကိုယ်တိုင်ကပင် ၎င်းတို့အတွက် အလုပ်အမျိုးမျိုးတွင် ထင်ရှားသင့်တော်သောအလုပ်ကို ရရှိစေနိုင်ကြောင်း ဝန်ခံခဲ့ကြသည်။ ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ မတူခြင်းကို တူ အောင်လုပ်ရန်မှာ မဖြစ်နိုင်ချေ။ မိန်းမများ၏ လေးစားအပ်သောတာဝန် များကို ဖြစ်နိုင်သမျှ ကောင်းမွန်အောင်ဖြည့်ပေးရန်သာ လိုသည်ဟု ယူဆ ကြလေသည်။ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများတွင် ကြီးမားသော စည်း ကမ်းများအရ ယောက်ျားများ၏တာဝန်များကို မိန်းမများနှင့် မတူအောင် ခွဲခြားထားကြသည်။ ဤသို့ တာဝန်ခွဲထားခြင်းကလည်း လူ့အဖွဲ့အစည်း ၏ လုပ်ငန်းများကို ပိုမိုကောင်းမွန်အောင် လည်ပတ်နိုင်စေရန်ဖြစ်ပေသည်။

အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် ယောက်ျားများနှင့်မိန်းမများ၏ မတူသော အနေအထားကို ထင်ရှားစွာ အမှတ်ပြုကြ၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ငြိမ်းချမ်းစွာနေ နိုင်ရန် ဂရုစိုက်ကြ၏။ ယောက်ျားများနှင့် မိန်းမများ လျှောက်သောလမ်း ချင်းကား မတူပေ။ အမေရိကန်အမျိုးသမီးများသည် မိသားစုအပြင်ပမှ ကိစ္စများတွင် မည်သည့်အခါမျှ ပါဝင်လေ့မရှိကြ။ နိုင်ငံရေးဘဝတွင်လည်း ဝင်ရောက်ပါဝင်ခြင်း မရှိကြ။ လယ်ကွင်းများ၌ ခန္ဓာကိုယ်အင်အားစိုက် ထုတ်ရသည့် အလုပ်ကြမ်းများကိုလည်း ဝင်လုပ်လေ့ မရှိကြချေ။ ဤ စည်းကမ်းများကို မလိုက်နာနိုင်လောက်အောင် ဆင်းရဲသော မိသားစုများ ဟူ၍လည်း မရှိပေ။ အမေရိကန်အမျိုးသမီးများသည် ထိုငြိမ်သက်သော

စည်းဝိုင်းအတွင်းမှ လွတ်မြောက်အောင် လုပ်လေ့မရှိသည့်အပြင် ထိုအိမ်တွင်းမှစည်းဝိုင်းကို ကျော်လွန်သွားအောင်လည်း မည်သူမျှ အတင်းအကျပ်မခိုင်းကြချေ။ ဤသို့ဖြင့် အမေရိကန် အမျိုးသမီးများသည် နားလည်မှု၊ အရာ၌ ယောက်ျားများကဲ့သို့ နားလည်တတ်ပြီး ယောက်ျားခွန်အားမျိုး ရှိစေကာမူ အမျိုးသမီးများ၏ အမှုအရာကိုမူ အမြဲတစေ ထိန်းသိမ်းတတ်ကြပေသည်။ ၎င်းတို့သည် တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ယောက်ျားသားများ၏ နှလုံးသားနှင့်စိတ်မျိုးရှိကြောင်း ပြတတ်ကြ၏။

အမေရိကန်တို့၏ အသင်းအဖွဲ့တိုင်းတွင် ခေါင်းဆောင်သည် အမျိုးသားများဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အမျိုးသားများ၏ ဇနီးများအပေါ် ခေါင်းဆောင်မှုပြုခြင်းကိုလည်း မည်သူမျှ မကန့်ကွက်ကြပေ။ လင်နှင့် မယားဟူသည် အသင်းအဖွဲ့ အသေးစားပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဒီမိုကရေစီ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း လိုအပ်သည်ကို တရားဝင် အာဏာပေးရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤကဲ့သို့ အမျိုးသားများ ခေါင်းဆောင်နေရာယူခြင်းကို အမျိုးသမီးများကလည်း ကြည်ဖြူလက်ခံကြ၏။ ဤသို့ နေရာပေးရခြင်းကို မိမိတို့ ကိုယ်ပိုင်ဆန္ဒအရပင် ဂုဏ်ယူလေ့ရှိကြ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း ဝင့်ကြွားလေ့ရှိကြ၏။ ဥရောပတွင်ကား အမျိုးသားများသည် အမျိုးသမီးများအား မိမိနှင့် တန်းတူသည်ဟု မခံယူကြပေ။ အမေရိကတွင်မူ အမျိုးသားများသည် အမျိုးသမီးများအား လေးစားခြင်း ပြခဲ့သည်။ သို့သော် ၎င်းတို့သည် အမျိုးသမီးများအား တန်ဖိုးထားကြောင်း နေ့စဉ်ပင် ပြသနေကြလေသည်။ ၎င်းတို့သည် ဇနီးဖြစ်သူအား နားလည်ကြောင်း၊ လုံးလုံးလျားလျား ယုံကြည်ကြောင်း ပြသတတ်ကြ၏။ ထို့ပြင် ဇနီး၏ လွတ်လပ်ခွင့်ကိုလည်း လေးစားကြ၏။ ဇနီးဖြစ်သူကြောင့် လင်ယောက်ျားများသည် အမှန်တရားကို တွေ့ရှိရသည်ဟုလည်း ယူဆကြလေသည်။

ဥရောပတွင်ကား အမျိုးသမီးများကို စွဲမက်စရာကောင်းသော်လည်း စင်းလုံးချော အပြစ်ကင်းစင်သူများ မဟုတ်ဟု သဘောထားကြပြီး အမျိုးသမီးများကိုယ်တိုင်ကလည်း ဤနည်းနှင့်နှင်ပင် မိမိတို့ကိုယ်

မိမိတို့ ခံယူထားကြ၏။ အမျိုးသမီးများသည် ယောညံ့သည်။ အားနည်းသည်။ ရှက်ကြောက်တတ်သည်ဟူ၍ မိမိကိုယ်မိမိ သဘောထားကာ အခွင့်အရေးယူတတ်ပေသည်။ အမေရိကန်အမျိုးသမီးများကား ထိုအခွင့်အရေးမျိုး မတောင်းဆိုကြချေ။ အမေရိကတွင် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်သည် ခရီးရှည်ကြီးတစ်ခုကို တစ်ယောက်တည်း ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းစွာ သွားနိုင်ပေသည်။

အမေရိကတွင် ဥပဒေပြုသူများသည် ရာဇဝတ်မှုများကိုပြစ်ဒဏ်ပေးရာ၌ အားလုံးနီးပါး လျော့ပေါ့ပေးခဲ့သော်လည်း မုဒိန်းမှုကိုမူ သေဒဏ်ပေးနိုင်သည့် ရာဇဝတ်မှုအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ဖြစ်၏။ ဤအချက်က အမေရိကန်တို့သည် အမျိုးသမီးများ၏ သိက္ခာထက် အဖိုးတန်သော အရာ မရှိကြောင်း သိရှိခြင်းကို ပြပေသည်။

ထို့ပြင် အမျိုးသမီးတို့၏ လွတ်လပ်ခွင့်ထက် လေးစားရမည့် အရာမရှိကြောင်း ပြသခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။ အမျိုးသမီးများ၏ ဆန္ဒမပါဘဲ အမျိုးသမီးများကို ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်းအတွက် ပြင်းထန်လွန်းသည်ဟု အပြစ်တင်ခံရမည့်ပြစ်ဒဏ် မရှိပေ။ ပြစ်ဒဏ်သည် မည်မျှပင် ပြင်းထန်စေကာမူ အမျိုးသားများ ခံထိုက်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ပြင်သစ်မှာကား ဤကဲ့သို့ မဟုတ်ချေ။ အချုပ်သားတရားခံအတွက် ဂျူရီအဖွဲ့မှ ဆုံးဖြတ်ချက် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ရေးသည် ခက်ခဲနေလေ့ရှိ၏။ ထို့ပြင် မုဒိမ်းမှုအတွက် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် ပြစ်ဒဏ်သည် အမေရိကမှာလောက် မပြင်းထန်ပေ။

အမေရိကန်တို့သည် အမျိုးသားများနှင့် အမျိုးသမီးများကို အလုပ်တူ၊ တာဝန်တူ ပေးရမည်ဟု မဆိုလိုချေ။ တန်ဖိုးချင်းတူသည်ကိုသာ ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏။ အမျိုးသမီးများအား အမျိုးသားများ၏ သတ္တိမျိုးပေးအပ်သည်လည်း မဟုတ်။ အမျိုးသမီးများ၏သတ္တိကိုလည်း မည်သည့်အခါမျှ အထင်မသေးတတ်ကြချေ။ အမျိုးသမီးများ၏ အသိဉာဏ်ကိုလည်း ကြည်ကြည်လင်လင်ရှိသည်ဟု ခံယူထားကြ၏။ ဤသို့အားဖြင့် အမျိုးသားတို့သည် အမျိုးသမီးများ၏ အနေအထားကို အမျိုးသားတို့နှင့် တစ်ပြေး

ညီဖြစ်လာအောင် စိတ်ဓာတ်အရရော၊ အသိပညာအရပါ တတ်နိုင်သမျှ ပြုလုပ်ကြလေသည်။

ယခု ကျွန်တော့်အား အမေရိကန်တို့အနေနှင့် အင်အားရှင်သန် ရေး၊ ကြီးပွားတိုးတက်အောင်မြင်ရေးအတွက် တစ်ခုတည်းသော ဆောင် ရွက်ရမည့်ကိစ္စသည် အဘယ်နည်းဟု မေးငြားအံ့။ ကျွန်တော်၏အဖြေ ကား “၎င်းတို့၏ အမျိုးသမီးများကို အခြေအနေ မြင့်မားအောင်လုပ်ရေး ပင်ဖြစ်သည်” ဟု ဆိုရချေမည်။

၄၂။ တန်းတူညီမျှခြင်းစည်းမျဉ်းက ပုဂ္ဂလိကအစုကလေးများကို သဘာဝကျကျ ခွဲထားပုံ

ဒီမိုကရေစီ၏ ဖွဲ့စည်းမှုသည် လူထုဘဝတွင်လည်း အဖွဲ့ဝင် များကို စုစည်းပေးနိုင်လေသည်။ အတူတကွ တစ်တန်းတည်းနေနိုင်ရန် အားပေးသည်။ သို့သော် တန်းတူညီမျှခြင်း အနေအထားရောက်ရေးအထိ မလှမ်းနိုင်ပေ။ တန်းတူညီမျှခြင်းအထိရောက်ရန် ဝန်လေးနေပေသေးသည်။ မည်သည့်နိုင်ငံ၊ မည်သည့်ဥပဒေကမျှ လူများကို အားလုံးတူညီအောင် မပြုလုပ်နိုင်ချေ။ သို့သော် အသိပညာ၊ အစီးအပွားနှင့် ရသများနှင့် လူတို့ ကြား၌ရှိနေသော ခြားနားချက်များကို အတော်အတန် ညှိပေးနိုင်ပေသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ထူးခြား ယင်ရှား သာလွန်သည်ဆိုသည့် နိုင်ငံသားအမျိုးအစား မရှိပေ။ ၎င်းတို့ သည်တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး နှာခံလေးစားရန် တာဝန်မရှိ။ ၎င်းတို့အားလုံး သည် တရားမျှတစွာ အုပ်ချုပ်ရေးအတွက် တွေ့ဆုံကြ၏။ နိုင်ငံတော် အစိုးရအတွက် တွေ့ဆုံကြ၏။ ခြံ၍ဆိုရသော် အားလုံး၏ ကောင်းစား ရေးအတွက် ဆောင်ရွက်နိုင်ကြစေရန် တွေ့ဆုံကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ထိုကြိုးပမ်းမှုများသည် ၎င်းတို့အားလုံးကို တူညီသော လမ်းကြောင်းများပေါ်သို့ကား မပို့ဆောင်နိုင်ပေ။ တူညီသော အပန်းဖြေနေရာများကိုလည်း မပေးနိုင်ပေ။

အမေရိကန်တို့သည် နိုင်ငံသားအားလုံးကို မိမိနှင့်တန်းတူအသိအမှတ်ပြုလေ့ရှိ၏။ သို့သော် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း အဖြစ်နှင့်ကား သတ်မှတ်ထားသော အရေအတွက် နည်းလှ၏။ ဤသည်မှာ သဘာဝကျပါသည်။ ၎င်းတို့လှုပ်ရှားရသော လူမှုအဝန်းအဝိုင်းမှာ ကျယ်ပြန့်လှရကား နောက်ဆုံးတွင် အစုငယ်လေးများ ဖြစ်ပေါ်လာရမည်ပင်တည်း။

၄၃။ အမေရိကန်အမှုအကျင့်များအပေါ် ဆင်ခြင်စဉ်းစားမှု

ယေဘုယျအားဖြင့် အမှုအကျင့်များသည် လူ့စရိုက်၏ အခြေခံများ ဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံမှာမူ တစ်စုံတစ်ရာသော လူတို့အကြား သဘောတူညီချက်များကြောင့်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ရလဒ်လည်း ဖြစ်တတ်ပေသည်။

လူတို့သည် ကြိုးပမ်းရန် မလိုဘဲ၊ ယှဉ်ပြိုင်ရန် မလိုဘဲ၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်း၌ ရှေ့တန်းနေရာကိုရရှိသော အခါမျိုးတွင်လည်းကောင်း၊ လုပ်ငန်းကြီးများတွင် အမြဲပတ်သက်နေရ၍ အသေးစိတ် အသေးအမွှားကလေးများကို ဂရုမစိုက်နိုင်သောအခါမျိုးတွင်လည်းကောင်း၊ ဆုံးရှုံးရန် ပူပန်ဖွယ်မရှိသော စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို ခံစားခံစားနေသောအခါတွင်လည်းကောင်း မောက်မာ ဝင့်ကြွားလေ့ရှိကြသည်။

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများတွင်ကား အမှုအရာများသည် ဝင့်ကြွားမှုကင်းကြ၏။ အကြောင်းမှာ ပုဂ္ဂလိကဘဝသည် အများအားဖြင့် နိမ့်ကျကြပြီး မိမိ အကျိုးစီးပွားအတွက် အာရုံစိုက် နေကြရသောကြောင့်

ဖြစ်လေသည်။ တန်းတူညီမျှခြင်းအခြေအနေကို ပြည့်စုံကြာရှည်စွာ တည်ဆောက်ပြီးသောအခါ လူတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးသဘောတူမှုရအောင် ကြိုးစားရန် မလိုတော့ပေ။ အတုခိုးရန်လည်း မလိုတော့ချေ။ ၎င်းတို့ကား တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကွာဟမှု နည်းပါးသွားပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် လုံးလုံးလျားလျား တူညီကြသည်ကား မဟုတ်ပေ။ ထိုအတူ အကြီးအကျယ် ခြားနားခြင်းလည်း မရှိတော့ပေ။ ပြည်ပမှ ခရီးသည်များအနေနှင့် ပထမအကြိမ်ကြည့်ရှု၍ အမေရိကန်တို့သည် အမူအရာ တစ်မျိုးတည်းဖြစ်သည်ဟု ထင်နိုင်၏။ ထူးခြားမှုကလေးများကိုကား သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်မှသာ တွေ့မြင်နိုင်မည်ဖြစ်လေသည်။

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများတွင် အမူအရာများသည် ပဒေသရာဇ်နိုင်ငံများမှာကဲ့သို့ များစွာ နူးညံ့လှပခြင်း မရှိတတ်ကြပေ။ တစ်ဖက်မှာလည်း များစွာ နိမ့်ကျခြင်း မရှိချေ။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံတွင် သာမန်လူတို့၏ ရုန်းရင်းကြမ်းတမ်းမှုများကိုသော်လည်းကောင်း၊ သူ့ကောင်းမျိုးများ၏ ခမ်းနားကြီးကျယ်သော စကားရွေးချယ်မှုများကိုသော်လည်းကောင်း ကြားကြရမည် မဟုတ်ပေ။ ထိုနိုင်ငံမျိုးရှိ လူတူတစ်ရပ်လုံးသည် မကြာခဏ ယဉ်ကျေးမှု ခေါင်းပါးလေ့ရှိကြမည်။ သို့သော်၎င်းတို့သည် ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းသော်လည်းကောင်း၊ မထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင်သော အဖြစ်မျိုးသော်လည်းကောင်း မည်သည့်အခါမျှ မဖြစ်ကြချေ။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံသားများသည် ပဒေသရာဇ်အမူအရာများကို မပိုင်ဆိုင်နိုင်ကြရုံမက ထိုကဲ့သို့သော အမူအရာများကို နားလည်ခြင်း၊ လိုလားခြင်းပင် မရှိပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်းတို့ ဦးနှောက်အတွင်းသို့ ထိုအကြောင်းအရာများ တစ်ခါမျှ ရောက်ရှိမလာကြသောကြောင့်တည်း။

၄၄။ အမေရိကန်တို့၏ အမျိုးသားရေးဂုဏ်တက်မှုသည်
အင်္ဂလိပ်များထက် ပို၍ ပြင်းပြခြင်း

လွတ်လပ်သော နိုင်ငံတိုင်းသည် မိမိအမျိုးသားနိုင်ငံနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားလေ့ရှိကြ၏။ အမေရိကန်တို့ကား ဤကိစ္စ၌ အကြားပိုသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ၎င်းတို့သည် ၎င်းတို့နိုင်ငံနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် လောဘကြီးရုံမက မနားမနေလည်း ဖြစ်တတ်ပြီး မလိုတမာလည်း ဖြစ်တတ်၏။

အမေရိကန်တစ်ယောက်နှင့်တွေ့၍ “ခင်ဗျားတို့တိုင်းပြည်က အတော်သာယာတယ်နော်” ဟု ပြောလိုက်လျှင် “အေး ဟုတ်တယ်၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ တို့နိုင်ငံနဲ့ တူတဲ့နိုင်ငံ မရှိဘူး” ဟု ပြန်ပြောပေလိမ့်မည်။ အကယ်၍ ၎င်းတို့နိုင်ငံသားများ ရရှိထားသော လွတ်လပ်မှုအကြောင်း ချီးကျူးလိုက်လျှင် “လွတ်လပ်မှုဆိုတာ သိပ်ကောင်းတဲ့အရာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒါနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့နိုင်ငံဆိုလို့ နည်းနည်းပါးပါးပဲရှိတယ်” ဟု ပြန်ပြောတတ်၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့၏ စိတ်ဓာတ်များ ဖြူစင်ပုံကို မှတ်ချက်ချလိုက်ပါက “ကျုပ်ထင်တယ်လေ၊ သူစိမ်းတစ်ယောက်ဟာ စာရိတ္တ ပျက်စီးနေတဲ့ နိုင်ငံတစ်ခုကို မျက်မြင်တွေ့ခဲ့ရင် ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်နဲ့ ဘယ်လိုကွာခြားတယ်ဆိုတာ သိသာနိုင်ပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောပေလိမ့်မည်။ နောက်ဆုံး သူ့ကို လွတ်ထားလိုက်လျှင် ဤကိစ္စများကို ဓာတ်ပြားဟောင်းဖွင့်သကဲ့သို့ ထပ်ကာထပ်ကာ ပြောပေလိမ့်ဦးမည်။ ၎င်းတို့၏ မျိုးချစ်စိတ်ကား နကိုက လေးစားပြီးသူများကိုပင် စိတ်ပျက်သွားလောက်အောင် ဒုက္ခပေးတတ်ပါသည်။

အင်္ဂလန်တွင် ဤအဖြစ်မျိုးမရှိပေ။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်သည် ၎င်းတို့တိုင်းပြည်၏ တိုးတက်မှု အစစ်အမှန်များကိုဖြစ်စေ၊ စိတ်

ကျားများကိုဖြစ်စေ တည်ငြိမ်စွာပြောဆိုတတ်၏။ တိုင်းတစ်ပါးသားများက သူ့နိုင်ငံကို ဂုဏ်တင်ပြောဆိုလျှင်လည်း သူသည် လှုပ်ရှားတက်ကြွ၍ မသွားတတ်ချေ။ သူ၏ဂုဏ်သည် တစ်ပါးသူ၏ ထောက်ခံမှုကိုမလိုပေ။ သူ့အလိုလို၊ သူ့ဘာသာပင် ပြည့်ဝလျက်ရှိလေသည်။ ဤကား မူလချင်း တူညီသည့် လူမျိုးနှစ်မျိုးဖြစ်ပါလျက် ကွဲပြားသောအချက်တည်း။

ပဒေသရာဇ်တိုင်းပြည်များတွင် ဥစ္စာကြွယ်ဝမှုဆိုသည်မှာ အခွင့် ထူးများဖြစ်သည်။ ၎င်းကြွယ်ဝမှုများသည် အမွေဆက်ခံခြင်းမှ ရရှိကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သဘာဝအခွင့်အရေးဟု ယူဆကြသည်။ ထိုသို့ သဘာဝအမွေစား အမွေခံများဖြစ်ခြင်းကြောင့် များစွာ ထူးခြားဆန်းကြယ် ခြင်းမရှိ။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့်ပင် နေထိုင်လေ့ရှိကြသည်။ ၎င်းတို့တွင် ယှဉ်ပြိုင်ကြိုးစားရေး မရှိ။ ၎င်းတို့၏ ကြီးမြင့်မှုကို အဆင်သင့်ပင် အေးဆေးစွာ ခံစားနိုင်ကြ၏။ ထိုကဲ့သို့ ကြီးကျယ်မှုကိုလည်း အသစ်အဆန်း အဖြစ် စကားလုပ်ပြီးပြောရန် မလိုတော့ဟု ယူဆကြလေသည်။ မည်သူ ကမ္ဘာလည်း ၎င်းတို့ကို ထိုအခြေအနေမှ တွန်းချမောင်းထုတ်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ပေ။ ဤကဲ့သို့သော လူမျိုးရေးအနေအထားရှိသူများသည် နိုင်ငံရေး နယ်ပယ်၌ တိုင်းရေးပြည်ရေးကို ဆောင်ရွက်သောအခါ မူလကျင့်သုံးခဲ့ သည့် တည်ငြိမ်သည့် ဆက်ဆံရေးအတိုင်း ပြုမူတတ်ကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် ပဒေသရာဇ်စနစ်၏ အမျိုးသားရေးဂုဏ်သည် တည်ငြိမ်မှု မပြောင်းလဲဘဲ အခြားသောလူတန်းစားများကလည်း အတူယူ ကျင့်သုံးကြတော့သည်။

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများမှာမူ ဘဝအခြေအနေအားလုံးကို အကြိတ် အနယ် ကြိုးပမ်းပြီးမှ ရယူခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့၏ပိုင် ဆိုင်မှုမှ ဖြစ်ပေါ်လာသောပျော်ရွှင်သာယာမှုများကို ၎င်းတို့က အဆုံးစွန် ခံစားကြလေသည်။ အဆုံးစွန်လည်း ခင်းကျင်းပြသလိုကြသည်။ ဂုဏ်ယူ ကြောင်းလည်း ပြသလိုကြပေသည်။ ထို့ပြင် ဤသာယာမှု၊ အောင်မြင်မှု များသည် အချိန်မရွေး ပျောက်ပျက်သွားနိုင်၏။ ဆုံးရှုံးသွားနိုင်၏။ ထို့ ကြောင့် ဤပိုင်ဆိုင်မှုများအပေါ် အမြဲတမ်း ဖြတ်လတ်သွက်လက်စွာ ရှင်သန်နေကြရသည်။ ထိုပိုင်ဆိုင်မှုများကို ဆက်လက်ထိန်းထားကြောင်း

လည်း ပြသနေကြရလေသည်။ ဒီမိုကရေစီလူသားများသည် မိမိကိုယ်မိမိ ချစ်သလောက်ပင် နိုင်ငံကို ချစ်ကြ၏။ ထိုလူသားများသည် သူတို့၏ ပုဂ္ဂလိက အလေ့အကျင့်များကို အမျိုးသားအလေ့အကျင့်အဖြစ်သို့ ပြောင်း ရွှေ့ကျူးပြောင်း ကျင့်သုံးခဲ့ကြတော့သည်။

**၄၅။ အမေရိကန် လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ အသွင်အပြင်သည်
စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းသလောက်
ပျင်းရိဖွယ် အပြောင်းအလဲ နည်းပါးခြင်း**

ပဒေသရာဇ်နိုင်ငံများတွင် လူတိုင်းသည် သူ၏ ကိုယ်ပိုင်အဆင့် ၌ မပြောင်းမလဲ ခိုင်မြဲလှနိုးပါး နေနိုင်ကြသည်။ သို့သော် လူများသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ကား မတူညီကြပေ။ ၎င်းတို့၏ ခံစားချက် များ၊ အယူအဆများ၊ အလေ့အကျင့်များ၊ နှစ်သက်မှုများသည် ကွဲပြား ခြားနားသွားကြသည်။ မည်သည့်အရာမျှ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိ။ သို့သော် အစစအရာရာ မတူကြချေ။

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများတွင်ကား လူအားလုံးသည် တူညီကြ၏။ တူညီလှနိုးပါးလည်း အလုပ်လုပ်ကြ၏။ အဖြစ်အပျက်များသည် ပြန်လည် ၍ ဖြစ်ပေါ်သော်လည်း ဖြစ်ပျက်ပုံမှာ အတူတူပင်ဖြစ်၏။ ပါဝင်လှုပ်ရှား ကြသော လူများသာ လဲ၍သွားသည်။ ထို့ကြောင့် အမေရိကန်လူ့အဖွဲ့ အစည်းသည် အသွင်အပြင်အားဖြင့် ခြားနားခြင်း မရှိပေ။ အမြဲတစေ ယခင်အတိုင်း ဖြစ်နေတတ်လေသည်။

ဒီမိုကရေစီခေတ်လူများတွင် စိတ်ခံစားမှု အမျိုးမျိုးရှိနိုင်၏။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင်ကား စည်းစိမ်ဥစ္စာကို မြတ်နိုးသောစိတ်၌ အဆုံး

သတ်ကြသည်။ သို့မဟုတ် ထိုစိတ်ကို ဆက်လက်သယ်ဆောင်ကြသည်။ အကြောင်းမှာ ငွေ၏ အရေးကြီးပုံက အမှန်တကယ် ကြီးထွားလာ၍ဖြစ်၏။ လူတို့သည် လွတ်လပ်၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အားကိုးရန် မလိုကြသောအခါ အချင်းချင်း ပူးပေါင်းကူညီမျှရရန် ငွေကို အသုံးချရသည်။ သို့ဖြင့် ငွေ၏အသုံးဝင်မှုတန်ဖိုးမှာလည်း တိုးလာလေသည်။ ငွေကသာလျှင် ၎င်းတို့ အချင်းချင်းကို ထူးခြားအောင် ဖန်တီးနိုင်သည်။ ငွေ၏ တန်ဖိုးသည်လည်း မြင့်တက်လာသည်။ ရှေးရိုးရာကို တန်ဖိုးမထား၊ မရှိသေကြတော့ဘဲ အဆင့်အတန်း၊ ရာထူးဌာနန္တရသည်လည်း လူအချင်းချင်း ထူးခြားမှုကို ဖော်ပြနိုင်သောအခါ ငွေသည်သာ သာမန်အဆင့်မှ မြင့်တက်အောင် ပြုလုပ်နိုင်လေသည်။

အမေရိကန်နိုင်ငံကဲ့သို့ အစီအစဉ် စနစ်ကျပြီး ငြိမ်းချမ်းသော ဒီမိုကရေစီစနစ်ကို ကျင့်သုံးနေသည့်တိုင်းပြည်တွင် လူတို့သည် စစ်တိုက်ပြီး ကြွယ်ဝအောင် မလုပ်နိုင်ကြချေ။ အမှုထမ်း အရာထမ်းဘဝဖြင့်လည်း မချမ်းသာနိုင်ကြပေ။ ထိုအတူ နိုင်ငံရေးလုပ်၍လည်း ချမ်းသာခြင်းကို မဖြစ်စေနိုင်ကြချေ။ ထိုအခါ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို မြတ်နိုးသော ၎င်းတို့၏ စိတ်သည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများနှင့် ကုန်ထုတ်လုပ်ငန်းများလုပ်ကိုင်ရေးသို့ ဦးလှည့်ပေးကြတော့၏။ ဤကဲ့သို့ ချမ်းသာရေး ရှာဖွေကြရာတွင် ရုပ်ပွားပွေလီ တက်သူဟ်ရိုက်ကြရစေကာမူ ပုံမှန် တင်းကျပ်သောအလေ့အကျင့်နှင့် တူညီသော အပြုအမူများကိုလည်း ပြုလုပ်ကြရ၏။ ဤသို့ဖြင့် ၎င်းတို့၏ အလိုဆန္ဒများသည် ၎င်းတို့ကို နည်းစနစ်ကျစေပြီး စည်းကမ်းရှိစေလေသည်။

အမေရိကန်တို့၏ နည်းအတိုင်းပင် အခြားခေတ်ပြိုင်နိုင်ငံများမှာလည်း ဤကဲ့သို့ပင်ဖြစ်၏။ ထူးခြားကွဲပြားမှုများဆိုသည်မှာ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်လာသည်။ လူသားတို့၏ မျိုးနွယ်တစ်လျှောက်လုံးတွင် တူညီသော အပြုအမူများ၊ တူညီသော တွေးတောပုံများ၊ တူညီသော ခံစားချက်များသည် ကမ္ဘာအနှံ့၌ တွေ့ရတော့မည်ဖြစ်၏။ လူတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အတူတိုင်းမနေရဘဲနှင့် တူလာကြမည်ဖြစ်၏။ ဥပမာ

ဆောင်ရသော် တောအုပ်ကြီးတစ်ခုတွင် လူများကို နေရာအနှံ့ ဖြန့်၍ချ ထားသည်ဆိုအံ့။ ထိုလူတို့သည် မည်သူ့ကိုမျှ ရှာဖွေခြင်း မပြုဘဲ မိမိ သဘောအလျောက် လမ်းထွင်၍ လျှောက်လှမ်းလာကြရင်း နောက်ဆုံး တွင် အားလုံး တစ်နေရာတည်း၌ ဆုံမိကြလေသည်။ ဒီမိုကရေစီလူသား တို့ဘဝသည်လည်း ဤအတိုင်းပင်ဖြစ်၏။ တူညီသော ဦးတည်ချက်ဖြင့် အသီးသီး လျှောက်လှမ်းကြရင်း နောက်ဆုံးတစ်နေရာတွင် တွေ့ဆုံကြ မည်ဖြစ်ပေသတည်း။

၄၆။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ရည်မှန်းချက်ကြီးသူ အများအပြားရှိပြီး ရည်မှန်းချက် အလွန်မြင့်မားသူ နည်းရခြင်း

တော်လှန်ရေးအားလုံးသည် ရည်မှန်းချက်ကို ကျယ်ပြန့်စေ၏။ အထူးသဖြင့် ပဒေသရာဇ်စနစ်ကို တော်လှန်ပစ်လိုက်နိုင်သောအခါ ပို၍ ထင်ရှားလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ စနစ်ကြီးတစ်ခုကို အောင်မြင်စွာဖြိုခွင်းလိုက် နိုင်သောအခါ မဖြစ်နိုင်သောအရာဟူ၍ မရှိတော့ပေ။ အလိုဆန္ဒဟူသမျှ အနှောင်အဖွဲ့ မရှိကြတော့ဘဲ ကျေနပ်နှစ်သက်စေသော အာဏာဆိုသည် မှာလည်း အဆုံးမရှိတော့ချေ။ ထို့နောက် လူထုအတွင်း အာဏာရယူသူ များသည် အတက်အဆင်းမြန်ကာ တစ်လက်မှတစ်လက်သို့ ပြောင်းလဲပုံ မြန်ဆန်လွန်းရကား နောက်ဆုံး အာဏာရယူရေးကို မမျှော်လင့်လိုကြ တော့ပေ။ ထိုအခါ ပဒေသရာဇ်၏ အကြွင်းအကျန်များ ပပျောက်သွား ကြ၏။ ကြီးမားသော အဖြစ်အပျက်များကိုလည်း တဖြည်းဖြည်း မေ့ ပျောက်သွားကြ၏။ တိုင်းပြည်တွင် ငြိမ်းချမ်းမှုရလာသည်။ ဤတွင် ၎င်းတို့၏ ဆန္ဒများကို ဖြည့်ဆည်းရန် ဒီမိုကရက်တစ်အဖွဲ့အစည်းကို ထူထောင်ကြသည်။

ဤကဲ့သို့ ပုံမှန်အခြေအနေ ဖြစ်လာသောအခါ ခြားနားသော အသွင်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို ပဒေသရာဇ်ခေတ်မှာ ကဲ့သို့ လူတန်းစားတစ်ရပ်မှာသာ စုပုံမထားဘဲ ခွဲဝေလိုက်ပြီး ဗဟုသုတ အသိပညာများလည်းပြန့်နှံ့လာသောအခါ ပစ္စည်းမရှိသူ သို့မဟုတ် ပညာ လုံးဝ မတတ်သူဟူ၍ မရှိတော့ချေ။ အခွင့်ထူးခံများဟူ၍ မရှိတော့ဘဲ အရည်အချင်း မပြည့်မီသူဟူ၍လည်း မရှိတော့ပေ။ ဤကဲ့သို့ အခြေအနေ များ တန်းတူညီမျှလာသောအခါ လူထု၏ ရည်မှန်းချက်များ တိုးချဲ့ရေး ကို အတားအဆီးဖြစ်စေသောအကြောင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ဤသို့ ဖြင့် ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများတွင် ရည်မှန်းချက်များ အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပေါ် လာသည်။ သို့သော် ထိုရည်မှန်းချက်များကား မြင့်မားကြီးကျယ်ခြင်း မရှိပေ။ ဘဝသည်လည်း သာမန် လက်လှမ်းမီသောအနေအထားတွင် ရှိလေသည်။

အရေအတွက် အနည်းအကျဉ်းမျှသာရှိသော လူချမ်းသာတို့ သည်လည်း ဤအတိုင်းပင်ဖြစ်ကြ၏။ ၎င်းတို့သည် ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် အာဏာကို မြှင့်နိုင်စေရန် တဖြည်းဖြည်းကြိုးစားလာရသဖြင့် ချိုးခြံသည့် အလေ့အကျင့်များကို မခွာပစ်နိုင်ကြပေ။ ၎င်းတို့၏ သားများလက်ထက် ရောက်သောအခါတွင်လည်း ဖခင်၏ပစ္စည်းကို အမွေဆက်ခံရုံမက ဖခင် ၏ နူးညံ့နှိမ့်ချသောစိတ်ထားကိုပါ အမွေဆက်ခံကြလေသည်။

နောက်တစ်ချက်မှာ အချိန်ဖြစ်၏။

“အရည်အချင်းရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ အခွင့်ထူး တစ်ရပ်ပဲ။ လူတစ်ယောက်ဟာ အသက် နှစ်ဆယ်လောက်မှာ ရှေ့တန်း ရောက်နေပြီဆိုပါစို့။ အခြားတစ်ယောက်ကတော့ အသက်ငါးဆယ်လောက် မှာမှ ရှေ့တန်းရောက်တယ်။ ဒီတော့ အသက်နှစ်ဆယ်လူဟာ ငါးဆယ် လူထက် အနှစ်သုံးဆယ် လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ကြီး အသာစီးရတာပေါ့” ဟု ပြင်သစ်ဒဿနိကဗေဒဆရာကြီး ပါးစ်ကယ်လ်က ပြောခဲ့ဖူး၏။ ထို အနှစ်သုံးဆယ်ဆိုသောကာလသည် ဒီမိုကရေစီ ရည်မှန်းချက်များအတွက် သာမန် လိုအပ်ချက်များဖြစ်၏။ ဒီမိုကရေစီခေတ်တွင် အနှစ်သုံးဆယ်

စာမျှ ရှေ့တန်းရောက်ကြပြီးသား ဖြစ်၏။ တန်းတူညီမျှခြင်း စည်းကမ်းများက လူတိုင်းလူတိုင်းကို လိုချင်သောနေရာသို့ ရောက်ရှိစေပြီးသား ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လူတို့သည် အလျင်အမြန် အမောတကော တိုးတက်လမ်း ရှာဖွေနေကြရန် မလိုတော့ပေ။

ဒီမိုကရေစီစနစ်အောက်တွင် နေထိုင်ကြရသူများသည် ၎င်းတို့ရှေ့၌ နယ်ခြားသတ်မှတ်ခြင်း မရှိသော လွင်ပြင်ကြီးကို မြင်နေရ၏။ ထိုလွင်ပြင်ကြီးကို အလောတကြီး ကျော်ဖြတ်ရန် မည်သူမျှ မမျှော်လင့်ချေ။ ထို့ကြောင့် ထိုမျှော်လင့်ချက်ကို အဝေးမှာသာ ထားကြသည်။ အနီးအပါးလက်လှမ်းမီသရွေ့တွင်သာ မွေ့လျော်ကြသည်။ ၎င်းတို့၏ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို ဥပဒေက ကန့်သတ်ထားခြင်းမဟုတ်။ ၎င်းတို့ဘာသာ ကျဉ်းအောင် ပြုလုပ်ထားကြခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ဒီမိုကရေစီတွင် ရည်မှန်းချက်များသည် ကျဉ်းမြောင်းပါ၏။ သို့သော် ထိုရည်မှန်းချက်များသည် ဘောင်ကိုကျော်၍ သွားလေ့ရှိပေသည်။

၄၇။ အချို့ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများ၌ နေရာရဖို့အတွက် ကြိုးစားကြခြင်း

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် လူတစ်ယောက်သည် ပညာအရည်အချင်းနှင့် အရင်းအနှီး ရှိလာပြီဆိုသည်နှင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝရန်အတွက် ကုန်သွယ်စီးပွားရေးလုပ်ငန်း လုပ်ကောင်းလုပ်မည်။ ကုန်ထုတ်လုပ်ငန်း လုပ်ကောင်းလုပ်မည်၊ သို့မဟုတ် မြေလွတ်မြေရိုင်းများ ဝယ်ယူပြီး ဖွံ့ဖြိုးအောင်လုပ်ပေလိမ့်မည်။ နိုင်ငံတော်အစိုးရအား သူတောင်းဆိုသည်မှာ သူ့လုပ်ငန်းကို အနှောင့်အယှက်ပြုခြင်း မခံရစေရန်နှင့် သူ့ဝင်ငွေများကို လုံခြုံမှုပေးရန်သာ ဖြစ်သည်။ ဥရောပသားတစ်ယောက်ဆိုလျှင်ကား အင်အားရှိလာပြီး သူ့ဆန္ဒများကို တိုးချဲ့လာပြီဆိုလျှင် အမျှထမ်းအရာထမ်း၊ မင်းစိုးရာဇာဖြစ်ရန် စိတ်ကူးတော့၏။

အမှုထမ်းအရာထမ်းများ အရေအတွက်နည်းပါးပြီး လစာရိက္ခာ ကလည်း နည်းပါး၍ အခြားလုပ်စရာ စီးပွားရေးအကွက်အကွင်းကလည်း ပေါများသောအခါ ယင်းဘက်သို့ အာရုံလှည့်သွားကြလေသည်။ အကယ်၍ လူတို့၏ ပညာအရည်အချင်းကလည်း မပြည့်စုံ၊ စီးပွားကုန်သွယ်ရေး နှင့် ကုန်ထုတ်လုပ်ငန်းများကလည်း တိုးတက်မှု နှေးကွေးမည်ဆိုလျှင် လူတို့သည် နိုင်ငံတော်အစိုးရထံ အလုပ်ရလို့ရေးကို ပြေးလွှားတောင်းဆို ကြမည်ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့၏ လိုအပ်ချက်ကို နိုင်ငံတော်အစိုးရ၏ ဘဏ် တိုက်မှ ထုတ်ပေးနိုင်ကြမည်ဟု ထင်မြင်ကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် ၎င်းတို့၏ အခြေအနေကို မြှင့်တင်ရန်သာမက နေရာနောက် ကောက်ကောက်ပါ အောင် လိုက်ကြခြင်းသည် လုပ်ငန်းတစ်ခုအဖြစ် ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့ သည်။ ဤအဖြစ်မျိုးသည် ကြီးမားသော ဗဟိုချုပ်ကိုင်မှုရှိသည့် အာဏာ ရှင်စနစ်အောက်တွင် ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိ၏။ ထိုစနစ်မျိုးတွင် အမှုထမ်းအရာ ထမ်းအရေအတွက်ကလည်း အလွန်များသည်။ လုံခြုံမှုလည်းရှိသည်။ ထို့ ကြောင့် ဤနေရာမျိုး ရရှိရေးကို မည်သူမျှ မညည်းညူကြပေ။ ထိုကဲ့သို့ နေရာရမည်ဆိုပါက အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်းဖြင့် ပျော်မွေ့နိုင်ပေမည်။ အရာထမ်းဘဝကို မိဘအမွေကဲ့သို့ ထင်မှတ်ကြလေသည်။

ဤကဲ့သို့ နေရာလိုချင်မှုကို လူမှုရေးအပြစ်ကြီးအဖြစ် မယူဆ ပါ။ ဤအချက်သည် နိုင်ငံသားများ၏ စိတ်ဓာတ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်သည်ဟု လည်း မှတ်ချက်မချလိုပါ။ ဤအချက်ကြောင့် ကုန်ထုတ်လုပ်ရေးလှုပ်ရှား မှုများကို ပျက်စီးစေသည်ဟုလည်း မပြသလိုပါ။ ဤအချက်များအားလုံး မှာ မြင်သာထင်သာ ထင်ရှားကြသည်ချည်းသာဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန် တော်တွေ့ရှိရသည်မှာ အစိုးရသည် ဤကိစ္စကို အားပေးခြင်းဖြင့် ၎င်း၏ တည်ငြိမ်မှုကို စွန့်စားရသည်ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အစိုးရ သည် ကြီးမားသော အခက်အခဲများ ကြုံတွေ့ရပြီး အင်အားချည့်နဲ့သွား နိုင်လေသည်။

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများတွင်ကား အမှုထမ်း အရာထမ်းဦးရေကို ကန့်သတ်ထား၏။ သို့သော် ရည်မှန်းချက်ကြီးမားသူများ ဦးရေကိုကား

အကန့်အသတ် မရှိပေ။ လူမှုရေးအခြေအနေ တန်းတူညီမျှမှု ပိုလာသည် နှင့်အမျှ ထိုရည်မှန်းချက်များ တိုးပွားလာလေဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် အစိုးရ အမှထမ်းဘဝသည် ရည်မှန်းချက်များ ထွက်ပေါက်ဖြစ်လာသောအခါ အစိုးရမှာ အခက်တွေ့ရ၏။ မဆုံးနိုင်သော လိုအပ်ချက်အလိုဆန္ဒများကို အကန့်အသတ်ရှိသော နည်းလမ်းများဖြင့် ကျေနပ်အောင် ပြည့်ဆည်းရ သည်မှာ မလွယ်ချေ။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရာထူးလိုချင်သူများကို အုပ်ချုပ် ထိန်းသိမ်းခြင်းသည် အခက်ခဲဆုံးဖြစ်လေသည်။ အုပ်ချုပ်သူများက မည် မျှပင် ကြိုးပမ်းစေကာမူ လူတို့ကား တင်းတိမ်ရောင့်ရဲသည်ဟူ၍မရှိချေ။ ရာထူးမှဆိုးများသည် နိုင်ငံ၏ ဥပဒေများကိုပင် ပြောင်းလဲပစ်ကာ နိုင်ငံ ၏ သွင်ပြင်ကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်သည်ဟုဆိုနိုင်သည်။ ၎င်းတို့ကား မိမိ တို့နေရာရရှိရေးအခြေခံပြီး နိုင်ငံကို စောက်ထိုးမိုးမျှော် ပြုလုပ်နိုင်ကြလေ သည်။ ၎င်းတို့ကို ပြုပြင်ရန် နည်းလမ်းမှာ မိမိတို့ကိုယ်ပိုင်အတွက် ကုန် ထုတ်လုပ်ရေးနည်းပညာများကို သင်ယူကြစေရန်သာဖြစ်ပေသည်။

၄၈။ ကြီးမားသော တော်လှန်ရေးကြီးများဖြစ်ပွားရန် နည်းပါးခြင်း

လူတို့သည် ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း အဖြစ်အပျက်ပေါင်း များစွာကြိုးပမ်းမှုပေါင်းများစွာကို ဖြတ်သန်းပြီးမှသာ ဒီမိုကရက်တစ်နိုင်ငံ တစ်ခုကို တည်ထောင်နိုင်ကြပေသည်။ ထိုသို့ တည်ထောင်ပြီး လူများ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပို၍တန်းတူညီမျှလာသောအခါ ၎င်းတို့အား ချုပ်နှောင် ထားသော ထင်ရှားသည့်အရာများ မရှိတော့ပေ။ သို့မဟုတ် လူတို့အား တစ်နေရာတည်း၌ အခြေကျနေစေရန် ပြုလုပ်သောအရာ မရှိချေ။ မည်သူ မျှ တည်မြဲသော အမိန့်အာဏာကို မပိုင်ဆိုင်ချေ။ သို့သော် လူတိုင်းလူ

တိုင်းသည် ပညာနှင့် အခြေခံအရင်းအမြစ်များကို ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေပြီး မိမိ ကိုယ်ပိုင်လမ်းကို ထွင်ကြလေသည်။ ဒီမိုကရေစီခေတ် လူသားတို့သည် အတွေးအခေါ်နှင့် အရာဝတ္ထုများကို ပုံစံတစ်ခုမှတစ်ခု၊ နေရာတစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ အမြဲတမ်းပြောင်းလဲပစ်နေကြသည်မှာ သဘာဝဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ဤသို့ ပြောင်းလဲပစ်ခြင်းသည် တော်လှန်ရေးကြီး တစ်ရပ် ဖြစ်ပွားသည်အထိ ဦးတည်ပါသလား။ ဤအချက်သည် အရေး ကြီးပါသည်။ ဤအချက်ကို အရေးတကြီးဆွေးနွေးလိုပါသဖြင့် စာဖတ်သူ များအား အထူးအာရုံစိုက်ပေးပါရန် တောင်းပန်လိုပါသည်။

တော်လှန်ရေးကြီးများ အားလုံးနီးပါးသည် လူမှုရေးတန်းတူ ညီမျှမှု မရှိခြင်းကို ဖြိုခွဲကြခြင်းဖြစ်၏။ တော်လှန်ရေးကြီးများ ဖြစ်ပွားရ သော ဒုတိယအဆင့် အကြောင်းရင်းများကို ဖယ်ရှားကြည့်လိုက်လျှင် တန်းတူညီမျှမှု မရှိခြင်း အကြောင်းရင်းကို အောက်ခြေတွင် တွေ့ရလိမ့် မည်။ ထိုတန်းတူညီမျှမှု မရှိခြင်းတွင် ဆင်းရဲသားများက ချမ်းသာသူများ ၏ ပစ္စည်းကို အတင်းအဓမ္မ ဝင်လှူ၍ဖြစ်စေ၊ ချမ်းသာသူများက ဆင်းရဲ သားများကို အတင်းအကျပ် ကျွန်ုပ်တို့ခိုင်းစေရန်ဖြစ်စေ လူတန်းစားနှစ်ရပ် ၏ အားပြိုင်မှုကို တွေ့ရပေလိမ့်မည်။

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများရှိ လူထုထဲတွင်လည်း ဆင်းရဲသားများရှိ သကဲ့သို့ ချမ်းသာသူများလည်း ရှိသည်သာဖြစ်၏။ သို့သော် ဆင်းရဲသား များဟူ၍လည်း အနည်းငယ်သာရှိသည်။ ချမ်းသာသူများဟူ၍လည်း အနည်းငယ်သာရှိ၏။ အများစုမှာ အလယ်အလတ်တန်းစားများဖြစ်သည်။ ဆင်းရဲသားမျိုးနွယ်ဟူ၍ မရှိ။ ချမ်းသာသူမျိုးနွယ်ဟူ၍ မရှိ။ ထို့ကြောင့် ဆင်းရဲသားများကိုရော၊ ချမ်းသာသူများပါ လူတန်းစားတစ်ရပ်အသွင်ကို ပုံမဖော်နိုင်ကြပေ။ ထို့ပြင် ထိုလူချမ်းသာ၊ လူဆင်းရဲတို့သည် လူထု တစ်ရပ်လုံး၊ နိုင်ငံသူနိုင်ငံသားအားလုံးနှင့် ဆက်သွယ်မှုများစွာ ရှိရကား လူထုသည် ၎င်းတို့အား ထိခိုက်အောင် မတိုက်ခိုက်နိုင်ကြချေ။

နိုင်ငံ၏ လူများစုသည် ချမ်းသာသည်လည်းမဟုတ်၊ ဆင်းရဲ လှသည်လည်းမဟုတ်၊ ၎င်းတို့၏ လိုအင်ဆန္ဒနှင့် လိုအပ်ချက်ကို ထိန်း

သိမ်းရန်အတွက် ပစ္စည်းဥစ္စာ အလုံအလောက်ရှိကြသည်။ ချမ်းသာသူများကို အားကျ မနာလိုဖြစ်လောက်အောင် ပစ္စည်းမဲ့များ မဟုတ်ကြချေ။ ဤလူတန်းစားကား ၎င်းတို့၌ရှိသော ပစ္စည်းများဖြင့် တင်းတိမ်နေကြသည်ဟူ၍လည်း မဆိုလိုပါ။ ၎င်းတို့သည် ချမ်းသာသူများ၏ နမူနာကို မယူဘဲ မိမိချမ်းသာရန် ရှာဖွေကြ၏။ ၎င်းတို့သည် လိုအပ်သော နယ်အကန့်အသတ်အတွင်းမှာသာ မိမိတို့၏ ဆန္ဒကို ထိန်းထားကြလေသည်။

ဒီမိုကရေစီလူသားများသည် တော်လှန်ရေးကို အလိုမရှိကြရုံမက ကြောက်ရွံ့ခြင်းပင်ဖြစ်ကြ၏။ တော်လှန်ရေးဆိုသည်မှာ အနည်းနှင့်အများ ပစ္စည်းဥစ္စာများကို ဆုံးရှုံးစေတတ်သည်။ ဒီမိုကရေစီလူသားများကား ပစ္စည်းဥစ္စာများကို ပိုင်ဆိုင်ရုံမက ၎င်းတို့၏ ပစ္စည်းဥစ္စာများအပေါ်၌လည်း တန်ဖိုးထားလေသည်။

ဤနေရာတွင် လူလတ်တန်းစား၌ ပစ္စည်းဥစ္စာကပေးသော စည်းစိမ်ကို အပြင်းထန်ဆုံးနှင့် စွဲစွဲမြဲမြဲ ခံစားမှုများရှိကြောင်း အလွယ်တကူ သိရှိနိုင်ပေပြီ။ ဆင်းရဲသားများကား ပစ္စည်းဥစ္စာပိုင်ဆိုင်မှုနည်းသဖြင့် ပစ္စည်းဥစ္စာအပေါ် ပျက်စီးမည်ကို ဂရုစိုက်ရန် မလိုပေ။ လူချမ်းသာများအနေနှင့်လည်း စိတ်ကျေနပ်မှု ရရှိစေရန်အတွက် ပစ္စည်းဥစ္စာအပြင် အခြားခံစားမှုများစွာ ရှိသေးသည်။ ထို့ပြင် စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားရခြင်းသည် ကြာလာသောအခါ ငြီးငွေ့ဖွယ်ဖြစ်လာတတ်၏။ အရသာမရှိဖြစ်လာတတ်သည်။ ပြိုင်ဆိုင်ကြိုးစား၍ ရယူခဲ့ရသူများမှာ ပိုင်ဆိုင်မှုများအပေါ် အရသာရှိတတ်ကြ၏။ ထိုကဲ့သို့သောလူများမှာ အချိန်မရွေး ပြန်လည်ဆင်းရဲသွားနိုင်သည်ကို သိရှိထားရကား ဆင်းရဲမည်ကို ကြောက်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပစ္စည်းဥစ္စာကို ထိန်းသိမ်းရှာဖွေနေကြလေသည်။ တိုးတက်အောင် ကြံဆောင်နေကြလေသည်။ လျော့ပါးမည့်ကိစ္စကို တစ်စုံတစ်ခုမျှ မစဉ်းစားကြချေ။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဆုံးပါးလျှင် ဘဝအဆိုးဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆထားကြသည်။

အထက်ပါ ပစ္စည်းအသင့်အတင့် ပြည့်စုံသူတို့သည် တန်းတူညီမျှခြင်းဖြင့် အဆင့်အတန်းမြင့်လာနိုင်သောစနစ်ကို ပြုလုပ်ကြလေသည်။

တန်းတူညီမျှခြင်းစနစ်သည် ဤနည်းဖြင့် လူလတ်တန်းစား အများစုကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့၏။ ဤသို့ဖြစ်ရကား ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံ၏ လူများစု လူလတ် တန်းစားတို့သည် တော်လှန်ရေးတစ်ရပ် ဆင်နွှဲခြင်းဖြင့် တိုးတက်မှုရရှိ နိုင်မည်ဆိုခြင်းကို မရှုမြင်နိုင်ကြချေ။ တော်လှန်ရေးဖြစ်ပေါ်ခြင်းဖြင့် ၎င်း တို့ ပိုင်ဆိုင်ပြီးသား ပစ္စည်းဥစ္စာများပင်လျှင် ဆုံးရှုံးသွားလိမ့်မည်ဆိုသည် ကိုသာ နည်းပေါင်းစုံဖြင့် ခံစားနားလည်ကြပေသည်။

လူတိုင်းလူတိုင်းသည် မိမိတို့၏ အခြေအနေကောင်းများကို ထိန်းထားရန် စိတ်အဝင်စားဆုံးဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရာ တော်လှန်ရေးကို ဆန့်ကျင်ရာ၌ ဤစိတ်သည် အဓိကဖြစ်လေသည်။ တော်လှန်ရေး၏ရလဒ် များအဖြစ် စီးပွားကုန်သွယ်ရေးနှင့် ကုန်ထုတ်လုပ်ရေးများ တိုးတက်လာ နိုင်သော်လည်း ပထမဆုံးရရှိမည့် အကျိုးဆက်မှာ ကုန်ထုတ်လုပ်သူများ နှင့် ကုန်သည်ကြီးများ ပျက်စီးသွားရန် သေချာခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။ အကြောင်းမှာ လက်ငင်းအခြေအနေ၌ စားသုံးသူများ၏ သုံးနိုင်အားဆိုင် ရာ စည်းမျဉ်းများ ပြောင်းလဲသွားမည်ဖြစ်ရာ ထုတ်လုပ်မှုအားနှင့် ဝယ် လိုအား အချိုးအစားမှာ ယာယီအားဖြင့် စိတ်ပျက်ဖွယ်ဖြစ်သွားလေ့ရှိခြင်း ကြောင့်တည်း။

တော်လှန်ရေး၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ကား ကုန်သွယ်ရေးဖြစ်သည်။ ကုန်သွယ်ရေးထက် တော်လှန်ရေးကို ပိုမိုဆန့်ကျင်နိုင်သောအရာ မရှိချေ။ တော်လှန်ရေးဖြစ်ပေါ်လျှင် ပုဂ္ဂလိကပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်သူတို့သည် အကြောက် ဆုံးလူများ ဖြစ်ကြ၏။ ၎င်းတို့၏ပစ္စည်းများကို လုယူခြင်း၊ သိမ်းဆည်း ခြင်းခံရမည် သေချာ၍ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့အား လူသားများကောင်းကျိုး၊ ခံစားခွင့်စသည့် နိုင်ငံရေးစကားများ သွားမပြောလေနှင့်၊ စိတ်ဝင်စားကြ မည်မဟုတ်။ ၎င်းတို့ စိတ်ဝင်စားသည်မှာ ၎င်းတို့၏ စီးပွားရေးတိုးတက် ရန်သာဖြစ်၏။ နိုင်ငံရေးအရ စည်းရုံးလှုံ့ဆော်၍ မရနိုင်။ ၎င်းတို့သည် တော်လှန်ရေးလုပ်ရန် စိတ်ပါကြမည်မဟုတ်။ စီးပွားရေးသည် ၎င်းတို့ တော်လှန်ရေးပြုလုပ်ဖို့ တားဆီးထားရုံမက အလိုရှိအောင် စိတ်မဝင်စား အောင်ပါ ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းရှိပေသည်။

တစ်ချိန်မဟုတ်တစ်ချိန်တွင်မူ ရည်မှန်းချက်ကြီးသူ တော်လှန်ရေးစိတ်ဓာတ်ရှိသူများ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်ပါသည်။ ၎င်းတို့သည် တော်လှန်ရေးလုပ်ဖို့ လိုက်လံစည်းရုံးပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ၎င်း၏ ပတ်ဝန်းကျင် ခေတ်ပြိုင်လူများတွင် ၎င်းနောက်လိုက်မည့်လူ များစားစားမရှိနိုင်ပေ။ ၎င်းလှုံ့ဆော်နိုင်လျှင်လည်း ခေတ္တခဏသာ နားထောင်ကြမည်ဖြစ်၏။ မကြာမီ ၎င်းအနားမှ ထွက်ခွာသွားကြလိမ့်မည်။ သူသည် အားအင်ချည့်နဲ့ ကျန်ရစ်လိမ့်မည်။ ဤသို့ အင်အားလျော့နည်းသွားခြင်းမှာ လူများက သူ့အား အနိုင်ကျင့်လိုက်၍မဟုတ်။ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်နေသောကြောင့်တည်း။

အမေရိကန်တို့သည် ဥပဒေများပြုပြင်ရန် အမြဲတမ်းပင် အတိုက်အခံဖြစ်ကြရ၏။ သို့သော် ထိုအတိုက်အခံဖြစ်မှုများကို တော်လှန်ရေးအထိ အဖြစ်မခံကြပေ။ တော်လှန်ရေးဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် အတွင်းမှာပင် ငြိမ်းချမ်းစွာ ကြိတ်၍ချေပစ်ကြသည်။ အမေရိကတွင် ဒီမိုကရေစီ၏ အတွေးအခေါ်၊ ဒီမိုကရေစီ၏ ခံစားမှုများရှိကြ၏။ ဥရောပတွင်ကား ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးကြီး၏ သဘောထားများ၊ ခံစားချက်များ ရှိကြဆဲပင်တည်း။

အကယ်၍ အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် တော်လှန်ရေးတစ်ရပ်ဖြစ်ပေါ်လာမည်ဆိုပါက ၎င်းတော်လှန်ရေးသည် လူမည်းမျိုးနွယ်များက ပြုလုပ်ဖော်ဆောင်ခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အမေရိကမြေပေါ်ရှိ လူမည်းများက တော်လှန်ရေးလုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်ခဲ့လျှင်လည်း ပြုလုပ်ရခြင်းအကြောင်းမှာ လူမည်းများ၏ တန်းတူညီမျှမှုမရှိသော အခြေအနေကြောင့်သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများအဖို့ တော်လှန်ရေးဖြစ်ခြင်းမှ လုံခြုံမှုရှိသည်ဟု ကြော်ငြာနေခြင်း မဟုတ်ပါ။ ထိုဒီမိုကရေစီနိုင်ငံ၏ လူ့အဖွဲ့အစည်းများသည် တော်လှန်ရေးကို ဦးတည်ခြင်း မရှိကြကြောင်းကိုသာ ပြောနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လူထုအတွင်း တန်းတူညီမျှခြင်းသည် အစိုးရအဖွဲ့အစည်းများနှင့် ပူးပေါင်းကာ တိုင်းပြည်ငြိမ်သက်နိုင်မြဲရေးကို

ပေးနိုင်ကြပေသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် လူတို့သည် အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲနေကြသော်လည်း ဘာသာရေး၊ အတွေးအခေါ်၊ စိတ်ထားမြင့်မြတ်မှုနှင့် နိုင်ငံရေးတို့သည် နိုင်မြဲကြသည်။ တစ်စုံတစ်ခုသော သဘောထားကို အများစုက လက်ခံလိုက်ပြီးပြီဆိုလျှင် ထိုသဘောထားကို လှုပ်ခါဖယ်ရှားပစ်ရန်အရေးသည် ခက်ခဲကြောင်း အံ့ဩဖွယ်တွေ့ရပါသည်။ ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ ဦးနှောက်များက အနားယူနေကြ၍မဟုတ်။ ၎င်းတို့သည် အယူအဆတစ်ခုကို လက်ခံပြီးလျှင် နောက်ဆက်တွဲအကျိုးဆက်များကို ရှာဖွေတတ်ကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် စည်းမျဉ်းအသစ်များကို ထပ်မံမပြောင်းလဲနိုင်ကြသေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ခေတ်ပြိုင်လူများ လက်ခံကျင့်သုံးနေကြသောစည်းမျဉ်းများနှင့် အလွန်ဝေးကွာသော အယူအဆများကို သွတ်သွင်းရန်ကိစ္စသည်လည်း ခက်ခဲ၏။ ထိုအယူအဆသစ်ကို သွတ်သွင်းလိုသူသည် သူ့စကားများကို နားထောင်မညီလူကိုရှာရခြင်းသည်ပင် အခက်အခဲတစ်ရပ်ဖြစ်၏။ ယုံကြည်အောင်ပြုဖို့ဆိုသည်မှာ ပို၍ပင် ခက်ခဲလေသည်။ လူများသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အခြေအနေချင်း တန်းတူလာသောအခါ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လွယ်လွယ်ကူကူ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်၍ မရနိုင်ချေ။ ၎င်းတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နီးစပ်ကြ၏။ အတူတူ သင်ယူခဲ့ကြ၏။ ဘဝတူချင်းလည်းဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရကား ၎င်းတို့အချင်းချင်းထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ခေါင်းဆောင်အဖြစ် သတ်မှတ်ရန် သဘာဝအနေဖြင့် လက်မခံနိုင်ကြချေ။ နောက်လိုက် မလုပ်နိုင်ကြ။ ယုံကြည်မှုအရာ၌ လူတို့သည် သူလိုကိုယ်လို တန်းတူချင်း၏ သဘောထားကို လက်မခံလိုကြပေ။ လူတစ်ဦးချင်း၏ လွှမ်းမိုးမှုကို မခံလိုကြချေ။ ထို့ကြောင့် ထိုကဲ့သို့သော လူထုကြားတွင် ရုတ်တရက် တော်လှန်ရေးကြီးဖြစ်ပေါ်ရန်ဆိုသည်မှာ အတော်ရှားပေလိမ့်မည်။

အကယ်၍သာ ခရစ်ယာန်ဘာသာရေး ပြောင်းလဲမှုခေါင်းဆောင်မာတင် လူသာသည် တန်းတူညီမျှသောခေတ်တွင် နေထိုင်ခဲ့ပြီး ခွန်အားရှိသောလူများနှင့် မင်းသားများကို ပရိသတ်အဖြစ် မရရှိခဲ့ပါက သူသည်

ဥရောပ၏ အသွင်အပြင်ကို ပြောင်းလဲပစ်ရန် ပိုမို ခက်ခဲပေလိမ့်မည်။
 ကျွန်တော်သည် အပျက်အစီးများကြား၌ ရပ်ရင်း “တော်လှန်ရေး ဆိုတာ နောင်လာမယ့် မျိုးဆက်တွေအတွက် ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိပါဘူး” ဟု ပြောရဲပါမည်လား။ ကျွန်တော် မပြောရဲပါ။ ကျွန်တော် ဝန်ခံပါသည်။ ကျွန်တော် ကြောက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် လူတို့သည် ရုတ်တရက် ပြင်းထန်သော ကြိုးပမ်းမှုများဖြင့် ပိုမိုမြင့်မားအောင် လုပ်ဆောင်ရေး ထက်ဘဝရေစီးကြောင်းတွင် သာသာလေးများရင်း လိုက်ပါနေရန် ဦးစားပေးနေကြပြီး လောလောဆယ် ပျော်ရွှင်မှုကို သူ့ရဲဘောကြောင်စွာ ရယူရန် တော်လှန်ရေးကို နောက်ဆုံး လက်မြောက် အရှုံးပေးကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ပြောလိုပါသည်။

၄၉။ ဒီမိုကရေစီတိုင်းပြည်များက ငြိမ်းချမ်းရေးကို အလိုရှိကြပြီး
 ဒီမိုကရေစီတိုင်းပြည်ရှိ စစ်တပ်များက စစ်ကို
 လိုလားကြခြင်း

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများသည် တော်လှန်ရေးဖြစ်ပွားမည်ကို ကြောက်ရွံ့သည့်နည်းတူ စစ်ဖြစ်ပွားမည်ကိုလည်း ကြောက်ရွံ့ကြ၏။ ငွေကြေးဥစ္စာ ဓန အသင့်အတင့်ရှိသူဦးရေ တိုးပွားလာကာ ထိုလူများသည် ငြိမ်းချမ်းရေးမြတ်နိုးသူများ ဖြစ်နေခြင်း၊ စစ်က လျင်မြန်စွာ ဝါးမျိုပစ်နိုင်သော ပုဂ္ဂလိကချမ်းသာသူများ တိုးပွားလာခြင်း၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အမူအရာများရှိခြင်း၊ နူးညံ့သည့်နလံ့သားများရှိခြင်း၊ တန်းတူညီမျှခြင်းအနေအထားမှ ရရှိလိုက်သည့် ကရုဏာစိတ်များရှိခြင်း၊ စစ်၏ ပြင်းထန်မှုများကို နားလည်သည့် နွေးထွေးမှုများစသည့် အကြောင်းများသည် စစ်သွေးစစ်စိတ်ကို အနိုင်ရသော အကြောင်းရင်းများဖြစ်သည်။

ပဒေသရာဇ်နိုင်ငံများ၊ အထူးသဖြင့် မွေးရာပါအခွင့်အရေးများကို ခံစားရသောနိုင်ငံများတွင် တန်းတူညီမျှမှု မရှိခြင်းသည် ၎င်းနိုင်ငံ၏ အမျိုးသားများနည်းတူ စစ်တပ်အတွင်းမှာလည်းရှိသည်။ စစ်တပ်မှအရာရှိသည် သူကောင်းမျိုးဖြစ်၏။ ရဲဘော်များကား ကျေးကျွန်အလုပ်သမားများဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သဘာဝကျစွာပင် တစ်ယောက်က အမိန့်ပေးသူဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာ နာခံရသူဖြစ်နေပေသည်။ ထို့ကြောင့် ပဒေသရာဇ်နိုင်ငံများရှိ စစ်တပ်များတွင် စစ်သားများ၏ တက်လမ်းမှာ ကျဉ်းမြောင်းလှ၏။ စစ်တပ်အရာရှိသည်လည်း အဆုံးစွန်သောတက်လမ်းကို မမျှော်မှန်းနိုင်ချေ။ ဆိုလိုသည်မှာ မွေးကတည်းက ပါလာသော အခွင့်အရေးသည် စစ်တပ်အတွင်း၌လည်း လွှမ်းမိုး၏။ စစ်ဗိုလ်အဖြစ် အမိန့်ပေးမည့်သူသည် မွေးလာကတည်းက စစ်ဗိုလ်ဖြစ်ရန် မွေးဖွားလာခြင်း ငယ်သားဖြစ်မည့်သူကလည်း မွေးကတည်းကပင် ငယ်သားဖြစ်ရန် မွေးဖွားလာသူတည်း။

သူကောင်းမျိုးများမှ ဆင်းသက်လာသူများသည် စစ်တပ်ထဲဝင်၍ အမှုထမ်းခြင်းမှာ ဂုဏ်သရေအတွက်သာဖြစ်သည်။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံရှိ စစ်တပ်တွင်ကား စစ်သားများသည် အရာရှိများဖြစ်လာနိုင်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် စစ်စိတ်စစ်သွေးနှင့် မျှော်မှန်းချက်နယ်ကို ချဲ့နိုင်ကြ၏။ ၎င်းတို့၏ရှေ့တွင် တားဆီးထားသောအရာမရှိချေ။ ရှေ့၌ တက်လမ်းအဆင့်တွေကလည်း ရှိနေသည်။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံရှိ စစ်တပ်အရာရှိများတွင် သူ၏လစာမှလွဲပြီး အခြားပိုင်ဆိုင်မှု မရှိချေ။ ထို့ပြင် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာဂုဏ်သရေမှလွဲပြီး အခြားထူးခြားသောအချက်များ မရှိချေ။ သို့ဖြစ်ရကား နောက်ဆက်တွဲ အကျိုးဆက်အဖြစ် သူ၏ အလုပ်တာဝန် ပြောင်းသွားသည်နှင့်အမျှ သူ၏ ဝင်ငွေဥစ္စာပစ္စည်းသည်လည်း ပြောင်း၍သွားလေသည်။ ထို့နောက် သူသည် လူအသစ်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားလေတော့၏။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ စစ်တပ်များအနက် ငြိမ်းချမ်းသောကာလတွင် တိုးတက်မှု အနေးကျေးဆုံးစစ်တပ်ကား ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံရှိ စစ်တပ်များပင်တည်း။ စစ်တပ်တွင် အရာရှိဦးရေကလည်း နည်းပြီး ပြိုင်ဘက်များကလည်း

အကန့်အသတ်မဲ့များနေကာ တန်းတူညီမျှမှုဥပဒေက အားလုံးအပေါ် ညီတူညီမျှ လွှမ်းမိုးထားရကား မည်သူမျှ အလျင်အမြန် တိုးတက်အောင် မပြုလုပ်နိုင်ကြပေ။ ဤကဲ့သို့ တိုးတက်လိုစိတ်က များပြားပြီး အခွင့်အရေးက နည်းပါးနေကြသောအခါ ဒီမိုကရေစီစစ်တပ်များသည် စစ်ကိုလိုလားတတ်ကြလေသည်။ အကြောင်းမူကား စစ်သည် နေရာလစ်လပ်ခြင်းကို ပြုနိုင်သောကြောင့်တည်း။

ဤသို့ဖြင့် စစ်တပ်များအားလုံးတွင် ဒီမိုကရေစီစစ်တပ်များသည် စစ်ကိုလိုလားကြလျက် နိုင်ငံအားလုံးတွင် ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများသည် ငြိမ်းချမ်းရေးကို လိုလားကြလေသည်။

ဤခြားနားချက်နှစ်ခုကို စေ့စပ်ပေးနိုင်ရန် အဖြေကို နိုင်ငံအတွင်း၌သာ ရှာရမည်ဖြစ်၏။ ဒီမိုကရေစီ နိုင်ငံများသည် သဘာဝအားဖြင့် အနှောင့်အယှက်ပြုခံရမည်ကို စိုးရိမ်ကြ၏။ အာဏာရှင်ပေါ်ပေါက်မည်ကို စိုးရိမ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံသားများကို အသိပညာ၊ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် တခြား အာရုံများထံ ပြောင်းပေးရပေလိမ့်မည်။ လူတို့အား လွတ်လပ်မှုကို အကျိုးရှိအောင် အသုံးပြုတတ်ရေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေးတို့ကို နားလည်စေရပေလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် လူကြီးလူကောင်းဆန်စွာ အမိန့်ကို မြတ်နိုးတတ်ခြင်း၊ မိမိကိုယ်မိမိ စည်းကမ်းလိုက်နာတတ်အောင်ကျင့်ခြင်းတို့ကိုလည်း လိုက်နာစေရပေလိမ့်မည်။ ဤကဲ့သို့ နိုင်ငံတွင်းရှိ လူအားလုံးကို လေ့ကျင့်ပြီးသော အခါ စစ်တပ်တွင်းဝင်လျှင် မူလအလေ့ အကျင့်နှင့် အမူအရာများ တစ်ပါတည်း ပါလာပေလိမ့်မည်။ နိုင်ငံ၏ယေဘုယျစိတ်ဓာတ်များသည် စစ်တပ်အတွင်း ရောပါလာပြီး စစ်တပ်ဘဝတွင် ဆက်လက်တည်တံ့အောင် ပြုလုပ်ရပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် နိုင်ငံသားများကိုသာ သင်ကြားပေးကြပါ။ နိုင်ငံသားများ ပညာတတ်ရန်၊ စနစ်ကျရန်၊ ခိုင်မာရန်နှင့် လွတ်လပ်ရန် သင်ကြားပေးပါ။ ထိုအခါ စစ်သားများသည်လည်း စည်းကမ်းကျပြီး နာခံတတ်သူများ ဖြစ်လာပါလိမ့်မည်။

၅၀။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံရှိ စစ်တပ်များသည် တိုက်ပွဲအစတွင်
အခြားတပ်များထက် အားနည်းနေတတ်ပြီး ကြာရှည်
စစ်ဖြစ်သောအခါ ပို၍ အင်အားကောင်းလာခြင်း

ငြိမ်းချမ်းသောကာလ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီးနောက် တိုက်ပွဲအစတွင် စစ်ဦးကျိုးသွားပါက ထိုစစ်တပ်သည် အန္တရာယ်ရှိနေပြီဖြစ်၏။ မည်သည့် စစ်တပ်မဆို စစ်တိုက်နေရသောအချိန်နှင့် အတွေ့အကြုံများလာလျှင် အောင်မြင်ရန် အခွင့်အရေးသာလေသည်။ အထက်ပါ မှန်ကန်ချက်သည် ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံရှိ စစ်တပ်များအတွက် အထူးပင် မှန်ကန်လေသည်။

ငြိမ်းချမ်းနေသောကာလတွင် ရာထူးတိုးမြှင့်ရေးသည် အပြောင်းအလဲ မရှိသော ဥပဒေအတိုင်းပင် တိုးမြှင့်ခံရ၏။ လုပ်သက်အဆင့်အရသာ တိုးမြှင့်ပေးရ၏။ ထို့ကြောင့် ငြိမ်းချမ်းသောကာလတွင် စစ်တပ်မှ အရာရှိများသည် သက်တမ်းဆုံးကာနီးအထိ ရာထူးတက်ရန် ခဲယဉ်းလေသည်။ သို့ဖြစ်ရကား ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံရှိ လူများသည် ငြိမ်းချမ်းကာလ ကြာမြင့်စွာ ရရှိပြီးနောက် စစ်ဖြစ်မည်ဆိုလျှင် စစ်တပ်ထဲမှ အရာရှိများသည် အိုမင်းနေကြပြီဖြစ်လေသည်။ စစ်တပ်မှ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများသာ မက အခြားအရာရှိများသည်လည်း အသက်ကြီးနေကြပြီဖြစ်သည်။ စစ်သားရိုးရိုးများကား လူငယ်လေးများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဤကဲ့သို့ အရာရှိများနေရာ၌ အသက်ကြီးသူများ ဖြစ်နေခြင်းသည် လှုပ်ရှားရမည့်တာဝန်နှင့်အံ့မဝင်ချေ။ ငြိမ်းချမ်းသောကာလ ကြာမြင့်နေသည့် ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများတွင် ရာထူးတိုးတက်ပုံကလည်းအလွန်အမင်း နှေးကွေးသည်။ ပထမတွင် အရာရှိများသည် ရာထူးအတက်နှေးခြင်းကို စိတ်မရှည်နိုင်ကြတော့ဘဲ နောက်ဆုံးတွင် မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်လာကြတော့၏။ အချို့ ရည်မှန်းချက်ကြီးသူများက တပ်ထဲတွင် ဆက်မနေဘဲ ထွက်သွားကြ၏။

သို့ဖြစ်ရာ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများတွင် စစ်ဘက်၌ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသူများသည် ဂုဏ်ပြုခံရမှု နည်းသည်။ ပရိသတ်၏ အားပေးမှုနည်းသည်။ ထို့ကြောင့် စစ်တပ်မှာလည်း တက်ကြွမှုနည်း၏။ ဤအခြေအနေမျိုးတွင် ရုတ်တရက် စစ်ဖြစ်ပွားရတော့မည်ဆိုသောအခါ စစ်စိတ်စစ်သွေးကြွလာရန် ခက်ခဲပေသည်။ စစ်တပ်သည် အင်အားချည့်နဲ့၍ နေလေသည်။

ပဒေသရာဇ်နိုင်ငံရှိ စစ်တပ်များတွင်ကား ဤကဲ့သို့သော အားနည်းချက်မျိုးကား မရှိ။ စစ်အရာရှိများသည် မည်သည့်အခါတွင်မျှ မနိမ့်ကျကြပေ။ မိမိတို့ကိုယ်မိမိတို့လည်း နိမ့်ကျသည်ဟုမမြင်။ နိုင်ငံသူနိုင်ငံသားများကလည်း ထိုသို့ မမြင်ကြချေ။ စစ်အရာရှိများသည် လွတ်လပ်စွာ ပုဂ္ဂလိက ကြီးမြတ်မှုကို ပိုင်ဆိုင်ထားကြလေသည်။ ပဒေသရာဇ်နိုင်ငံမှ စစ်အရာရှိများအနေနှင့် တပ်မှထွက်သွားလျှင်လည်း ၎င်းတို့၏လူတန်းစားစိတ်ဓာတ်ကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းထားကြသည်။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံမှ စစ်အရာရှိများ တပ်မှထွက်သွားကြသောအခါမှာကား ၎င်းတို့ထံ၌ ဘာမျှ မကျန်ရစ်ချေ။

အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့် ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများတွင် ငြိမ်းချမ်းကာလ ကြာမြင့်ပြီး စစ်ဖြစ်ပွားလျှင် စွန့်စားအနစ်နာခံရဖွယ် ပိုမိုခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် စစ်သည် လူထုကို ပို၍ပို၍ ဆွဲဆောင်လာခဲ့လျှင်ကား အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာပင် စစ်တပ်၌ ဂုဏ်သတင်းကျော်ကြားလာပြီး လူများ၏ စိတ်ဓာတ်သည်လည်း စစ်တပ်ထဲဝင်ပြီး အမှူထမ်းလိုစိတ် ပိုမိုများပြားလာလေ့ရှိသည်။ ထိုအခါ စစ်တပ်၏ ဂုဏ်သိက္ခာ ကြီးမားလာပြီး ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်လိုသူ ဦးရေလည်း တိုးပွားလာတော့သည်။ ဤတွင် စစ်သည် လူတိုင်းလူတိုင်းကို သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အဆင့်သို့ ဆွဲတင်နိုင်သည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။ ကြီးကျယ်သော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများလည်း ပေါ်ထွန်းလာရန် သေချာလှပေသည်။

ကြာရှည်စွာ စစ်ဖြစ်ပွားနေခြင်းသည် တော်လှန်ရေးဖြစ်သော အခါ ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိသော သက်ရောက်မှုများနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်၏။

စစ်သည် ပုံမှန်ကိစ္စအားလုံးကို ရိုက်ချိုးကာ သာမန်အဆင့်အထက်သို့ ထူးခြားသော လူများကို တွန်းတင်ပေးလေသည်။

ငြိမ်းချမ်းရေးကာလအတွင်းက စိတ်ရောလူရော အိုမင်းနေခဲ့ကြသော စစ်တပ်အရာရှိကြီးများကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ကြ၏။ သို့မဟုတ် ထိုလူအိုကြီးများ ကွယ်လွန်သွားကြလေသည်။ ၎င်းတို့နေရာတွင် ထုသားပေသားကျ မာကျောအောင် ပြုလုပ်ခံရပြီးသား လူငယ်များ ဝင်ရောက်လာကြ၏။ ၎င်းလူငယ်များကား တက်ကြွသော အပြုအမူနှင့် ရည်မှန်းချက်ဆန့်ထုတ်ထားသူများလည်း ဖြစ်ကြ၏။ တိုးတက်သော လူငယ်များဖြစ်ကြ၏။ ၎င်းတို့နောက်သို့ လိုက်ကြသူများကလည်း ၎င်းတို့ကဲ့သို့ပင် တက်ကြွသောစိတ်ဓာတ်ရှိသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ တန်းတူညီမျှခြင်း စည်းမျဉ်းများကလည်း ရည်မှန်းချက်တခါးများကို အားလုံးအတွက် ဖွင့်ထားသည်။ စစ်အတွင်း သေဆုံးမှုများကလည်း ရည်မှန်းချက်၊ မျှော်လင့်ချက်များ ပေးသေးသည်။ သေဆုံးမှုများကား ရာထူးလွတ်များ၊ နေရာလွတ်များကို ဖန်တီးပေးလေသည်။

ထို့ပြင် စစ်၏စရိုက်နှင့် ဒီမိုကရေစီ၏ လက္ခဏာတို့အကြား လျှို့ဝှက်စွာ ဆက်သွယ်နေသော အရာတစ်ခုရှိသေးသည်။ ဒီမိုကရေစီလူသားတို့သည် သဘာဝအားဖြင့် ၎င်းတို့ အားကျ တမ်းတပြီး ရယူလိုသော အရာများကိုလည်း ရအောင်လုပ်ရန် စိတ်အားထက်သန်ကြ၏။ ထိုအရာများ ရပြီးသောအခါ သက်သောင့်သက်သာ ပျော်ရွှင်မွေ့လျော်တတ်ကြ၏။

၎င်းတို့ကား သေရမည်ကို မကြောက်။ အခက်အခဲနှင့် ကြုံရမည်ကို ပို၍ကြောက်ကြသည်။ ဤစိတ်ဓာတ်ဖြင့် စီးပွားကုန်သွယ်ရေးနှင့် ကုန်ထုတ်လုပ်ရေးတို့ကို ပြုလုပ်ကြ၏။ ဤစိတ်ဓာတ်သည် စစ်မြေပြင်အထိ ပါသွားသောအခါ အောင်ပွဲရပြီး ပျော်ရွှင်မှုရရေးအတွက် အသက်စွန့်ရမည်ကို မကြောက်ကြတော့ပေ။ စစ်မြေပြင်မှာ ရရှိမည့် အောင်ပွဲနှင့် ပတ်သက်သည့် ကြီးမြတ်မှုကို ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံသားများက အထွတ်အမြတ်ထားကြရာ အသက်စွန့်ရာမှာ ဝန်မလေးတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် ငြိမ်းချမ်းသောကာလတွင် ဒီမိုကရေစီစစ်တပ်များ

သည် ထိခိုက်နစ်နာ၏။ စစ်ဖြစ်သောအခါမှသာ စစ်သည် အခြားစစ်တပ် များ၌ မသိရှိသော အခွင့်ထူးများကို ရရှိစေလေသည်။ ဤအခွင့်ထူးတို့သည် ပထမတွင် အနည်းငယ်မျှသာဟု ထင်ရသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် ၎င်းတို့အား အောင်ပွဲကို ပေးအပ်နိုင်ပေသည်။ ပဒေသရာဇ်နိုင်ငံတစ်ခုသည် စစ်ဖြစ်ဖြစ်ချင်း ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံသားများအား အနိုင်မတိုက်နိုင်ကြပါက ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံ၏ အနိုင်ရယူခြင်းကို အမြဲစိုးရိမ်ကြရသည်။

၅၁။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများအတွင်း စစ်နှင့်ပတ်သက်သည့် သုံးသပ်ချက်များ

တန်းတူညီမျှမှု စည်းမျဉ်းများ ပျံ့နှံ့လာသောအခါ ဒီမိုကရေစီ နိုင်ငံတစ်ခုတည်း၌သာမက အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံများ၌ပါ တန်းတူညီမျှမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။ ဤအခါ နိုင်ငံအချင်းချင်း ရန်စလှိမိတ်များ မရှိကြ။ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ချစ်မြတ်နိုးသောစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာကြရာ ဆုတ်ထား သော ဓားများကို လွှတ်ချလိုက်ကြသည်။ စစ်ဖြစ်ခြင်းသည် နိုင်သူရော အနိုင်ခံရသူကိုပါ တည်ငြိမ်မှု ပျက်ပြားစေနိုင်ကြောင်း နားလည်လာကြ ပေသည်။

တစ်ဖက်က ကြည့်လျှင်လည်း ၎င်းနိုင်ငံများသည် ဆန္ဒများတူ ညီလာသောအခါ တစ်နိုင်ငံက လှုပ်ရှားလာလျှင် မည်သူမျှ ငြိမ်နေနိုင် မည် မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ထိုနိုင်ငံများသည် စစ်ဖြစ်ရန်အလွန်ခဲယဉ်း မည်ဖြစ်သော်လည်း စစ်ဖြစ်ပြီဆိုလျှင်ကား စစ်မီးသည် ပိုမိုကျယ်ပြန့်စွာ လောင်နိုင်လေသည်။

နိုင်ငံအချင်းချင်း တူညီကြသောအကြောင်းကြောင့် အကယ်၍ စစ်ဖြစ်လျှင် လူဦးရေများသောနိုင်ငံက အောင်ပွဲခံရလိမ့်မည်ဟု နားလည်

ရပေသည်။ ထို့ပြင် အကယ်၍ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံရှိ လူများသည် စစ်ကို လိုလားပြီး တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ ယောက်ျားမှန်သမျှ စစ်ထဲဝင်ကြမည်ဆိုလျှင် လည်း ထိုနိုင်ငံ၏ စစ်တပ်သည် ကြီးမားလာပေလိမ့်မည်။ ထိုနိုင်ငံ၏ စစ်လိုလားမှု အတိုင်းအတာနှင့် အညီအမျှ စစ်တပ်သည်လည်း ကြီးမား လာမည်ဖြစ်၏။

ကြီးမားသော ပဒေသရာဇ်နိုင်ငံများအနေနှင့်မူ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံ များကို အောင်နိုင်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် အောင်နိုင်ခံရခြင်းမျိုး အလွယ်တကူ မရှိနိုင်ပေ။

အကြောင်းမှာ တစ်ချိန်တည်း၌ ၎င်းနိုင်ငံ၏ တပ်များကို အတူ တကွ စုရုံးရန် မဖြစ်နိုင်သဖြင့် တပ်အားလုံး ကျဆုံးခြင်း မဖြစ်နိုင်ချေ။ ရန်သူ၏ ခုခံမှုအသေးစားလေးများကိုသာ တစ်ခုစီ ချေမှုန်းနိုင်ရမည် ဖြစ်ရာ ဝင်ရောက်စီးနင်းသည့် စစ်တပ်သည် ရှေ့တိုးရန် မလွယ်ကူပေ။

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများတွင်ကား စစ်မြေပြင်သို့ စစ်သည်အားလုံး ကို ချီတက်စေရာ ချမ်းသာသော နိုင်ငံဖြစ်လျှင် အကြီးအကျယ်အောင်ပွဲ ကြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အကယ်၍ သိမ်းပိုက်ခံရပြီး နယ်မြေကျူးကျော်ခံ ရကာ မြို့တော်ကို အသိမ်းခံရပါက နိုင်ငံတစ်ခုလုံး ပပျောက်ရသော အခြေအနေအထိ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ပဒေသရာဇ်နိုင်ငံတစ်ခု ကျူးကျော်ခံရလျှင် သူကောင်းမျိုးတို့ သည် အကျဆုံးမခံပေ။ စစ်တပ်က ကျဆုံးသွားသည့်တိုင် သူကောင်းမျိုး၊ မြို့စား၊ နယ်စားများကား တစ်ဦးချင်းစီ ခံတိုက်နေသည်သာ ဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ သူကောင်းမျိုးတို့တွင် ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းများစွာရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့သည် မိမိပိုင်ပစ္စည်းများကို ကာကွယ်ရန်အတွက် နောက် ဆုံးအချိန်အထိ ခုခံသွားကြရမည်သာဖြစ်သည်။

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများတွင်ကား နိုင်ငံရေးအာဏာကို ခွဲဝေပေး ထားသည်မှအပ ကိုယ်ပိုင် ပုဂ္ဂလိကပိုင်ဆိုင်မှု နည်းပါးရကား အသိမ်း ပိုက်ခံရ၍ ဆုံးရှုံးမှုများဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်ရန် များစွာ မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ဒီမိုကရေစီလူသားများသည် အသိမ်းပိုက်ခံရမည်ကို များစွာ မကြောက်။

သို့သော် စစ်ဖြစ်မည်ကိုကား ပဒေသရာဇ်လူသားများထက် ပို၍ကြောက်
တတ်ပေသည်။

ယခု ပြည်တွင်းစစ်နှင့်ပတ်သက်၍ အနည်းငယ်ပြောလိုပါသည်။
ဒီမိုကရေစီ လူသားများသည် ပြည်တွင်းစစ်ကို မလိုလားကြပေ။ ထိုနိုင်ငံ
မျိုး၌ ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်နိုင်သည့် တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းရင်းမှာ
စစ်တပ်အတွင်း၌ နှစ်ခြမ်းကွဲခြင်းသာဖြစ်၏။ ထိုသို့ လက်နက်ကိုင်အချင်း
ချင်းကွဲလျှင် သွေးထွက်သံယိုမှု များပေလိမ့်မည်။ သို့သော် စစ်ပွဲသည်
ကြာရှည်မည်မဟုတ်။ တစ်ဖက်ဖက်က အနိုင်ရသွားပေလိမ့်မည်။ သို့
ဖြစ်ရာ တန်းတူညီမျှသောခေတ်တွင် ပြည်တွင်းစစ်ဆိုသည်မှာ အလွန်ဖြစ်
တောင့်ဖြစ်ခဲသော ကိစ္စပေတည်း။

အုပ်တွဲ (၄)

နိုင်ငံရေးအသိုင်းအဝိုင်းအပေါ် ဒီမိုကရေစီအတွေးအခေါ်များနှင့် ခံစားမှုများ ဩဇာသက်ရောက်မှု

၅။ တန်းတူညီမျှခြင်းသည် လူတို့အား လွတ်လပ်သော အဖွဲ့အစည်းများအပေါ် တိမ်းညွတ်စေသည်

တန်းတူညီမျှခြင်း စည်းမျဉ်းများသည် လူတို့အား မိမိကိုယ် ပိုင်ဆွယ်မှုကို ပြုလုပ်သည့် အလေ့အကျင့်ကို ရရှိစေသည်။ ဤလုံးဝ လွတ်လပ်မှုသည် အာဏာပိုင် အဖွဲ့အစည်းများအား မနာလိုမှုမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရှုစေ၏။ ထိုခေတ်၌ နေထိုင်သူများသည် လွတ်လပ်သော အစိုးရအဖွဲ့အစည်းများသို့ ဘက်လိုက်ကြ၏။ ဤသို့ လွတ်လပ်သည့် အချိန်ကာလတွင် နေထိုင်သူများသည် အစိုးရအကြီးအကဲကို ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ခဲ့သဖြင့် ယင်းအစိုးရမျိုးကိုသာ တန်ဖိုးအကြီးဆုံးထားတတ်သည်။ ဤအစိုးရကိုလည်း ရွေးချယ်မိပေးသူများက ထိန်းချုပ်နိုင်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်ကြလေသည်။

တန်းတူညီမျှသော အခြေအနေက ပေးအပ်သည့် နိုင်ငံရေး သက်ရောက်မှုများအနက် ဤလွတ်လပ်မှုကို ချစ်ခင်စိတ်သည် အမြင်သာ ဆုံး၊ အကောင်းဆုံး ဖြစ်၏။ နိုင်ငံသားများသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တိုက်ရိုက်လွှမ်းမိုးမှု မရှိရကား နိုင်ငံ၏အာဏာ ကျဆုံးလျှင် အခြေအနေ များ ဝရန်းသုံးကားဖြစ်မှုသည် အပြင်းထန်ဆုံးဖြစ်တတ်၏။ လူတစ်ဦးချင်း ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်လုပ်နိုင်သဖြင့် လူမှုအဖွဲ့အစည်းလည်း ပြိုကွဲနိုင်သည်။

သို့သော် ဒီမိုကရေစီကာလတွင် မင်းမဲ့ဝါဒ ကြီးထွားမှုသည် စိုးရိမ်စရာ အကောင်းဆုံးအချက် မဟုတ်ပေ။ တန်းတူညီမျှခြင်းသည် လမ်း နှစ်သွယ်ကို ဖြစ်စေနိုင်၏။ တစ်လမ်းမှာ လွတ်လပ်ခြင်းသို့ တန်းတန်း မတ်မတ် ပို့ဆောင်ပေးပြီး ရုတ်တရက်အားဖြင့် မင်းမဲ့စနစ်သို့ ဦးတည် နိုင်လေသည်။ ကျန်လမ်းတစ်သွယ်ကား ပို၍ကြာသည်။ ပို၍ လျှို့ဝှက် သည်။ သို့သော် သေချာသောလမ်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ပြုခြင်းတည်း။

လူတို့ကား ပထမလမ်းကို ထင်ရှားစွာမြင်ကြ၏။ ပြင်ဆင်ကြ ၏။ လိုက်နာကြ၏။ ဒုတိယလမ်းကိုကား ရှောင်ရှားကြလေသည်။ လူ တို့၏ နှလုံးသားနှင့် ဦးနှောက်အတွင်း၌ နိုင်ငံရေးလွတ်လပ်မှုကို ချစ် ခင်သည့်စိတ်အား မွေးမြူထားပုံမှာ ကြည်ညိုလေးစားထိုက်ပေသည်။ ဤသို့ မွေးမြူထားခြင်းသည် နောင်ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည့် ဆိုးဝါးမှုများ ကို ကုစားနိုင်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်ထားခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

၅၃။ အစိုးရနှင့် ပတ်သက်သော ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံတို့သဘောထား အမြင်များ၌ အာဏာစုစည်းမှုကို အလေးပေးခြင်း

လူထုကြား၌ တန်းတူညီမျှမှုအခြေအနေ ရှိလာသောအခါ လူတစ်ဦးချင်းအနေအထားသည် အရေးမကြီးတော့ဘဲ လူ့အဖွဲ့အစည်း

သည် ပို၍ အရေးကြီးလာလေသည်။ နိုင်ငံသားတိုင်းသည် အားလုံး အတူတူဖြစ်နေကာ လူထုကြား၌ ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။ လူထု၏ ကြီးမားမှု၊ ထင်ပေါ်မှုပုံရိပ်များသာ ကျယ်ပြန့်လာလေ၏။ ဤအချက်က လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ အခွင့်အရေးဖြစ်သော မြင့်မားသည့် သဘောထားများကို လူတို့အား ပေးလေသည်။ တစ်ဦးစီ၏ အခွင့်အရေးကိုကား အသိအမှတ်ပြုရာ၌ နှိမ့်ချထားသည်။ လူထုတစ်ရပ်လုံး၏အကျိုးမှာအရေးမကြီးချေ။ ၎င်းတို့သည် လူထုတွင်းမှ ဖြစ်ပေါ်ကိုယ်စားပြုသော အာဏာကို ပို၍ ပညာရှိသည်၊ မှန်ကန်သော သတင်းပြန်ကြားချက်ဖြစ်သည်ဟူ၍ အသိအမှတ်ပြုကြသည်။ ထိုအာဏာသည်သာ တာဝန်တစ်ရပ်လည်းဖြစ်၊ အခွင့်အရေးတစ်ရပ်လည်းဖြစ်၊ နိုင်ငံ၏ ပုဂ္ဂလိကနိုင်ငံသားများကို ညွှန်ကြားအုပ်ချုပ်နိုင်သော အာဏာဖြစ်သည်ဟု အသိအမှတ်ပြုကြလေသည်။

အမေရိကန်တို့သည် အမြင့်မားဆုံးအာဏာမှာ လူထုထံမှဆင်းသက်ရမည်ဟု ယူဆထားကြသည်။ သို့သော် အာဏာတစ်ခု၊ အမိန့်တစ်ခုကို ပြဋ္ဌာန်းပြီးပြီဆိုလျှင် ထိုအာဏာအမိန့်သည် ၎င်းဆန္ဒအတိုင်း ပြုရမည်ဆိုသည်ကို လက်ခံကြ၏။ ၎င်းတို့တွင် မိသားစု၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး၊ မြို့ကြီးပြကြီး စသည်တို့ကို အခွင့်ထူးပေးရန် စိတ်ကူးစိတ်သန်းပင် မရှိကြချေ။ တစ်နိုင်ငံလုံးကို တစ်ပြေးတည်း ဥပဒေတည်စေမည်ဟု ပိုင်းဖြတ်ထားကြသည်။

ဤအခြေခံဖြင့် ပုံစံဖော်ထားသော အစိုးရကား ရိုးသားသော၊ ထုတ်လုပ်မှုအားရှိသော၊ ဖန်တီးနိုင်အားရှိသော အာဏာကို ပိုင်ဆိုင်သည့် အစိုးရပင် ဖြစ်ပေသည်။

၅၄။ နိုင်ငံရေးအာဏာကို စုစည်းစေရန် ဦးတည်သော ဒီမိုကရေစီ
နိုင်ငံများ၏ စိတ်ခံစားချက်နှင့် ထင်မြင်ချက်များ

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများ၌ နေထိုင်ကြသူများသည် ကြီးမြင့်ခြင်းမရှိ၊
နိမ့်ကျခြင်းမရှိ၊ ပူးတွဲတာဝန်ယူခြင်း အလေ့အထ မရှိရကား ၎င်းတို့
ကိုယ်၎င်းတို့ သီးခြားအဖြစ် ခံစားတတ်ကြပေသည်။ ဤကဲ့သို့သောလူ
များသည် လူထုလုပ်ငန်း အလုပ်အကိုင်များ၌ ပါဝင်ရန်အတွက် မိမိတို့
၏ ပုဂ္ဂလိကကိစ္စများကို စွန့်ခွာရန် ခဲယဉ်းကြသည်။ ထိုသို့ ပါဝင်ရန်
ကို မဆိုထားဘိ စိတ်အာရုံ စူးစိုက်ရန်ပင် အချိန်မပေးနိုင်ကြချေ။ ရုပ်
ပစ္စည်းကို နှစ်သက်ခြင်းနှင့် ကောင်းမွန်စွာ နေရခြင်းကို မြတ်နိုးစိတ်
သည် ကြီးမားသော မငြိမ်မသက်မှုများကို ကြောက်ရွံ့လေ့ ရှိကြ၏။
ထို့ကြောင့် လူထုအတွင်း တည်ငြိမ်မှုကို နှစ်သက်လေ့ရှိကြပေသည်။
ထိုအခါ ထိုတည်ငြိမ်မှုအား နှောင့်ယှက်မည့် အရာများမှ အကာအကွယ်
ပေးနိုင်မည့် တစ်ခုတည်းသောနည်းလမ်းဖြစ်သည့် ဗဟိုအာဏာ၏ လုပ်
ပိုင်ခွင့်များကို ပေးအပ်ကြတော့သည်။ ၎င်းအာဏာကသာလျှင် လူတို့၏
အားနည်းချက်များကို ဖြည့်ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ၎င်းတို့၏ ဆန္ဒများက
သတိပေးနေကြလေသည်။

အခွင့်ထူးများ ခံစားနေကြသည်ကို မုန်းတီးကြ၏။ ထိုမုန်းတီး
မှုကား မည်သည့်အခါမျှ ပျောက်မသွားချေ။ အသေးဆုံး အခွင့်ထူးခံစား
ခြင်းကိုပင်လျှင် မုန်းတီးကြသည်သာဖြစ်၏။ နိုင်ငံကို ကိုယ်စားပြုသော
ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်များလက်၌ နိုင်ငံရေးအခွင့်အရေးများကို အပ်ထား
ရန်သာ ဦးစားပေးကြသည်။ ဒီမိုကရေစီလူသားတို့ကား သူလိုကိုယ်လို
အိမ်နီးချင်း အချင်းချင်း နာခံရန်ကား လွန်စွာမှပင် ဝန်လေးကြပေသည်။
ထိုကဲ့သို့ တန်းတူလူများကို မိမိထက် သာသည်ဟု အသိအမှတ်ပြုရန်
ငြင်းဆန်လေ့ရှိကြ၏။ သြဇာသက်ရောက်မှု တစ်ခုတည်းအောက်၌ အတူ

တူ ရှိကြောင်းကိုသာ မိမိကိုယ်မိမိ သတိပေးနေပေသည်။ ထို့ကြောင့် တန်းတူညီမျှခြင်းသည် အင်အားရှိသော အစိုးတစ်ရပ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေလေ သည်။

၅၅။ ဗဟိုချုပ်ကိုင်မှု အစိုးရကို ဖြစ်ပေါ်စေရန်နှင့် လွှဲဖယ်စေရန် မတော်တဆ ဖြစ်ပေါ်စေသော အကြောင်းရင်းများ

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း သုံးရာက အမေရိကကမ်းခြေသို့ လာ ရောက်အခြေချခဲ့ကြသော အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့သည် လွတ်လပ်စွာပြောဆို ခြင်း၊ ထုတ်ဖော်ခြင်း၊ ပုဂ္ဂလိကလွတ်လပ်ခြင်းတို့နှင့် ရင်းနှီးပြီးသားဖြစ် ကြ၏။ ထိုအရည်အသွေးများကို အမေရိကခြေသို့ ယူဆောင်လာခဲ့ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဤလွတ်လပ်မှု အဝဝသည် ၎င်းတို့မှပေါက်ဖွားသော အမေ ရိကန်လူမျိုးများအဖို့ ရင့်ကျက်ပြီးသားဖြစ်ကာ တန်းတူညီမျှခြင်းကား ခေတ်သစ်အသွင် ဖြစ်လေသည်။ တန်းတူညီမျှခြင်း အနေအထားရရန် များစွာ ကြိုးပမ်းခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့သည် အခွင့်ထူးခံစားရေး ကို ခွင့်မပြုကြဘဲရှိရာ ဗဟိုအာဏာသည် ပို၍ အားကောင်းခဲ့ရလေသည်။ ဥရောပတိုက်တွင်မူ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေသည်။ သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင် အုပ်ချုပ် ရေးစနစ်တွင် တန်းတူညီမျှခြင်း ရှိခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း လွတ် လပ်မှုအတွေးအခေါ်များမှာမူ ပေါ်ပေါက်လာသည်မှာ မကြာသေးချေ။

လူတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တန်းတူနေခြင်းကြောင့် ထူးခြား ချက်အဖြစ် ပညာရေး၊ ဗဟုသုတရေးနှင့် စည်းရုံးရေးတို့ကို ပိုပြီးကြိုးစား ကြရ၏။ ထို့ကြောင့် အစိုးရအာဏာကို ရယူရန် စိတ်မပါကြချေ။ သို့ ဖြစ်ရကား အစိုးရ ဗဟိုအာဏာသည် လူတို့၏ ဥပေက္ခာပြုခံရခြင်း ကြောင့် တစ်မျိုးပို၍ အားကောင်းရပြန်လေသည်။

သွေးထွက်သံယိုမှဖြစ်သော တော်လှန်ရေးကြာရှည်ပြီးမှ ပြီးဆုံး သွားသောအခါများတွင်မူ လူထုသည် ဗဟိုအစိုးရ၏ ဌာနများကို တိုးပွားအောင် နေရာမပေးလိုကြချေ။ တော်လှန်ရေးအတွင်း မူလပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်သူများလက်မှ ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းပြီးသည့်နောက် ယုံကြည်မှုများ လျှပ်ခါနေကြသည်။ မုန်းတီးစိတ်များ ပြည့်နှက်နေကြသည်။ ကိုယ်ကျိုးရှာမှုများ ရှုပ်ထွေးနေကြသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် နိုင်ငံ၏ ငြိမ်သက်တည်တံ့မှုကိုသာ အလိုရှိနေကြလေသည်။

ရှေးဟောင်း ပဒေသရာဇ် အုပ်စိုးသူမိသားစုကို ဖယ်ရှားပြီး တော်လှန်ရေးပြုလုပ်ရသော နိုင်ငံများတွင် ဒီမိုကရေစီလူသစ်များအနေနှင့် ယာယီအားဖြင့် ဗဟိုအာဏာကို အားနည်းစေတတ်၏။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် ဗဟိုအာဏာ၏အင်အားတိုးချဲ့ပြီး အပြည့်အဝ အာဏာရနိုင်ကြောင်း ကြိုတင်ဟောကိန်းထုတ်နိုင်ပါသည်။

၅၆။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများ ကြောက်ရမည့် အာဏာရှင်စနစ်မျိုး

အကယ်၍ ယခုခေတ်ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများတွင် အာဏာရှင်စနစ် ပေါ်ထွန်းလာမည်ဆိုပါက ထိုအာဏာရှင်စနစ်သည် ပို၍ ကျယ်ပြန့်ပြီး ပို၍ နူးညံ့ပေလိမ့်မည်။ လူတို့သည် တန်းတူညီမျှပြီး တူညီနေကြသဖြင့် အချုပ်အခြာအာဏာကို လက်ဝယ်ကိုင်ထားရန်အတွက် လူများကို စုစည်းရာ၌ လွယ်ကူပေလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် ပုဂ္ဂလိကအကျိုးများ စည်းဝိုင်းအတွင်း၌ ပိုမို၍ တိုက်ရိုက် စွက်ဖက်ခွင့် ရပေလိမ့်မည်။

ဒီမိုကရက်တစ် အစိုးရများသည် အန္တရာယ်နှင့်ကြုံသောအခါ ပြင်းထန်ရက်စက်လာနိုင်သော်လည်း ဤအရေးအခင်းမျိုးကား ကြုံကြိုက်ရန် မလွယ်ကူချေ။ ယခုခေတ်လူများမှာ ပညာရည်ကျယ်ပြန့်ခြင်း၊ ဘာ

သာရေးအရ ဖြူစင်သန့်ရှင်းခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ရေးရာ နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်း၊ ပုံမှန် အလုပ်လုပ်ခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ယခုခေတ် လူများအနေနှင့် အုပ်ချုပ်သူများတွင် ရက်စက်သော အာဏာရှင်မျိုးကို တွေ့ကြုံရန် မရှိပေ။ အုပ်ထိန်းသူသဘောသက်ရောက်သည့် အုပ်စိုးသူမျိုးကိုသာ ရရှိမည်ဖြစ်ပါ သည်။

လူတို့သည် ဒီမိုကရေစီခေတ်၌ အာဏာရှင်အစိုးရတစ်မျိုး ရရှိ နိုင်သည်ဆိုသော်လည်း ထိုအမျိုးအစားသည် ကမ္ဘာပေါ်၌ မပေါ်ပူးသေး သော အမျိုးအစားဖြစ်၏။ အာဏာရှင်ဟူသော ဝေါဟာရသည်လည်း အတိအကျ မှန်ကန်မည် မဟုတ်ပေ။ လူများအနေနှင့် လုံခြုံမှုရရန်၊ သက်သာမှုရရန်၊ ပျော်ရွှင်မှုရရန် အုပ်ချုပ်ပေးမည့် အစိုးရမျိုး ထွက်ပေါ် လာစေရန် တန်းတူညီမျှခြင်းက ပြင်ဆင်ပေးနိုင်သည်။ ထိုအစိုးရမျိုးသည် လူတို့အား တစ်ပြေးညီထားခြင်းကြောင့် လူတို့၏ မူလ ဦးနှောက်များ နှင့် အားရှိသော စရိုက်များက မထိုးဖောက်နိုင်တော့ချေ။ လူတို့၏ စိတ် တန်ခိုးသည် ပျက်စီးသွားခြင်း မဟုတ်သော်လည်း ပျော့ပြောင်းသွားသည်၊ ကွေးညွတ်သွားသည်၊ ညွှန်ကြားမှုခံယူကြသည်။

အုပ်ချုပ်မည့်သူကို ရွေးကောက်တင်မြှောက်ပြီး ယင်း၏ လုပ် ဆောင်ချက်ကို တရားဥပဒေအဖွဲ့က တစ်စိုက်မတ်မတ် စောင့်ကြည့်နေပါက လူအများအပေါ် အုပ်ချုပ်မှုသည် တင်းကြပ်လိမ့်ကစား ယုတ်ညံ့သည့် အဆင့်သို့ မရောက်နိုင်။ အုပ်ချုပ်ခံသူတို့ကလည်း အုပ်ချုပ်သူကို အလျှော့ပေးလိုက်နာသည်ဟု မမြင်၊ မိမိကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် နိုင်ငံ အတွက် လိုက်နာဆောင်ရွက်နေခြင်းသာဟု မြင်လေသည်။ အဆုံးစွန် ရောက်သော ဗဟိုချုပ်ကိုင်မှု၏ မကောင်းသည့်ရလဒ်များကို နည်းပါး စေရန်မှာ ပြည်သူတို့ကိုယ်စားလှယ်များ အစိုးရအဖွဲ့တွင် ပါဝင်ခြင်း သည်သာတည်း။

ခေတ်ပြိုင်လူများသည် ခေါင်းဆောင်ညွှန်ပြခြင်းကို ခံလိုကြ၏။ လွတ်လပ်စွာ နေလိုကြ၏။ ထိုကဲ့သို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နှင့် အေးချမ်း စွာ နေရလျှင် ကျေနပ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ၎င်းတို့ရွေးချယ်သော အစိုးရ

သည် အုပ်ထိန်းသူဖြစ်နေလေသည်။ လူထုသည် မိမိတို့အား အုပ်ထိန်းရန် အုပ်ထိန်းသူကို ရွေးချယ်ခြင်းဖြစ်၏။

တစ်ဖက်မှကြည့်လျှင်လည်း မည်သူသည် လွတ်လပ်ခွင့်အပေါ် ပဒေသရာဇ်စနစ်ကို ပြန်လည်ထူထောင်နိုင်မည်နည်း။ မည်ကဲ့သို့သော ဥပဒေပြုသူသည် ပဒေသရာဇ်ဥပဒေကို ပြုနိုင်မည်နည်း။ လူတန်းစားတစ်ခု တည်းတွင်သာ အုပ်ချုပ်မှုအာဏာအပ်ရန် ကြံစည်ပါက မအောင်မြင်ဟု ကျွန်တော် ရဲရဲကြီး ပြောနိုင်သည်။ ထို့ပြင် မေးနိုင်သောမေးခွန်းမှာ ဘုရား သခင်က နေရာချပေးထားသော လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်း လွတ်လပ်မှုကို မည်ကဲ့သို့ ဆက်လက် ဖော်ထုတ်မည်လဲဟူ၍ ဖြစ်၏။

၅၇။ အထွေထွေသုံးသပ်ချက်

ယခုအခါ ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးကြီးကလည်း အပြီးမသတ် သေးပေ။ အစစအရာရာ ပုံပန်းမကျသေးဘဲ ရှိနေပြီး နောက်ဆုံး မည် ကဲ့သို့ ဖြစ်ပျက် ကျန်ရစ်မည်ဆိုသည်ကို မပြောနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ မည် သို့ပင်ဖြစ်စေ ဘဝ၏ အကောင်းနှင့်အဆိုးတို့သည် ကမ္ဘာကြီးအား ညီမျှစွာ ခွဲဝေပေးပေလိမ့်မည်။ အလွန်အမင်း ချမ်းသာခြင်းဆိုသည်မှာ ရှိတော့မည် မဟုတ်ချေ။ အသင့်အတင့် ချမ်းသာသူများ တိုးပွားလာပေ လိမ့်မည်။ ရည်မှန်းချက် စေသသိက်များလည်း ပျံ့နှံ့လာပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ရည်မှန်းချက် စည်းဝိုင်းကား ကျယ်ပြန့်ရန် နည်းပါးနေသေး သည်။ တစ်ဦးစီ၏ အင်အားမှာ နည်းပါးနေပြီး လူထုတစ်ရပ်လုံးအနေ နှင့်ကား တက်ကြွနေသည်။ ထုတ်လုပ်မှုစွမ်းအားကောင်းသည်။ အင်အား ပြည့်သည်။ အကျင့်စာရိတ္တအင်အားနည်းပြီး အမူအရာများက နူးညံ့နေ သည်။ ဥပဒေများက လူဆန်နေသည်။ လူစွမ်းကောင်းဝါဒအနည်းအကျဉ်း

ရှိနိုင်သော်လည်း လူတို့၏ အလေ့အကျင့်မှာ ပုံမှန်ဖြစ်နေသည်။ အကြမ်းဖက်မှု နည်းပါးပြီး ရက်စက်ယုတ်မာမှုများ လုံးဝ မရှိတော့ပေ။ ဘဝသည် တောက်ပခြင်း မရှိသော်လည်း ငြိမ်သက်နေသည်။ အလွန် တော်သောလူများ ရှားပါးသွားသည်။ သတင်းပြန်ကြားမှုများ ရှုပ်ထွေး လာသည်။ အနုပညာ၌ ပြောင်မြောက်မှု နည်းပါးသည်။ ပို၍ ဥပက္ခာပြု ခြင်း ခံရသည်။ မျိုးရိုးဂုဏ်၊ ရာထူးဂုဏ်သည် တိုင်းပြည်နှင့် မဆိုင်တော့ ချေ။ လူသားသည်သာ အင်အားခိုင်မာလာသည်။ အားလုံးသော အစွန်း ရောက်တရားများသည် အလယ်အလတ် ဖြစ်လာကြလေသည်။

ယခုအခြေအနေသည်ကား လူနည်းစု၏ချမ်းသာမှုမဟုတ်တော့ ပေ။ အားလုံး၏ ကောင်းစားရေးသာဖြစ်၏။ ကမ္ဘာကြီးသည် ယခင်က နှင့် နှိုင်းစာလျှင် ပို၍ကောင်းလာသည်။ သို့တိုင်အောင် ဤအချက်များ ကို ကောင်းစွာ နားမလည်ကြသေးပေ။ အချို့က ပဒေသရာဇ်အကြွင်း အကျန်များကို ကမ္ဘာသစ်သို့ သယ်ဆောင်လိုကြသေးသည်။ ၎င်းတို့ကား အကျိုးထူး မရနိုင်ချေ။ အမှန်မှာ တန်းတူညီမျှခြင်းက ပေးအပ်သော အကျိုးတရားများကို လုံခြုံအောင် ပြုလုပ်ကြရမည်ဖြစ်၏။ ယခုခေတ်နိုင်ငံ များသည် လူများအား တန်းတူညီမျှခြင်း မဖြစ်ရန် မတားဆီးနိုင်ကြချေ။ သို့သော် တန်းတူညီမျှခြင်း စည်းမျဉ်းများသည် ကျေးကျွန်ဖြစ်စေမည် လော၊ လွတ်လပ်မှုပေးမည်လော၊ ဗဟုသုတပြည့်စုံစေမည်လော၊ အောက် တန်းကျစေမည်လော၊ ပစ္စည်းဥစ္စာချမ်းသာစေမည်လော၊ မွဲပြာကျစေမည် လော၊ လူတို့အပေါ်တွင် မူတည်ပေသည်။

